Ken Follett

Könyörtelenül

L. P. C.
könyvek

A mű eredeti címe: Triple

Fordította: Ladányi Katalin

A címlapot tervezte: Szatmári Zsolt

Al Zuckermannak

Tisztában kell lennünk azzal a ténnyel, hogy a maghasadás elvén alapuló bármiféle bomba előállításának egyetlen igazán bonyolult fázisa a megfelelő hasadóanyag-készletek megszerzése; magának a bombának a megszerkesztése ehhez képest viszonylag egyszerű feladat...

Encyclopedia Americana

ELŐSZÓ

Egy, mindössze egyetlenegy alkalommal valamennyien együtt voltak.

Hosszú évekkel azelőtt, hogy mindez megtörtént, még fiatal korukban találkoztak; de ez a találkozás messze előrevetette árnyékát az elkövetkező évtizedekre.

Hogy pontosak legyünk, 1947 novemberének első vasárnapja volt, amikor mindegyik szereplő találkozott az összes többivel — vagyis valójában néhány pillanatra valamennyien ugyanabban a szobában tartózkodtak. Akadt közöttük olyan, aki azonnal elfelejtette az ott látott arcokat és a formális bemutatkozás közben eldünnyögött neveket. Volt olyan is, akinek az az egész nap mindenestül kihullott az emlékezetéből,

majd amikor huszonegy évvel később mindez oly fontossá vált, úgy kellett tennie, mintha mindenre emlékezne, és az elsárgult fényképeket nézegetve fontoskodó arccal kellett elmormolnia: — Ó, igen, hát persze!

Ez a hajdani találkozás csak véletlen volt, de nem afféle megdöbbentő véletlen. Ezek a jórészt fiatal és tehetséges emberek arra születtek, hogy hatalmuk legyen, döntéseket hozzanak és változásokat vigyenek véghez; mindegyikük a maga sajátos módján, a saját hazájában. Az efféle emberek ifjúkorukban gyakran találkoznak olyan helyeken, mint az oxfordi egyetem. Azonkívül, amikor mindez megtörtént, azokat is beszippantották az események, akiknek kezdetben semmi közük nem volt az egészhez, méghozzá egyszerűen azért, mert találkoztak a többiekkel Oxfordban.

Ám akkoriban nem lehetett tudni, hogy ez történelmi találkozás volt — csak egy sherryparti a sok közül, egy olyan helyen, ahol túl sok a sherryparti (és az egyetemisták bizonyára azt is hozzátennék, hogy elég kevés a sherry). Eseménytelen esemény volt. Illetve csaknem eseménytelen.

Al Cortone kopogott, és a hallban álldogálva arra várt. hogy egy halott nyisson ajtót.

Gyanúja, hogy barátja meghalt, az elmúlt három év során meggyőződéssé vált. Először arról értesült, hogy Nat Dickstein fogságba esett. A háború vége felé történetek kezdtek keringeni arról, hogy mit műveltek a zsidókkal a náci koncentrációs táborokban. És végül fény derült a szörnyű igazságra.

Az ajtó másik oldalán megcsikordult egy szék a padlón és egy szellem nesztelen léptekkel vágott át a szobán.

Cortone hirtelen ideges lett. Mi lesz, ha Dickstein rokkant vagy nyomorék? És ha meghibbant? Cortone soha nem értett hozzá, hogyan kell bánni a nyomorékokkal és az őrültekkel. Dickstein meg ő 1943-ban néhány napra nagyon közel kerültek egymáshoz; de vajon most milyen lehet Dickstein?

Kinyílt az ajtó és Cortone megszólalt: — Hello, Nat.

Dickstein rámeredt, aztán széles mosolyra derült az arca, és egy rá jellemző mulatságos, külvárosi kifejezéssel válaszolt: — Hinnye, a teremburáját!

Cortone is megkönnyebbülten mosolygott rá. Kezet ráztak, és egymás hátát lapogatva, csak úgy a móka kedvéért megeresztettek egy-két jellegzetes, katonáéknál rájuk ragadt kiszólást, aztán bementek a lakásba.

Dickstein otthona egyetlen magas mennyezetű szobából állt egy régi házban, a város egyik lerobbant részében. Egy katonásan bevetett ágy volt benne, egy behemót, régi sötétbarna faszekrény a hozzávaló komóddal, meg a kis ablak előtt egy könyvekkel megrakott asztal. Cortone kopárnak találta a szobát. Ha neki kellene itt élnie, ő telerakná személyes tárgyakkal: családi fényképekkel, a Niagarától és Miami Beachről hozott emlékekkel, és a középiskolai futballcsapatban nyert trófeát is kitenné, hogy a sajátjának érezze a lakást.

— Csak azt szeretném tudni, hogyan akadtál rám? — kérdezte Dickstein.

— Mit mondjak, nem volt könnyű. — Cortone levette a zubbonyát és a keskeny ágyra fektette. — Szinte az egész tegnapi napom ráment. — A szobában árválkodó egyetlen fotelt mustrálta. Mindkét karfa furcsa szögben oldalra dőlt, egy rugó kandikált ki a virágmintás bútorszövetből, és az egyik lábat Platón: *Theaitétosz* című műve helyettesítette. — Emberszabású lény ráülhet erre? — kérdezte.

— Őrmesternél magasabb sarzsi semmi esetre sem. De...

— Az őrmester különben sem emberszabású.

Mindketten nevettek: ez szakállas vicc volt. Dickstein odahúzott az asztal mellől egy széket és lovaglóülésben rátelepedett. Egy pillanatig szemrevételezte barátját, aztán megjegyezte: — El fogsz hízni, öregem.

Cortone megtapogatta kis pocakját. — Jól megy a sorunk Frankfurtban; kár, hogy leszereltél, sokat mulasztottál. — Előrehajolt és halkan folytatta, mintha valami titkot árulna el: — Én egy vagyont szereztem. Ékszert, porcelánt, régiségeket... és mindezt cigarettáért meg szappanért. A németek éheznek. És ami a legjobb az egészben, a lányok bármire hajlandók egy tábla csokoládéért. — Hátradőlve várta a nevetést, de Dickstein komoly arccal nézett rá. Cortone zavartan témát váltott. — Rólad viszont senki nem állíthatná, hogy elhíztál.

Eleinte olyan boldog volt, hogy Dickstein ép és egészséges, sőt a mosolya is a régi, hogy nem is nézte meg alaposabban. Most azonban rájött: barátja nem egyszerűen sovány, ennél sokkal súlyosabb a helyzet, hiszen jóformán olyan, mint egy csontváz. A halottsápadt bőr meg a műanyag keretes szemüveg mögött csillogó hatalmas barna szempár csak fokozta ezt a hatást. A zoknija meg a nadrágja hajtókája között kilátszó halvány lábszára olyan volt, mint a gyufaszál. Négy évvel ezelőtt Dickstein barna volt, inas és olyan kemény, akár a brit hadsereg kincstári bakancsainak bőrtalpa. Amikor Cortone angol pajtásáról mesélt, amit gyakran megtett,

mindig azt mondta róla: — A legvagányabb, legmegátalkodottabb, legkeményebb katona, akit ebben a nyavalyás életben láttam, és higgyétek el, nem lódítok.

— Nem híztam el? Valóban nem — felelte Dickstein. — Ez az ország, pajtikám, még mindig a biztonsági élelmiszertartalékaiból tengődik. De azért csak boldogulunk valahogy.

— Ment már rosszabbul is a sorod.

Dickstein mosolygott, — Mégis kibírtam.

— Fogságba estél.

— La Molinánál.

— Hogy a fenébe kaptak el?

— Egyszerűen. — Dickstein vállat vont. — Egy golyó eltörte a lábamat és elájultam. Mire magamhoz tértem, már egy német tehervagonban voltam.

Cortone Dickstein lábára pillantott. — Rendesen összeforrt?

— Szerencsém volt. A hadifogolyvonaton egy orvostanhallgató is utazott abban a vagonban; ő tette helyre a csontot.

Cortone bólintott. — Aztán jött a tábor... — Átfutott a fején, talán nem kellene kérdezősködnie, de tudni akarta, mi történt.

Dickstein nem nézett rá. — Addig nem volt semmi baj, amíg rá nem jöttek, hogy zsidó vagyok. Kérsz egy csésze teát? Whiskyre nem telik.

— Nem kérek. — Cortone azt kívánta, bárcsak ki se nyitotta volna a száját. — Különben is, délelőtt már nem iszom whiskyt. Az élet mostanában már nem látszik olyan rövidnek, mint azelőtt.

Dickstein szeme ismét Cortonéra villant. — Úgy döntöttek, kipróbálják, hányszor lehet egy lábat ugyanazon a ponton eltörni és ismét összeforrasztani.

— Jézusom — suttogta Cortone.

— De még ez volt a legkevesebb — mondta Dickstein színtelen fahangon. Újra másfelé nézett.

— Gazemberek — sziszegte Cortone. Semmi mást nem tudott kinyögni. Dickstein arcára furcsa kifejezés költözött, amit Cortone azelőtt soha nem látott rajta, olyasmi — egy pillanat múlva rájött —, ami nagyon hasonlított a félelemre. Különös. Hiszen már elmúlt, nem? — Hát, a fenébe is, legalább győztünk; igaz-e? — Rácsapott Dickstein vállára.

Dickstein mosolygott. — Az ám! És most mit keresel Angliában? És hogyan találtál meg?

— Hazafelé igyekszem Buffalóba, de sikerült elcsípnem valakit, aki áthozott Londonba. Elmentem a hadügyminisztériumba... — Cortone habozott. A hadügyminisztériumba ugyanis azért ment el, hogy megtudja, hogyan és mikor halt meg Dickstein. — Egy stepneyi címet kaptam tőlük — folytatta. — Amikor ott jártam, mindössze egyetlenegy ház állt az egész utcában. Abban a házban, a mindent vastagon belepő poron kívül, egy öregembert találtam.

— Tommy Costert.

— Őt. No miután megittam tizenkilenc csésze gyönge teát és végighallgattam az élettörténetét, átküldött a sarokra, egy másik házba, ahol ráakadtam az anyádra, még egy csomó gyönge teát ittam és végighallgattam az ő élettörténetét is. Mire megkaptam a címedet, már túl késő volt ahhoz, hogy elcsípjem az utolsó oxfordi vonatot, úgyhogy reggelig vártam, és most itt vagyok. Csak néhány órát maradhatok — holnap indul a hajóm.

— Leszereltél?

— Három hete, két napja és kilencvennégy perce.

— Mihez kezdesz otthon?

— A családi üzletet fogom vezetni. Az elmúlt néhány évben rájöttem, hogy zseniális üzletember vagyok.

— Mivel foglalkozik a családod? Soha nem meséltél róla.

— Teherfuvarozással — felelte röviden Cortone. — És te? Az isten szerelmére, mit keresel az oxfordi egyetemen? Mit tanulsz?

— Héber irodalmat.

— Most csak hülyéskedsz, ugye?

— Még iskolába se jártam, amikor már tudtam héberül írni. Nem meséltem? A nagyapám igazi tudós volt. A Mile End Roadon lakott egy büdös kis szobában, egy sütöde fölött. Ameddig csak vissza tudok emlékezni, minden szombaton és vasárnap oda jártam. Soha nem panaszkodtam — szeretem a hébert. Egyébként is, mi mást tanulnék?

Cortone vállat vont. — Tudom is én; talán atomfizikát vagy üzleti ügyvitelt. Minek egyáltalán tanulni?

— Hogy boldog, okos és gazdag legyen az ember. Cortone a fejét csóválta. — Mindig csudabogár voltál. Aztán sok lány van-e errefelé?

— Nagyon kevés. Amellett rengeteg a dolgom.

Cortone úgy látta, mintha Dickstein elpirult volna. — Hazudsz. Hiszen szerelmes vagy, te bolond. Látom én. No és kibe?

— Hát, hogy őszinte legyek... — Dickstein zavarban volt. — Sajnos megközelíthetetlen. Az egyik professzor felesége. Egzotikus, intelligens; a leggyönyörűbb nő, akit életemben láttam.

Cortone kétkedve nézett rá. — Ez nem valami biztató kilátás, Nat.

— Tudom, és mégis... — Dickstein fölállt. — Majd meglátod.

— Hogyhogy?

— Ashford professzor sherrypartit ad. Engem is meghívtak. Éppen indulni akartam, amikor megérkeztél. — Dickstein belebújt a zakójába.

— Egy sherryparti Oxfordban — mondta Cortone. — Ha én ezt Buffalóban elmesélem...

Ragyogó, hideg délelőtt volt. A város régi, krémszínű kőépületei sápadt napfényben fürödtek. A két férfi meghitt csöndben, zsebre dugott kézzel, felhúzott vállal ballagott az utcákon süvítő csípős, novemberi szélben. — Csúcsíves tornyocskák. A fenébe! — dünnyögte Cortone.

Nagyon kevés ember járt odakint, de egy mérföldnyi séta után Dickstein rámutatott a túloldalon egy magas férfira, aki a nyaka köré tekerte címeres kollégiumi sálját. — Ott az orosz — mondta. Rákiáltott. — Hé, Rosztov!

Az orosz odanézett, intett és átjött hozzájuk. Egészen rövidre vágatta a haját, mint a katonák. Túl magas és túl sovány volt, nem illett rá a konfekcióöltöny. Cortone kezdte azt hinni, hogy ebben az országban mindenki sovány.

— Rosztov is a Balliol College-ban tanul, ugyanott, ahol én — szólalt meg Dickstein. — Ismerkedjetek meg egymással; ez David Rosztov, ő pedig Al Cortone. Al meg én egy ideig együtt voltunk Olaszországban. Te is Ashfordékhoz igyekszel, Rosztov?

Az orosz ünnepélyesen bólintott. — Bármire hajlandó vagyok egy kis ingyen piáért.

— Te is a héber irodalommal foglalkozol? — kérdezte Cortone.

— Nem, én azért vagyok itt, hogy a polgári közgazdaságtant tanulmányozzam — felelte Rosztov.

Dickstein hangosan felnevetett. Cortone nem értette, mi olyan mulatságos. Dickstein megmagyarázta: — Rosztov Szmolenszkből jött. Az SZKP, vagyis a Szovjet Kommunista Párt tagja. — Cortone még mindig nem értette.

— Azt hittem, senki nem hagyhatja el Oroszországot — mondta.

Rosztov hosszú és nyakatekert magyarázatba bonyolódott, amelyből kiderült, hogy az apja a háború kitörésekor diplomata volt Japánban. Rosztov komoly arcán néha gúnyos mosoly villant fel. Bár nem beszélt tökéletesen angolul, azért sikerült éreztetnie Cortonéval, hogy kissé lenézi. Cortone elfordult, és azon kezdett gondolkozni, hogy az ember képes úgy megszeretni valakit, mintha a testvére volna, mellette verekszik a háborúban, aztán az illető egyszer csak eltűnik, héber irodalmat tanul, és az ember rájön, hogy tulajdonképpen soha nem ismerte igazán.

Végül Rosztov megkérdezte Dicksteintől: — Döntöttél már? Elmész Palesztinába?

— Palesztinába? Minek? — szólt közbe Cortone.

Dickstein zavartnak látszott. — Még nem döntöttem.

— Menned kéne — mondta Rosztov. — A zsidó nemzeti állam majd segít felszámolni a brit birodalom utolsó maradványait is a Közel-Keleten.

— És a pártvonal? — kérdezte Dickstein halvány mosollyal.

— No igen — felelte Rosztov komolyan. — Te szocialista vagy...

— Olyasmi.

— ...és fontos, hogy az új állam szocialista legyen.

Cortone alig akart hinni a fülének. — Az arabok ott legyilkolnak benneteket! Jézusom, Nat, hiszen csak most szabadultál ki a németek karmai közül!

— Még nem döntöttem — ismételte Dickstein. Ingerülten rázta meg a fejét. — Magam sem tudom, mit csináljak. — Látszott rajta, hogy nem akar beszélni a dologról.

Fürgén szedték a lábukat. Cortone arca nagyon fázott, de a teste megizzadt a téli egyenruhában. A másik kettő egy botrányról kezdett vitázna: egy Mosley nevű fickót — a név semmit nem árult el Cortonénak — rábeszéltek, hogy teherautóval jöjjön be Oxfordba, és tartson beszédet a mártírok emlékművénél. Cortone egy pillanat múlva megértette, hogy Mosley fasiszta. Rosztov azzal érvelt, hogy ez az incidens is bizonyítja: a szociáldemokrácia közelebb áll a fasizmushoz, mint a kommunizmushoz. Dickstein szerint viszont az eseményt szervező diákok célja egyszerűen csak a polgárpukkasztás volt.

Cortone hallgatott, és a két férfit figyelte. Furcsa pár volt: a magas Rosztov sálja olyan, mintha valami csíkos kötés lenne a nyakán; a fickó nagyokat lép, közben túl rövid nadrágszára csapkod, akár a zászló; az apró termetű Dickstein meg nagy szemével, kerek szemüvegével, a leszereléskor

kapott öltönyében úgy néz ki, mint egy száguldó csontváz. Cortone nem volt egyetemi tanár, de azért úgy érezte, bármilyen nyelven kiszúrja a süket dumát, és tudta, hogy egyik férfi sem azt mondja, amit gondol: Rosztov valami hivatalos dogmát szajkóz, Dickstein rideg közönye pedig egy másfajta, mélyebben rejlő állásfoglalást leplez. Amikor Dickstein Mosleyn nevetett, az úgy hangzott, mintha egy gyerek valami lidérces álmon mulatna. Mindketten okosan érveltek, de szenvedély nélkül: az egész úgy hatott, mint egy színpadi kardokkal megvívott csörte.

Úgy látszik, Dickstein végül rájött, hogy Cortonét kirekesztették a társalgásból, ezért a házigazdájukról kezdett beszélni. — Stephen Ashford kissé hóbortos, de figyelemre méltó ember — mondta. — Élete túlnyomó részét a Közel-Keleten töltötte. Kisebb vagyont szerzett, de úgy szól a fáma, hogy el is veszítette. Örült dolgokat művelt, például teveháton átkelt az arab sivatagon.

— Ha az ember mindenáron át akar kelni rajta, valószínűleg ez a legkevésbé őrült módja — jegyezte meg Cortone.

— Ashfordnak libanoni felesége van — közölte Rosztov.

Cortone Dicksteinre nézett. — Ő az a...

— Fiatalabb, mint a férje — folytatta kapkodva Dickstein. — Közvetlenül a háború előtt tértek haza Angliába, és Ashford itt kezdett sémi irodalmat tanítani. Ha Marsalával kínál sherry helyett, az azt jelenti, hogy túl sokáig éltél vissza a vendégszeretetével.

— A vendégei észreveszik a különbséget? — kérdezte Cortone.

— Ez a háza.

Cortone öntudatlanul is valami mór stílusú villára számított, de Ashfordék otthona fehérre festett, zöld fadíszes, a Tudor-stílust utánzó épület volt; az előkertben elburjánzott bokrok dzsungele. A három fiatalember fölballagott a házhoz a kikövezett ösvényen. A bejárati ajtó nyitva volt. Beléptek a kis négyszögletes haliba. Valahol odabent néhány ember nevetgélt: a parti már megkezdődött. Kinyílt egy szárnyas ajtó és megjelent a világ legszebb asszonya.

Cortone sóbálvánnyá vált. Amíg a nő átlépkedett a szőnyegen, hogy üdvözölje őket, Cortone csak állt és bámult. Hallotta, hogy Dickstein azt mondja: — Bemutatom a barátomat, Alán Cortonét — és ő egyszer csak megérinthette az asszony meleg, száraz, finom csontú, hosszú, barna kezét, és úgy érezte, többé el sem akarja engedni.

A nő elfordult és bevezette őket a szalonba. Dickstein vigyorogva megbökte Cortone karját: tudta, mi jár a barátja fejében.

Cortone valamelyest összeszedte magát, de csak annyit tudott kinyögni: — Uff!

Egy kis asztalkán katonás rendben sorakoztak az apró sherryspoharak. Az asszony Cortonénak nyújtotta az egyiket, és mosolyogva megszólalt: — Egyébként Eila Ashford vagyok.

Amíg az asszony a többieket is megkínálta, Cortone alaposan szemügyre vette. Minden teljesen egyszerű és természetes volt rajta: gyönyörű arcán egy csepp festék sem volt, fekete haja simán omlott a vállára, fehér ruhát viselt szandállal, és mégis mintha meztelen lett volna: Cortone zavarba jött, mert parázna gondolatok száguldottak át az agyán; amikor rápillantott.

Erőt vett magán, és elfordult, hogy körülnézzen. A szoba az olyan lakások befejezetlen eleganciáját tükrözte, amelyeknek a lakói kissé tovább nyújtózkodnak, mint ameddig a takarójuk ér. A pompás perzsaszőnyeg körül kopott volt a szürke linóleum; valaki a rádiót bütykölte és az alkatrészek teljesen elborították egy kis patkó alakú asztalt; a tapétán néhány világosabb négyszög látszott, ahonnan leakasztották a képeket; és egy-két sherryspohár nem illett bele a készletbe. Körülbelül tizenketten voltak a szobában.

Egy arab férfi divatos nyugat-európai öltönyben állt a kandallónál, és a párkányon levő fafaragványokat nézegette. Eila Ashford odahívta. — Szeretném bemutatni önöknek Yasif Hassant, családom régi barátját, akit még szülőhazámból ismerek — mondta. — A Worcester College-ban tanul.

— Dicksteint már ismerem — szólalt meg Hassan. Mindenkivel kezet fogott.

Ahhoz képest, hogy nigger, egész jóképű és gőgös is, mint azok a társai, akik szereztek egy kis dohányt, így időnként meghívják őket a fehérek házába, gondolta Cortone.

— Te is libanoni vagy?

— Palesztin.

— Ó! — Rosztov fölélénkült. — És mit szólsz az ENSZ területfelosztási tervéhez?

— Nem jó — felelte az arab bágyadtan. — Az angoloknak távozniuk kell, és aztán a hazámnak demokratikus kormánya lesz.

— De akkor a zsidók kisebbségben lesznek — vitatkozott Rosztov.

— Angliában is kisebbségben vannak. Talán nekik kellene adni Surreyt, hogy ott legyen a hazájuk?

— Surrey soha nem volt az övék. De Palesztina az volt valaha.

Hassan elegánsan vállat vont. — Hogyne, valaha. Amikor Anglia a walesieké volt, Németország az angoloké, és a normannok Skandináviában éltek. — Dicksteinhez fordult. — Benned van igazságérzet; mi a véleményed erről?

Dickstein levette a szemüvegét. — Ne is törődj az igazsággal. Én olyan hazát akarok, amit a sajátomnak nevezhetek.

— Még akkor is, ha el kell rabolnod az enyémet? — kérdezte Hassan.

— A Közel-Kelet többi része a tied lehet.

— Nem kell.

— Ez a vita is azt bizonyítja, hogy a területfelosztásra szükség van.

Eila Ashford körbekínált egy doboz cigarettát. Cortone kivett egy szálat, és tüzet adott az asszonynak. Amíg a többiek Palesztináról vitatkoztak, Eila megkérdezte tőle: — Régóta ismeri Dicksteint?

— 1943-ban találkoztunk — felelte Cortone, közben az asszony barna ajkát figyelte. Még a cigarettát is gyönyörűen szívta. Finom mozdulattal lecsippentett egy kis dohánylevelet a nyelve hegyéről.

— Borzasztóan érdekel — mondta.

— Miért?

— Mindenkit érdekel. Hiszen olyan fiatal, és mégis olyan öregnek látszik. Meg aztán nyilvánvalóan a külvárosban született, még sincs megilletődve ezek között a felsőbb osztálybeli angolok között. De mindenről hajlandó beszélni, csak önmagáról nem.

Cortone bólintott. — Magam is most kezdek rájönni, hogy valójában én sem tudok róla semmit.

— A férjem szerint kiváló diák.

— Nekem az életemet mentette meg.

— Te jó isten! — Az asszony jobban megnézte Cortonét, mintha azt akarná tudni, vajon ezt nem csak a hatás kedvéért mondta-e. De úgy tűnt, hisz neki. — Mesélje el, hogyan történt!

Egy középkorú férfi jött oda lötyögő nadrágban, megérintette az asszony vállát és megkérdezte: — Minden rendben van, drágám?

— A legnagyobb rendben — felelte Eila. — Mr. Cortone, ez a férjem, Ashford professzor.

— Örvendek — mondta Cortone. Ashford kopaszodott, és úgy állt rajta a ruha, mintha nem rá szabták volna. Cortone arra számított, hogy egy ilyen nőnek csak olyan férje lehet, mint a legendás arábiai Lawrence. Talán Dicksteinnek mégis van némi esélye, gondolta.

— Mr. Cortone épp most akarta elmesélni, hogyan mentette meg az életét Nat Dickstein — mondta Eila.

— Csakugyan? — kérdezte Ashford.

— Nem túl hosszú történet — közölte Cortone. Dicksteinre pillantott, aki teljesen belemerült a Hassannal és Rosztovval folytatott beszélgetésbe, és Cortone megfigyelte, mennyire elárulja a három férfit a testtartása: Rosztov szétvetett lábbal áll, az ujját csóválta, mint egy tanár, aki biztos a saját ítéletében; Hassan egy könyvespolcnak támaszkodott, egyik kezét zsebre vágva cigarettázott, és úgy tett, mintha a hazája jövőjéről kirobbant vita pusztán elméleti szempontból lenne érdekes; Dickstein szorosan összefonta a karját, felhúzott vállal, előrehajtott fejjel feszülten figyelt, és ez a póz meghazudtolta látszólag szenvtelen megjegyzéseit. *A britek a zsidóknak ígérték Palesztinát*, hallotta Cortone, majd a választ is: *Óvakodj egy tolvaj ajándékaitól*. Visszafordult Ashfordékhoz és mesélni kezdett.

— Szicíliában történt, egy Ragusa nevű hegyi város közelében — mondta. — Őrjáratot vezettem a környéken. A várostól északra német tankra bukkantunk egy üregben, egy kis liget mellett. A tank elhagyatottnak látszott, de azért a biztonság kedvéért rádobtam egy kézigránátot. Ahogy elhaladtunk mellette, eldördült egy lövés — egyetlenegy —, és egy géppisztolyos német bukfencezett le az egyik fáról. Fönt rejtőzött el, és készen állt rá, hogy lepuffantson bennünket, amikor elmegyünk a fa alatt. Nat Dickstein lőtte le.

Eila szemében mintha izgalom villant volna; a férje viszont elsápadt. A professzor gyomra nyilván nem bírja az életről és a halálról szóló történeteket. Ha ez is felizgat, apuskám, remélem, hogy Dickstein egyik saját sztoriját se meséli el neked, gondolta Cortone.

— Az angolok a másik oldalról kerítették be a várost — folytatta. — Nat ugyanúgy, mint én, észrevette a tankot, és csapdát szimatolt. Kiszúrta az orvlövészt, és éppen arra várt, hogy meglássa, egyedül van-e a fickó, amikor mi felbukkantunk. Ha nem lett volna olyan átkozottul ügyes, akkor én már alulról szagolnám az ibolyát.

Ashfordék egy pillanatig hallgattak, aztán a professzor törte meg a csendet: — Mindez nem is olyan régen történt; de oly gyorsan felejtünk.

Eilának eszébe jutott, hogy a többi vendéggel is foglalkoznia kellene. — Szeretnék beszélni magával, mielőtt elmennek — mondta Cortonénak. Átvágott a szobán, és odament, ahol Hassan éppen a kertre nyíló szárnyas ajtót próbálta kinyitni.

Ashford idegesen simította végig a füle mögött kunkorodó boglyas hajat. — A nyilvánosság csak a nagy ütközetekről hall, de azt hiszem, a katona inkább ezekre a személyes vonatkozású kis esetekre emlékszik.

Cortone bólintott, és arra gondolt, hogy Ashfordnak nyilvánvalóan fogalma sincs, milyen a háború, és azon tűnődött, vajon a professzor ifjúsága valóban olyan kalandos volt-e, ahogyan Dickstein állította. — Később aztán bemutattam az unokatestvéreimnek; a családom Szicíliából származik. Makarónit ettünk meg bort ittunk, és a rokonaim valóságos hőst csináltak Natból. Tudja, csak néhány napot töltöttünk együtt, de olyanok voltunk, mint a testvérek.

— Hát persze.

— Amikor meghallottam, hogy fogságba esett, azt hittem, soha többé nem látom.

— Maga tudja, mi történt vele? — kérdezte Ashford. — Erről alig hajlandó beszélni.

Cortone vállat vont. — Túlélte a koncentrációs táborokat.

— Szerencséje volt.

— Igazán?

Ashford zavartan pillantott Cortonéra, aztán elfordult és körülnézett a szobában. Egy másodperc múlva megszólalt: — Tudja, ez nem afféle tipikus oxfordi összejövetel. Dickstein, Rosztov és Hassan nem teljesen hétköznapi diákok. Meg kellene ismerkednie Tobyval — ő az egyetemi hallgató őstípusa. — Elkapta egy pirospozsgás, tweedöltönyös, nagyon széles nyakkendőt viselő fiatalember pillantását. — Toby, jöjjön ide, bemutatom Dickstein bajtársának, Mr. Cortonénak.

Toby kezet nyújtott, aztán kurtán-furcsán kibökte: — Nem kaphatnék egy jó tippet? Maga közel van a tűzhöz. Megnyeri Dickstein?

— Mit? — kérdezte Cortone.

Ashford megmagyarázta: — Dickstein és Rosztov sakkpartira készülnek — állítólag mindketten remek játékosok. Toby úgy gondolja, maga talán tud egy-két titkot — valószínűleg fogadni akar az eredményre.

— Azt hittem, csak öregemberek sakkoznak — mondta Cortone.

— Ugyan, dehogy! — vágta rá Toby elég hangosan, és fölhajtotta a sherryjét. Ashford meg ő láthatóan szóhoz sem jutott az elképedéstől Cortone megjegyzését hallva. Négy-öt év körüli kislány jött be a kertből egy vénülő kandúrt cipelve. Ashford az olyan ember szemérmes büszkeségével mutatta be, aki a negyvenes éveiben lett apa.

— Ez Itt Suza — mondta.

— És ez itt Ezékiás — közölte a kislány.

Az anyja bőrét és haját örökölte; belőle is gyönyörű nő lesz, ha felnő. Cortone kíváncsi volt, vajon valóban Ashford-e az apja. A gyerek egyáltalán nem hasonlított rá. A kislány előrenyújtotta a macska mellső lábat, Cortone pedig engedelmesen megrázta és így szólt: — Szervusz, Ezékiás.

Suza odament Dicksteinhez. — Jó reggelt, Nat. Nem akarod megsimogatni Ezékiást?

— Aranyos kislány — mondta Cortone Ashfordnak. — Beszélnem kell Nattal. Ugye megbocsát? — Ő is odalépett Dicksteinhez, aki éppen letérdelt és a macskát simogatta.

Úgy látszik, Nat és Suza jó pajtások voltak. Dickstein így szólt a kislányhoz: — Ez Alan, a barátom.

— Már találkoztunk — felelte Suza a szempilláját rezegtetve. Ezt az anyjától tanulta, gondolta Cortone.

— Együtt voltunk a háborúban — folytatta Dickstein,

Suza egyenesen Cortonéra nézett. — Te öltél embereket?

Cortone tétován válaszolt: — Hát, igen.

— És nem érzed rosszul magad miatta?

— Nem nagyon. Gonosz emberek voltak.

— Nat rosszul érzi magát miatta. Ezért nem szeret sokat beszélni róla.

Ez a gyerek többet szedett ki Dicksteinből, mint az összes felnőtt együttvéve.

A macska meglepő fürgeséggel ugrott ki Suza kezéből. A kislány kergetni kezdte. Dickstein fölállt.

— Én azért nem állítanám, hogy Mrs. Ashford olyan megközelíthetetlen — mondta halkan Cortone.

Dickstein elképedt. — Nem?

— Nem lehet több huszonöt évesnél. A férje legalább húsz évvel idősebb nála, és fogadni mernék, hogy nem nagy szám. Ha a háború előtt

házasodtak össze, a nő akkoriban tizenhét éves lehetett. És nem úgy néznek ki, mint akik annyira odavannak egymásért.

— Bárcsak hinni tudnék neked — sóhajtott Dickstein, de nem mutatott annyi érdeklődést, amennyit kellett volna. — Gyerünk, nézzük meg a kertet.

Kimentek a teraszajtón. Erősebben sütött a nap, és a csípős hideg eltűnt a levegőből. A kert zöld és barna vadonként burjánozva egészen a folyópartig húzódott. A két férfi eltávolodott a háztól.

— Nem nagyon csíped ezt a társaságot — jegyezte meg Dickstein.

— A háborúnak vége — felelte Cortone. — Te meg én most már nem ugyanabban a világban élünk. Olyan ez az egész — a professzorok, a sakkjátszmák, a sherrypartik... mintha a Marsra csöppentem volna. Nekem az a dolgom, hogy üzletet kössek, legyőzzem a konkurenciát, és keressek néhány dollárt. Arra gondoltam, hogy állást ajánlok neked az üzletemben, de azt hiszem, csak az időmet fecsérelném.

— Alan...

— Figyelj már, a fenébe is! Valószínűleg jó ideig nem találkozunk, és én nem vagyok valami híres levélíró. De azt sosem felejtem el, hogy neked köszönhetem az életemet. Előfordulhat, hogy egy szép napon be akarod hajtani ezt az adósságot. Tudod, hol találsz meg.

Dickstein már éppen válaszolni akart, amikor hangokat hallottak.

— Jaj... ne itt, ne most... — mondta a nő.

— De igen! — felelte a férfi.

Dickstein és Cortone egy sűrű puszpángsövény mellett állt, amely elkerítette a kert egyik sarkát: valaki labirintust akart ültetni, de nem fejezte be a munkát. A két férfitól néhány lépésnyire rés nyílt a bokorban, aztán a sövény jobbra kanyarodott, és a folyópart mentén futott tovább. A hangok nyilvánvalóan a másik oldalról hallatszottak.

Ismét a nő szólalt meg mély torokhangon. — A fene egyen meg, te gazember, hagyd abba, vagy sikítani fogok!

Dickstein és Cortone átlépett a résen.

Cortone soha nem fogja elfelejteni azt a látványt. Előbb a két emberre meredt, aztán rémülten Dicksteinre pillantott. Dickstein arca elszürkült a döbbenettől, és úgy nézett ki, mint aki rosszul lett; tátva maradt a szája, ahogy iszonyodva és kétségbeesetten kimeresztette a szemét. Cortone ismét a férfira és a nőre nézett.

A nő Eila Ashford volt. Ruhája fölcsúszott a derekáig, az arca kipirult az élvezettől, miközben Yasif Hassannal csókolózott.

EGY

A kairói repülőtér hangosbemondója olyan hangot adott, mintha csöngettek volna, aztán arabul, olaszul, franciául és angolul közölte, hogy megérkezett Milánóból az Alitalia járata. Towfik el-Masiri fölállt az asztalától, távozott a büféből és kiment az érkezési oldal teraszára. Föltette a napszemüvegét, hogy szemügyre vehesse a vakítóan csillogó betont. Towfik egy távirat miatt jött ide, amely aznap reggel érkezett Rómából, a „nagybátyjától", rejtjelezett szöveggel. Bármely üzleti vállalkozás használhatott sifrírozást a nemzetközi távirataiban, feltéve, ha előbb megadta a kód kulcsát a postának. Az efféle kódok egyre inkább elterjedtek, méghozzá nem is annyira a titkosítás miatt, hanem azért, mert a segítségükkel pénzt lehetett megtakarítani — így ugyanis hosszabb kifejezések egyetlen szóvá zsugorodtak. Towfikot nagybátyjának távirata a nyilvántartásba bejegyzett kód szerint néhai nagynénje végrendeletének részleteiről tájékoztatta. Towfiknak azonban volt egy másik kulcsa is, amellyel a következő üzenetet olvashatta:

FIGYELJE, ÉS KÖVESSE FRIEDRICH SCHULZ PROFESSZORT, AKI 1968. FEBRUÁR 28-ÁN, SZERDÁN MILÁNÓBÓL HOSSZABB IDŐRE KAIRÓBA ÉRKEZIK. KORA 51 ÉV, MAGASSÁGA 180 CM, SÜLYA 80 KG, HAJA ŐSZ, SZEME KÉK, NEMZETISÉGE OSZTRÁK, A FELESÉGÉVEL UTAZIK.

Az utasok sorban kezdtek kiszállni a repülőgépből, és Towfik szinte azonnal kiszúrta az emberét. Ezzel a járattal csak egyetlen magas, karcsú, ősz hajú férfi érkezett. Világoskék öltönyt, fehér inget és nyakkendőt viselt, és egy fényképezőgépet tartott a kezében meg egy vámmentes üzlet műanyag tasakját. A felesége jóval alacsonyabb volt nála, divatos miniruhát

hordott és szőke parókát. Miközben átvágtak a betonon, körülnéztek és a forró, száraz sivatagi levegőt ízlelgették, ahogy általában azok teszik, akik először érkeznek Észak-Afrikába.

Az utasokat elnyelte az érkezési csarnok. Towfik odakint álldogált, míg lehozták a csomagokat a gépről, aztán bement, és elvegyült a vámsorompó mellett várakozó kis csoportban.

Mindig sokat kellett várakoznia. Azt nem tanítják meg az embernek, hogyan kell várni. Megtanulja, hogyan bánjon a fegyverekkel, hogyan vésse az emlékezetébe a térképeket, hogyan nyisson ki egy páncélszekrényt, és hogyan öljön embert puszta kézzel — és mindezt a kiképzés első hat hónapjában; de a türelemről nincsenek előadások, a lábfájáshoz nincsenek gyakorlatok, és az unalomról sem tartanak szemináriumot. És ez az egész kezd úgy kinézni, *mintha itt valami nem stimmelne*; kezd úgy kinézni, *hogyésznél légy, észnél légy*, kezd...

Amíg Towfik a türelemről elmélkedett, agyában megszólalt a vészcsengő. A kis csoport tagjai, akik a milánói géppel érkezett rokonaikra, barátaikra és üzletfeleikre vártak, türelmetlenek voltak. Dohányoztak, egyik lábukról a másikra álltak, a nyakukat nyújtogatták, nem találták a helyüket. Volt itt egy középosztálybeli család négy gyerekkel, két férfi a hagyományos, csíkos pamut *galabija* lepelben, egy üzletember sötét öltönyben, egy fehér bőrű fiatal nő, egy sofőr FORD MOTOR COMPANY feliratú táblával, és... — és egy türelmes férfi...

Towfikhoz hasonlóan neki is sötét bőre meg rövid haja volt, és európai szabású öltönyt viselt. Első pillantásra úgy tűnt, a középosztálybeli családhoz tartozik — mint ahogy a felületes szemlélő úgy vélhette volna, hogy Towfik a sötét öltönyös üzletember társaságában van. A másik ügynök a csomagmegőrző ajtaja felé fordulva, két kezét a háta mögött összekulcsolva hanyagul álldogált, és teljesen ártalmatlannak látszott. Az orra mellett vékony világos csík húzódott, egy régi sebhely nyoma. Egyszer meg is érintette, ez akár ideges mozdulat is lehetett, aztán ismét a háta mögé kulcsolta a kezét.

Az a kérdés, vajon kiszúrta-e őt?

Towfik a mellette álló üzletemberhez fordult, és megszólalt: — Soha nem tudtam megérteni, miért tart ez ilyen sokáig. — Mosolyogva, halkan beszélt, ezért az üzletember közelebb hajolt, hogy jobban hallja és ő is elmosolyodott; ezáltal úgy néztek ki, mintha ráérősen beszélgető ismerősök lennének.

— A formaságok tovább tartanak, mint maga az utazás — jegyezte meg az üzletember.

Towfik lopva ismét a másik ügynökre pillantott. A férfi ugyanabban a testtartásban állt, és a kijáratot figyelte. Meg sem kísérelte, hogy bármivel álcázza magát. Vajon ez azt jelenti, hogy nem vett észre semmit? Vagy csak arról van szó, hogy kitalálta Towfik gondolatát és úgy döntött, bármiféle álcázás elárulná?

Az utasok lassan kezdtek kifelé szállingózni, és Towfik rájött, hogy úgysem tehet semmit. Csak abban reménykedhetett, hogy azok, akikre az ügynök vár, előbb fognak kijönni, mint Schulz professzor.

De nem így történt. Schulz meg a felesége az első kis csoporttal bukkant fel.

A másik ügynök odalépett hozzájuk, és kezet fogott velük.

Hát persze, hát persze.

Az ügynök azért jött ki, hogy Schulzot fogadja.

Towfik figyelte őket, amíg az ügynök odavezényelte a hordárokat, és kikísérte a Schulz házaspárt; ekkor Towfik egy másik ajtón át kiment a kocsijához. Mielőtt beszállt, levette a zakóját meg a nyakkendőjét, föltette a napszemüvegét és fehér vászonsapkát rakott a fejére, így nem lesz könnyű felismerni benne azt a férfit, aki a találkahelyen várakozott.

Úgy számított, hogy a másik ügynök bizonyára abban a sávban parkolt, ahol tilos megállni, ezért egyenesen arra hajtott. Igaza volt. Látta, hogy a hordár egy ötéves szürke Mercedes csomagtartójába rakja be Schulzék poggyászát.

Piszkos Renault-ját arra a főútvonalra kormányozta, amely a heliopoliszi repülőtérről Kairóba vezetett. Hatvan kilométeres sebességgel hajtott, és továbbra is a lassan haladó járműveknek fenntartott sávban maradt. A szürke Mercedes két-három perc múlva húzott el mellette,«ekkor ő is beletaposott a gázba, hogy ne tévessze szem elől. Megjegyezte a Mercedes rendszámát, mert mindig jól jön, ha az ember felismeri az ellenfél autóit.

Felhők kúsztak az égre. Ahogy sebesen végigszáguldott a pálmafákkal szegélyezett főúton, átgondolta, mit tudott meg eddig. A távirat semmit nem árult el Schulzról, csak a személyleírását, meg azt, hogy osztrák egyetemi tanár. Bár a repülőtéri találkozó nagyon sokat jelentett. A professzort titokban ugyan, de a „rendkívül fontos személyiségeknek” kijáró bánásmódban részesítették. Towfik helybelinek nézte az ügynököt: minden erre utalt — a ruhája, a kocsija, az a mód, ahogyan várakozott. Ez azt

jelenti, hogy Schulzot valószínűleg a kormány hívta meg, de vagy ő, vagy vendéglátói titokban akarták tartani a látogatást,

Ez nem sok. Vajon miféle professzor Schulz? Lehet bankár, fegyvergyáros, rakétaszakértő, vagy akár gyapotfelvásárló is. Még az El Fatahhal is kapcsolatban állhat, de Towfik nem nagyon tudta elképzelni róla, hogy hajdani német náci lenne. Persze bármi előfordulhat.

Tel-Aviv nyilván nem tartja fontos személyiségnek Schulzot: ha annak tartaná, nem a fiatal, tapasztalatlan Towfikkal figyeltetné. Még az is lehet, hogy az egész nem más, mint egy újabb kiképzési feladat.

A Shari Rhamsesen hajtottak be Kairóba, és Towfik olyan közel merészkedett a Mercedeshez, hogy már csak egy autó volt közöttük. A szürke Mercedes jobbra kanyarodott, a Corniche-al-Nil felé, aztán a Július 26-a hídon átment a folyó túlsó partjára, és begördült a Gezira-sziget Zamalek negyedébe.

A gazdag, álmos elővárosban gyérebb volt a forgalom, és Towfik izgulni kezdett, hogy a Mercedes volánjánál ülő ügynök kiszúrja. Ám két perc múlva a Mercedes befordult egy lakóházakkal szegélyezett utcába a Tiszti Klub közelében, és lefékezett egy épület előtt, amelyben luxusapartmanok voltak, a kertben pedig egy paliszanderfa állt. Towfik azonnal jobbra kanyarodott, így eltűnt szem elől, mire a másik kocsi ajtaja kinyílt. Megállt, kiugrott a Renault-ból, és visszaügetett a sarokra. Éppen jókor érkezett ahhoz, hogy lássa, amint az ügynök és a Schulz házaspár eltűnik az épületben, nyomukban a csomagokkal viaskodó, *galabiját* viselő gondnokkal.

Towfik körülnézett az utcán, de egyetlen olyan helyet se látott, ahol feltűnés nélkül, tétlenül lézenghetett volna anélkül, hogy szemet szúrjon. Visszament az autójához, kifarolt a sarokra, és beállt két kocsi közé ugyanazon az oldalon, ahol a Mercedes parkolt.

Fél óra múlva az ügynök egyedül jött ki a házból, beszállt a kocsijába és elhajtott.

Towfik tovább várakozott.

Ez így ment két napon át, aztán minden megváltozott.

Schulzék eddig úgy viselkedtek, mint a turisták, és úgy látszik, élvezték a dolgot. Az első estén egy éjszakai mulatóban vacsoráztak, majd megnéztek egy hastáncosnőkből álló társulatot. Másnap megtekintették a piramisokat

és a szfinxet, Groppinál ebédeltek, majd a Nílus Hiltonban vacsoráztak. Harmadnap korán keltek, és taxival az Ibn Tulun mecsethez hajtattak.

Towfik a Gayer-Anderson Múzeumnál hagyta a kocsiját és követte őket. Felületesen körülnéztek a mecsetben, aztán kelet felé sétáltak tovább a Shari al-Salibahon. Lassan andalogtak, megbámulták a kutakat és a házakat, bekukkantottak a parányi üzletekbe, figyelték a baladi asszonyokat, akik hagymát, borsot és tevelábszárt vásároltak az utcai árusoknál.

Megálltak egy útkereszteződésnél, és betértek egy teázóba. Towfik átment a másik oldalra a *sebeel*hez, egy kupolás szökőkúthoz, amelyben csipkézett kovácsoltvas ablakok mögött csordogált a víz. Előbb a kút barokk domborművekkel díszített falait tanulmányozta, aztán továbbsétált az utcán, de csak annyira, hogy rálásson a teázóra, és néhány percet azzal töltött, hogy egy fehér sapkás, mezítlábas utcai árustól négy formátlan óriási paradicsomot vásárolt.

Schulzék kiléptek a teázóból, és északi irányba mentek tovább; követték Towfikot az utcai piacra. Towfik itt könnyebben ólálkodhatott körülöttük, néha eléjük került, néha meg mögöttük ténfergett. Frau Schulz egy pár papucsot meg egy arany bokaláncot vásárolt, és túl sokat fizetett egy illatos mentaágacskáért egy félmeztelen kölyöknek. Towfik eléggé megelőzte őket ahhoz, hogy Nasif kávéházának napernyője alatt megihasson egy kis csésze erős, török kávét cukor nélkül.

Schulzék az utcáról beléptek egy fedett *souq*ba, ahol lószerszámot árultak. Schulz az órájára nézett, majd mondott valamit a feleségének — és egyúttal az első enyhe, ideges remegést idézte elő Towfikban —, aztán kissé gyorsabban indultak tovább, míg oda nem értek a Bab Zuweylához, a fallal körülkerített óváros kapujához.

Néhány pillanatig eltakarta őket Towfik szeme elől egy szamár vontatta szekér, amely papírral bedugaszolt Ali baba köcsögökkel volt megrakva. Amikor a szekér eldöcögött, Towfik látta, hogy Schulz elbúcsúzik a feleségétől, és beszáll egy régebbi típusú szürke Mercedesbe.

Towfik magában káromkodott. Ajtócsapódás hallatszott és a kocsi elindult. Frau Schulz integetett. Towfik megnézte a rendszámtáblát — ugyanaz az autó volt, amelyet Heliopoliszból követett —, és látta, hogy nyugat felé tart, aztán befordul balra, a Shari Port Saidba.

Frau Schulzról megfeledkezve Towfik sarkon fordult és rohanni kezdett.

Körülbelül egy órát sétáltak, de mindössze egy mérföldet tettek meg. Towfik átszáguldott a lószerszámot áruló *souq*on és az utcai piacon, közben

a standokat kerülgette, beleütközött a leplekbe öltözött férfiakba és fekete fátylas nőkbe, nekiment egy núbiai utcaseprőnek és elejtette a paradicsomos zacskóját, míg végül odaért a múzeumnál parkoló kocsijához.

Zihálva, az oldalába nyilalló fájdalomtól eltorzult arccal bezuhant a volán mögé. Begyújtotta a motort, és egy bekötő úton elindult Shari Port Said felé.

Gyér volt a forgalom, úgyhogy amikor kiért a főútra, sejtette, hogy valahol a Mercedes mögött lehet. Délkelet felé hajtott tovább a Roda-szigeten és a Giza-hídon át, a Gizába vezető útra.

Úgy vélte, Schulz nem szándékosan próbálta meg lerázni az „árnyékát”. Ha a professzor profi lenne, ellentmondást nem tűrve és véglegesen megszabadult volna tőle. Nem; egyszerűen sétált egyet reggel a piacon, mielőtt találkozott volna valakivel a kijelölt helyen. Ám Towfik abban biztos volt, hogy a találkozó helyét és a találkozót megelőző sétát az ügynök javasolta.

Bárhová mehettek, de a legvalószínűbbnek az látszott, hogy el akarják hagyni a várost — máskülönben Schulz egyszerűen beülhetett volna egy taxiba a Bab Zuweylánál — és ez itt a nyugati főútvonal. Towfik nagyon gyorsan hajtott. Hamarosan már semmi más nem volt előtte, csak a nyílegyenes szürke út, és kétoldalt sem látszott más, csak a sárga homok meg a kék ég.

Úgy jutott el a piramisokhoz, hogy nem érte utol a Mercedest. Az út itt elágazott; észak felé Alexandriába, délre Faiyumba. Attól a ponttól kiindulva, ahol a Mercedes fölvette Schulzot, ez valószínűtlenül nagy kerülőt jelentett volna Alexandria felé, Towfik tehát határozottan Faiyum felé hajtott tovább.

Amikor végre megpillantotta a másik kocsit, az mögötte bukkant föl, és rendkívül gyorsan közeledett. Mielőtt utolérte Towfikot, jobbra kanyarodott és letért a főútról. Towfik fékezett, megállt és visszafordult az elágazáshoz. A Mercedes már egy mérfölddel megelőzte a mellékúton. Towfik a nyomába eredt.

Most már veszélyes volt a játék. Ez az út valószínűleg a nyugati sivatag mélyébe vezet, talán egészen a qattarai olajmezőig. Látszik rajta, hogy ritkán jár erre autó, és ha erősebben fúj a szél, betakarhatja a homokréteg. A Mercedest vezető ügynök már biztosan rájött, hogy követik. Ha érti a szakmáját, akkor a Renault látványa még a Heliopoliszból Kairóba vezető útról is fölidézhet benne néhány emléket.

Ez volt az a pont, ahol a kiképzés csődöt mondott, és a szakmában megtanult valamennyi gondos álcázás és trükk haszontalannak bizonyult; egyszerűen követni kellett valakit és rá kellett ragadni, akár észrevette az illető, akár nem, mert meg kellett tudni, hová megy a fickó, és ha ez nem sikerül, akkor az ember egy hajítófát sem ér.

Így hát Towfik sutba vágta az óvatoskodást és követte, de mégis szem elöl tévesztette őket.

A Mercedes gyorsabb kocsi volt, mint az övé, és úgy volt megtervezve, hogy jobban bírta a szűk, hepehupás utat. Úgyhogy néhány percen belül már nem is lehetett látni. Towfik továbbhajtott az úton, remélve, hogy utoléri őket, ha megállnak, vagy majd csak ráakad az úticéljukra, bármi legyen is az.

Hatvan kilométer után, a sivatag mélyén, amikor már éppen aggódni kezdett, hogy tankolnia kéne, egy keresztútnál parányi oázisfalura bukkant. Néhány girhes állat legelte a gyér növényzetet egy iszapos tócsa körül. Egy kunyhó előtt álló, hevenyészve összetákolt asztalon Towfik egy fazék lóbabot meg három Fanta kancsót látott: ez volt a helybeli kávézó. Kiszállt a kocsiból és megszólított egy öregembert, aki egy csontsovány bivalyt itatott.

— Láttál-e errefelé egy szürke Mercedest?

A paraszt bambán bámult rá, mintha idegen nyelven beszélne.

— Láttál-e egy szürke autót?

Az öreg elhessentett a homlokáról egy hatalmas fekete bögölyt és bólintott.

— Mikor?

— Ma.

Towfik valószínűleg nem várhatott tőle ennél pontosabb választ. — Merre ment? — kérdezte. Az öreg nyugati irányba mutatott, a sivatagba.

— Hol szerezhetnék benzint? — érdeklődött Towfik.

Az öreg most keleti irányba, Kairó felé mutatott.

Towfik baksist adott neki, és visszament a kocsihoz. Begyújtotta a motort és ismét a benzinmutatóra nézett. Épp annyi benzinje volt, amennyivel visszajuthatott Kairóba; ha továbbmegy nyugati irányba, visszafelé fog kiürülni a tartály.

Úgy vélte, ő minden tőle telhetőt megtett. Kimerülten megfordult a Renault-val, és visszaindult a városba.

Towfik nem szerette a munkáját. Ha unalmas volt, ő is unatkozott, ha meg izgalmas volt, akkor félt. De azt mondták neki, hogy Kairóban fontos és veszélyes feladatot kell elvégezni, és benne megvan egy jó kém minden szükséges képessége; továbbá azt, hogy Izraelben nincs elég megfelelő tehetséggel megáldott egyiptomi zsidó ügynök ahhoz, hogy mást kerítsenek helyette, ha ő nem vállalja; így aztán természetesen elvállalta. Nem az idealizmus késztette rá, hogy kockára tegye az életét a hazájáért. Inkább az önzés vezette: Izrael pusztulása a saját pusztulását jelentené; hiszen ha Izraelért harcol, egyben önmagáért is harcol; tehát azért kockáztatja az életét, hogy megmeneküljön. Ez volt számára az egyetlen logikus lehetőség. Mégis nagyon várta azt az időt — mikor is lesz az: öt, tíz vagy húsz év múlva? —, amikor kiöregszik a terepmunkából, mert akkor hazahívják, íróasztal mögé ültetik, és kereshet magának egy szép zsidó lányt, feleségül veheti, letelepedhet és élvezheti annak a földnek az örömeit, amelyért harcolt.

Addig is, miután szem elől vesztette Schulz professzort, a feleségét követte.

Az asszony folytatta a városnézést. Ezúttal egy fiatal arab kísérgette, akit feltehetően az egyiptomiak adtak mellé, hogy vigyázzon rá, amíg a professzor távol van. Este az arab egy egyiptomi vendéglőbe vitte vacsorázni Frau Schulzot, hazakísérte, és a kertben, a paliszanderfa alatt arcon csókolta.

Másnap reggel Towfik elment a főpostára, és rejtjeles táviratot küldött a nagybátyjának Rómába.

SCHULZOT A REPÜLŐTÉREN FELTEHETŐEN HELYBELI ÜGYNÖK VÁRTA. A PROFESSZOR KÉT NAPOT VÁROSNÉZÉSSEL TÖLTÖTT. A FENTI ÜGYNÖK ÉRTE JÖTT ÉS KOCSIVAL QATTARA FELÉ MENTEK. A MEGFIGYELÉS ITT MEGSZAKADT. JELENLEG AZ ASSZONYT KÖVETEM.

Reggel kilenc órára visszatért Zamalekba. Fél tizenkettőkor megpillantotta a teraszon kávézó Frau Schulzot, és ebből ki tudta számítani, hogy Schulzék melyik apartmanban laknak.

Ebédidőre a Renault belseje átforrósodott. Towfik elrágcsált egy almát, és üvegből langyos sört ivott rá.

Schulz professzor késő délután érkezett vissza, ugyanazzal a szürke Mercedesszel. Fáradtnak és kissé elnyűttnek látszott, mint általában a középkorú férfiak egy hosszú utazás után. Kiszállt a kocsiból és vissza se nézve bement a házba. Miután hazahozta a professzort, az ügynök elhajtott a Renault mellett, és egy pillanatig egyenesen Towfik szemébe nézett. Ez elkerülhetetlen volt.

Hol járt Schulz? Majdnem fél napig tartott, míg odaért, okoskodott Towfik; összesen egy napot és éjszakát töltött ott; a mai nap fele rámehetett, mire visszaért. Qattara csak egy volt a számos lehetőség közül: a sivatagi út a földközi-tengeri partvidéken egészen Matruhig vezet; messze délen van egy elágazás Karkur Tohl felé; ha kocsit cseréltek, egy sivatagi kalauz segítségével akár a líbiai határnál is találkozhattak valakivel.

Este kilenckor a Schulz házaspár ismét elment otthonról. A professzoron látszott, hogy kipihente magát. Estélyi ruhát viseltek. Néhány lépést gyalogoltak, aztán elcsíptek egy taxit.

Towfik döntött. Nem követte őket.

Kiszállt a kocsiból és bement a kertbe. A poros fűre lépett, és egy bokor mögött megfelelő helyet talált, ahonnan a nyitott kapun át beláthatott az előcsarnokba. A núbiai gondnok egy alacsony falócán ülve az orrát piszkálta.

Towfik várt.

Húsz perc múlva a férfi fölállt a lócáról, és eltűnt az épület hátsó részében.

Towfik átsietett az előcsarnokon, és nesztelen léptekkel fölszaladt a lápcsőn.

Három Wertheim-zárhoz való tolvajkulcsa is volt, de egyik sem illett a hármas számú apartman zárjába. Végül azzal a hajlékony műanyag darabbal nyitotta ki az ajtót, amelyet a kollégiumi igazolványáról tört le.

Bement a lakásba és becsukta az ajtót.

Odakint már eléggé besötétedett. Nem húzták be a függönyt, így egy utcai lámpa halványan bevilágított az ablakon. Towfik apró elemlámpát vett elő a nadrágzsebéből, de nem gyújtotta meg.

Az apartman tágas volt és levegős; fehérre festették a falakat, és angol koloniálbútorral rendezték be. Üresnek és barátságtalannak látszott, mint az olyan lakások, ahol senki sem lakik. Nagy szalon, ebédlő, három hálószoba,

konyha. A gyors általános terepszemle után Towfik alapos szimatolásba kezdett.

A két kisebb hálószoba üres volt. A nagyobb hálószobában gyorsan átkutatott minden fiókot és szekrényt. Az egyik szekrény tele volt egy már hervadásnak indult nő csiricsáré ruháival: élénk minták, türkizkék, narancssárga és rózsaszín flitteres estélyi ruhák, valamennyi amerikai címkével. A távirat szerint Schulz ugyan osztrák nemzetiségű, de talán az USA-ban él. Towfik még egyszer sem hallotta, milyen nyelven beszél.

Az éjjeliszekrényen angol nyelvű Kairó útikönyv hevert, továbbá a *Vogue* egyik száma, meg egy géppel írt előadás az izotópokról.

Schulz tehát tudós.

Towfik belenézett az előadásba. A túlnyomó része magas volt neki. Schulz nyilván rangos kémikus vagy fizikus, gondolta. Ha valami fegyvergyártással kapcsolatos munka miatt jött ide, azt Tel-Aviv nyilván tudni akarja.

Személyes iratok nem voltak — Schulz bizonyára a zsebében tartja az útlevelét meg a tárcáját. Az egyforma rozsdabarna bőröndökről levették a repülőtéri cédulát.

A szalonban, egy alacsony asztalon két ginillatú pohár állt: koktélt ittak, mielőtt elindultak.

A fürdőszobában Towfik megtalálta azokat a ruhákat, amelyekben Schulz a sivatagba ment. A cipőkben sok volt a homok, a nadrág hajtókáján pedig több olyan apró folt látszott, amit talán cement okozott. A gyűrött zakó zsebéből előkerült egy rendkívül vékony, négyszögletes kék műanyag tok; oldalai körülbelül másfél hüvelyk hosszúak lehettek. Olyan fényvédő borítékot tartalmazott, amibe a fényérzékeny filmet csomagolják.

Towfik zsebre vágta a műanyag tokot.

A bőröndökről leszedett repülőtéri címkéket a parányi hallban, a szemétkosárban találta meg. Schulzék Massachusetts államból, Bostonból jöttek, tehát a professzor valószínűleg a Harvardon, az MIT-n vagy a környéken levő számos kisebb egyetem valamelyikén tanít. Towfik gyors fejszámolást végzett. Schulz a második világháború alatt húszegynéhány éves lehetett; könnyen előfordulhat, hogy ő is egyike azoknak a német rakétaszakértőknek, akik a háború után az USA-ban telepedtek le.

Vagy nem. Hiszen nem muszáj nácinak lenni ahhoz, hogy valaki az araboknak dolgozzon.

Akár náci, akár nem, Schulz afféle garasoskodó alak lehet: kizárólag olyan szappant, fogkrémet és borotvavizet használ, amit a repülőgépeken és a szállodákban ingyen adnak.

Az asztal közelében, amelyen a gines poharak álltak, egy nádszék mellett, a padlón vonalas írótömb hevert. Az írótömbön ceruza feküdt. Talán Schulz jegyzeteket készített sivatagi útjáról, amíg a gint kortyolgatta. Towfik tűvé tette a lakást a tömbről letépett lapokért.

Meg is találta őket a teraszon, egy üveg hamutarlóban. Teljesen elégtek.

Hűvös volt az éjszaka. Egy-két hónap múlva meleg lesz a levegő, és mindent betölt a kertben levő paliszanderfa virágainak illata. A városi forgalom a távolban zümmögött. Mindez apja jeruzsálemi lakására emlékeztette Towfikot. Azon tűnődött, vajon mikor láthatja viszont Jeruzsálemet.

Mindent megtett, amit itt megtehetett. De azért még egyszer megnézi azt a jegyzettömböt, gondolta, hátha Schulz úgy megnyomta a ceruzát, hogy a következő lapra is átnyomódott a szöveg. Elfordult a korláttól, és a teraszon átvágva a szalonba vezető szárnyas ajtóhoz ment.

Már a kilincsen volt a keze, amikor hangokat hallott.

Kővé dermedt.

— Ne haragudj, drágám, egyszerűen nem bírtam volna ki még egy agyonsütött bélszínt.

— Az isten szerelmére, azért ehettünk volna valamit.

A Schulz házaspár visszajött.

Towfik gyorsan felidézte, merre járt a lakásban: hálószobák, fürdőszoba, szalon, konyha... mindent a helyére tett, amihez hozzányúlt, kivéve a kis műanyag tokot. Azt egyébként is meg kell tartania. Schulz kénytelen lesz belenyugodni, hogy elveszítette.

Ha most észrevétlenül meg tudna lépni, talán soha nem jönnek rá, hogy itt járt.

Ráhasalt a terasz korlátjára, és csak az ujjai hegyével kapaszkodva, teljes testhosszával lefelé lógott. Túl sötét volt, nem látta a talajt. Leugrott, könnyedén földet ért és elosont.

Életében először tört be valahova, és meg volt elégedve önmagával. Olyan simán ment, mint egy kiképzési feladat, amelyben a lakás tulajdonosa idő előtt hazaér, és a kémnek hirtelen távoznia kell a váratlan veszély esetére előre megállapított útvonalon. Towfik elmosolyodott a sötétben. Talán megéri, hogy megkapja azt az irodai munkát...

Beült a kocsijába, begyújtotta a motort és bekapcsolta a fényszórót.

Két férfi bukkant elő az árnyékból és jobbról-balról közrefogta a Renault-t.

Ki a...?

Nem állt meg, hogy megtudja, mi folyik itt. Teljes erővel egyenesbe lökte a sebességváltót, és elhúzott. A két férfi gyorsan félreugrott.

Meg sem kísérelték, hogy megállítsák. De hát akkor miért jöttek ide? Biztosítani akarták, hogy a kocsiban maradjon?

Beletaposott a fékbe, a hátsó ülésre nézett, és elviselhetetlen szomorúság szállt rá, mert már tudta, hogy soha többé nem láthatja viszont Jeruzsálemet.

Egy magas, sötét öltönyös arab mosolygott rá egy kis revolver csöve mögül.

— Hajtson tovább — utasította a férfi arabul —; de kérem, ne ilyen gyorsan.

Kérdés: Neve?

Felelet: Towfik el-Masiri.

K: Személy leírása?

F: Korom huszonhat év, magasságom százhetvenöt centiméter, súlyom kilencven kilogramm; barna szem, fekete haj, szemita arcvonások, világosbarna bőr.

K: Foglalkozása?

F: Egyetemi hallgató.

K: Milyen nap van ma?

F: Szombat.

K: Nemzetisége?

F: Egyiptomi.

K: Mennyi húszból hét?

F: Tizenhárom.

A fenti kérdések arra szolgálnak, hogy segítségükkel a lehető legpontosabban be lehessen állítani a hazugságvizsgáló berendezést.

K: A CIA-nak dolgozik?

F: Nem. (IGAZ)

K: A németeknek?

F: Nem. (IGAZ)

K: Akkor Izraelnek.

F: Nem. (NEM IGAZ)

K: Valóban egyetemi hallgató?

F: Igen. (NEM IGAZ)

K: Beszéljen a tanulmányairól.

F: Kémiával foglalkozom a kairói egyetemen. (IGAZ) A polimerek érdekelnek. (IGAZ) Ásványolaj-kutató vegyészmérnök akarok lenni. (NEM IGAZ)

K: Mik azok a polimerek?

F: Összetett szerves vegyületek, hosszú láncú molekulákkal. A leggyakoribb a politén. (IGAZ)

K: Neve?

F: Towfik el-Masiri. (NEM IGAZ)

K: A fejére és a mellkasára helyezett tapadókorongok mérik a pulzusát, a szívverését, a lélegzését, meg azt, hogy mennyire izzad. Ha valótlant állít, az anyagcseréje elárulja — gyorsabban lélegzik, erősebben izzad, és így tovább. Ez a gép, amelyet szovjet barátainktól kaptunk, megmutatja nekem, hogy mikor hazudik. Amellett történetesen tudom, hogy Towfik el-Masiri halott. Kicsoda maga?

F: (nincs válasz.)

K: A pénisze hegyére erősített vezeték egy másik gép tartozéka. Ezzel a gombbal áll összeköttetésben. Ha megnyomom a gombot —

F: (sikoly)

K: — villanyáram halad át a vezetéken, és maga sokkot kap. A lábát azért tettük egy vödör vízbe, hogy növeljük a készülék teljesítményét. Neve?

F: Avram Ambache.

Az elektromos berendezés gátolja a hazugságvizsgáló működését.

K: Gyújtson rá.

F: Köszönöm.

K: Akár hiszi, akár nem, gyűlölöm ezt a munkát. Az a baj, hogy azok, akik szeretik, soha nem csinálják jól — tudja, az embernek érzékenynek kell lennie. Én érzékeny vagyok... Gyűlölöm nézni, ha valaki szenved. Maga nem?

F: (nincs válasz)

K: Most megpróbál rájönni, hogyan tudna ellenállni nekem. Kérem, ne bajlódjon ilyesmivel. A... kihallgatás modern eszközeivel szemben nem lehet védekezni. Neve?

F: Avram Ambache. (IGAZ)

K: Ki a főnöke?
F: Nem értem a kérdést. (NEM IGAZ)
K: Bosch?
F: Nem. Friedman. (A MŰSZER JELZÉSE BIZONYTALAN)
K: Inkább Bosch.
F: Igen. (NEM IGAZ)
K: Nem, mégsem Bosch. Krantz.
F: Oké, Krantz... ahogy akarja. (IGAZ)
K: Hogyan teremt kapcsolatot vele?
F: Rádióval. (NEM IGAZ)
K: Nem mond nekem igazat.
F: (sikoly)
K: Hogyan teremt kapcsolatot vele?
F: Van egy levélszekrény a *faubourg*-ban, amit nem használnak...
K: Maga azt hiszi, hogy ha fájdalmat érez, a hazugságvizsgáló nem működik megfelelően, tehát a kínszenvedés biztonságos. De csak részben van igaza. Ez ugyanis rendkívül finom műszer, és hosszú hónapokig tartott, míg megtanultam kifogástalanul kezelni. Az elektrosokk után csak néhány másodperc szükséges ahhoz, hogy átállítsam a gépet a maga felgyorsult anyagcseréjére, és akkor ismét meg tudom mondani, mikor hazudik. Hogyan teremt kapcsolatot a főnökével?
F: Van egy levélszekrény a... (sikoly)
K: Ali! Akkorát rúgott, hogy kiszabadult a lába... nagyon erősen rángatózik. Kötözd le újra, mielőtt magához tér. Fogd azt a vödröt, és eressz még bele vizet.
(szünet)
Jól van, már éledezik; tűnj el! Hall engem, Towfik?
F: (alig érthető)
K: Neve?
F: (nincs válasz)
K: Egy apró szúnyogcsípés, hogy segítsen…
F: (sikoly)
K: ...gondolkozni.
F: Avram Ambache.
K: Milyen nap van ma?
F: Szombat.
K: Mit kapott reggelire?

F: Lóbabot.
K: Mennyi húszból hét?
F: Tizenhárom.
K: Mi a foglalkozása?
F: Egyetemi hallgató. Ne, kérem; és kém, igen, kém vagyok, ne nyomja meg a gombot, kérem, jaj, istenem, istenem...
K: Hogyan teremt kapcsolatot?
F: Rejtjeles táviratokkal.
K: Gyújtson rá. Tessék... ó, úgy látom, reszket, kiesik a cigaretta a szájából — hadd segítsek... így, ni.
F: Köszönöm.
K: Próbáljon megnyugodni. Ne felejtse el, hogy amíg igazat mond, semmi nem fog fájni.
(szünet)
Jobban érzi magát?
F: Igen.
K: Én is. Akkor most meséljen nekem Schulz professzorról. Miért követte?
F: Parancsot kaptam rá. (IGAZ)
K: Tel-Avivtől?
F: Igen. (IGAZ)
K: Pontosan kitől?
F: Nem tudom. (A MŰSZER JELZÉSE BIZONYTALAN)
K: De tippelni csak tud.
F: Boschtól. (A MŰSZER JELZÉSE BIZONYTALAN)
F: Vagy Krantztól?
F: Lehet. (IGAZ)
K: Krantz jó ember. Megbízható. Hogy van a felesége?
F: Kitűnően, én... (sikoly).
K: A felesége 1958-ban meghalt. Miért kényszerít rá, hogy fájdalmat okozzak magának? Mit csinált Schulz?
F: Két napot városnézéssel töltött, aztán eltűnt a sivatagban egy szürke Mercedesszel.
K: És maga betört a lakásába.
F: Igen. (IGAZ)
K: Mit tudott meg?
F: Azt, hogy Schulz tudós. (IGAZ)

K: És még?
F: Amerikai. (IGAZ). Ez minden. (IGAZ).
K: Ki volt a kiképzőtisztje?
F: Ertl. (A MŰSZER JELZÉSE BIZONYTALAN)
K: Persze nem ez a valódi neve.
F: Nem tudom. (NEM IGAZ) Ne! Ne nyomja meg a gombot, hadd gondolkozzam, egy pillanat, úgy emlékszem, azt hallottam valakitől, hogy a valódi neve Manner. (IGAZ)
K: Ó, Manner. Micsoda szégyen. Régimódi fazon. Még mindig azt hiszi, hogy az ügynököket ki lehet képezni rá, hogy ellenálljanak a vallatásnak. Tudja, ő az oka, hogy maga most ennyit szenved. És kikkel volt együtt a kiképzésen?
F: Soha nem tudtam a valódi nevüket. (NEM IGAZ)
K: Tényleg.
F: (sikoly)
K: A valódi neveket akarom hallani!
F: Nem mindenkiét...
K: Azokét mondja, akikét ismeri.
F: (nincs válasz)
(sikoly)
A fogoly elvesztette az eszméletét.
(szünet)
K: Neve?
F: Izé... Towfik. (sikoly)
K: Mit kapott reggelire?
F: Nem tom.
K: Mennyi húszból hét?
F: Huszonhét.
K: Mit mondott Krantznak Schulz professzorról?
F: Városnézés... Nyugati sivatag... a megfigyelés megszakadt...
K: Kikkel volt együtt a kiképzésen?
F: (nincs válasz)
K: Kikkel volt együtt a kiképzésen?
F: (sikoly)
K: Kikkel volt együtt a kiképzésen?
F: Igen; bár a halál árnyékának völgyén sétálok át...
K: Kikkel volt együtt a kiképzésen?

F: (sikoly)
A fogoly meghalt.

Amikor Kawash találkozót kért, Pierre Borg azonnal indult. A helyről és az időpontról nem volt vita: Kawash üzenetet küldött és randevút adott, Borg pedig feltétlenül megjelent. Kawash volt Borg életének legjobb kettős ügynöke, és kész.

A Mossad főnöke Kawashra várva az Oxford Circus metróállomáson, az észak felé tartó Bakerloo vonal peronjának egyik végében állt, és egy teozófiai előadássorozat hirdetését olvasgatta. Fogalma sem volt, hogy az arab miért éppen Londont szemelte ki erre a találkozóra; azt sem tudta, vajon mit mondott Kawash a gazdáinak, ugyan mi keresnivalója van a városban; sőt, arról sem volt halvány sejtelme sem, hogy Kawash miért áruló. De ez az ember hozzásegítette az izraelieket, hogy megnyerjenek két háborút és elkerüljék a harmadikat, Borgnak tehát szüksége volt rá.

Borg végigpillantott a peronon: a tömegből kimagasló barna fejet keresett hatalmas, keskeny orral. Úgy gondolta, tudja, miről akar beszélni vele az arab. Remélte, hogy nem téved.

Borgot módfelett idegesítette a Schulz-ügy. Úgy kezdődött, mint egy szokványos megfigyelés, épp megfelelő feladat legújabb, legtapasztalatlanabb kairói ügynökének: egy nagymenő amerikai fizikus, aki Európában tölti a szabadságát, elhatározza, hogy körutazást tesz Egyiptomban. Az első figyelmeztető jel akkor érkezett, amikor Towfik szem elől tévesztette Schulzot. Borg ekkor fokozta a tervvel kapcsolatos tevékenységet. Egy Milánóban működő szabadúszó újságíró, aki időnként a német hírszerzésnek dolgozott, megerősítette, hogy Schulz kairói repülőjegyét egy egyiptomi diplomata felesége váltotta meg Rómában. Aztán a CIA, a bevett szokás szerint, átküldött a Mossadnak egy sorozat műholdfelvételt Qattara környékéről, ahol építkezés nyomait lehetett látni — és Borgnak eszébe jutott, hogy Schulz Qattara felé igyekezett, amikor Towfik a nyomát vesztette.

Valami történt a színfalak mögött, de ő nem tudta, micsoda, és ez idegesítette.

Mindig idegeskedett. Ha nem az egyiptomiak, akkor a szíriaiak miatt; ha nem a szíriaiak, akkor a fedajinok miatt; ha nem az ellenségei, akkor a barátai miatt, no meg amiatt, hogy az utóbbiak meddig lesznek a barátai.

Idegesítő munkája volt. Az anyja egyszer azt mondta: — Még hogy a munka! A *fenét*! Idegesnek *születtél*; olyan vagy, mint szegény apád. Ha *kertész* lennél, akkor is idegeskednél a munkád miatt. — Lehet, hogy igaza volt, de mindegy, hiszen egy kémfőnöknek kizárólag a paranoia a normális elmeállapota.

Towfikkal most megszakadt a kapcsolat, és valamennyi jel közül ez volt a legidegesítőbb.

Talán Kawash választ tud adni néhány kérdésre.

Bedübörgött egy szerelvény. Borg nem a metróra várt. Olvasni kezdte egy moziplakát szövegét. A feltüntetett nevek fele zsidó név volt. Talán filmproducernek kellett volna mennem, gondolta.

A szerelvény kigördült az állomásról, és Borgra árnyék vetült. Fölnézett és Kawash nyugodt arcát látta.

— Köszönöm, hogy eljöttél — szólalt meg az arab. Mindig ugyanezt mondta.

Borg eleresztette a füle mellett: soha nem tudta, mit válaszoljon a köszönő szavakra. — Mi újság? — kérdezte.

— Pénteken ki kellett vonnom a forgalomból az egyik újoncodat Kairóban.

— Kellett?

— A katonai hírszerzés testőröket adott egy fontos személyiség mellé, és kiszúrták, hogy a kölyök követi őket. Nekik nincs bevethető állományuk a városban, ezért az én osztályomat kérték meg, hogy kapcsoljuk le a fiút. Hivatalos kérés volt.

— A fenébe! — dühöngött Borg. — Mi történt a kölyökkel?

— A szolgálati szabályzat szerint kellett eljárnom — felelte Kawash. Nagyon szomorúnak látszott. — A fiú vallatás közben meghalt. Avram Ambache-nak hívták, de Towfik el-Masiri álnéven működött.

Borg összeráncolta a szemöldökét. — Megmondta neked a valódi nevét?

— Meghalt, Pierre.

Borg ingerülten rázta meg a fejét: Kawash világéletében hajlamos volt rá, hogy személyes szempontokon lovagoljon. — Miért mondta meg neked a nevét?

— A ruszki berendezéssel dolgozunk: elektrosokk és hazugságvizsgáló együtt. Nem képezitek ki rá őket, hogy megbirkózzanak vele.

Borg kurtán fölnevetett. — Ha beszélnénk nekik róla, egyetlen istenverte újoncot se tudnánk beszervezni. Még mit köpött?

— Semmi olyat, amiről nem tudtunk. Megtette volna, de még időben megöltem.

— Te ölted meg?

— Én vezettem a vallatást, hogy meggyőződjem róla: semmi fontosat nem árul el. Mostanában ezeket a kihallgatásokat magnóra veszik és megőrzik a felvételt. Sokat tanulunk az oroszoktól. — A barna szempárban elmélyült a szomorúság. — Miért? Jobban örülnél, ha mással gyilkoltatnám meg a fiaidat?

Borg rábámult, aztán elfordult. Már megint el kellett terelnie a beszélgetést az érzelgős témáról.

— Mit derített ki a kölyök Schulzról?

— Azt, hogy egy ügynök kivitte a professzort a Nyugati sivatagba.

— Jó, de miért?

— Nem tudom.

— Neked tudnod kell, hiszen az egyiptomi hírszerzésnek dolgozol! — Borg kordában tartotta a haragját. Nem kell sürgetni a fickót, gondolta; úgyis elmondja, amit tud.

— Fogalmam sincs, mit művelnek odakint, mert létrehoztak egy különleges csoportot, az foglalkozik a dologgal — felelte Kawash. — Az én osztályomat nem informálják.

— Van valami tipped, hogy miért?

Az arab vállat vont. — Szerintem nem akarják, hogy a ruszkik kiszagolják. Mostanában mindent elcsípnek, ami az osztályunkon megy keresztül.

Borg ezúttal hagyta, hogy meglátsszon rajta a csalódottság. — Csak ennyi tellett Towfiktól?

Az arab halk hangjában most harag vibrált. — A kölyök miattad halt meg — mondta.

— Majd fönt a mennyben megköszönöm neki. Hiába halt meg?

— Ezt lopta el Schulz lakásából. — Kawash kihúzta a kezét a kabátja zsebéből, és egy kis négyszögletes, kék műanyag tokot mutatott Borgnak.

Borg elvette tőle. — Honnan tudod, hogy hol szerezte?

— Rajta vannak Schulz ujjlenyomatai. És Towfikot közvetlenül azután tartóztattuk le, hogy betört a lakásba.

Borg kinyitotta a tokot, és megtapogatta a fényvédő borítékot. Nem volt leragasztva. Kivette belőle a fényérzékeny negatívot.

— Felnyitottuk a borítékot és előhívtuk a filmet. Semmi nincs rajta — közölte az arab.

Borg rendkívül elégedetten mindent visszarakott a tokba és zsebre vágta. Most már mindennek volt értelme; most már mindent értett, és tudta, mit kell tennie. Befutott egy szerelvény. — Nem akarod ezt elcsípni? — kérdezte az arabtól.

Kawash kissé összeráncolta a homlokát, aztán bólintott, majd amikor a metró megállt és kinyíltak az ajtók, a peron szélére lépett. Beszállt, közvetlenül az ajtó mellett megállt és kiszólt: — Nem tudom, mi a fene ez a műanyag tok.

Te ugyan nem kedvelsz engem, de azért szerintem zseni vagy, gondolta Borg. Amikor a metrószerelvény ajtói lassan kezdtek becsukódni, halványan rámosolygott az arabra. — De én tudom — mondta.

KETTŐ

Az amerikai lány el volt ragadtatva Nat Dicksteintől.

Egymás mellett gyomláltak és ástak egy poros szőlőskertben, a Galileai-tenger felől fújó könnyű szélben. Dickstein levette az ingét, sortban és szandálban dolgozott, és a városban születettek szokása szerint fittyet hányt a napnak.

Sovány volt, vékonycsontú, a válla keskeny, a mellkasa szűk, a könyöke meg a térde bütykös. Karen mindig őt nézte, amikor pihenőt tartott — méghozzá elég gyakran; a férfi viszont fáradhatatlannak látszott. Erős izmai úgy mozogtak barna, sebhelyes bőre alatt, akár az összecsomózott kötél. Karen érzéki nő volt, meg akarta érinteni azokat a sebhelyeket, és szerette volna megkérdezni, hogy Dickstein hogyan szerezte őket.

A férfi néha fölnézett, elkapta a lány pillantását, de nem jött zavarba, elmosolyodott és folytatta a munkát. Szabályos arca nyugodt volt és kifürkészhetetlen. Barna szeme meg-megcsillant olcsó kerek szemüvege mögött, amely Karen nemzedékének annyira tetszett, mert John Lennonnak is olyan volt. Barna haját rövidre nyíratta; Karen szerette volna, ha megnöveszti. Ha a férfi ferde mosolyra húzta a száját, fiatalabbnak látszott,

bár egyébként is nehéz volt megállapítani, mennyi idős lehet. Egy fiatalember ereje és energiája buzgott benne, de a lány látta a tetoválást, amit a koncentrációs táborban égettek a bőrébe, tehát legalább negyvenévesnek kell lennie.

Dickstein nem sokkal Karen után érkezett a kibucba, 1967 nyarán. A lány dezodorokkal és fogamzásgátló tablettákkal fölszerelve érkezett, mert olyan helyet keresett, ahol a hippik eszményei szerint élhet anélkül, hogy a nap huszonnégy órájában a kábítószerek hatása alatt lenne. A férfit mentőautóval hozták ide. Karen úgy vélte, a hatnapos háborúban sebesült meg, és a kibuc lakói határozatlanul bár, de elismerték, hogy valami ilyesmi történt.

Egészen másképp fogadták, mint a lányt. Karent barátságosan, de bizalmatlanul köszöntötték, mert életfilozófiájában a sajátjukat látták ugyan, de veszélyes kiegészítésekkel. Nat Dickstein viszont úgy tért vissza, mint a rég elveszett fiú. Összegyűltek körülötte, levessel etették és a sebei láttán könnybe lábadt a szemük.

Ha Dickstein a fiuk volt, akkor Esther, a kibuc legidősebb tagja, az anyjuk. — Úgy néz ki, mint Golda Meir anyja — mondta Karen, és a többiek közül valaki megjegyezte: — Szerintem inkább úgy, mint Golda Meir apja —, erre a többiek szeretettel nevetgélni kezdtek. Esther bottal járt-kelt mindenfelé a faluban és kéretlenül is tanácsokat osztogatott, méghozzá igen bölcs tanácsokat, őrködött a betegszoba előtt, ahol Dicksteint ápolták, botjával hadonászva elzavarta a ricsajozó gyerekeket, veréssel fenyegette őket, de még azok is tudták, hogy nem kell komolyan venni.

Dickstein nagyon gyorsan meggyógyult. Néhány nap elteltével már a napon üldögélve zöldséget tisztított a konyhának, és disznó vicceket mesélt a nagyobb gyerekeknek. Két hét múlva pedig a mezőn szorgoskodott, sőt, hamarosan keményebben dolgozott, mint bárki, a legfiatalabb férfiakat kivéve.

A múltját homály fedte, de Esther elmesélte Karennek, hogyan érkezett meg Dickstein Izraelbe 1948-ban, a függetlenségi háború idején.

Esther számára 1948 a közelmúltat jelentette. Fiatal korában, a század első két évtizedében Londonban élt, és mielőtt Palesztinába emigrált, fél tucat baloldali, radikális mozgalom aktivistája volt a szüfrazsettektől kezdve a pacifistákig; de sokkal régebbi események is elraktározódtak benne, például az oroszországi pogromok, amelyeknek szörnyű,

lidércnyomásos képeire halványan még emlékezett. A déli nap hevében, egy fügefa alatt ülve a saját bütykös kezével összeeszkábált széket lakkozta, közben úgy beszélt Dicksteinről, akár egy okos, de csintalan diákról.

— Tán nyolcan-kilencen lehettek, néhány egyetemista meg egy pár melós az East Endről. Ha volt egyáltalán pénzük, annak a fenekére vertek, mielőtt megérkeztek Franciaországba. Teherautón, autóstoppal jutottak el Párizsba, aztán fölkapaszkodtak egy marseille-i teherautóra. Onnan, úgy hírlik, szinte végig gyalog tették meg az utat Olaszországig. Aztán megcsaptak egy behemót kocsit, egy német vezérkari Mercedest, és azon furikáztak le egészen az olasz csizma orrába. — Esther arca ráncba szaladt, ahogy elmosolyodott, és Karen arra gondolt: az öregasszony nem adta volna egy vak lóért, ha akkor a fiúkkal tarthat.

— Dickstein a háború alatt Szicíliában szolgált, és azt rebesgetik, hogy kapcsolatba került a maffiával. Az övék volt minden fegyver, ami a háborúból megmaradt. Dickstein fegyvereket akart szerezni Izraelnek, de nem volt pénze. Rábeszélte a szicíliaiakat, hogy adjanak el egy hajóra való géppisztolyt egy arab vevőnek, aztán súgják meg a zsidóknak, hol veszik át a rakományt az arabok. A maffiózók tudták, miben sántikál, és tetszett nekik az ötlet. Az üzletet nyélbe ütötték, a szicíliaiak megkapták a pénzüket, és Dickstein meg a barátai rakományostul ellopták a hajót, aztán meg se álltak Izraelig!

Karen olyan hangosan nevetett a fügefa alatt, hogy egy legelésző kecske vészjóslóan nézett föl rá.

— Várj csak — mondta Esther —, még nem hallottad a végét. Néhány diák annak idején evezett az egyetemen, a melósbandában meg akadt egy dokkmunkás, de ennél többet aztán nem tudtak a tengeri hajózásról, és most minden segítség nélkül ladikáztak egy ötezer tonnás teherhajón. A navigálás alapelveit kiokoskodták, mert a hajón találtak néhány térképet meg egy iránytűt. Dickstein megnézte egy könyvben, hogyan kell elindítani a hajót, de azt mondja, az már nem volt benne, hogyan kell megállítani, így futottak be Haifába, kiabálva, integetve, kalapjukat a levegőbe hajigálva, mintha az egész valami diákcsíny lenne — és teljes gőzzel belerohantak a dokkba. Persze rögtön megbocsátottak nekik, hiszen a fegyver a szó szoros értelmében többet ért az aranynál. És azóta hívják Dicksteint Kalóznak.

Ahogy bő, lötyögő sortjában és szemüvegben a szőlőben dolgozott, nem nagyon hasonlított kalózra, de így is vonzó férfi, gondolta Karen. El akarta csábítani, de nem tudta, hogyan fogjon hozzá. Dickstein szemmel láthatóan

kedvelte, neki meg gondja volt rá, hogy a tudtára adja: csak a kezét kell kinyújtania érte. De a férfi a kisujját se mozdította. Talán úgy érezte, túl fiatal és ártatlan a lány. Vagy talán egyszerűen csak nem érdekelték a nők.

Dickstein hangja betört Karen gondolataiba: — Azt hiszem, készen vagyunk.

A lány a napra nézett: ideje volt elindulni. — Kétszer annyit dolgoztál, mint én.

— Hozzászoktam a munkához. Idestova húsz éve élek itt. Az embernek a vérévé válik.

Amíg a falu felé ballagtak, az ég színe bíborvörösről sárgára változott. — És még mivel foglalkozol, amikor nem vagy itt? — kérdezte Karen.

— Ó... megmérgezem a kutakat és elrabolom a keresztény gyerekeket.

Karen nevetett.

— Szerinted milyen itt az élet Kaliforniához képest? — kérdezte Dickstein.

— Ez az ország csodálatos — felelte a lány. — Azt hiszem, még sokat kell dolgozni, mire a nők igazán egyenjogúak lesznek.

— Igen; úgy néz ki, most épp ez a legfontosabb problémánk.

— Neked erről soha nincs túl sok mondanivalód.

— Ide figyelj! Azt hiszem, igazad van, de szerintem jobb, ha az ember maga vívja ki a szabadságát, mint ha tálcán kínálják neki.

— Ez jó ürügy, hogy semmit ne kelljen csinálni — mondta Karen.

Dickstein nevetett.

Amikor beértek a faluba, elhaladtak egy pónilovon ülő, puskával felfegyverzett fiatalember mellett, aki éppen őrszolgálatra indult a település határára. Dickstein odakiáltott neki: — Légy óvatos, Ysrael! — A Golan-fennsík felől persze megszűnt a bombázás, és a gyerekeknek már nem kellett a föld alatti bunkerokban aludniuk, de azért a kibuc továbbra is fenntartotta a járőrszolgálatot. Dickstein is azok közé tartozott, akik az őrködés folytatása mellett szavaztak.

— Most Mottie-nak fogok felolvasni — mondta.

— Én is veled mehetek? — kérdezte a lány.

— Miért ne? — Dickstein az órájára nézett. — Épp annyi időnk van, hogy lezuhanyozzunk, öt perc múlva gyere át hozzám.

Elköszöntek egymástól, és Karen zuhanyozni ment. Egy árva kisgyerek számára a kibuc a legjobb hely, gondolta, míg levetkőzött. Mottie szülei meghaltak — az apja a legutóbbi háborúban robbant föl egy támadás

közben a Golan-fennsíkon, az anyját pedig egy évvel korábban ölték meg, amikor a fedajinokkal csaptak össze. Mindketten Dickstein közeli barátai voltak. Természetesen a gyermek számára ez tragédia volt; de még mindig a saját ágyában aludt, ugyanabban a szobában evett, és csaknem száz felnőtt szerette és törődött vele — nem tukmálták rá vonakodó nagynénikre, sem öregedő nagyszülőkre, vagy ami a legrosszabb, nem küldték árvaházba. És itt volt neki Dickstein.

Karen lemosta magáról a port, aztán tiszta ruhába bújt, és átment Dickstein szobájába. Mottie már ott volt, Dickstein ölében ült, és a hüvelykujját szopogatva héberül hallgatta *A Kincses sziget*et. Karen senkit sem ismert Dicksteinen kívül, aki a londoni külváros akcentusával beszélte a héber nyelvet. Mindez most még furcsábban hatott, mert különböző hangokon szólaltatta meg a történet szereplőit: Jimet vékony fiúhangon, Long John Silvert dörmögő, dühös morgással, az őrült Ben Gunnt pedig rekedt suttogással. Karen leült és a sárga lámpafényben nézte őket, közben arra gondolt, milyen kisfiúsnak látszik Dickstein, és milyen felnőttnek a gyerek.

Amikor a fejezet véget ért, bevitték Mottie-t a hálószobájába, jó éjszakát kívántak neki, aztán bementek az ebédlőbe. Ha még sokáig mászkálunk így együtt, mindenki azt fogja hinni, hogy szerelmesek vagyunk egymásba, gondolta Karen.

Esther mellé telepedtek le. Vacsora után mesélt nekik, közben úgy csillogott a szeme, mint egy fiatalasszonyé. — Amikor először voltam Jeruzsálemben, az a hír járta, hogy ha az embernek van egy pehelypárnája, akár házat is vehet.

Dickstein készségesen bekapta a csalit. — Hát az meg hogy lehet?

— Egy finom pehelypárnát el lehetett adni egy fontért. Ezzel az egy fonttal az ember beléphetett egy hitelegyletbe, és ez feljogosította rá, hogy tíz font kölcsönt vegyen fel. Aztán keresnie kellett egy kis telket. A telek tulajdonosa átvette a tíz font foglalót, a többire pedig a vevő kötelezvényt írt alá. Így az embernek már saját földje volt. Ezután elment egy építési vállalkozóhoz és azt mondta neki: — Építsen magának egy házat ezen a telken. Nekem nem kell más, csak egy kis lakás, ahol ellakhatom a családommal.

Mindannyian jót nevettek. Dickstein az ajtóra nézett. Karen követte a pillantását, és egy negyven év körüli, duzzadt arcú, durva vonású, köpcös idegent látott. Dickstein fölállt és odament a férfihoz,

— Ne fájdítsd a szívedet miatta, gyermekem. Ezt az embert nem férjnek teremtette az isten — mondta Esther Karennek.

Karen Estherre nézett, majd ismét az ajtóra. Dickstein már nem volt ott. Néhány pillanat múlva a lány motorzúgást hallott, és egy kocsi elindult.

Esther öreg kezével megfogta Karen fiatal kezét és megszorította.

A lány soha többé nem látta Dicksteint.

Nat Dickstein és Pierre Borg egy nagy, fekete Citroën hátsó ülésén ült. Borg testőre vezetett, géppisztolya mellette hevert az első ülésen. Úgy utaztak a sötétben, hogy semmi más nem volt előttük, csak a reflektorok fénycsóvája. Dickstein félt.

Ő soha nem annak látta önmagát, akinek mások látták, vagyis tehetséges, sőt, zseniális kémnek, aki már bebizonyította, hogy minden helyzetből képes élve kikerülni. Később, ha majd a játszma megkezdődik és kizárólag önmagára számíthat, miközben közvetlen közelről kell megbirkóznia a stratégiával, a problémákkal és az emberekkel, nem marad hely az agyában a félelemnek; de most, amikor Borg éppen arra készült, hogy röviden tájékoztassa, még nem kovácsolhatott terveket, nem finomíthatott előrejelzéseket, nem mérlegelhetett emberi jellemeket. Csak azt tudta, hogy búcsút kell mondania a nyugalomnak, az egyszerű, kemény munkának, a földnek, a napfénynek meg a növényeinek; és iszonyú kockázat, nagy veszély, sok hazugság, fájdalom, vérontás és talán halál vár rá. Így aztán szorosan összefont karral, keresztbe tett lábbal gubbasztott a sarokba húzódva, és Borg halványan megvilágított arcát nézte, miközben az ismeretlentől való félelemtől görcsbe rándulva remegett a gyomra.

Az időnként felvillanó fényben Borg úgy hatott, mint egy tündérmesében az óriás. Durva vonásai voltak: vastag száj, széles pofacsontok, kidülledő szemek a bozontos szemöldök alatt. 'Gyerekkorában bebeszélték neki, hogy csúnya, így aztán valóban csúf felnőtt lett belőle. Ha ideges volt — mint most is —, állandóan az arcát piszkálta: a szája elé tette a kezét, az orrát dörzsölte, a homlokát vakarta, vagyis tudat alatt megpróbálta elrejteni a csúnyaságát. Egy oldott pillanatban Dickstein megkérdezte tőle: — Miért kiabálsz az emberekre? —, és Borg azt felelte: — Azért, mert olyan átkozottul jóképűek.

Soha nem tudták, milyen nyelven beszélgessenek. Borg származása szerint kanadai francia volt, és a héberbe beletört a nyelve. Dickstein jól

beszélt héberül, franciául azonban épp hogy csak tűrhetően. Általában az angolnál kötöttek ki.

Dickstein tíz éve dolgozott Borg parancsnoksága alatt, és még mindig nem tudta megszeretni ezt az embert. Úgy érezte, megérti Borg nehéz, szerencsétlen természetét, tiszteli szakmai tudását és rögeszmés odaadását az izraeli hírszerzés iránt; ám Dickstein mércéje szerint ez még nem volt elég ahhoz, hogy szeressen is valakit. Ha Borg hazudott neki, mindig nyomós oka volt rá; de ettől ő még nem utálta kevésbé a hazugságot.

Azzal torolta meg, hogy ugyanezt a taktikát alkalmazta Borg ellen. Nem volt hajlandó megmondani, hova megy, vagy hazudott valamit. Ha külső helyszínen dolgozott, soha nem jelentkezett a megbeszélt terv szerint: egyszerűen csak megeresztett egy telefont, vagy üzenetet küldött és ellentmondást nem tűrve követelőzött. Néha az is előfordult, hogy részben vagy teljes egészében eltitkolta Borg elől a terveit, így Borg nem tudott beavatkozni a saját ötleteivel, és ez szinte biztonságosabb is volt — mert ha Borg megtudott valamit, esetleg kötelességének érezte, hogy az értesülést továbbadja a politikusoknak, és amit azok tudtak, az az ellenségnek is a fülébe juthatott. Dickstein teljesen tisztában volt vele, milyen szilárd a helyzete — neki köszönhettek számos olyan győzelmet, amely igencsak jót tett Borg karrierjének —, és ki is használta ezt, amennyire csak lehetett.

A Citroën átdübörgőit Názáret arab negyedén — egy lélek se járt az utcákon, nyilván kijárási tilalom volt —, és folytatta útját az éjszakában Tel-Aviv felé. Borg rágyújtott egy vékony szivarra, és beszélni kezdett.

— A hatnapos háború után egy nagyokos a hadügyminisztériumból értekezést írt Izrael elkerülhetetlen pusztulása címmel. A következő érveket sorakoztatta fel: a függetlenségi háború alatt Csehszlovákiából vásároltunk fegyvereket. Amikor a szovjet blokk kezdett az arabok oldalára állni, Franciaországhoz fordultunk, később pedig Nyugat-Németországhoz. Németország azonban minden megállapodást visszavont, amint az arabok rájöttek a dologra. A hatnapos háború után Franciaország embargót léptetett életbe. Anglia és az USA nem hajlandó nekünk fegyvert szállítani. Tegyük fel, hogy új forrásokat keresünk, így pótolni tudjuk ezeket a veszteségeket, és kiépítjük a saját hadianyaggyártásunkat is; még ez sem változtat azon a tényen, hogy Izrael mindenképpen a rövidebbet húzza a közel-keleti fegyverkezési versenyben. Az olajtermelő országok a belátható jövőben egyre gazdagabbak lesznek. A hadikiadások már így is szörnyű terhet rónak a nemzetgazdaságra, miközben az ellenségeink már nem tudják másra

költeni a milliárdjaikat. Ha nekik tízezer tankjuk van, nekünk hatezer kell; ha nekik húszezer van, nekünk tizenkétezer; és így tovább. Pusztán azzal, hogy évről évre a duplájára emelik a hadikiadásaikat, egyetlen lövés nélkül képesek lesznek megbénítani a gazdaságunkat. Végül pedig a Közel-Kelet legutóbbi történelme meghatározott séma szerint alakult: minden évtizedben egy korlátozott háború. Ennek a sémának a logikája ellenünk dolgozik. Az arabok megengedhetik maguknak, hogy időnként elveszítsenek egy-egy háborút. Mi nem; az első vereségünk egyben az utolsó háborúnk lesz. Tehát: Izrael további léte azon múlik, hogy ki tudunk-e törni abból az ártalmas költekezési spirálból, amit az ellenségeink számunkra kiszabtak.

Dickstein bólintott. — Ez nem új gondolat, csak a szokásos érv a „béke mindenáron”-elv mellett. Szerintem azt a nagyokost kidobták a hadügyminisztériumból ezért az értekezésért.

— Mindkét ponton tévedsz. Az illető így folytatta: „Végérvényes és pusztító csapást kell mérnünk a következő arab hadseregre, amely átlépi a határainkat, vagy módunkban kell állnia, hogy ilyen mértékű csapást mérhessünk rá. Feltétlenül atomfegyvert kell szereznünk.”

Dickstein egy pillanatig meg se moccant, aztán hosszú füttyentéssel engedte ki a levegőt. Most egy olyan lehengerlő ötletet hallott, amely teljesen kézenfekvőnek látszik, amint kimondják. Ez mindent megváltoztatna. Néhány percig hallgatott, igyekezeti feldolgozni magában, hogy mivel is járna mindez. Csak úgy hemzsegtek a kérdések a fejében. Vajon technikailag kivitelezhető a dolog? Fognak-e segíteni az amerikaiak? Vajon az arabok a saját bombájukkal vágnak majd vissza? De fennhangon csak annyit mondott: — Még hogy valami minisztériumi nagyokos találta ki az egészet... Egy frászt! Ez Moshe Dayan tanulmánya volt.

— No comment — felelte Borg.

— A kabinet elfogadta?

— Sokáig vitatkoztak rajta. Néhány idősebb államférfi azzal érvelt, nem azért jött ilyen messzire, hogy azt lássa: a Közel-Keletet az atomhalál pusztítja el. De az ellenzéki frakció főleg azt az ellenérvet hozta fel, hogy ha nekünk meglesz a bombánk, akkor az arabok is megszerzik a magukét, tehát ugyanoda lyukadunk ki, ahonnan elindultunk. Végül kiderült, hogy itt követték el a legnagyobb baklövést. — Borg a zsebébe nyúlt, és elővett egy kis műanyag tokot. Odaadta Dicksteinnek.

Dickstein bekapcsolta a belső világítást, és figyelmesen megnézte a vékony, kék színű, négyszögletes tokot, amelynek az oldalai körülbelül másfél hüvelyk hosszúak voltak, és egy vastag, fényvédő papírból készült kis boríték lapult benne. — Mi ez? — kérdezte.

— Februárban egy Friedrich Schulz nevű fizikus járt Kairóban. Osztrák, de az Egyesült Államokban dolgozik. Látszólag szabadságon volt Európában, de a kairói repülőútját az egyiptomi kormány fizette — felelte Borg. — Ráállítottam valakit, de lerázta az emberünket, és negyvennyolc órára eltűnt a Nyugati sivatagban. A CIA műholdfelvételeiről tudjuk, hogy a sivatagnak azon a részén nagyarányú építkezés folyik. Amikor Schulz visszatért, ez a tok volt a zsebében. Ez egy személyi doziméter, vagyis sugárzásmérő. A fényvédő borítékban egy darab fényérzékeny film van. Az ember a zsebében hordja a sugárzásmérőt, vagy kitűzi a zakója hajtókájára, esetleg ráakasztja a nadrágszíjára. Ha sugárzás éri, a filmen előhívás után homályos foltok jelennek meg. A bevett gyakorlat szerint mindenki sugárzásmérőt hord magánál, aki meglátogat egy atomerőművet vagy ott dolgozik.

Dickstein leoltotta a világítást, és visszaadta a tokot Borgnak. — Szóval szerinted az arabok már csinálják az atombombát — mondta csöndesen.

— Igen — felelte Borg a kelleténél jóval hangosabban.

— Tehát a kabinet engedélyezte Dayannak, hogy elkészítse a saját bombáját.

— Elvben igen.

— Hogyhogy?

— Fölmerült néhány gyakorlati probléma. A dolog mechanizmusa, vagyis a bomba előállítása igen egyszerű. Bárki, aki képes hagyományos bombát gyártani, az atombombát is tud készíteni. Itt a robbanóanyag, vagyis a plutónium megszerzése okoz gondot. Plutóniumot egy atomreaktorból lehet szerezni. Ez a melléktermék. Most már nekünk is van atomreaktorunk Dimonában, a Negev-sivatagban. Tudtad?

— Tudtam.

— Ez a legrosszabbul őrzött titkunk. De nincs megfelelő berendezésünk ahhoz, hogy kivonjuk a plutóniumot a kiégett tüzelőanyagból. Mi is tudnánk újrafeldolgozó telepet építeni, csak az a baj, hogy nincs saját uránunk, amelyet átvezethetnénk a reaktoron.

— Egy pillanat! — Dickstein összeráncolta a szemöldökét. — Kell hogy legyen uránunk, amellyel szabályszerű használatra feltöltjük a reaktort.

— Ez igaz. Franciaországból kapjuk, de azzal a feltétellel, hogy a kiégett tüzelőanyagot visszaküldjük nekik, hogy újrafeldolgozzák, tehát ők vonják ki belőle a plutóniumot.

— Más szállítók nem jöhetnek szóba?

— Ugyanilyen feltételeket szabnának; az benne van az ide vonatkozó nemzetközi szerződésekben.

— De hát Dimonában elszipkázhatnánk a kiégett tüzelőanyag egy részét, és a kutya se venné észre.

— Tévedsz. Az eredetileg szállított urán mennyiségéből pontosan ki lehet számítani, hogy a folyamat végén mennyi plutóniumot lehet kivonni belőle. És nagyon gondosan megmérik, mert igen drága mulatság.

— Tehát az a feladat, hogy némi uránt kell szereznünk.

— Igen.

— És mi a megoldás?

— Az, hogy majd te ellopod.

Dickstein kinézett az ablakon. Feljött a hold, és a fényben, a mező egyik sarkában összebújt birkanyáj látszott, amelyet botra támaszkodó arab pásztor őrzött: bibliai jelenet. Tehát erre megy ki a játék: a tejjel-mézzel folyó Kánaánnak lopott uránra van szüksége. Legutóbb Damaszkuszban kellett megölnie egy terrorista vezért; azelőtt pedig meg kellett zsarolnia egy gazdag arabot Monte-Carlóban, hogy ne pénzelje tovább a fedajinokat.

Amíg Borg a politikáról, Schulzról és az atomreaktorról beszélt, Dickstein érzései háttérbe szorultak. Most azonban eszébe jutott, hogy mindez őt is érinti; egy emlék kíséretében újra fölébredt benne a félelem. Az apja halála után iszonyúan szegények voltak, és amikor a hitelezők kopogtattak, őt küldték ajtót nyitni. Azt kellett mondania, hogy a mama nincs otthon. Tizenhárom éves korában ezt elviselhetetlenül megalázónak találta, mert a hitelezők tudták, hogy hazudik, és olyan megvetéssel vegyes sajnálattal néztek rá, hogy pillantásuk az elevenéig hatolt. Soha nem fogja elfelejteni ezt az érzést, amely mindig visszatért, mint afféle tudatalatti emlékeztető, amikor egy ilyen Borg-féle alak ilyesmit mondott: — Kis Nathaniel, menj szépen és lopj egy kis uránt a hazádnak.

Az anyjától mindig megkérdezte: — Muszáj? — És most azt mondta Pierre Borgnak: — Ha mindenképpen el akarjuk lopni, miért ne vehetnénk meg? Aztán egyszerűen nem adjuk vissza újrafeldolgozásra.

— Azért, mert akkor mindenki megtudná, mire készülünk.

— Na és?

— Az újrafeldolgozáshoz idő kell — több hónap. Azalatt két dolog történhet: vagy az, hogy az egyiptomiak felgyorsítják a saját programjukat, vagy pedig az, hogy az amerikaiak nyomást gyakorolnak ránk, hogy ne csináljuk meg a bombát.

— Ó! — Tehát rosszabb a helyzet, mint gondolta, — Szóval úgy kell ellopnom az anyagot, hogy senki ne tudja meg: mi tettük.

— Ez nem elég — mondta Borg rekedt torokhangon. — Azt sem tudhatja meg senki, hogy egyáltalán ellopták. Azt a látszatot kell kelteni, mintha az anyag egyszerűen elveszett volna. Azt akarom, hogy a tulajdonosok és a nemzetközi ügynökségek olyan zavarba jöjjenek az eltűnt urán miatt, hogy eltussolják a dolgot. Aztán, amikor rájönnek, hogy meglopták őket, mindenkit kompromittálni fog a saját hallgatása.

— A végén biztosan kiderül.

— Addig semmiképpen, amíg meg nem csináljuk a bombát.

Elérték a Haifából Tel-Avivba vezető parti utat, és ahogy a kocsi a sötétben száguldott, Dickstein jobb kéz felől időnként megpillantotta a Földközi-tengert, amely úgy csillogott a holdfényben, mint valami ékszer. Öt magát is meglepte, milyen fáradtan, rezignáltan kongott a hangja, amikor megszólalt: — Mennyi uránra van szükségünk?

— Tizenkét bombát akarunk. Uránércformában ez körülbelül száz tonnát jelentene.

— Tehát nem tudom majd zsebre vágni. — Dickstein összeráncolta a szemöldökét. — Mennyibe kerülne az egész, ha megvennénk?

— Több mint egymillió amerikai dollárba.

— És szerinted azok, akiktől ellopjuk, csak úgy hallgatni fognak róla?

— Ha ügyesen csináljuk, akkor igen.

— De hát hogyan?

— Ez már a te dolgod, Kalóz.

— Nem vagyok biztos benne, hogy lehetséges — mondta Dickstein.

— Muszáj. Azt ígértem a miniszterelnöknek, hogy sikerülni fog. A karrieremet tettem rá, Nat.

— Ne pofázz itt nekem a nyavalyás karrieredről!

Borg újabb szivarra gyújtott — idegességében így reagált Dickstein megvető szavaira. Dickstein egyujjnyira lecsavarta az ablakot, hogy kieressze a füstöt. Hirtelen támadt ellenséges hangulatának semmi köze nem volt ahhoz, hogy Borg ilyen otrombán fogalmazta meg a kérését: ez jellemző volt rá, hiszen ez az ember képtelen volt felfogni, hogy mások mit

éreznek iránta. Dicksteint az hozta ki a sodrából, hogy hirtelen maga előtt látta a gombafelhőket Jeruzsálem és Kairó fölött, a hamueső által elpusztított Nílus menti gyapotmezőket és a Galileai-tenger partján lévő szőlőskerteket, a tűzben elpusztult Közel-Keletet, és a nemzedékekre megnyomorodott torzszülött gyerekeket.

— Én még mindig azt gondolom, hogy a békekötés is megoldás lehet — mondta.

Borg vállat vont. — Nem tudom. Én nem mászom bele a politikába.

— Baromság.

Borg sóhajtott. — Ide figyelj, ha nekik van bombájuk, nekünk is kell hogy legyen, nem igaz?

— Ha csak erről van szó, egyszerűen tarthatnánk egy sajtóértekezletet, bejelenthetnénk, hogy az egyiptomiak atombombát gyártanak, aztán hagyhatnánk, hogy a világ többi része megállítsa őket. Azt hiszem, a mieink ettől függetlenül is akarják a bombát. Szerintem örülnek a jó ürügynek.

— És lehet, hogy igazuk van — mondta Borg. — Ez nem mehet így tovább, hogy néhány évenként megvívunk egy-egy háborút — előfordulhat, hogy egy szép napon elveszítjük az egyiket.

— Békét is köthetnénk.

Borg horkantott. — Te olyan átkozottul naiv vagy!

— Ha engedményeket tennénk néhány kérdésben, például a megszállt területek ügyében, a visszatérés törvényével kapcsolatban, vagy az Izraelben élő arabok egyenlő jogait illetően...

— Az arabok egyenlő jogokkal rendelkeznek.

Dickstein zord mosollyal válaszolt: — Te olyan átkozottul naiv vagy!

— Ide figyelj! — Borg megpróbált uralkodni magán. Dickstein megértette a haragját: sok izraeli ugyanígy reagált volna. Azt gondolták, hogy ha ezek a liberális eszmék valaha is felülkerekednek, akkor ez csak a későbbi nagy változások jelentéktelennek, látszó kezdete lesz, csak a jéghegy csúcsa, aztán majd engedmény engedményt követ, míg végül tálcán adják vissza a földet az araboknak — és ez a kilátás mintha létük gyökereit fenyegette volna. — Ide figyelj! — ismételte Borg. — Lehet, hogy egy tál lencséért kellene kiárusítanunk azokat a jogainkat, amelyek születésünknél fogva megilletnek bennünket. De ez itt maga a valóság, és ennek az országnak a népe nem fog arra szavazni, hogy békét kell kötni mindenáron; és a lelked mélyén te is tudod, hogy az arabok se nagyon törik magukat a béke után. Tehát a valóságban harcolnunk kell ellenük; és ha harcolnunk

kell ellenük, jobban tesszük, ha győzünk; és ha biztosra akarunk menni, jobban teszed, ha lopsz nekünk egy kis uránt.

— Azt utálom benned a legjobban, hogy általában igazad van — jegyezte meg Dickstein.

Borg lecsavarta az ablakát és kidobta a szivarcsutkát, amely szikracsóvát húzott maga után, mintha petárda robbant volna. Feltűntek előttük Tel-Aviv fényei: már közel jártak a városhoz.

— Tudod — szólalt meg Borg —, többnyire nem érzem úgy, hogy az embereimmel meg kell vitatnom a politikai helyzetet, ha munkát adok nekik. Egyszerűen parancsot teljesítenek, ahogy az a beosztottak kötelessége.

— Nem hiszek neked — felelte Dickstein. — Ez az idealisták nemzete, vagy semmi más.

— Lehet.

— Ismertem egy Wolfgang nevű fickót. Folyton azt hajtogatta: „Én csak parancsot teljesítek”. És utána mindig eltörte a lábamat.

— Igen — dünnyögte Borg. — Már mesélted.

Amikor egy vállalat fölvesz egy könyvelőt, hogy ez rendben tartsa az elszámolásait, annak az lesz az első dolga, hogy kijelenti: neki annyi tennivalója van a vállalat pénzügyi politikájának átfogó irányításával kapcsolatban, hogy föl kell vennie egy segéderőt, aki a tényleges könyvelést intézi. Ilyesmi történik a kémekkel is. Egy ország kiépíti a maga titkosszolgálatát, hogy megtudja, hány tankja van a szomszéd országnak, meg azt, hogy ezek hol állomásoznak, és mielőtt az ember kimondhatná, hogy MI5, a titkosszolgálat kijelenti: annyi dolga van a hazai felforgató elemek megfigyelésével, hogy szükséges egy különálló szervezet, amelyik a katonai hírszerzéssel foglalkozik.

Ez volt a helyzet 1955-ben Egyiptomban. Az ország gyerekcipőben járó titkosszolgálatát két igazgatóságra osztották föl. A katonai hírszerzésnek az volt a feladata, hogy az izraeli tankokat számolgassa; a dicsőség pedig az általános vizsgálati főosztálynak jutott.

Azt a férfit, aki egy személyben a két igazgatóság főnöke volt, pusztán a megtévesztés kedvéért az általános hírszerzés igazgatójának nevezték, és — elméletben — az volt a kötelessége, hogy tájékoztassa a belügyminisztert. De van még valami, ami a kémkedéssel foglalkozó osztályokkal mindig megtörténik: az államfő megpróbálja a saját kezébe venni az irányításukat. Ennek két oka van. Az egyik az, hogy a kémek állandóan őrült terveket

szőnek gyilkosságról, zsarolásról és megszállásról, ami szörnyen kínossá válhat, ha a dolog valaha is valóra válik, ezért az elnökök és miniszterelnökök maguk szeretik szemmel tartani az ilyen osztályokat. A másik ok pedig az, hogy a titkosszolgálat, különösen a labilis országokban, a hatalom forrása, és az államfő ezt a hatalmat magának akarja megkaparintani.

Így aztán Kairóban az általános hírszerzés igazgatójának gyakorlatilag mindig az elnököt vagy az államminisztert kellett tájékoztatnia.

Kawash, a hórihorgas arab, aki kihallgatta és megölte Towfikot, majd átadta a személyi sugárzásmérőt Pierre Borgnak, az általános vizsgálati főosztály igazgatóságán, vagyis a szolgálat dicső polgári ágában dolgozott. Intelligens, méltóságteljes, feddhetetlen, ám ugyanakkor mélyen, a miszticizmus határáig vallásos ember volt. Az a fajta miszticizmus volt ez, amely a legvalószínűtlenebb — hogy ne mondjuk, legbizarrabb — eszméket hirdeti a valósággal kapcsolatban. A kereszténységnek egy olyan válfajához tartozott, amely szerint a zsidók visszatérése az ígéret földjére a Bibliában rendeltetett el, és a világvége előjele volt. Tehát e visszatérés ellen dolgozni bűn; érte dolgozni pedig szent kötelesség. Ezért lett Kawash kettős ügynök.

A munkája volt az élete. A hite vezette a titkos életbe, és ezzel fokozatosan elszigetelte magát a barátoktól, szomszédoktól és — néhány kivételtől eltekintve — a családjától is. Nem volt más személyes törekvése, csak az, hogy a mennyországba jusson. Úgy élt, mint egy aszkéta, egyetlen földi örömét abban lelte, hogy pontokat szerzett a hírszerző játékban. Nagyon hasonlított Pierre Borghoz, mindössze egyetlen különbség akadt kettőjük között: Kawash boldog volt.

Bár most éppen nyugtalankodott. Eddig csak pontokat vesztett abban az ügyben, amelyik Schulz professzorral kezdődött, és ez elkedvetlenítette. Az volt a baj, hogy a Qattara-tervezetet nem az általános vizsgálati főosztály irányította, hanem a titkosszolgálat másik ágazata, a katonai hírszerzés. Ennek ellenére Kawash mégis böjtölt és meditált, majd hosszú éjszakai virrasztásai során kidolgozott egy tervet, amellyel a titkos program közelébe lehet férkőzni.

Másodunokatestvére, Assam az általános hírszerzés igazgatójának irodájában dolgozott, abban a testületben, amelyik összehangolta a katonai hírszerzés munkáját az általános vizsgálati főosztályéval. Assam volt a magasabb rangú tisztviselő, de Kawash volt az okosabb.

A két unokatestvér a déli hőségben egy piszkos kis kávéház hátsó különtermében ült, a Sherif pasa közelében. Kedélyesen iszogatták a langyos citromlevet, és dohányfüstöt fújtak a legyekre. Könnyű nyári öltönyükben, Nasszer-bajuszukkal úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás. Kawash Assamot akarta felhasználni, hogy megtudja, mi folyik Qattarában. Már kitervelte, miként környékezhetné meg a legmegfelelőbben Assamot, hogy az ráharapjon a dologra, de tudta, rendkívül tapintatosan kell tálalnia az ügyet, hogy megszerezze unokatestvére támogatását. Bár nagyon izgatott volt, kifelé a megszokott, nyugodt arcát mutatta.

Először is, látszólag nagyon őszintén, megkérdezte: — Kedves rokon, te tudod, mi készül Qattarában?

A jóképű Assam meglehetősen óvatos arckifejezéssel válaszolt: — Ha nem tudod, én nem mondhatom meg neked.

Kawash megrázta a fejét, mintha Assam félreértené a dolgot. — Nem akarom, hogy titkokat árulj el. Amellett sejtem, miféle tervről van szó. — Ez nem volt igaz. — Nekem csak az nem tetszik, hogy Maraji irányítja az egészet.

— Miért nem tetszik?

— Miattad. A karriered aggaszt.

— Én nem aggódom...

— Pedig nem ártana. Maraji az állásodra pályázik; ezt tudnod kell.

A kávézó tulajdonosa egy tál olajbogyót, meg két lapos agavé kenyeret hozott. Kawash hallgatott, amíg a tulaj tovább nem ment. Assamot figyelte: rokona soha nem érezte biztonságban magát, és most látszott rajta, hogy ez az érzés hogyan fokozódik a Marajiról hallott hazugság hatására.

Kawash folytatta: — Ha jól tudom, Maraji közvetlenül a miniszternek tesz jelentést.

— De azért én is betekinthetek valamennyi okmányba — védekezett Assam.

— Viszont azt nem tudod, hogy négyszemközt, élőszóban mit mond a miniszternek. Rendkívül szilárd a helyzete.

Assam összeráncolta a szemöldökét. — Egyébként hogyan szereztél tudomást a tervről?

Kawash hátradőlt és a hűvös betonfalhoz támaszkodott. — Maraji egyik embere egy magas rangú személyiség védőőrizetét látta el Kairóban, és rájött, hogy valaki követi, méghozzá egy Towfik nevű izraeli ügynök. Marajinak nincsenek terepen dolgozó bevethető emberei a városban, így

hozzám továbbították a testőr kérését, hogy lépjünk közbe. Én kapcsoltam le Towfikot.

Assam felháborodottan horkantott. — Az is elég baj, hogy a fickó hagyta, hogy kövessék. De még nagyobb baj, hogy nem az illetékes osztálytól kért segítséget. Ez szörnyű.

— Talán tehetnénk valamit az ügyben, kedves rokon.

Assam megvakarta az orrát; szinte minden ujján gyűrű csillogott. — Folytasd.

— Számolj be az igazgatónak Towfikról. Mondd meg neki, hogy Maraji, bár rendkívül tehetséges, mégis rosszul választja ki az embereit, mert túl fiatal és tapasztalatlan egy olyan formátumú emberhez képest, mint te vagy. Hangsúlyozd, hogy neked kellene a Qattara-terv személyi állományát vezetned. Aztán az egyik ottani állást bízd rá valakire a mi embereink közül.

Assam lassan bólintott. — Értem.

Kawash a szájában érezte a siker ízét. Előrehajolt. — Az igazgató hálás lesz neked, hogy fölfedezted ezt a lazaságot egy ilyen szigorúan titkos ügyben. És így mindenről tudni fogsz, amit Maraji csinál.

— Ez kitűnő ötlet — mondta Assam. — Még ma beszélek az igazgatóval. Hálás vagyok neked, kedves rokon.

Kawash még mondani akart valamit — hiszen a lényeg még hátravolt —, csak a legalkalmasabb pillanatot akarta kiválasztani. Úgy döntött, néhány percet még várhat a dolog. Fölállt. — Hát nem voltál mindig a jóakaróm? — kérdezte.

Kart karba öltve léptek ki a forró utcára. — Haladéktalanul keresek egy megfelelő embert — ígérte Assam.

— Ó, igen — szólalt meg Kawash, mintha csak erről jutott volna eszébe még egy apró részlet. — Nekem van is egy emberem, aki nagyon alkalmas lenne erre a feladatra. Értelmes, talpraesett, rendkívül diszkrét... és szegény jó feleségem bátyjának a fia.

Assam szeme résnyire szűkült. — Tehát téged is tájékoztatni fog.

Kawash sértődött képet vágott. — Ha túl nagy a kérésem... — mondta, és lemondó mozdulattal tárta szét a karját.

— Nem — felelte Assam. — Mi mindig segítettünk egymáson.

A sarokra értek és elbúcsúztak. Kawashnak uralkodnia kellett magán, hogy a diadal érzése ne látsszon meg az arcán. — Elküldöm hozzád az illetőt. Teljesen megbízhatónak fogod találni.

— Úgy legyen — mondta Assam.

Pierre Borg húsz éve ismerte Nat Dicksteint, 1948-ban még biztosra vette, hogy a fiúból nem lehet ügynököt faragni, bár tudott Dickstein nagy húzásáról, az ellopott hajórakomány fegyverről. Dickstein ugyanis sovány volt, sápadt, félszeg és nem túl megnyerő. De a döntés nem Borg hatáskörébe tartozott, így Dickstein kapott egy bizonyítási lehetőséget. Borgnak hamarosan el kellett ismernie, hogy a kölyök, semmitmondó külseje ellenére, olyan agyafúrt, mint az ördög. És valami különös vonzerő sugárzott belőle, amit Borg képtelen volt megérteni. Jó néhány Mossad-beli nő bolondult érte — míg mások, mint például Borg, semmi megnyerőt nem találtak benne. Dickstein azonban senki iránt nem mutatott különösebb érdeklődést — a dossziéjában ez állt: „Szexuális élete — semmi”.

Az évek során Dickstein egyre ügyesebb, egyre magabiztosabb lett, és Borg most már jobban számított rá, mint bármelyik ügynökére. Valamivel több becsvággyal Dickstein akár Borg jelenlegi állását is megkaparinthatta volna.

Mindamellett Borgnak fogalma sem volt, hogyan tudja majd Dickstein elvégezni a rábízott feladatot. Az atomfegyverek miatt kirobbant politikai vita egy olyan ostoba kompromisszummal végződött, amely szinte lehetetlenné tette valamennyi állami hivatalnok munkáját; ugyanis abban állapodtak meg, hogy csak akkor lopják el az uránt, ha meg lehet szerezni úgy, hogy hosszú évekig senki nem tudja meg: Izrael volt a tolvaj. Borg harcolt a döntés ellen — ő gyors, vakmerő kalózakcióra szavazott és fütyült a következményekre. A kabinetben azonban a józanabb álláspont kerekedett felül; ám a döntést mégis Borgnak és csapatának kellett végrehajtania.

Akadtak mások is a Mossadban, akik ugyanolyan jól el tudtak végezni egy rájuk bízott munkát, mint Dickstein — Mike, a különleges akciók főnöke volt az egyik, és maga Borg a másik. Ám Borg senki mást nem talált Dicksteinen kívül, akinek azt mondhatta volna: Ez a feladat, menj és oldd meg.

A két férfi egy napot töltött a Mossad egyik biztonságos házában Ramat Gan városban, Tel-Aviv közelében. A biztonsági szolgálat által ellenőrzött Mossad-alkalmazottak főzték a kávét, szolgálták fel az ételeket, és revolverrel a zakójuk alatt őrködtek a kertben. Reggel Dickstein találkozott egy fiatal fizikussal a rehovoti Weizmann Intézetből. A tudósnak hosszú haja volt, virágmintás nyakkendőt hordott, és napnál világosabban, végtelen türelemmel magyarázta el az urán kémiai tulajdonságait, a radioaktivitás

természetét meg az atommáglya működését. Ebéd után Dickstein az egyik dimonai igazgatóval beszélgetett az uránbányáról, a dúsító telepekről, a tüzelőanyagot előállító üzemekről, a raktározásról és a szállításról; továbbá a Nemzetközi Atomenergia Ügynökségről, az USA Atomenergia Bizottságáról, az Egyesült Királyság Atomenergia Testületéről, valamint az Euratomról.

Este Borg és Dickstein együtt vacsorázott. Borg, szokása szerint, afféle lagymatag, felemás fogyókúrát tartott: nem evett kenyeret a nyárson sült bárányhoz és salátához, de csaknem egy egész üveg izraeli vörösbort megivott azzal az ürüggyel, hogy az ital megnyugtatja, nehogy Dickstein észrevegye, irályén ideges.

Vacsora után három kulcsot adott át Dicksteinnek. — Álnévre szóló tartalék okmányokat helyeztünk el három páncélkazettában Londonban, Brüsszelben és Zürichben — mondta. — Mindegyikben útlevelet, jogosítványt, készpénzt és fegyvert találsz. Ha cserélned kell, a régit hagyd a kazettában.

Dickstein bólintott. — Nálad kell jelentkeznem vagy Mike-nál?

Úgysem jelentkezel soha, te gazember, gondolta Borg. Hangosan azt felelte: — Nálam jelentkezz, légy szíves. Hívj fel, amikor csak lehet, és alkalmazd a zsargont. Ha nem tudsz elérni, lépj kapcsolatba bármelyik követségünkkel, és a titkos kód segítségével kérj találkozót — én megpróbálok odamenni, bárhol leszel is. Ha minden kötél szakad, a diplomáciai postával küldj rejtjeles levelet.

Dickstein kifejezéstelen arccal bólintott: mindez megszokott dolog volt. Borg figyelmesen nézte, megpróbált olvasni a gondolataiban: Vajon ő mit érez? Azt hiszi, hogy végre tudja hajtani a feladatot? Van valamilyen ötlete? Talán az a terve, hogy úgy tesz, mintha megpróbálná, aztán jelenti, hogy lehetetlen? Valóban meg van győződve róla, hogy a bomba a jó megoldás Izrael számára?

Borg mindezt meg is kérdezhette volna, de nem kapott volna választ.

— Alighanem van valami határidő — mondta Dickstein.

— Igen, van, de mi sem ismerjük. — Borg a hagymát kezdte csipegetni a salátából. — Előbb kell megcsinálnunk a bombát, mint az egyiptomiak. Vagyis a te uránod feldolgozását előbb kell elkezdeni, mint ahogy az egyiptomiak üzembe helyezik a saját reaktorukat. Attól a pillanattól kezdve már a fizika diktál — egyik fél sem tehet semmit, hogy siettesse az atomnál kisebb részecskéket. Aki előbb kezdi, előbb is fejezi be.

— Szükségünk lesz egy beépített ügynökre Qattarában — mondta Dickstein.
— Már megtettem a megfelelő lépéseket. Dickstein bólintott. — És kell egy nagyon ügyes ember Kairóban is.
Borg erről nem akart beszélni. — Mi az? Információt próbálsz kiszedni belőlem? — kérdezte gorombán.
— Csak hangosan gondolkodom.
Néhány pillanatig hallgattak. Borg elropogtatott még egy kis hagymát. Végül kijelentette: — Megmondtam neked, hogy mit akarok, de rád bíztam a döntést, hogyan csinálod.
— Naná, hogy rám bíztad. — Dickstein fölállt. — Azt hiszem, lefekszem aludni.
— Van valami elképzelésed, hogy hol kezded?
— Igen, van. Jó éjszakát — felelte Dickstein.

HÁROM

Nat Dickstein soha nem szokta meg, hogy ő titkos ügynök. Zavarta az állandó csalás. Mindig hazudott, mindig bujkált, úgy tett, mintha egészen más ember lenne, mint aki valójában volt, titokban követett másokat, és hamis iratokat mutatott fel a repülőtéri tisztviselőknek. Soha nem tudott megszabadulni a szorongástól, hogy leleplezik. Állandóan gyötörte a lidérces álom, hogy rendőrök veszik körül és azt kiáltják: — Kém vagy! Kém vagy! —, aztán börtönbe viszik, ahol eltörik a lábát.
Most is szorongott, itt, a Jean Monnet-palotánál Luxemburgban, a Kirchberg Plateau-n, a hegytetőre épült várossal szemben levő szűk folyóvölgyben. Az Euratom biztonsági igazgatósága irodáinak bejáratánál ült, és igyekezett emlékezetébe vésni a munkába érkező alkalmazottak arcát. Arra várt, hogy Pfaffer, a sajtóiroda egyik tisztviselője fogadja, de szándékosan túl korán érkezett. Ennek a megoldásnak az volt a hátránya, hogy a személyzet is látta az ő arcát, de nem volt ideje körültekintőbb óvintézkedésekre.

Pfaffer rendetlen fiatalember volt, méltatlankodó arckifejezéssel és viharvert barna aktatáskával. Dickstein követte egy ugyancsak rendetlen irodába, és elfogadta a kávét, amellyel Pfaffer megkínálta. Franciául beszéltek. Dicksteint egy jelentéktelen újság, a *Science International* párizsi szerkesztőségéhez akkreditálták. Azt mondta Pfaffernak, hogy leghőbb vágya bekerülni a *Scientific American*hez.

— Pontosabban milyen témával foglalkozik pillanatnyilag? — kérdezte Pfaffer.

— A cikkem címe *Az eltűnt anyag* — magyarázta Dickstein. — Az Egyesült Államokban állandóan eltűnik bizonyos mennyiségű radioaktív tüzelőanyag — folytatta. — Úgy értesültem, hogy itt, Európában létezik egy nemzetközi rendszer, amelyik nyomon követ minden ilyen jellegű anyagot.

— Így van — mondta Pfaffer. — A tagországok átruházzák a hasadóanyagok ellenőrzését az Euratomra. Először is van egy listánk azokról a polgári létesítményekről, ahol ilyen készleteket tárolnak — a bányáktól kezdve az előkészítő és gyártótelepeken, raktárakon és erőműveken át egészen az újrafeldolgozó telepekig.

— Polgári létesítményeket említett...

— Igen. A katonai létesítmények nem tartoznak a hatáskörünkbe.

— Folytassa! — Dickstein megkönnyebbülten nyugtázta, hogy sikerült Pfaffert szóra bírnia, mielőtt a tisztségviselő rájöhetett volna, milyen korlátozottak az ő ismeretei ezekben a témakörökben.

Pfaffer folytatta: — Vegyünk például egy olyan gyárat, amelyik tüzelőanyag-elemeket állít elő egyszerű uránércből. Az Euratom ellenőrei megmérik és elemzik a gyárba érkező nyersanyagokat. Adataikat betáplálják az Euratom komputerébe, és összehasonlítják azoknak az ellenőröknek az információival, akik a szállító egységben — jelen esetben valószínűleg egy uránbányában — tevékenykednek. Ha különbség van a szállító egységből elküldött és a gyárba érkezett urán mennyisége között, akkor ezt a számítógép kimutatja. Hasonlóképpen megmérik a gyárból távozó anyag mennyiségét és minőségét is. Ezeket a számokat aztán összevetik a felhasználó üzemben — valószínűleg az atomerőműben — dolgozó ellenőrök adataival. Ez a vizsgálati folyamat és kettős ellenőrzés tovább folytatódik, és beletartozik a radioaktív hulladékanyagok ellenőrzése is. Végül megemlíteném, hogy évente legalább kétszer ellenőrizzük a gyárban felhalmozott készleteket is.

— Értem. — Dicksteinen látszott, hogy a hallottak mély benyomást tettek rá, ugyanakkor szörnyen elcsüggedt. Nem kétséges, hogy Pfaffer túlhangsúlyozta a rendszer hatékonyságát — de ha a kötelező ellenőrzéseknek csak a felét elvégzik, hogyan tudna bárki is titokban elemelni száz tonna uránércet anélkül, hogy az Euratom komputerei ne jeleznék? Hogy tovább beszéltesse Pfaffert, megjegyezte: — Tehát az önök számítógépei bármely adott pillanatban tudják minden parányi urándarabka helyét Európában.

— A tagországokban, vagyis Franciaországban, a Német Szövetségi Köztársaságban, Belgiumban, Hollandiában és Luxemburgban — igen. És ez nemcsak az uránra vonatkozik, hanem minden radioaktív anyagra.

— És mit tud mondani a szállítás részleteiről?

— Minden szállítmány csak a mi jóváhagyásunkkal indulhat útnak.

Dickstein becsukta a noteszát. — Úgy látom, ez a rendszer kitűnő. Megtekinthetném működés közben is?

— Ez nem rajtunk múlik. Kapcsolatba kellene lépnie valamelyik tagország atomenergia-ügyi hatóságával, és engedélyt kellene kérnie, hogy meglátogathasson egy üzemet. Olyan is akad közöttük, ahol magyarázattal összekötött körsétát tartanak.

— Meg tudná adni a telefonszámuk listáját?

— Természetesen. — Pfaffer fölállt és kinyitotta az iratszekrényét.

Dickstein megoldott egy problémát, csak azért, hogy egy másikkal kerüljön szembe. Azt akarta megtudni, hova fordulhatna, hogy kideríthesse, hol vannak radioaktív készletek, és most megkapta a választ: az Euratom komputeréhez. De az összes urán, amelyről a komputer tud, a szigorú rendszer ellenőrzése alá tartozik, így aztán rendkívül nehéz ellopni. Míg a rendetlen kis irodában ült, és a régi sajtóközleményei között turkáló önelégült Herr Pfaffert figyelte, arra gondolt: Te ócska kis aktakukac, ha tudnád, mi jár a fejemben, menten infarktust kapnál. Elfojtott egy mosolyt, és kissé jobb kedvre derült.

Pfaffer átnyújtott neki egy stencilezett katalógust. Dickstein összehajtotta és zsebre vágta. — Köszönöm a segítségét — mondta.

— Hol szállt meg? — kérdezte Pfaffer.

— Az Alfában, a pályaudvarral szemben. Pfaffer az ajtóig kísérte.

— Érezze jól magát Luxemburgban.

— Igyekszem — felelte Dickstein és kezet nyújtott.

A memóriajáték régi trükk volt. Dickstein még kisfiúkorában tanulta, amikor nagyapja mellett üldögélt egy sütöde fölött levő büdös kis szobában a Mile End Roadon, és minden erejét megfeszítve igyekezett fölismerni a héber ábécé furcsa írásjeleit. A dolog lényege a következő volt: elkülönítette az alakzat egyetlen jellegzetes vonását, hogy csak azt vésse az agyába, és fütyült az összes többire.

Késő délután a Jean Monnet-palota előtt várakozott és a hazainduló alkalmazottakat figyelte. Néhányan jobban fölkeltették az érdeklődését, mint mások. Titkárnőkkel, kézbesítőkkel és presszósokkal nem tudott mit kezdeni, sem a magasabb beosztású vezetőkkel. A rangsorban e két kategória között elhelyezkedő tisztviselőkre vadászott: számi- tógép-programozókra, irodavezetőkre, kisebb osztályok vezetőire, személyi titkárokra és titkárságvezetőkre. Azoknak, akik leginkább számításba jöhettek, nevet adott, olyan nevet, amely eszébe juttatta legjellemzőbb vonásukat: Markazit, Keménygallér, Tony Curtis, Turcsiorr, Őszsörény, Zapata, Nagyvalag.

Markazit kövérkés, a harmincas évei vége felé járó nő volt; nem viselt jegygyűrűt. Nevét a szemüvege keretén csillogó díszítésről kapta. Dickstein követte a parkolóba, ahol a nő bepréselte magát egy fehér Fiat 500-as volánja mögé. Dickstein bérelt Peugeot-ja a közelben állt.

A nő áthajtott a Pont Adolphe-on; rosszul, de legalább lassan vezetett, és körülbelül tizenöt kilométert tett meg délkeleti irányba: a Mondorf-les-Bains nevű kis falu volt az úticélja. Egy négyszögletes, jellegzetesen luxemburgi stílusú, szögekkel kivert ajtajú ház macskaköves udvarán állt meg. A saját kulcsával ment be.

A falu termálvizű forrásaival vonzotta a turistákat. Dickstein fényképezőgépet akasztott a nyakába, kószálni kezdett, és elsétált Markazit háza előtt. Egyszer elhaladtában az egyik ablakon át látta, hogy Markazit vacsorát tálal egy idős asszonynak.

A mini Fiat még éjfél után is az udvaron állt; ekkor Dickstein távozott.

Ezzel a nővel melléfogott. Vénlány, idős anyjával él, se nem szegény, se nem gazdag — a ház valószínűleg az anyjáé — és nyilvánvaló, hogy egy fia bűne sincs, Ha Dicksteint más fából faragták volna, talán megkörnyékezi, mert másképp nem lehetne a közelébe férkőzni.

Csalódottan, tehetetlen dühvel ment vissza a szállodába — bár nem volt rá oka, mert a rendelkezésére álló információ alapján a legalkalmasabbnak látszó alanyt választotta. Mégis úgy érezte, elment az egész nap, ő meg csak

kerülgette a problémát, és türelmetlenül várta, hogy üstökön ragadhassa, mert akkor nem kell tovább bizonytalan dolgok miatt idegeskednie, hanem végre egy meghatározott feladaton dolgozhat.

Még három napot fecsérelt el hiába. Zapatával, Nagyvalaggal és Tony Curtisszel sem ment semmire.

Keménygallér viszont tökéletesen bevált.

A karcsú, elegáns férfi körülbelül egykorú lehetett Dicksteinnel; sötétkék öltönyt viselt egyszerű kék nyakkendővel és keményített gallérú fehér inggel. Sötét haja, amelyet kissé hosszabbra növesztett, mint a hasonló korú férfiak, már őszült a halántékán. Mérték után készült cipőt hordott.

Az irodából kilépve átsétált az Alzette folyó hídján, és fölballagott a hegyoldalba, az óvárosba. Végigment egy szűk, macskaköves utcán, és belépett egy régi, magas házba. Két perc múlva meggyulladt a villany az egyik manzárdszoba ablakában.

Dickstein két óra hosszat csellengett a ház körül.

Keménygallér feszes, világos nadrágban, nyakában narancssárga sállal lépett ki újra a kapun. A haját előrefésülte, így fiatalabbnak látszott, és hetyke léptekkel távozott.

Dickstein a Rue Dicksig követte, ahol a fickó gyorsan belépett egy sötét kapualjba és eltűnt. Dickstein megállt az utcán. Az ajtó nyitva volt ugyan, de semmi nem utalt rá, hogy mi lehet odabent. Egyetlen csupasz lépcsősor vezetett lefelé. Egy pillanat múlva Dickstein halk zeneszót hallott.

Két fiatalember haladt el mellette egyforma sárga farmernadrágban. Ők is bementek. Az egyik visszafordult és rávigyorgott: — Igen, ez az, jó helyen jársz. — Dickstein követte őket.

Odalent teljesen mindennapinak látszó éjszakai mulatót talált asztalokkal, székekkel, néhány boksszal, kis táncparkettel, az egyik sarokban háromtagú dzsessz-zenekar játszott. Dickstein kifizette a beugrót és beült egy bokszba, ahonnan jól rálátott Keménygallérra. Sört rendelt.

Már sejtette, miért olyan diszkrét hely ez, és ahogy körülnézett, sejtelme beigazolódott: a homoszexuálisok klubjába tévedt. Először járt efféle klubban, és kissé meg is lepődött, mennyire nincs benne semmi különös. Néhány férfi arca enyhén ki volt festve, egy botrányos külsejű pár táborozott a bárpultnál, és egy feltűnően csinos lány kézen fogva üldögélt egy nadrágot viselő idősebb nővel; de a vendégek zöme normálisan, sőt kifejezetten piperkőc európai eleganciával volt felöltözve, egyetlen szakadt alakot sem lehetett látni.

Keménygallér szorosan egy szőke férfi mellett ült, aki kétsoros, gesztenyebarna zakót viselt. Dicksteinnek nem voltak előítéletei a homoszexuálisokkal kapcsolatban. Nem sértődött meg, amikor azt hitték róla — egyébként tévesen —, hogy ő is közéjük tartozik, mert negyvenes évei elején még nem nősült meg. Számára Keménygallér csak egy férfi volt, aki az Euratomnál dolgozik és sötét titka van.

Dickstein hallgatta a zenét és a sört kortyolgatta.

Odajött egy pincér és megkérdezte: — Egyedül vagy, szivi?

Dickstein megrázta a fejét. — A barátomat várom.

A triót egy szál gitáros váltotta föl, és trágár német népdalokat kezdett énekelni. Dickstein a tréfás poénok zömét nem értette, de a közönség harsogva hahotázott. Ezután jó néhány pár táncolni kezdett.

Dickstein látta, hogy Keménygallér a partnere térdére teszi a kezét. Fölállt és átment hozzájuk.

— Hello! — köszönt rájuk vidáman. — Nem magát láttam tegnap az Euratom irodájában?

Keménygallér falfehér lett. — Nem is tudom...

Dickstein kezet nyújtott. — Ed Rodgers — mutatkozott be azon a néven, amelyet Pfaffernál használt. — Újságíró vagyok.

— Üdvözlöm — dünnyögte Keménygallér. Megdöbbent ugyan, de volt annyi lélek jelenléte, hogy nem árulta el a nevét.

— Sajnos, sietnem kell — mondta Dickstein. — örülök, hogy találkoztunk.

— Jó estét.

Dickstein sarkon fordult és távozott a klubból. Mindent elintézett, amit pillanatnyilag el kellett intéznie: Keménygallér tudja, hogy kiderült a titka, és kellőképpen begyulladt.

Miközben Dickstein a szállása felé ballagott, úgy érezte, leég a bőr a képéről szégyenében.

A Rue Dickstől követték.

Az „árnyéka” nem volt profi, és meg se kísérelte, hogy álcázza magát. Tizenöt-húsz lépésre lemaradt, bőrtalpú cipője ritmikusan kopogott a járdán. Dickstein úgy tett, mintha nem vette volna észre. Amikor átment az úton, megnézte a fickót: nagydarab, hosszú hajú fiatalember, elnyűtt barna bőrzakóban.

Néhány pillanat múlva egy másik fiatal srác lépett ki az árnyékból, és pontosan Dickstein előtt lecövekelt, eltorlaszolva a járdát, Dickstein

nyugodtan megállt és várt. Mi a fene ez? — gondolta. Nem tudta elképzelni, ki követheti máris, sem azt, hogy aki utasítást adott rá, hogy kövessék, bárki legyen is az illető, miért alkalmaz utcáról fölszedett amatőröket.

Késpenge villant a lámpafényben. Az „árnyék” megállt a háta mögött.

Az előtte álló kölyök megszólalt: — Oké, buzzantyú, hoci a tárcádat!

Nagy kő esett le Dickstein szívéről. Ezek csak tolvajok, akik azt hiszik, hogy aki abból a mulatóból jön ki, könnyű préda.

— Ne üss meg — mondta Dickstein. — Odaadom a pénzemet. — Elővette a tárcáját.

— A tárcát! — követelte a fiú.

Dickstein nem akart verekedni velük; de tudta, hogy pénzt könnyen szerezhet, viszont nagyon kellemetlen helyzetbe kerülne, ha elvesztené az okmányait és a hitelkártyáit. Kivette a papírpénzt a tárcából és feléjük nyújtotta. — Az irataimra szükségem van. Csak a pénzt vigyelek el, akkor nem teszek feljelentést.

Az előtte álló fiú megragadta a bankjegyeket.

A másik odaszólt neki Dickstein háta mögül: — Vedd el a hitelkártyákat is!

Az elöl álló volt a gyengébb. Dickstein egyenesen a szemébe nézett és megkérdezte: — Miért nem szállsz ki a buliból, amíg szépen vagy, öcsi? — Aztán a járda külső szélén elment a kölyök mellett.

Gyorsan kopogtak a bőrtalpak, ahogy a másik üldözőbe vette, és ekkor már csak egyféleképpen végződhetett a találkozás.

Dickstein megpördült, elkapta a fickó rúgásra lendülő lábát, meghúzta, megcsavarta és eltörte a fiú bokáját. A kölyök üvöltött fájdalmában és a járdára zuhant.

Ekkor az támadt rá Dicksteinre, akinél a kés volt. Dickstein hátratáncolt néhány lépést, sípcsonton rúgta a fickót, ismét hátratáncolt, és ismét rúgott. A fiú hirtelen előrelendült a késsel. Dickstein kitért előle, és pontosan ugyanazon a helyen harmadszor is belerúgott. Reccsenés hallatszott, mint amikor csont törik, és a srác elterült.

Dickstein egy pillanatig még állt ott és a két útonállót nézte. Úgy érezte magát, mint az az apa, akit a gyerekei addig nyaggatnak, míg begurul és elnáspángolja őket. Miért kényszerítettek rá? — gondolta. Hiszen ezek valóban gyerekek; úgy tizenhét évesnek tippelte őket. Gonoszok voltak — a homoszexuálisokra vadásztak —, de hát ő is pontosan ezt tette aznap este.

Elindult, Ezt az estét jobb lesz elfelejteni. Úgy döntött, hogy másnap elutazik a városból.

Ha Dickstein dolgozott, annyi időt töltött szállodai szobájában, amennyit csak tudott, hogy lehetőleg senkinek ne szúrjon szemet. Akár ivásra is adhatta volna a fejét, csakhogy akció közben nem túl bölcs dolog inni, mert az alkohol elaltatja az éberséget; máskor meg nem volt szüksége az italra. Rengeteg időt töltött el azzal, hogy kibámult az ablakon, vagy a vibráló tévéképernyő előtt ült. Nem csatangolt az utcákon, nem ment be hotelbárokba, sőt nem is étkezett a szállodák éttermeiben — mindig a szobapincérrel hozatott ennivalót. De az emberi elővigyázatosságnak is van határa: elvégre nem válhatott köddé. A luxemburgi Alfa Hotel halijában belebotlott valakibe, aki ismerte.

A portáspultnál állva éppen kijelentkezett. Átnézte a számlát, átadta az Ed Rodgers névre szóló hitelkártyát, és arra várt, hogy aláírhassa az American Express igazolószelvényét, amikor megszólalt mögötte egy hang angolul: — Te jó isten! Nat Dickstein, ugyebár?

Ettől a pillanattól rettegett. Mint minden ügynök, aki hamis iratokat használ, ő is állandó félelemben élt, hogy véletlenül összetalálkozik valakivel a közelmúltból, aki leleplezheti. Ez ugyanaz a lidércnyomás volt, amelyben a rendőr rákiált: „Kém vagy!”, a hitelező meg ráförmed: „De az anyád igenis itthon van, láttam az ablakon át, hogy a konyhaasztal alá bújt.”

Mint minden ügynököt, őt is kiképezték erre a pillanatra. Egyszerű volt a szabály: Bárki legyen is az, te nem ismered. A tanfolyamon ezt gyakorolniuk is kellett. Azt mondták: „Ma Chaim Meyerson vagy, a műszaki egyetem hallgatója” — és így tovább; és az embernek Chaim Meyersonként kellett szaladgálnia a dolga után; aztán késő délután megszervezték, hogy összefusson az unokatestvérével vagy egy régi tanárával az egyetemről, esetleg egy rabbival, aki ismerte az ember egész családját. Az első alkalommal az ügynökjelölt mindig széles mosollyal köszönt: — Hello! — és egy darabig elbeszélgetett a régi szép időkről, míg végül aznap este a kiképzőtiszt közölte vele, hogy halott. Így megtanulta, hogy egyenesen a szemébe nézzen a régi barátainak és megkérdezze: — Hát maga meg ki az ördög?

Dicksteinnek most alkalmaznia kellett a tanultakat. Előbb a portásra nézett, aki éppen ebben a pillanatban jelentette ki őt Ed Rodgers néven. A fickónak a szeme se rebbent: valószínűleg nem értette a helyzetet, vagy nem hallott semmit, vagy nem érdekelte a dolog.

Egy kéz vállon veregette Dicksteint. Sajnálkozó mosolyra igazította a száját, megfordult és franciául szólalt meg: — Attól tartok, hogy te...

Az asszony ruhája felcsúszott a derekáig, az arca kipirult az élvezettől, miközben Yasif Hassannal csókolózott.

— Te vagy az! — mondta Yasif Hassan.

És ekkor, a húsz évvel ezelőtti oxfordi délelőtt emlékének szörnyű hatása alatt Dickstein egy pillanatra elvesztette a fejét, a kiképzése cserbenhagyta, és elkövette pályafutása legnagyobb baklövését. A döbbenettől kidülledt szemmel kinyögte: — Jézusom. Hassan.

Hassan mosolyogva kezet nyújtott. — De rég nem láttalak... több mint... húsz éve!

Dickstein gépiesen megrázta a felé nyújtott kezet; már rájött, hogy hibázott, és megpróbálta összeszedni magát. — Bizony — dünnyögte. — Mit csinálsz itt?

— Itt élek. És te?

— Épp most utazom el. — Dickstein úgy döntött, nem tehet mást, mint hogy eltűnik innen, méghozzá gyorsan, mielőtt még több bajt hoz a saját fejére. A portás átadta neki a hitelkártyaszelvényt és ő ráfirkálta: „Ed Rodgers”. A karórájára nézett: — A fene egye meg, nem késhetem le a gépet.

— Kinn áll a kocsim — mondta Hassan. — Kiviszlek a repülőtérre. Beszélnünk kell.

— Taxit rendeltem...

Hassan odaszólt a portásnak: — Mondja le a taxit... ezt adja oda a sofőrnek a fáradságáért — és némi aprót tett a pultra.

— Tényleg sietnem kell — mondta Dickstein.

— Akkor gyerünk! — Hassan fölkapta Dickstein bőröndjét és kiment.

Gyámoltalannak, hülyének és tehetetlennek érezve magát, Dickstein követte.

Beszálltak egy viharvert, kétüléses angol sportkocsiba. Dickstein Hassant figyelte, amint az kikormányozta a kocsit a parkírozni tilos sávból a forgalomba. Az arab megváltozott, és ennek nemcsak az öregedés volt az oka. Az ősz szálak a bajuszában, a kezdődő pocak, a mélyebb hang — mindez természetes volt. De valami más is megváltozott. Dickstein szemében mindig Hassan volt a megtestesült arisztokrata. Akkor is lassan mozgott, szenvtelennek és enyhén unottnak látszott, amikor mindenki más fiatal volt és izgatott. Most viszont mintha eltűnt volna a régi fennhéjázása.

Olyan volt, mint a kocsija; meglehetősen elnyűtt és agyonhajszolt. Mégis, Dickstein annak idején néha eltöprengett, mennyire volt mesterkélt felsőbb osztálybeli megjelenése.

Dickstein beletörődött baklövése következményeibe, és megpróbálta felmérni, hogy mekkora a kár, amit önmagának okozott. — Most itt élsz? — kérdezte Hassantól.

— A bankomnak itt van az európai székhelye.

Tehát lehet, hogy még mindig gazdag, gondolta Dickstein. — Melyik bank az?

— A libanoni Cédrusbank.

— És miért éppen Luxemburgban székel?

— Azért, mert ez a város jelentős pénzügyi központ — magyarázta Hassan. — Az Európai Beruházási Bank is itt található, és nekik nemzetközi értéktőzsdéjük is van. Hát te?

— Izraelben élek. A kibucom bort termel, én meg éppen azt próbálom kiszimatolni, hogyan lehetne eladni Európában.

— Kár a gőzért, itt annyi bor van, mint víz a tengerben.

— Kezdem én is ezt gondolni.

— Talán tudok neked segíteni, ha visszajössz. Sok hasznos kapcsolatra tettem szert, összehozhatnálak néhány emberrel.

— Köszönöm. Majd szavadon foglak. — Ha bekövetkezik a legrosszabb, gondolta Dickstein, még mindig találkozhat azokkal a fickókkal, és eladhat nekik egy kis bort.

— Szóval te most Palesztinában élsz, én meg Európában — mondta Hassan, és Dickstein arra gondolt, milyen erőltetett a mosolya.

— És hogy mennek a bank ügyei? — kérdezte, közben azon tűnődött, vajon „a bankom” azt jelenti-e, hogy „a bank, amelynek a tulajdonosa vagyok”, „a bank, amelynek az igazgatója vagyok”, vagy „a bank, amelynek az alkalmazottja vagyok”.

— Ó, kitűnően.

Úgy tűnt, nem nagyon tudnak már mit mondani egymásnak. Dickstein szerette volna megkérdezni, mi történt Hassan családjával Palesztinában, hogyan végződött a viszonya Eila Ashforddal, és miért ilyen ócska sportkocsin jár; de attól félt, hogy a válaszok vagy Hassannak, vagy neki okoznának fájdalmat.

— Megnősültél? — kérdezte Hassan.

— Nem. És te?

— Én sem.

— Milyen különös — jegyezte meg Dickstein. Hassan elmosolyodott. — Mi ketten nem vagyunk az a fajta, aki kötelezettségeket vesz a nyakába.

— Ó, nekem vannak kötelezettségeim — mondta Dickstein, és az árva Mottie-ra gondolt, aki még nem tudja, hogyan végződik *A Kincses sziget*.

— De azért megfordulsz egy-egy szép nő után, igaz? — kacsintott rá Hassan.

Dickstein feszengett. — Ha jól emlékszem, te voltál a nők bálványa.

— Ó, a régi szép idők!

Dickstein igyekezett nem gondolni Eilára. Megérkeztek a repülőtérre, és Hassan leállította a kocsit.

— Köszönöm a fuvart — mondta Dickstein.

Hassan oldalt fordult a sportkocsi mély kagylóülésében és rábámult. — Még mindig nem tudok magamhoz térni — mondta. — Fiatalabbnak látszol, mint 1947-ben.

Dickstein kezet fogott vele. — Sajnálom, hogy ennyire sietnem kell. — Kiszállt a kocsiból.

— El ne felejts fölhívni, ha legközelebb erre jársz — szólt utána Hassan.

— Viszlát! — Dickstein becsukta a kocsiajtót, és bement a repülőtérre.

Odabent végre megengedhette magának, hogy emlékezzen.

A négy ember a hideg kertben egy hosszú szív-dobbanásnyi ideig meg se moccant. Aztán Hassan simogatni kezdte Eila testét. Dickstein és Cortone azonnal eltűnt szem elől az élősövényben levő résen át. A szerelmesek meg se látták őket.

A két férfi a ház felé ballagott. Amikor hallótávolon kívül kerültek, Cortone megszólalt: — Jézusom, ez meleg helyzet volt!

— Ne beszéljünk róla — kérte Dickstein. Úgy érezte magát, mint aki hátranéz, és közben nekimegy a lámpaoszlopnak: fájdalom és harag öntötte el, és önmagán kívül senkit nem okolhatott érte.

Szerencsére a társaság éppen oszlani kezdett. Dickstein és Cortone úgy távoztak, hogy nem beszéltek a felszarvazott férjjel, Ashford professzorral, aki az egyik sarokban beszélgetésbe merült egy továbbképzés hallgatóval. A György királyról elnevezett étterembe mentek ebédelni. Dickstein nagyon keveset evett, de elég sok sört ivott.

— Ide figyelj, Nat — mondta Cortone —, nem értem, miért kell úgy mellre szívni a dolgot. Hiszen ez csak azt mutatja, hogy meg lehet kapni a nőt, nem igaz?

— De igaz — felelte Dickstein meggyőződés nélkül.

A számla több mint tíz shillinget tett ki. Cortone fizetett. Dickstein kikísérte az állomásra. Ünnepélyesen kezet fogtak és Cortone fölszállt a vonatra.

Dickstein órákig sétált a parkban, szinte észre sem vette, milyen hideg van, és megpróbálta tisztázni az érzéseit. Nem sikerült. Tudta, hogy nem irigyli Hassant, nem ábrándult ki Eilából, és nem csalódott a reményeiben, mert soha nem reménykedett. Mélyen megrendült, és nem tudta szavakba foglalni, hogy miért. Azt kívánta, bárcsak lenne valakije, akivel beszélni tudna róla.

Nem sokkal ezután Palesztinába ment, de ennek nemcsak Eila volt az oka.

Az elkövetkező huszonegy évben egyetlen nővel sem volt kapcsolata, de ennek szintén nemcsak Eila volt az oka.

Yasif Hassan éktelen dühvel hajtott el a luxemburgi repülőtér elől. Most is maga elé tudta képzelni a fiatal Dicksteint, olyan világosan, mintha csak tegnap látta volna: sápadt kis zsidó olcsó öltönyben, sovány, mint egy lány, mindig kissé behúzott nyakkal áll, mintha azt várná, hogy megkorbácsolják, kamaszos vágyakozással bámul Eila Ashford érett testére, és konokul hajtogatja, hogy az ő népe megszerzi Palesztinát, akár tetszik ez az araboknak, akár nem. Hassan akkoriban nevetségesnek találta, mint egy taknyos kölyköt. És most Dickstein Izraelben él, szőlőt termel és bort készít belőle: rátalált a hazájára, ő, Hassan pedig elveszítette a sajátját.

Hassan már nem volt gazdag. Soha nem volt mesés vagyona, még levantei mértékkel mérve sem, de mindig futotta finom falatokra, drága ruhákra, a legjobb iskolákra; és tudatosan sajátította el az arab arisztokrácia modorát. A nagyapja sikeres orvos volt, aki az idősebb fiából szintén orvost nevelt, a fiatalabból pedig üzletembert. Ez a fiú, Hassan apja, szövettel kereskedett Palesztinában, Libanonban és Transzjordániában. A brit uralom alatt virágzott az üzlet, és a cionista bevándorlók felduzzasztottak a piacot. 1947-re a család számos üzletet nyitott szerte a Közel-Keleten, és Názáret közelében levő szülőfalujuk a saját birtokuk volt.

Az 1948-as háború tönkretette őket.

Amikor kihirdették Izrael állam megalakulását és az arab seregek támadásba lendültek, a Hassan család végzetes hibát követett el: összecsomagolt és Szíriába menekült. Soha nem tértek vissza. A jeruzsálemi raktáruk leégett; a boltokat lerombolták vagy elfoglalták a zsidók; a családi földbirtokot pedig az izraeli kormány „igazgatta” tovább. Hassan hallotta, hogy a falujukban most kibuc van.

Apja azóta is egy ENSZ-menekülttáborban élt. Az utolsó helyes lépése az volt, hogy ajánlólevelet adott Yasifnak azokhoz a libanoni bankárokhoz, akik régen a vagyonát kezelték. Yasif egyetemet végzett, és kitűnően beszélt angolul: a bank alkalmazta.

Az 1953-as földkisajátítási törvény alapján kártérítésért fordult az izraeli kormányhoz, de kérését elutasították.

Csak egyszer látogatta meg a családját a táborban, de a látottakat soha életében nem tudta elfelejteni. Deszkákból összetákolt kunyhóban laktak és közös vécére jártak. Nem részesültek különleges elbánásban: csak egy család voltak a több ezer között, amelynek nem volt se hazája, se célja, se reménye. Amikor meglátta, hogy az apja, ez a hajdan okos, határozott férfi, aki kemény kézzel uralkodott hatalmas vállalkozása fölött, most odáig süllyedt, hogy sorban áll ennivalóért, és arra pazarolja az életét, hogy ostáblát játszik, Yasif legszívesebben bombákat hajigált volna az iskolabuszokra.

Az asszonyok vizet hordtak és a házat takarították, mint mindig, de a férfiak másoktól levetett ruhákban ténferegtek, a semmire vártak, a testük elpuhult, az agyuk pedig eltompult, A cseperedő kamaszok vagy parádéztak, vagy hajba kaptak és késsel estek egymásnak, mert semmi nem volt előttük azon kívül, hogy elfonnyad az életük a perzselő nap hevében.

A tábor az emésztőgödör és a kétségbeesés szagától bűzlött, Hassan soha többé nem jött el látogatóba, bár továbbra is írt az anyjának. Ő nem esett csapdába, és ha arra készült, hogy elhagyja az apját, nos, akkor éppen az apja segített neki ebben, tehát bizonyára ő is így akarta.

Banktisztviselőként csak mérsékelt sikereket ért el. Értelmes volt és tisztességes, de nem az efféle gondos, számkukac munkára nevelték, amelyhez ráadásul az is hozzá tartozott, hogy sűrűn kellett jelentéseket lapozgatni, és a nyilvántartásokat három példányban kellett vezetni. Amellett egészen máshová húzta a szíve.

Soha nem múlt el keserű sértődöttsége amiatt, amit elvettek tőle. Egész életében úgy cipelte a gyűlöletet, mint valami titkos terhet. Bármit mondott is a józan ész, a szíve azt súgta, hogy elhagyta az apját, amikor annak szüksége volt rá, és a bűntudat csak táplálta benne a gyűlöletet Izraellel szemben. Évről évre arra várt, hogy az arab seregek elpusztítják a cionista betolakodókat, és ahányszor kudarcot vallottak, ő egyre szerencsétlenebb és egyre dühösebb lett.

1957-ben kezdett el dolgozni az egyiptomi hírszerzésnek.

Nem lett belőle túl jelentős ügynök, de ahogy a bank kiterjesztette európai üzleteit, Hassan kezdte fölcsipegetni az alkalomadtán leeső érdekes csemegéket mind a hivatali, mind pedig az általános bankpletykákból. Kairó néha különleges információt kért tőle egy-egy fegyvergyáros, egy-egy adakozó zsidó vagy arab milliomos pénzügyeiről; és ha nem álltak rendelkezésére a szükséges adatok a saját bankja irattárában, gyakran meg tudta szerezni ezeket a barátaitól vagy az üzletfeleitől. Kapott egy általános érvényű utasítást is: szemmel kellett tartania az Európában megforduló izraeli üzletembereket, azzal a meggondolással, hogy hátha kémek; ezért környékezte meg Nat Dicksteint, és ezért színlelt barátságot.

Hassan úgy vélte, Dickstein meséje valószínűleg igaz. Kopott ruhájában, régi kerek szemüvegével és jelentéktelen külsejével pontosan úgy festett, mint egy rosszul fizetett utazó ügynök, aki olyan árut akar eladni, amit nem tud reklámozni. De tegnap este történt a Rue Dicksen az a különös eset: két fiút, akiket a rendőrség kisstílű tolvajoknak ismert, súlyos sérülésekkel találtak meg a csatornában. Hassan minden részletet megtudott a városi rendőrségen dolgozó ismerősétől. Nyilván nem a megfelelő áldozatra csaptak le. Sérüléseik profira vallottak: az a fickó, aki helybenhagyta őket, bizonyára katona, rendőr, testőr... vagy titkosügynök volt. Egy ilyen eset után érdemes ellenőrizni azt az izraeli állampolgárt, aki másnap reggel pánikszerűen távozik, bárki legyen is az.

Hassan visszahajtott az Alfa Hotelhoz, és beszélt a portással. — Egy órával ezelőtt éppen itt voltam, amikor az egyik vendégük ki jelentkezett — mondta. — Emlékszik?

— Azt hiszem, igen, uram.

Hassan kétszáz luxemburgi frankot adott neki. — Megmondaná, milyen néven jelentkezett be ide?

— Természetesen, uram. — A portás megnézte az űrlapot. — Edward Rodgers a *Science International* című folyóirattól.

— Nem Nathaniel Dickstein?
A portás türelmesen rázta a fejét.
— Esetleg azt is megnézné nekem, hogy Nathaniel Dickstein Izraelből szerepel-e egyáltalán a nyilvántartásukban?
— Szívesen. — Beletelt néhány perc, mire a portás átnézett egy csomó papírt. Hassan egyre izgatottabb lett. Ha Dickstein álnéven jelentkezett be, akkor nem borkereskedő — tehát mi más lehet, mint izraeli kém? Végre a portás becsukta az irattartót és fölnézett. — Egészen biztos, hogy nem volt ilyen nevű vendégünk, uram.
— Köszönöm. — Hassan távozott. Ujjongva hajtott vissza az irodájába: ügyes volt és fontos dologra jött rá. Leült az íróasztalához és azonnal megfogalmazott egy üzenetet.

GYANÜS IZRAELI ÜGYNÖKÖT LÁTTAM A VÁROSBAN. NAT DICKSTEIN ALIAS ED RODGERS. SZÁZHATVANÖT CENTIMÉTER MAGAS, SOVÁNY TESTALKATÚ, HAJA SÖTÉT, SZEME BARNA, KB. 40 ÉVES.

Rejtjelezte az üzenetet, a lap tetejére fölírt egy kiegészítő kulcsszót, és telexen elküldte a bank egyiptomi központjának. A szöveg azonban soha nem fog odaérni: a kiegészítő kulcsszó utasította a kairói postát, hogy a telexet az általános vizsgálati főosztályhoz irányítsa.
Az üzenet elküldése persze kissé lelohasztotta Hassan ujjongását, mert nem fog választ kapni rá; a másik fél nem fogja megköszönni. Nem tehetett mást, mint folytathatta a bankbéli munkát és igyekezhetett, hogy ne ábrándozzon túl sokat.
Aztán Kairó jelentkezett telefonon.
Ilyesmi még soha nem fordult elő. Néha táviratot, telexet vagy éppen levelet küldtek neki, természetesen mindig rejtjelezve. Egyszer-kétszer különböző arab követségek embereivel is találkozott; akiktől szóbeli utasítást kapott. De még soha nem hívták; föl telefonon. A jelentése olyan nagy port vert fel, hogy erre ő maga sem számított.
A telefonáló még többet akart tudni Dicksteinről. — Kétséget kizáróan azonosítani akarom azt az ügyfelet, akire az üzenetében utalt — közölte. — Kerek szemüveget hordott?

— Igen.
— Külvárosi kiejtéssel beszélt angolul? Maga felismeri az ilyen akcentust?
— Mindkét kérdésre igen a válaszom.
— Látott tetovált számot az alkarján?
— Ma nem: de tudom, hogy van ilyen tetoválása... Évekkel ezelőtt együtt jártunk az oxfordi egyetemre. Egészen biztos vagyok benne, hogy ő az.
— Maga ismeri? — A kairói hang döbbenetről árulkodott. — Szerepel ez az információ a dossziéjában?
— Nem, én soha...
— Pedig szerepelnie kellene — szakította félbe dühösen a férfi. — Mióta dolgozik nekünk?
— 1957 óta.
— Így már érthető a dolog... azok még a régi idők voltak. No jó, most figyeljen. Ez a fickó rendkívül fontos ügyfél. Azt akarjuk, hogy éjjel-nappal a sarkában legyen. Megértette?
— Nem tehetem — felelte Hassan nekikeseredve. — Elutazott a városból.
— Hova?
— Kivittem a repülőtérre. Nem tudom, hova ment.
— Akkor nyomozza ki. Hívja föl a légitársaságokat, kérdezze meg, melyik járattal utazott el, és tizenöt percen belül hívjon vissza.
— Megteszek minden tőlem telhetőt...
— Nem érdekel, mi telik magától — vágott közbe a kairói hang. — Én a fickó úti célját akarom tudni, méghozzá mielőtt odaér. Feltétlenül hívjon vissza tizenöt percen belül. Most, hogy ráakadtunk, nem veszíthetjük szem elől.
— Azonnal hozzálátok — felelte Hassan, de mielőtt befejezhette volna a mondatot, Kairó megszakította a vonalat.
Letette a kagylót. Igaz ugyan, hogy Kairó nem köszönte meg az üzenetét; de így sokkal jobb volt. Hirtelen fontos ember lett, a munkája sürgőssé vált, sok minden múlt rajta. Lehetőséget kapott rá, hogy tegyen valamit az arab ügyért; hogy végre visszaüssön.
Ismét fölkapta a telefonkagylót, és tárcsázni kezdte a légitársaságot.

NÉGY

Nat Dickstein azért döntött úgy, hogy egy franciaországi atomerőművet néz meg, mert a francia volt az egyetlen európai nyelv, amelyet elfogadhatóan beszélt — persze az angolon kívül, de Anglia nem tartozott az Euratom tagországai közé. Egy turistákból és egyetemistákból álló válogatott csoporttal autóbuszon utazott az erőműhöz. Az ablak előtt elsuhanó táj poros és déliesen zöld volt, inkább Galileára emlékeztetett, mint Essexre, amely Dicksteinnek gyerekkorában „a vidék" megtestesítője volt. Azóta beutazta az egész világot, olyan közönnyel szállt fel a repülőgépekre, mint bármelyik pilóta, de még emlékezett arra az időre, amikor látóhatára nyugaton a Park Lane-ig, keleten pedig a Southend-on-Seaig terjedt. Arra is emlékezett, milyen gyorsan kitágult ez a látóhatár, amikor a barmicvó és apja halála után megpróbálta elképzelni, mi lesz belőle, ha felnő. A többi vele egykorú fiú úgy képzelte el a saját jövőjét, hogy majd a dokkokban dolgozik vagy egy nyomdában, feleségül vesz egy helybeli lányt, talál egy házat negyed mérföldnyire a szülői háztól és letelepszik; legfőbb célja, hogy kitenyésszen egy díjnyertes agarat, megérje, hogy kedvenc focicsapata, a West Ham megnyeri az angol bajnokságot, vagy kocsit vegyen. Az ifjú Nat arra gondolt, hogy talán Kaliforniába, Rhodesiába vagy Hongkongba mehetne, és agysebész, archeológus vagy milliomos lehetne. Ennek egyrészt az volt az oka, hogy okosabb volt, mint a legtöbb kortársa; másrészt az, hogy számukra minden idegen nyelv furcsa volt és titokzatos, sokkal inkább az algebrához hasonló tantárgy, mint a beszéd eszköze; de a köztük lévő különbség főleg Nat zsidó származásából eredt. Dickstein gyerekkori sakkpartnere, Harry Chieseman eszes volt, energikus és agyafúrt, de mindig londoni melósnak tartotta magát, és úgy vélte, soha nem is lesz más. Dickstein tudta — bár nem emlékezett rá, hogy valójában bárki is mondta ezt neki —, hogy a zsidók, akárhol születtek is, mindig bejutnak a legnagyobb egyetemekre, képesek új iparágakat létrehozni, mint például a film, belőlük lesznek a legsikeresebb bankárok, ügyvédek és gyárosok; és ha ez nem sikerül abban az országban, ahol születtek, akkor máshova költöznek és újra megpróbálják. Különös, gondolta Dickstein, miközben fölidézte a gyerekkorát, hogy egy nép, amelyet évszázadokon át üldöztek, ilyen biztos legyen benne: bármit el tud

érni, amit a fejébe vesz. Például, ha atombomba kell neki, fogja magát és megszerzi.

A hagyomány megvigasztalta ugyan, de nem segítette hozzá, hogy megtalálja a feladat megoldásának útját-módját.

A távolban feltűnt az erőmű. Ahogy a busz közeledett hozzá, Dickstein rájött, hogy a reaktor sokkal nagyobb, mint gondolta: tízemeletes épület. Ö valahogy úgy képzelte, hogy az egész elfér egy kis szobában.

A külső őrség inkább ipari jellegű volt, nem katonai. Az épületet magas kerítéssel vették körül, de ebbe nem vezettek villanyáramot. Amíg az idegenvezető elintézte a szükséges formaságokat, Dickstein belesett a kapunál lévő őrházba: az őrségnek mindössze két zárt láncú televíziója volt. Fényes nappal bevihetnék ötven embert az üzembe anélkül, hogy az őrök észrevennék, gondolta. Ez rossz jel, tűnődött komoran, mert az jelenti, jó okuk van rá, hogy ilyen magabiztosak legyenek.

A csoporttal együtt kiszállt a buszból, és átvágott az aszfaltozott parkolón a fogadóépülethez. A környezet kialakításakor figyelembe vették, milyen elképzelés él a közvéleményben az atomenergiáról: a látogatót szépen gondozott pázsit, rengeteg virágágy és frissen ültetett fa fogadta: minden tiszta volt, természetes és füstmentes. Dickstein visszanézve látta, hogy egy szürke Opel állt meg az őrház előtt, az úton. A benne ülő két férfi közül az egyik kiszállt és mondott valamit az őröknek, akik nyilván útbaigazították. A kocsiban valami megvillant egy pillanatra a napfényben.

Dickstein követte a csoportot az előcsarnokba, ahol egy üvegszekrényben kiállították azt a serleget, amelyet az erőmű rögbicsapata nyert. A falon a létesítményről készült légi felvétel volt látható, Dickstein megállt előtte, és minden részletet az emlékezetébe vésett, lustán találgatva, hogyan támadná meg az erőművet, miközben tudat alatt nyugtalanította a szürke Opel.

Négy elegáns, egyenruhás hostess vezette körül őket az erőműben. Dicksteint nem érdekelte a sok hatalmas turbina, sem az űrkorszakot idéző vezérlőterem a tárcsákkal és kapcsolókkal felszerelt pultokkal, sem a szivattyúrendszer, amelyet azért terveztek, hogy megóvják a halakat, és visszajuttassák őket a folyóba. Azon töprengett, hogy az Opellel érkezett két férfi őt követi-e, és ha igen, vajon miért.

Módfelett érdekelte viszont az a csarnok, ahol az uránszállítmányt fogadják. — Hogyan érkezik az üzemanyag? — kérdezte a kísérőktől.

— Teherautóval — felelte pajkosan az egyik. A csoportból néhányan idegesen felnevettek a gondolatra, hogy az uránt teherautókon fuvarozzák

végig a vidéken. — Ez nem veszélyes — folytatta a kísérő rögtön azután, hogy felhangzott a nevetés, amire várt. — Még csak nem is radioaktív, amíg be nem kerül a reaktorba. A teherautóról azonnal a liftbe rakják, és fölviszik a hetedik emeleti üzemanyagraktárba. Ettől kezdve minden folyamat automatikus.

— És mi a helyzet a szállítmány mennyiségi és minőségi ellenőrzésével? — kérdezte Dickstein.

— Ezt az üzemanyagot előállító telepen végzik el. Ott lepecsételik a szállítmányt, és itt csak a plombákat ellenőrzik.

— Köszönöm. — Dickstein elégedetten mosolygott. A rendszer korántsem olyan szigorú, ahogy azt Mr. Pfaffer az Euratomnál állította.

Dickstein agyában egy-két terv kezdett bizonytalan formát ölteni.

Látták munka közben a reaktor feltöltő berendezését, amely teljes távirányítással működött, a raktárból a reaktorhoz szállította az üzemanyagelemet, fölemelte az üzemanyag-csatorna betonfedelét, elszállította a kiégett elemet, a helyére rakta az újat, lezárta a fedelet és a hulladékot beöntötte egy vízzel teli aknába, amely a hűtőmedencéhez vezetett.

A kísérő, aki kifogástalan párizsi franciasággal beszélt, különösen igéző mosollyal közölte: — A reaktornak háromezer üzemanyag-csatornája van, és valamennyi csatorna nyolc üzemanyaghengert tartalmaz. A hengerek élettartama négytől hét évig terjed. A feltöltő berendezés minden üzemeltetés során öt csatornát újít fel.

Továbbmentek, hogy megnézzék a hűtőmedencéket. A víz felszíne alatt, húsz láb mélységben, a kiégett üzemanyagelemeket speciális konténerekbe rakták, aztán a már lehűlt, de még mindig erősen radioaktív elemeket ötventonnás ólomtartályokba zárták, minden tartályba kétszáz elemet, hogy teherautón és vonaton egy újrafeldolgozó telepre szállítsák.

Amíg a kísérő kávéval és süteménnyel kínálta a csoportot, Dickstein átgondolta, amit megtudott. Korábban felötlött benne, hogy Izraelnek végső soron plutóniumra van szüksége, így esetleg kiégett üzemanyagot lophatna. Most már tudta, hogy ezt miért nem javasolta senki. A teherautót elég könnyű lenne elrabolni; — ezt egymaga is meg tudná tenni —, de hogyan csempészne ki észrevétlenül egy ötventonnás ólomtartályt az országból, és hogyan vinné be Izraelbe anélkül, hogy észre vennék?

Már nem volt ígéretes ötlet, hogy az erőműből lopjon uránt. Igaz, hogy a védelem gyenge — ezt az a tény is igazolja, hogy engedélyezték neki ezt az

előzetes felderítést a terepen, sőt még idegenvezetői körsétát is biztosítottak hozzá. De az erőművön belül az üzemanyag be van zárva egy önműködő, távirányítású rendszerbe. Csak úgy távozhat belőle, hogy végigmegy az egész nukleáris folyamaton, majd a hűtőmedencében köt ki; és ekkor ő ismét csak oda lyukad ki, hogy valamelyik európai kikötőből ki kell csempésznie egy hatalmas tartály radioaktív anyagot.

Nyilván megvan a módja, hogyan lehet betörni az üzemanyagraktárba, vélekedett Dickstein; aztán az ember kézi erővel berakhatja az anyagot a liftbe, leviheti, fölpakolhatja egy teherautóra és elhajthat; de ez egyúttal azt is jelenti, hogy bizonyos ideig fegyverrel kell sakkban tartania az erőmű számos, vagy valamennyi dolgozóját, ám az utasítás úgy szól, hogy titokban hajtsa végre az akciót.

Az egyik kísérő megkínálta Dicksteint még egy kis kávéval, és ő elfogadta. A franciákban megbízhat az ember, mindig jó kávét adnak. Egy fiatal mérnök a nukleáris biztonságról kezdett beszélni. Gyűrött nadrág és bő pulóver volt rajta. Dickstein megfigyelte, hogy a tudósok és a műszaki szakemberek jellemző módon elnyűtt, egymáshoz nem illő, kényelmes ruhákban járnak és a többségük szakállt visel, de ez inkább a közöny és nem a hiúság jele. Dickstein úgy vélte, ennek az az oka, hogy munkájukban a személyiség ereje általában semmit nem számít, csak az ész a fontos, tehát nincs értelme igyekezni, hogy a külsejük kedvező benyomást keltsen. De lehet, hogy ez csak a tudomány romantikus szemlélete.

Nem figyelt oda az előadásra, mert a Weizmann Intézet fizikusa sokkal velősebben fogalmazott: — Biztonságos sugárzási szint nem létezik — mondta. — Az efféle mesék hatására az ember úgy képzeli el a sugárzást, mint egy uszoda vizét: ha négy láb magas, akkor biztonságban vagyunk, ha nyolc láb magas, belefulladunk. Valójában a sugárzásszintek sokkal jobban hasonlítanak az országúti sebességhatárokra: óránként ötven kilométerrel haladni biztonságosabb, mint százhússzal, de nem olyan biztonságos, mint harminccal, és az egyetlen lehetőség rá, hogy teljes biztonságban legyünk, ha be sem ülünk a kocsiba.

Dickstein gondolatban visszatért az uránlopás problémájához. Az a követelmény hiúsította meg valamennyi elképzelt tervét, hogy titokban kell megszereznie az anyagot. Lehet, hogy az egész ügy kudarcra van ítélve. Végül is ami lehetetlen, az lehetetlen. Nem; ezt még, túl korai lenne kijelenteni. Ismét visszatért az alapokhoz.

Mindenképpen egy úton levő szállítmányt kell megszereznie: ennyi világosan kiderült abból, amit ma látott. No már most: az üzemanyagelemeket itt nem ellenőrzik, hanem egyenesen betáplálják a rendszerbe. Elrabolhatna egy teherautót, kivehetné az uránt az üzemanyagelemekből, ismét lezárhatná őket, újra lepecsételhetné a szállítmányt, és megvesztegethetné vagy megfélemlíthetné a sofőrt, hogy az üres tartályokat vigye tovább. A hamis elemek több hónap leforgása alatt, alkalmanként ötösével, fokozatosan kerülnének be a reaktorba. Végül a reaktor teljesítménye némileg csökkenne. Nyomozás indulna. Vizsgálatokat végeznének. Lehet, hogy senki nem értené, mi történt, amíg a hamis elemeket újra föl nem dolgoznák és a belőlük nyert plutónium túl kevés lenne, addigra pedig — négy-hat év múlva — a Tel-Avivba vezető nyomok kihűlnének.

De hamarabb is rájöhetnek. És még azt is ki kell találnia, az anyagot hogyan vigye ki az országból.

Mégis, már kialakult benne egy lehetséges terv vázlata, és kissé jobb kedvre derült.

Az előadás véget ért. Elhangzott néhány laikus kérdés, aztán az egész csoport visszament az autóbuszhoz. Dickstein hátra ült. Egy középkorú nő rászólt: — Ez az én helyem volt — de Dickstein olyan fagyos pillantással meredt rá, hogy a nő végül odébbállt.

A visszafelé vezető úton Dickstein sűrűn kinézett az ablakon. Körülbelül egy mérföldet tettek meg, amikor a szürke Opel kihajtott egy mellékútról, és követni kezdte a buszt. Dickstein jókedve elillant.

Tehát leleplezték. Vagy itt történt, vagy Luxemburgban; valószínűleg Luxemburgban. A leleplező akár Hassan is lehetett — hiszen miért ne lehetne ügynök —, vagy bárki más. Nyilván puszta kíváncsiságból követik, mert az nem létezik — tényleg nem? —, hogy tudják, miben sántikál. Egyszerűen csak le kell ráznia őket.

Az egész napot abban a városban, illetve annak a környékén töltötte, ahol az atomerőmű állt: ide-oda ment busszal és taxival, bérelt kocsival és gyalogszerrel. A nap végére azonosította a három járművet — a szürke Opelt, egy piszkos, alacsony kis teherautót, meg egy német Fordot — és a megfigyelőcsoport öt tagját. Arabnak látszottak, de ez nem biztos, mert Franciaországnak ezen a részén számos bűnöző Észak-Afrikából származik: talán helybeli fickókat bérelt föl valaki. A csoport létszáma megmagyarázta, miért nem vette észre már előbb, hogy figyelik, így ugyanis állandóan

cserélgetni tudták a kocsikat meg az embereket. A kirándulás az erőműhöz, a hosszú oda-vissza utazás a gyér forgalmú vidéki úton pedig érthetővé tette, hogy végül miért lepleződött le a csoport.

Másnap Dickstein kihajtott a városból az országútra. Néhány mérföldön át a Ford követte, majd az Opel vette át a stafétabotot. Mindkét kocsiban két-két ember ült. A kis teherautóban is lesz kettő, és még egy a szállodánál.

Az Opel még mindig a nyomában volt, amikor talált egy gyalogosoknak épült felüljárót az út fölött, méghozzá olyan helyen, ahonnan hat-nyolc kilométerre egyetlen elágazás sem akadt. Dickstein kihajtott a padkára, leállította a kocsit, kiszállt és fölemelte a motorház fedelét. Néhány percig a motort nézegette. A szürke Opel elhúzott mellette és eltűnt, majd a Ford is követte. A Ford a következő elágazásnál fog várakozni, az Opel pedig visszajön a túloldalon, hogy a fickók megnézzék, mit művel. Erre a helyzetre ezt írja elő a tankönyv.

Dickstein remélte, hogy ezek az alakok betartják a könyv utasításait, mert másképp nem fog sikerülni a terve.

A csomagtartóból elővette az összecsukható piros elakadásjelzőt, és fölállította az út széléhez közelebb eső hátsó kerék mögött.

Az Opel ekkor haladt el az országút másik oldalán.

Tehát betartják a tankönyv utasításait.

Dickstein gyalog indult el.

Amikor elhagyta az országutat, fölszállt az első buszra, amit megpillantott, és addig utazott, míg egy városba nem ért. Útközben, különböző időpontokban, mindhárom megfigyelőkocsit látta. Engedélyezett magának egy kis idő előtti diadalmámort: ezek be fognak menni a csőbe.

A városból taxival tért vissza, és a kocsija közelében szállt ki, de az országút túloldalán. Az Opel elhúzott mellette, aztán a Ford kétszáz méterrel a háta mögött lehajtott az útról.

Dickstein futásnak eredt.

Remek formában volt, hiszen a kibucban hónapokig dolgozott a szabad levegőn. A felüljáróhoz rohant, átszáguldott rajta és az útpadkán futott tovább: az út másik oldalán. Három perc se telt el, amikor zihálva és izzadtan odaért a kocsijához.

A Fordból kiszállt az egyik férfi, és utánavetette magát. A fickó most jött rá, hogy átverték. A Ford elindult. A fickó visszarohant, és beugrott a már mozgó autóba, amely hirtelen átvágott a lassú sávba.

Dickstein beszállt a kocsijába. A megfigyelőjárművek most az út másik oldalán voltak, így el kellett menniük a következő elágazásig, hogy átjuthassanak emerre az oldalra és követhessék. Kilencven kilométeres sebességgel haladva jó tíz percük rámegy erre a kerülőre, tehát legalább öt perc előnye van velük szemben. Nem fogják utolérni.

Dickstein Párizs felé indult, közben azt kántálta, amit a szurkolók szoktak a West Ham focipályájának lelátóin: — Szép volt, szép volt, szééép volt!

Moszkvában óriási pánik tört ki, amikor tudomást szereztek az arab atombombáról.

A külügyminisztérium munkatársai azért estek pánikba, mert nem értesültek róla hamarabb, a KGB-sek azért, mert nem ők hallottak róla először, a pártfőtitkári hivatal emberei pedig azért, mert semmit sem kívántak kevésbé, mint egy újabb „ki a hibás”-veszekedést a külügyminisztérium és a KGB között, hiszen az előbbi már így is kilenc hónapon át pokollá tette a Kreml életét.

Szerencsére az egyiptomiak úgy közölték a meglepő hírt, hogy az valamelyest mindenkinek fedezetet biztosított. Az egyiptomiak szándéka az volt, hogy világosan megértessék: diplomáciai szempontból nem voltak kötelesek tájékoztatni szövetségeseiket erről a titkos tervről, és a műszaki segítség, amit kértek, nem életbevágóan fontos a siker érdekében. A következőképpen tálalták a dolgot: — Egyébként most jut eszembe, atomreaktort építünk, hogy hozzájussunk némi plutóniumhoz, amellyel atombombát gyárthatunk, és eltöröljük Izraelt a föld színéről. Nem volna kedvük segíteni? — A nagyköveti ékesszólással megspékelt és kicirkalmazott hírt úgy közölték, mintha ez az apróság csak utólag jutott volna eszükbe annak a szokásos találkozónak a végén, amely a Moszkvába akkreditált egyiptomi nagykövet és a külügyminisztérium közel-keleti ügyekkel foglalkozó osztályvezető-helyettese között jött létre.

Az osztályvezető-helyettes, aki ezt az üzenetet megkapta, rendkívül körültekintően mérlegelte, hogy mit kezdjen az információval. Az első kötelessége természetesen az volt, hogy továbbítsa a hírt a főnökének, aki majd közli a főtitkárral. Ám így a hírért járó babérokat a főnöke fogja learatni, aki persze nem mulasztja majd el azt a lehetőséget sem, hogy

értékes pontokat szerezzen a KGB-vel szemben. Vajon van-e rá mód, hogy az osztályvezető-helyettes is hasznot húzhasson az ügyből?

Tudta, hogy a Kremlben úgy lehet a legjobban érvényesülni, ha az ember valamiképpen lekötelezi a KGB-t. Most olyan helyzetbe került, hogy nagy szívességet tehet a fiúknak. Ha figyelmeztetné őket az egyiptomi nagykövet üzenetére, időt nyerhetnének és felkészülhetnének rá, hogy úgy tegyenek, mintha mindent tudnának az arab atombombáról, és maguk is éppen közölni akarták volna a hírt.

Fölvette a kabát ját, mert arra gondolt, hogy egy utcai telefonfülkéből hívja föl a KGB-nél dolgozó ismerősét, hátha a saját telefonját lehallgatják — aztán rájött, hogy ez ostobaság, mert a KGB-nek akar telefonálni, és éppen ők azok, akik lehallgatják a telefonokat; így aztán levette a kabátját, és az irodai készüléket használta.

Az a KGB-referens, akivel beszélt, szintén remekül értett hozzá, hogyan kell kihasználni a rendszert. Óriási hűhót csapott a Szadovaján álló új KGB-palotában. Először is fölhívta a főnöke titkárát, és tizenöt percen belül sürgős kihallgatást kért. Nagyon vigyázott, nehogy magával a főnökkel beszéljen. Szélsebesen lebonyolított még vagy fél tucat zajos telefonhívást, titkárnőket és kézbesítőket küldött szét az épületben, hogy szerezzék meg a szükséges jelentéseket és gyűjtsék össze a megfelelő dossziékat. De a nagy húzása az volt, hogy kissé megfejelte a napirendet. A közel-keleti politikával foglalkozó bizottság következő ülésének napirendjét történetesen az előző napon gépelték le, és e pillanatban éppen sokszorosították. Az osztályvezető-helyettes visszakérte, és a lap tetejére felírt egy új pontot: „Legújabb fejlemények az egyiptomi fegyverkezésben — Rendkívüli beszámoló”, zárójelben pedig odabiggyesztette a saját nevét. Aztán kiadta az ukázt, hogy sokszorosítsák az új napirendet, persze még mindig az előző napi dátummal, és még a délután folyamán küldönc vigye át az érdekelt osztályokra.

Miután biztosította, hogy a fél város kizárólag az ő nevével kapcsolja össze a hírt, elindult, hogy beszéljen a főnökével.

Ugyanezen a napon egy sokkal kevésbé meglepő hír is befutott. Az egyiptomi hírszerzés és a KGB között fennálló szokásos információcsere részeként Kairó közölte, hogy Luxemburgban fölismertek egy Nat Dickstein nevű izraeli ügynököt, és azóta állandóan figyelik. A rendkívüli helyzet miatt ez a jelentés nem kapott annyi figyelmet, amennyit

megérdemelt volna. Egyetlen ember akadt a KGB-ben, akiben fölmerült a halvány gyanú, hogy a két eset között összefüggés lehet.

Ezt az embert David Rosztovnak hívták.

David Rosztov apja nem volt magas rangú diplomata: azért nem ívelhetett magasabbra a pályája, mert — főleg a titkosszolgálatnál — nem voltak megfelelő kapcsolatai. Fia, aki ezt nagyon jól tudta, azzal a gátlástalan logikával, amely döntéseit egész életében jellemezte, belépett az NKVD-be, a későbbi KGB elődjébe.

Már akkor is ügynök volt, amikor az oxfordi egyetemre járt. Abban az idealista időszakban, amikor a Szovjetunió épphogy megnyerte a háborút, és a sztálini tisztogatások mértékét még nem fogta föl a világ, a nagy angol egyetemek jó talajt biztosítottak a szovjet hírszerzésnek újoncok toborzására. Rosztovnak volt néhány jó fogása, az egyik még ma, 1968-ban is küldte a titkos információkat Londonból. Nat Dicksteinnel azonban kudarcot vallott.

Emlékezett rá, hogy az ifjú Dickstein afféle szocialista volt, és az egyénisége rendkívül alkalmasnak tűnt a kémkedésre: zárkózott, komoly és gyanakvó természetű embernek ismerte. Ráadásul okos volt. Rosztovnak eszébe jutott az a vita, amelyet Dicksteinnel, Ashford professzorral és Yasif Hassannal folytatott a zöld-fehér folyóparti házban. És az a sakkparti Dicksteinnel bizony alaposan megizzasztotta.

Ám Dickstein szemében nem világított az idealizmus fénye. Nem volt evangélikus lélek. Szilárdan hitt a meggyőződésében, de nem akarta megváltani a világot. A háborús veteránok zöme ilyen volt. Rosztov odadobta a csalit: — Persze, ha részt akarsz venni a világszocializmusért folytatott harcban, akkor a Szovjetuniónak kell dolgoznod... —, és a veteránok mindig azt felelték: — Egy frászt!

Oxford után Rosztov egy sor európai főváros szovjet követségén dolgozott — Rómában, Amszterdamban, Párizsban. Soha nem lépett ki a KGB-ből, hogy a diplomáciai pályát válassza. Az évek múlásával rájött: nem rendelkezik megfelelő politikai éleslátással ahhoz, hogy olyan nagy államférfi legyen belőle, amilyennek az apja látni szerette volna. Eltűnt ifjúkori megfontoltsága. Mindent összevetve, még mindig úgy vélte, hogy valószínűleg a szocializmus a jövő politikai rendszere; ám ez a hit már nem lángolt benne túl hevesen. Úgy hitt a kommunizmusban, ahogy a legtöbb

ember Istenben: nem lepte volna meg túlságosan, és nem okozott volna csalódást neki, ha kiderül, hogy tévedett, eközben pedig meggyőződése nem befolyásolta különösebben az életmódját.

Érett fejjel már kisebb célokat tűzött maga elé, de több energiát fektetett e célok megvalósításába. Ragyogó műszaki szakember lett belőle; a felderítősdi fondorlatos és kegyetlen módszereinek mestere; és — ami a Szovjetunióban és a nyugati világban egyformán fontos — megtanulta, hogyan kell ügyesen befolyásolni a bürokráciát, hogy eredményeivel a lehető legtöbb dicsőséget szerezze magának.

A KGB első főcsoportja, mint afféle agyközpont, az információk begyűjtését és elemzését végezte. A terepen dolgozó ügynökök a KGB legnagyobb osztálya, a második főcsoport szolgálatában álltak, amelyik mindenféle felforgatással, szabotázzsal, árulással, gazdasági kémkedéssel és bármilyen, politikai szempontból kényesnek tartott belső rendőri tevékenységgel foglalkozott. A harmadik főcsoportot mindaddig Szmersnek nevezték, amíg ezt a nevet nem kezdte túl sokszor emlegetni és túl kellemetlen színben feltüntetni a nyugati sajtó. Ez végezte a kémelhárítást, ez hajtotta végre a különleges akciókat, és itt dolgozott a világ számos legbátrabb, legokosabb, legveszedelmesebb ügynöke.

Rosztov a harmadik főcsoport munkatársa és egyik kiválósága volt.

Ezredesi rangban szolgált. Kitüntetést is kapott, amiért kiszabadított az angol Wormwood Scrubs börtönből egy elítélt ügynököt. Az évek során megnősült, két gyermeke született, és szert tett egy barátnőre is. Ez a barátnő Olga volt, egy nála húsz évvel fiatalabb szőke viking istennő Murmanszkból; a legizgalmasabb nő, akivel valaha találkozott. Tudta, hogy Olga soha nem lett volna a szeretője a KGB nyújtotta kiváltságok nélkül. Rosztov mégis úgy érezte, hogy az asszony szereti őt. Egyformák voltak, mindketten tudták a másikról, hogy az hidegen becsvágyó, és ez valahogy még őrültebb szenvedélyre sarkallta őket. Rosztov házasságából már kihalt a szenvedély, de azért sok minden megmaradt: a szeretet, az összetartozás meg a biztonság, és az a tény, hogy még mindig Marija volt az egyetlen ember a világon, aki úgy meg tudta nevettetni, hogy tehetetlenül, görcsösen fetrengett, míg el nem terült. No meg a fiai: Jurij a Lomonoszov Egyetemen tanult és csempészett Beatles-lemezeket hallgatott; és Vlagyimir, az ifjú zseni, akit már most a jövő sakkvilágbajnokának tartottak. Vlagyimir az előkelő 2-es számú iskola matematika-fizika tagozatára jelentkezett, és

Rosztov biztos volt benne, hogy fel fogják venni: a képességei alapján is megérdemelte, és azért egy KGB-ezredesnek is van némi befolyása.

Rosztov magasra emelkedett a szovjet társadalmi ranglétrán, de úgy vélte, emelkedhet még egy kicsit magasabbra is. A feleségének nem kellett a piacon a csőcselék közt sorban állnia — a Berjozka áruházban vásárolt az elittel együtt —, és nagy lakásuk volt Moszkvában, meg egy kis dácsájuk a Balti-tenger partján; de Rosztov szolgálati Volga limuzint akart sofőrrel, még egy dácsát valamelyik fekete-tengeri üdülőhelyen, ahol Olgával szórakozhatna, meghívókat a dekadens nyugati filmek vetítéseire, és orvosi ellátást a Kreml klinikáján, ha megöregszik.

Pályafutása keresztúthoz érkezett. Ebben az évben volt ötvenéves. A fél életét egy moszkvai íróasztal mellett töltötte, a másik felét meg saját kis csoportjával kint a terepen. Idősebb volt, mint bármelyik külföldön dolgozó ügynök. Erről a pontról két irányban léphetett tovább. Ha lelassul és hagyja feledésbe merülni régi győzelmeit, akkor azzal fejezheti be a pályáját, hogy leendő ügynököket tanít a KGB 313-as novoszibirszki iskolájában, Szibériában. Ha továbbra is látványos eredményeket ér el a felderítősdiben, előléptetik valami teljesen adminisztratív munkakörbe, beválasztják egy-két bizottságba, és elkezdődik vonzó — de biztonságos — karrierje a Szovjetunió hírszerző szervezetében — és akkor megkapja a Volga limuzint meg a feketetengeri dácsát is.

Az elkövetkező két-három év folyamán ismét végre kell hajtania valami vakmerő akciót. Amikor befutott a hír Nat Dicksteinről, Rosztov egy darabig azon tűnődött, vajon nem ez lenne-e a jó alkalom.

Úgy figyelte Dickstein karrierjét, mint egy megigézett, sóvárgó matematikatanár, akinek a legtehetségesebb tanítványa inkább a művészpályát választja. Még Oxfordban hallotta a fegyverekkel megrakott hajó elrablásáról keringő történeteket, ezért ő maga nyitotta meg Dickstein KGB-dossziéját. Az évek során újabb adatok kerültek a dossziéba, részben tőle, részben másoktól; ezek feltevéseken, a jól bevált, régimódi kémkedésen alapultak, vagy azon, hogy Dicksteint néha látták valahol, esetleg kósza hírek kaptak szárnyra róla. A dossziéból világosan kiderült, hogy manapság Dickstein a Mossad legfélelmetesebb ügynöke. Ha tálcán tudná hazahozni a fejét, biztosítva lenne a jövője.

De Rosztov óvatos duhaj volt. Ha lehetőség nyílt rá, hogy ő válasszon célpontot magának, mindig könnyű prédát választott. Soha nem volt olyan ember, aki azt vallotta, hogy neki vagy a halál kell, vagy a megdicsőülés:

épp ellenkezőleg. Az egyik legfontosabb képessége az volt, hogy láthatatlanná tudott válni, ha bizonytalan kimenetelű feladatokat osztogattak. Egy erőpróba közte és Dickstein között kellemetlenül egyenlő feltételekkel indulna.

Érdeklődéssel olvas majd el minden újabb kairói jelentést arról, hogy mit művel Dickstein Luxemburgban; de vigyázni fog, hogy bele ne keveredjen az ügybe.

Nem úgy jutott el idáig, hogy fölösleges kockázatot vállalt.

A közel-keleti politikával foglalkozó bizottság volt az a fórum, ahol az arab bomba ügyét megvitatták. A tizenegy-tizenkét kremlbeli bizottság közül tulajdonképpen bármelyik megvitathatta volna, mert minden érdekelt bizottságban ugyanazok a klikkek voltak jelen, és mindannyian ugyanazt mondták volna, sőt az eredmény is ugyanaz lett volna, mert a kérdés elég jelentős volt ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyják a klikkek saját szempontjait.

A bizottság tizenkilenc tagból állt, kettő külföldön tartózkodott, egy megbetegedett, egyet pedig elütött egy teherautó, amikor az ülésre igyekezett. De ennek nem volt jelentősége. Csak három ember számított: egy a külügyminisztériumból, egy a KGB-től, és egy, aki a párt főtitkárát képviselte. A többi statiszta között ott volt David Rosztov főnöke is, aki elvből begyűjtött minden bizottsági tagságot, amit csak tudott; és tanácsadói minőségben jelen volt maga Rosztov is, aki az ehhez hasonló jelekből tudta, hogy az előléptetését tervezik.

A KGB ellenezte az arab bombát, mert a KGB hatalma láthatatlan, a bomba viszont a látható szférába helyezné át a döntéseket, tehát kivonná őket a KGB hatásköréből. Éppen ezért a külügyminisztérium a bomba mellett szavazott — hiszen a bomba több munkát és nagyobb befolyást biztosítana nekik. A párt főtitkára szintén ellenezte, mert ha az arabok győzelmet aratnak a Közel-Keleten, hogyan tarthatna meg a Szovjetunió egyetlen talpalatnyi földet is azon a területen?

A vita *A legújabb fejlemények az egyiptomi fegyverkezésben* című KGB-jelentés felolvasásával kezdődött. Rosztov pontosan el tudta képzelni, hogy a jelentésben szereplő egyetlen tényt hogyan duzzasztották föl — egy kairói telefonhívásból összeszedett háttérinformációból, egy csomó feltevésből és

rengeteg hülyeségből — hosszú lére eresztett, húszperces szónoklattá. Ő maga is nemegyszer megtette ugyanezt.

Ezután egy külügyminisztériumi tisztviselő fejtette ki elég hosszasan, hogyan értékeli ő a Szovjetunió közel-keleti politikáját. Bármi legyen is a cionista telepesek indítéka, mondta, világos, hogy Izrael csak azért tudott fennmaradni, mert a nyugati kapitalizmus támogatta; és a kapitalizmusnak mindig az volt a célja, hogy előőrsöt építsen ki a Közel-Keleten, ahonnan szemmel tarthatja különböző olajérdekeltségeit. Az efféle elemzéssel szemben felmerülő kétségeket kizárta az Egyiptom elleni 1956-os angol-francia-izraeli támadás. A szovjet politika alapelve az volt. hogy támogatni kell az arabok természetes gyűlöletét a gyarmatosítás e csökevénye ellen. Most, folytatta a tisztviselő, bár általános politikai szempontokat figyelembe véve talán nem illendő, hogy a Szovjetunió kezdeményezze az arab atomfegyverzet megteremtését, mégis, ha már belekezdtek az ilyen típusú fegyverzet létesítésébe, akkor ennek egyenes következménye, hogy a szovjet politikának ezt támogatnia kell. A fickó képtelen volt abbahagyni a szónoklást.

Már mindenki úgy unta, hogy ilyen szűnni nem akaróan taglalja azt, ami egyébként is nyilvánvaló, hogy a vita ezután teljesen fesztelen légkörben folytatódott; olyannyira, hogy Rosztov főnöke kijelentette: — Jó, jó, de hát a fenébe is, mégsem adhatunk atombombát azoknak a nyavalyás bolondoknak.

— Egyetértek — közölte a párt főtitkárának embere, aki egyben a bizottság elnöke is volt. — Ha meglesz a bombájuk, használni is fogják. Ez rá fogja kényszeríteni az amerikaiakat, hogy atomfegyverrel vagy anélkül, de megtámadják az arabokat. Szerintem inkább atomfegyverrel. Ekkor a Szovjetuniónak két lehetősége lesz: cserbenhagyja a szövetségeseit vagy kirobbantja a harmadik világháborút.

— Egy újabb Kuba — dünnyögte valaki.

A külügyminisztériumi tisztviselő megjegyezte: — Erre a következő lehet a megoldás: szerződést kötünk az amerikaiakkal, amely szerint mindkét fél beleegyezik, hogy semmilyen körülmények között nem vet be atomfegyvert a Közel-Keleten. — Ha elkezdhetne dolgozni egy ilyen tervezeten, huszonöt évig biztosan nem kellene más munka után néznie.

A KGB képviselője megkérdezte: —Tehát ha az arabok ledobnák a bombát, azt úgy tekintenék, hogy megszegtük a szerződést?

Egy fehér kötényes nő lépett be; zsúrkocsin teát hozott, és a bizottság szünetet tartott. A pártfőtitkár embere csészével a kezében megállt a zsúrkocsi mellett, és gyümölcstortát majszolva viccet mondott: — Egy KGB-százados ostoba kölyke sehogy sem értette meg, mit jelent a Párt, a Haza, a Szakszervezet és a Nép. A százados azt tanácsolta neki, képzelje el, hogy az apja a Párt, az anyja a Haza, a nagyanyja a Szakszervezet, ő maga pedig a Nép. A kölyök még most sem értette a dolgot. Az apja mérgében bezárta a hálószobában álló szekrénybe. Aznap éjjel a fiú még mindig a szekrényben kuksolt, amikor az apja szeretkezni kezdett az anyjával. A gyerek a kulcslyukon át leste őket, és felkiáltott: — Most már értem! A Párt megerőszakolja a Hazát, miközben a Szakszervezet alszik, a Nép meg csak nézi és szenved!

Mindenki harsányan nevetett. A büfésnő színlelt méltatlankodással csóválta a fejét. Rosztov már hallotta a viccet.

Amikor a bizottság ímmel-ámmal ismét munkához látott, a pártfőtitkár embere tette föl a döntő kérdést: — Az egyiptomiak meg tudják csinálni a bombát, ha megtagadjuk a kért technikai segítséget?

Az a KGB-tiszt válaszolt, aki a jelentést ismertette: — Nincs elég információnk ahhoz, hogy határozott választ adjunk. De felvilágosítást kértem ezzel kapcsolatban az egyik tudósunktól, és ennek alapján úgy tűnik, hogy műszaki szempontból valójában nem nehezebb elkészíteni egy atombombát, mint egy hagyományosat.

— Szerintem feltételeznünk kell, hogy képesek lesznek előállítani a segítségünk nélkül is, csak talán valamivel lassabban — mondta a külügyminisztérium tisztviselője.

— Találgatni én is tudok! — vágta rá élesen a bizottság elnöke.

— Természetesen — hebegte a külügyes.

A KGB embere folytatta: — Az egyetlen komoly problémájuk az lehet, hogy szerezniük kell egy uránszállítmányt. Egyszerűen fogalmunk sincs, vajon van-e nekik vagy nincs.

David Rosztov mindezt óriási érdeklődéssel hallgatta. Véleménye szerint a bizottság csak egyetlen lehetséges döntést hozhatott. Az elnök igazolta az álláspontját.

— A következőképpen értékelem a helyzetet — kezdte. — Ha segítünk az egyiptomiaknak a bomba előállításában, akkor folytatjuk jelenlegi közel-keleti politikánkat, növeljük a befolyásunkat Kairóban, és így abban a helyzetben leszünk, hogy valamelyest ellenőrizhetjük a bombát. Ha

megtagadjuk a segítséget, azzal elvadítjuk az arabokat, és olyan helyzetet teremtünk, amelyben ők mégis elkészítik a bombát, mi viszont nem ellenőrizhetjük.

A külügyminisztériumi tisztviselő közbeszólt: — Vagyis, ha mindenképpen megcsinálják a bombát, jobb, ha orosz ujj van az indítógombon.

Az elnök ingerült pillantást vetett rá és folytatta: — Tehát a következőt javasolhatjuk a titkárságnak: az egyiptomiaknak meg kell adni az atomreaktor-építési tervükhöz szükséges technikai segítséget, de ezt a segítséget mindig úgy kell megszervezni, hogy a szovjet személyzet teljes mértékben ellenőrizhesse a fegyverzetet.

Rosztov halvány, elégedett félmosolyt engedélyezett magának: erre a következtetésre számított.

A külügyminisztériumi tisztviselő szólalt meg: — Akkor terjesszük elő ezt a javaslatot.

— Támogatom — mondta a KGB embere.

— Mindenki egyetért? Mindenki egyetértett.

A bizottság rátért a következő napirendi pontra.

Rosztovnak csak az ülés után villant az agyába a gondolat, hogy ha az egyiptomiak a valóságban nem tudják segítség nélkül előállítani a bombát — például azért, mert nincs uránjuk —, akkor igencsak profi módon ugratták be az oroszokat, hogy megadják nekik a szükséges segítséget.

Rosztov szerette a családját, de csak kis adagokban. Az olyanfajta munkának, mint az övé, az volt az előnye, hogy mire megunta őket — és gyerekekkel együtt élni igenis unalmas —, már el is kellett utaznia külföldre, és mire hazaért, épp eléggé hiányoztak neki ahhoz, hogy néhány hónapig ismét el tudja viselni őket. Jurijt, az idősebb fiát annak ellenére is szerette, hogy a gyerek az olcsó zenét kedvelte és vitatható nézetei voltak az ellenzéki költőkkel kapcsolatban; de a kisebb fia, Vlagyimir volt a szeme fénye. Kicsi korában Vlagyimir olyan szép volt, hogy mindenki lánynak nézte. Rosztov rögtön logikai játékokra tanította, összetett mondatokban beszélt vele, megmagyarázta neki távoli országok földrajzát, különböző gépek szerkezetét, a rádiók és vízcsapok működését, a virágok nyílását és a politikai pártok fejlődését. Vlagyimir mindig osztályelső volt, akármilyen

iskolába járt — bár most, gondolta Rosztov, egyenrangú ellenfelekre találhat a 2-es számú matematika-fizika tagozatos iskolában.

Rosztov megpróbált beleplántálni a fiába valamit azokból az életcélokból, amelyeket neki nem sikerült megvalósítania. Szerencsére ez a törekvés egyezett a fiú hajlamaival: tudta, hogy okos, ez kedvére való volt, és Nagy Ember akart lenni. Csak attól a munkától berzenkedett, amit a komszomolban kellett végeznie: úgy gondolta, ez időpocsékolás. Rosztov gyakran magyarázta neki: — Lehet, hogy valóban időpocsékolás, de soha semmilyen területen nem fogsz előrejutni, ha egyúttal nem lépsz előre a pártban is. Ha meg akarod változtatni a rendszert, föl kell kapaszkodnod a csúcsra, és belülről kell megváltoztatnod. — Vlagyimir elfogadta ezt az érvelést, és eljárt a komszomol gyűléseire: örökölte apja hajlíthatatlan logikáját.

A csúcsforgalomban hazafelé hajtva Rosztov előre örült a kellemesen unalmas, családi körben eltöltendő estének. Négyesben megvacsoráznak, aztán megnézik a televízióban a sorozatot, amely arról szól, hogyan járnak túl a CIA eszén a hős szovjet kémek. És lefekvés előtt iszik egy pohár vodkát.

Az utcán parkolt, a lakása előtt. Az épületben magas rangú hivatalnokok laktak, majd minden másodiknak az övéhez hasonló szovjet gyártmányú kis kocsija volt, de garázs nem járt hozzá. Rosztovék a moszkvai viszonyokhoz képest tágas lakásban laktak: mindkét fiúnak külön szoba jutott, és senkinek sem kellett a nappaliban aludnia.

Amikor Rosztov belépett a lakásba, már javában folyt a veszekedés. Marija dühösen kiabált, aztán egy reccsenés, majd egy kiáltás hallatszott, végül Jurij valami ocsmány szót vágott az anyja fejéhez. Rosztov föltépte a konyhaajtót és haragtól elsötétült arccal megállt, még mindig az aktatáskáját szorongatva.

Marija és Jurij farkasszemet nézett a konyhaasztal fölött; az asszony dühös volt, nem sok hiányzott hozzá, hogy kitörjön belőle a hisztérikus zokogás, a fiút pedig majd szétvetette a csúf kamaszkori sértődöttség. Kettőjük között hevert törött nyakkal Jurij gitárja. Marija összetörte, gondolta rögtön Rosztov; majd egy pillanattal később: de nem ezen vesztek össze.

Mindketten rögtön hozzá fordultak.

— Eltörte a gitáromat! — panaszolta Jurij.

— Szégyent hozott a családra ezzel a dekadens zenével! — dühöngött Marija.

Jurij ekkor ismét ugyanazt az ocsmány szót vágta az anyja fejéhez.

Rosztov ledobta az aktatáskáját, előrelépett és pofon ütötte a fiút.

Jurij az ütés erejétől hátratántorodott és elpirult a fájdalomtól, meg a megaláztatástól. Ugyanolyan magas volt, mint az apja, de vállasabb. Rosztov azóta nem ütötte így meg, mióta a fiú felnőtt. Jurij azonnal visszaütött, villámgyorsan lendült előre az ökle: ha eltalálja, biztosan kiüti Rosztovot, de ő, hála a sokéves gyakorlásnak, ösztönösen félreugrott, és olyan finoman, ahogy csak lehetett, a padlóra lökte Jurijt.

— Tűnj el innen — mondta nyugodtan. — És csak akkor gyere vissza, ha hajlandó vagy bocsánatot kérni anyádtól.

Jurij föltápászkodott. — Soha! — ordította. Kiment és becsapta az ajtót.

Rosztov levette a kalapját meg a kabátját, és leült a konyhaasztalhoz. Fogta és óvatosan a padlóra tette a törött gitárt. Marija teát töltött neki és felé nyújtotta, Rosztovnak remegett a keze, ahogy elvette a csészét, aztán megkérdezte: — Min vesztetek össze?

— Vlagyimirnak nem sikerült a vizsgája.

— Vlagyimirnak? És mi köze van ennek Jurij gitárjához? Milyen vizsgája nem sikerült?

— A matematika-fizika. Nem vették föl.

Rosztov szótlanul bámult rá.

Marija folytatta: — Én úgy kiborultam ezen, Jurij meg csak nevetett, hiszen tudod, hogy egy kicsit féltékeny az öccsére, aztán elkezdett gitározni, azokat a nyugati dalokat játszotta, én meg arra gondoltam, az lehetetlen, hogy Vlagyimir nem elég tehetséges, biztosan azért nem vették föl, mert nincs kellő befolyásunk, talán nem tartanak bennünket elég megbízhatónak Jurij meg a nézetei és a nyugati táncdalai miatt. Tudom, hogy ez ostobaság, de mérgemben hirtelen eltörtem a gitárját.

Rosztov már nem figyelt oda. Vlagyimirt nem vették föl? De hiszen a gyerek okosabb, mint a tanárai: túl okos ahhoz, hogy közönséges iskolába járjon, mert egyszerűen nem tudnak mit kezdeni vele. A különösen tehetséges gyerekek a 2-es számú matematika-fizika tagozatos iskolába járnak. Amellett a fiú azt mondta, hogy nem volt nehéz a vizsga; úgy érezte, elérte a maximális pontszámot, és ő mindig tudja, hogyan sikerült a vizsgája.

— Hol van Vlagyimir? — kérdezte Rosztov.

— A szobájában.

Rosztov átment az előszobán, és bekopogott Vlagyimir ajtaján. Nem kapott választ. Benyitott. Vlagyimir az ágyon ült és kipirult, könnyes arccal a falat bámulta.

— Hány pontot értél el a vizsgán? — kérdezte Rosztov.

Vlagyimir fölnézett az apjára; az arcán gyerekes értetlenség tükröződött. — A maximumot — felelte. Átadott Rosztovnak egy köteg papírt. — Emlékszem a kérdésekre és emlékszem a válaszaimra is. Kétszer is ellenőriztem: hibátlan volt. És öt perccel a kitűzött idő előtt jöttem ki a teremből.

Rosztov elfordult és az ajtó felé indult.

— Nem hiszel nekem?

— Már hogyne hinnék — felelte Rosztov. Bement a nappali szobába, ahol a telefon állt. Fölhívta az iskolát. Az igazgató még bent volt.

— Vlagyimir hibátlanul oldotta meg a tesztet — mondta Rosztov.

Az igazgató igyekezett megnyugtatni. — Sajnálom, ezredes elvtárs. Számtalan rendkívül tehetséges gyerek jelentkezik hozzánk...

— És valamennyien maximális pontszámot értek el a vizsgán?

— Attól tartok, nem árulhatom el...

— Tudja, hogy ki vagyok — mondta nyersen Rosztov. — És azzal is tisztában van, hogy utána tudok nézni a dolognak.

— Ezredes elvtárs, én nagyon kedvelem önt, és azt akarom, hogy a fia az iskolámba járjon. Kérem, ne keverje bajba önmagát, és ne csináljon botrányt emiatt. Ha a fia egy év múlva újra jelentkezik, minden esélye megvan rá, hogy fölvegyük.

KGB-tiszteket nem szoktak ok nélkül figyelmeztetni, hogy ne keverjék bajba önmagukat. Rosztov már kezdte érteni. — De hát valóban maximális pontszámot ért el a fiam.

— Számos jelentkező ért el maximális pontszámot az írásbelin...

— Köszönöm — felelte Rosztov és letette a kagylót.

A nappaliban már sötét volt, mégsem gyújtott villanyt. Leült a karosszékbe és átgondolta a dolgot. Az igazgató nyugodtan mondhatta volna neki azt is, hogy minden jelentkező maximális pontszámot ért el; de az ember nem tud csak úgy, kapásból hazudni; sokkal könnyebb kitérő választ adni. De ha kérdezősködni kezd az eredmények után, ő, Rosztov bajba sodorhatja önmagát.

Tehát akadtak, akik igénybe vették a jó összeköttetéseiket. Kevésbé tehetséges gyerekeket is fölvettek, mert az apjuk latba vetette minden befolyását. Ne légy mérges a rendszerre, hanem használd ki, mondta magában.

Neki is voltak jó összeköttetései.

Fölemelte a telefonkagylót, és fölhívta a lakásán a főnökét, Feliksz Voroncovot. Feliksz kissé meghökkent, de Rosztov rá se hederített. — Képzeld, Feliksz, a fiamat nem vették föl a matematika-fizika tagozatos iskolába.

— Igazán sajnálom — felelte Voroncov —, de hát nem juthat be mindenki.

Rosztov nem ilyen választ várt, és kezdett odafigyelni Voroncov hanghordozására. — Miért mondod ezt?

— Mert az én fiamat fölvették.

Rosztov egy pillanatig szóhoz sem jutott. Nem is tudta, hogy Feliksz fia egyáltalán jelentkezett. Okos gyerek, de messze nem olyan tehetséges, mint Vlagyimir. Rosztov összeszedte magát. — Hát akkor engedd meg, hogy elsőnek én gratuláljak.

— Köszönöm — felelte Feliksz zavartan. — Egyébként miért hívtál fel?

— Ó... hát most nem is akarlak zavarni, biztosan megünneplitek a nagy eseményt. Reggelig igazán ráér a dolog.

— Akkor jó. Szervusz.

Rosztov letette a kagylót, és óvatosan a padlóra helyezte a telefont. Ha egy hivatalnok vagy politikus fiát vették volna föl protekcióval, harcolhatott' volna ellene, hiszen mindenkinek a dossziéjában akad valami disznóság. Csak egy emberfajtával nem tehetett semmit: egy nála magasabb rangú KGB-tiszttel. Semmilyen lehetőség nem volt rá, hogy megváltoztassa az idei vizsgaeredményeket.

Vlagyimirnak tehát jövőre újra felvételiznie kell. De ilyesmi nem fordulhat elő még egyszer. Jövő ilyenkorra neki, Rosztovnak valahogy olyan helyzetbe kell kerülnie, hogy az ilyen Voroncov-félék ne lökhessék félre. Jövőre másképp fogja intézni az egészet. Először is bekéreti az iskolaigazgató KGB-dossziéját. Megszerzi a jelentkezők teljes névsorát, és kezelésbe veszi azokat, akik veszélyesek lehetnek. Lehallgattatja a telefonjukat és felbontatja a leveleiket, hogy megtudja, ki gyakorol nyomást az iskolára.

De ehhez előbb olyan helyzetbe kell kerülnie, hogy mindezt megtehesse. És most jött rá, milyen rosszul ítélte meg a dolgokat, amikor úgy meg volt elégedve a pályafutásával. Ha ezt meg merték tenni vele, bizonyára már hanyatlik a csillaga.

Előre kell hoznia azt a vakmerő akciót, amelyet oly lezseren csak az elkövetkező két-három évre tervezett.

A sötét nappaliban üldögélve az első lépéseket fontolgatta.

Marija később bejött és szótlanul leült mellé. Tálcán vacsorát hozott neki és megkérdezte, akar-e tévét nézni. Ő csak megrázta a fejét, és félretolta az ennivalót. Az asszony nemsokára lefeküdt.

Jurij éjfélkor ért haza. Kissé be volt csípve. Belépett a nappaliba és villanyt gyújtott. Meglepődött, amikor észrevette, hogy az apja ott üldögél. Rémülten hátralépett.

Rosztov az idősebb fiára nézett, eszébe jutottak saját kamaszkori kínjai, amelyek a növekedést kísérték; a rossz irányba kitörő düh, a jóról és rosszról alkotott tiszta, de szűk látókörű elképzelések, a gyors megszégyenülések és a lassú szellemi fejlődés. — Jura — szólalt meg —, ne haragudj, hogy megütöttelek.

Jurijból kitört a zokogás.

Rosztov átölelte a fiú széles vállát, és a szobája felé terelte. — Tudod, egyikünknek sem volt igaza; neked sem és nekem sem — folytatta. — És anyádnak sem. Hamarosan újra elutazom, és megpróbálok egy új gitárt hozni.

Meg akarta csókolni a fiát; de hiába, már ők is olyanok lettek, mint a nyugatiak, akik nem merik megtenni. Szelíden betuszkolta Jurijt a szobába, és kívülről becsukta az ajtót.

A nappaliba visszatérve rájött, hogy az elmúlt néhány percben tervei határozott formát öltöttek. Fogott egy darab papírt, meg egy puha ceruzát, ismét leült a karosszékbe, és írni kezdte egy jelentés piszkozatát.

CÍMZETT: az Államvédelmi Bizottság elnöke
FELADÓ: az Európai Szekció osztályvezető-helyettese
MÁSOLAT: az Európai Szekció osztályvezetőjének
DÁTUM: 1968. május 24.
Tisztelt Andropov Elvtárs!

Főnököm, Feliksz Voroncov ma hivatalos ügyben távol van, de úgy érzem, az alábbiak nem tűrnek halasztást.

Luxemburgból jelentette egy ügynök, hogy látta a városban azt az izraeli kémet, akit Nathaniel („Nat”") Dicksteinnek hívnak, álneve Edward („Ed”) Rodgers, és Kalózként is ismerik,

Dickstein 1925-ben született London keleti részében, Stepneyben. Egy kiskereskedő gyermeke. Apja 1938-ban halt meg, anyja 1951-ben. Dickstein 1943-ban lépett be a brit hadseregbe, Olaszországban harcolt, őrmesteri rangot szerzett, és La Molinánál esett fogságba. A háború után az oxfordi egyetemen a sémi nyelveket tanulmányozta. Nem szerzett diplomát. 1948-ban elhagyta Oxfordot és Palesztinába emigrált, ahol szinte azonnal a Mossad szolgálatába állt.

Kezdetben az volt a feladata, hogy fegyvert lopjon, illetve vásároljon a cionista államnak. Az ötvenes években akciót szervezett egy Egyiptom által támogatott, a gázai övezetben működő palesztin szabadságharcos csoport ellen, és személyesen ő volt a felelős azért az álcázott bombacsapdáért, amely Ali parancsnok halálát, okozta. Az ötvenes évek végén és a hatvanas évek elején a menekült nácikra vadászó orgyilkos csoport egyik vezetője volt, ö irányította az Egyiptomban dolgozó német rakétaszakértők elleni támadást 1963-64-ben.

Dossziéjában a „Gyengeségek” címszó alatt semmi nem szerepel. Tudomásunk szerint sem Palesztinában, sem máshol nincs családja. Nem iszik, nem szed kábítószert, nem űz hazárdjátékokat. Nincsenek szerelmi kapcsolatai, és a dossziéjában olvasható az a feltevés is, hogy nem érdekli a szexualitás, mert annak idején a náci tudósok orvosi kísérleteket végeztek rajta.

Én az 1947-48-as, az egyéniség kialakulása szempontjából rendkívül fontos években közelebbről ismertem Dicksteint, amikor mindketten az oxfordi egyetemre jártunk. Sokszor sakkoztam vele. Én kezdtem el anyagot gyűjteni a dossziéjához. Különös érdeklődéssel figyeltem további pályafutását is. Úgy tűnik, most azon a területen működik, amellyel húsz éve én foglalkozom. Nem hiszem, hogy az Államvédelmi Bizottság 110 000 alkalmazottja közül bárki alkalmasabb lenne nálam arra a feladatra, hogy szembeszálljon ezzel a félelmetes, cionista kémmel.

Ezért azt javasolom Önnek, hogy bízzon meg Dickstein feladatának felderítésével, és ha lehetséges, e veszélyes ügynök elfogásával.

(aláírás)

David Rosztov

CÍMZETT: az Európai Szekció osztályvezető-helyettese
FELADÓ: az Államvédelmi Bizottság elnöke
MÁSOLAT: az Európai Szekció osztályvezetőjének
DÁTUM: 1968. május 24.
Rosztov Elvtárs,
Jóváhagyom a javaslatát.

(aláírás)
Jurij Andropov

CÍMZETT: az Államvédelmi Bizottság elnöke
FELADÓ: az Európai Szekció osztályvezetője
MÁSOLAT: az Európai Szekció osztályvezető-helyettesének
DÁTUM: 1968. május 26.
Tisztelt Andropov Elvtárs!

Szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni ahhoz az üzenetváltáshoz, amely Ön és helyettesem, David Rosztov között zajlott le, miközben két napot hivatalos ügyben Novoszibirszkben töltöttem.

Természetesen teljes szívemből egyetértek Rosztov elvtárs aggodalmával és azzal, hogy ön jóváhagyta a javaslatát, bár úgy érzem, helyettesemnek nem volt oka erre a sietségre.

Rosztov, mint terepen működő ügynök, természetesen nem láthatja olyan széles távlatokban a dolgokat, mint a felettesei, így egy fontos szempontra elmulasztotta felhívni az ön figyelmét az adott helyzettel kapcsolatban.

Dickstein jelenlegi megfigyelését egyiptomi szövetségeseink kezdeményezték, és ez pillanatnyilag kizárólag az ő ügyük. Politikai okokból nem ajánlanám, hogy komolyabb megfontolás nélkül félreállítsuk őket, bár úgy látszik, Rosztov azt hiszi, megtehetjük. Legfeljebb az együttműködésünket ajánlhatnánk fel.

Szükségtelen megemlítenem, hogy ez utóbbi vállalkozást, amely a hírszerző szervek nemzetközi együttműködését is magában foglalná, inkább osztályvezetői és nem osztályvezető-helyettesi szinten kellene kezelni.

(aláírás)
Feliksz Voroncov

CÍMZETT: az Európai Szekció osztályvezetője

FELADÖ: az Államvédelmi Bizottság Elnökének Hivatala

MÁSOLAT: az Európai Szekció osztályvezető-helyettesének

DÁTUM: 1968. május 28.

Tisztelt Voroncov Elvtárs!

Andropov elvtárs megbízott, hogy válaszoljak május 26-i beadványára.

Andropov elvtárs egyetért azzal, hogy figyelembe kell vennünk Rosztov tervének politikai vetületét, de nem hajlandó az egyiptomiakra bízni a kezdeményezést, miközben mi pusztán „együttműködünk" velük. Most beszéltem kairói szövetségeseinkkel, akik beleegyeztek, hogy Rosztov legyen a Dickstein megfigyelését végző csoport parancsnoka, azzal a feltétellel, hogy az egyik ügynökük a csoport teljes jogú tagja lehet.

(aláírás)
Makszim Bikov,
az Elnök személyi titkára

(utóirat ceruzával)

Feliksz, addig ne zaklass újra ezzel az üggyel, amíg nem tudsz eredményt felmutatni. És tartsd szemmel Rosztovot, mert az állásodra pályázik, és ha nem szeded össze magad, meg is fogja kapni.

Jurij Andropov.

CÍMZETT: az Európai Szekció osztályvezető-helyettese

FELADÓ: az Államvédelmi Bizottság Elnökének Hivatala

MÁSOLAT: az Európai Szekció osztályvezetőjének

DÁTUM: 1968. május 29.

Tisztelt Rosztov Elvtárs,

Kairó kijelölte azt az ügynököt, aki a Dickstein-nyomozásban az Ön csoportjában fog dolgozni. Arról az ügynökről van szó, aki először fedezte föl Dicksteint Luxemburgban. A neve Yasif Hassan.

(aláírás)
Makszim Bikov,
az Elnök személyi titkára

Amikor előadást tartott a kiképzőiskolán, Pierre Borg minden alkalommal elmondta: — Jelentkezzenek. Mindig jelentkezzenek. Ne csak akkor, ha szükségük van valamire, hanem lehetőleg mindennap. Tudnunk kell, hogy mit csinálnak, amellett lehet, hogy újabb létfontosságú információt kaphatnak tőlünk. — Aztán a kiképzésen részt vevő újoncok átmentek a bárba, ahol megtudták, hogy Nat Dickstein jelszava a következő: „Soha ne jelentkezz. Százezer dollárnál kisebb összegért soha ne jelentkezz."

Borg mérges volt Dicksteinre. Könnyen dühbe gurult, különösen akkor, ha nem tudta, mi folyik körülötte. Szerencsére a harag ritkán befolyásolta az ítéletét. Kawashra is mérges volt. Azt még meg tudta érteni, hogy az arab miért éppen Rómában akart találkozni vele — az egyiptomiak nagy hírszerző csoportot állomásoztatnak itt, így Kawash könnyen talál ürügyet, hogy a városba jöjjön és meglátogassa őket —, de az már felfoghatatlan, miért éppen egy istenverte fürdőben kell találkozniuk.

Borg akkor is dühbe guruit, ha tel-avivi irodájában ülve Dicksteinen, Kawashon meg a többieken töprengett és idegeskedett miattuk, várta az üzeneteiket, míg be nem beszélte magának, hogy azért nem jelentkeznek, mert nem szeretik; így szép lassan fölhergelte magát, összetört egy csomó ceruzát és kirúgta a titkárnőjét.

De egy fürdő Rómában, az isten szerelmére! — egy ilyen hely biztosan tele van buzival. Emellett Borg nem szerette a saját testét. Pizsamában aludt, soha nem járt úszni, soha semmiféle ruhaneműt nem próbált föl, amikor megvette, soha nem vetkőzött meztelenre, csak reggel, hogy gyorsan lezuhanyozzon. Most ott állt a gőzben, a létező legnagyobb fürdőlepedővel a dereka körül, és azzal a tudattal, hogy az arcát meg a kezét kivéve hófehér a bőre, a húsa férfiatlanul puha és lottyadt, a vállát pedig őszes szőr borítja.

Megpillantotta Kawasht. Az arab teste bezzeg karcsú volt, sötétbarna, és alig látszott rajta szőr. A gőzkamra két végéből összenéztek, és mint a titkolózó szerelmesek, egymás mellett lépkedve, de rá se nézve egymásra, bementek az egyik különszobába, amelyben egy ágy állt.

Borg megkönnyebbülten tűnt el az emberek szeme elől, és türelmetlenül várta Kawash híreit. Az arab bekapcsolta a gépet, amelytől az ágy himbálózni kezdett: ha netán beszereltek ide egy lehallgatókészüléket, a zümmögéstől egyetlen szót sem lehet majd érteni. A két férfi szorosan

egymás mellett állva, halkan tárgyalt. Borg zavarában egész testével elfordult Kawashtól, úgyhogy kénytelen volt átbeszélni a saját válla fölött.

— Már van egy emberem Qattarában — mondta Kawash.

— Óriási — felelte Borg, és a megkönnyebbüléstől franciásan, görgetett r-rel ejtette ki a szót. — Pedig az osztályod nincs is benne a buliban.

— De az egyik unokatestvérem a katonai hírszerzésnél dolgozik.

— Szép munka volt. Kit küldtetek Qattarába?

— Saman Husseint. Közületek való.

— Remek, remek, remek. Mit tudott meg?

— Az építkezés befejeződött. Elkészült a reaktor épülete, továbbá az igazgatóság, a személyzeti szállások meg egy leszállópálya. Jóval előbbre tartanak, mint bárki gondolta volna.

— És hogy áll maga a reaktor? Hiszen ez a lényeg.

— Most dolgoznak rajta. Nehéz lenne megmondani, mikor lesz kész, mert rengeteg precíziós feladatot kell elvégezni.

— És meg tudnak birkózni vele? — kérdezte tűnődve Borg. — Azokra a bonyolult vezérlőrendszerekre gondolok...

— Ha jól tudom, ezeknek nem kell túl tökéletesnek lenniük. A maghasadási folyamatot le lehet lassítani, ha egyszerűen grafitrudakat nyomnak be az atommáglyába. Egyébként van egy újabb fejlemény is. Saman szerint az egész telepen hemzsegnek a ruszkik.

— Bassza meg! — káromkodott Borg.

— Szóval azt hiszem, az egyiptomiak minden különleges elektronikus berendezést megkapnak, amit csak akarnak.

Borg a fürdőt, a himbálózó ágyat és saját petyhüdt, fehér testét feledve lerogyott egy székre. — Ez nagyon rossz hír — mondta.

— Van rosszabb is. Dickstein lebukott.

Borg elhűlve bámult Kawashra. — Lebukott? — kérdezte olyan hangsúllyal, mintha nem tudná, mit jelent ez a szó. — Lebukott?

— Igen.

Borgot felváltva öntötte el a düh és a kétségbeesés. Egy pillanat múlva hozzátette: — A hülye fasz. Hát ezt meg hogy csinálta?

— Fölismerte az egyik ügynökünk Luxemburgban.

— Mit keresett ott Dickstein.

— Ezt neked kellene tudnod.

— Passz.

— Nyilván véletlen találkozásról van szó. Az ügynökünk neve Yasif Hassan. Jelentéktelen alak egy libanoni bankban dolgozik, és szemmel tartja a Luxemburgba látogató izraelieket. Persze az embereink azonnal fölismerték a Dickstein nevet...

Borg nem hitt a fülének. — A saját nevét használja? Ez egyre cifrább lesz.

— Szerintem nem — felelte Kawash. — Ez a Hassan még ifjúkori ismerőse lehet.

Borg lassan csóválta a fejét. — Ilyen a mi szerencsénk. Ezek után ki hinné el, hogy a kiválasztott nép fiai vagyunk?

— Figyelni kezdtük Dicksteint, és tájékoztattuk Moszkvát — folytatta Kawash. — Persze villámgyorsan lerázta a nyakára küldött embereket, de Moszkva óriási erőfeszítéseket tesz, hogy újra a nyomára akadjon.

Borg a tenyerébe támasztotta az állat, és a csempe erotikus jelenetet ábrázoló frízére bámult, de nem is látta. Olyan ez az egész ügy, mintha világraszóló összeesküvés kezdődött volna, hogy meghiúsítsa úgy általában az egész izraeli politikát, közelebbről pedig az ő terveit. Abba akarta hagyni az egészet, és vissza akart menni Québecbe; fejbe akarta vágni Dicksteint valami alkalmas bunkósbottal; és le akarta törölni azt a rendíthetetlen nyugalmat Kawash szép arcáról.

Olyan mozdulatot tett, mintha eldobna valamit. — Hát ez remek — mondta. — Az egyiptomiak leköröznek bennünket a reaktorépítésben; ráadásul a ruszkik segítenek nekik; Dickstein lebukott; a KGB ráállított egy csoportot. Felfogtad, hogy ezt a versenyt elveszíthetjük? És akkor nekik lesz atombombájuk, nekünk meg nem. És mit gondolsz, be fogják vetni? — Borg ekkor már a vállánál fogva rázta Kawasht. — A te néped, hát te mondd meg: le fogják dobni a bombát Izraelre? Le hát! Bármibe lefogadom!

— Ne ordíts! — mondta nyugodtan Kawash és lefejtette Borg kezét a válláról. — Az még nagyon soká lesz, mire egyik vagy másik fél győzni fog.

— Igen. — Borg elfordult.

— Kapcsolatba kell lépned Dicksteinnel, hogy figyelmeztesd — tanácsolta Kawash. — Hol van most?

— Itt forduljak föl, ha tudom — felelte Piéire Borg.

ÖT

Az egész uránügyben mindössze egy teljesen ártatlan ember volt: az Euratom tisztviselője, akit Dickstein Keménygallérnak nevezett el.

Dickstein, miután Franciaországban lerázta a ráállított megfigyelőcsoportot, kocsival tért vissza Luxemburgba, mert sejtette, hogy a város repülőterén, éjjel-nappal vadászni fognak rá. Mivel ismerték bérelt kocsija rendszámát, megállt Párizsban, visszavitte az autót, és egy másik cégtől újat bérelt.

Az első estén, amelyet Luxemburgban töltött, elment a Rue Dicksen levő diszkrét mulatóba, és egyedül üldögélve, sört kortyolgatva várta, hogy Keménygallér fölbukkanjon, de a férfi szőke hajú barátja érkezett elsőnek. A széles vállú fiatalember huszonöt-harminc éves lehetett, és gesztenyebarna zakója erőtől duzzadó izmokat takart. Egyenesen ahhoz a bokszhoz igyekezett, amelyben legutóbb ültek. Kecsesen mozgott, akár egy balett-táncos: Dickstein szerint egy futballcsapat kapusa is lehetett volna. A boksz üres volt. Ha minden este itt találkoznak, valószínűleg fenntartják nekik.

A szőke férfi italt rendelt és az órájára nézett. Nem vette észre, hogy Dickstein figyeli. Keménygallér néhány perccel később jelent meg. Piros, V kivágású pulóvert viselt nyitott nyakú, legombolt gallérú fehér inggel. Csakúgy, mint a múltkor, most is egyenesen ahhoz az asztalhoz ment, ahol a barátja várakozott. Kettős kézfogással üdvözölték egymást. Boldognak látszottak. Dickstein arra készült, hogy tönkretegye az életüket.

Intett a pincérnek. — Legyen szíves, vigyen egy üveg pezsgőt ahhoz az asztalhoz, ahol az a piros pulóveres férfi ül. Nekem pedig hozzon még egy sört.

A pincér előbb kihozta a sört, aztán a jegesvödörben behűtött pezsgőt odavitte Keménygallér asztalához. Dickstein látta, hogy a pincér rámutat, és közli a két férfival, hogy ő küldte az italt. Amikor odanéztek, mosolyogva rájuk emelte a söröskorsóját. Keménygallér megismerte és idegesnek látszott.

Dickstein kiment a mosdóba. Megmosta az arcát, hogy agyonüsse valamivel az időt. Néhány perc múlva Keménygallér barátja lépett be. A

fiatalember megfésülködött, megvárta, míg egy harmadik férfi távozik a helyiségből, aztán megszólította Dicksteint.

— A barátom nagyon szeretné, ha leszállna róla. Dickstein gonoszul mosolygott. — Talán hagyjuk, hogy ezt személyesen közölje velem.

— Maga újságíró, ugye? Mi lenne, ha a főnöke megtudná, hogy ilyen helyekre jár?

— Szabadúszó vagyok.

A fiatalember közelebb lépett. Tizenkét centivel magasabb és legalább tizenöt kilóval nehezebb volt, mint Dickstein. — Szálljon le rólunk! — mondta.

— Nem szállok.

— Miért csinálja ezt? Mit akar?

— Te nem érdekelsz, szép fiú. Jobban tennéd, ha szépen hazamennél, míg elbeszélgetek a barátoddal.

— A fene egyen meg! — sziszegte a fiatalember, és az egyik hatalmas mancsával megragadta Dickstein zakójának hajtókáját. A másik kezét hátralendítette és ökölbe szorította. De ütni már nem volt ideje.

Dickstein két ujjával a szemébe bökött. A fiatalember erre önkéntelenül hátrahőkölt, és oldalra rántotta szőke fejét. Ütésre lendülő karja csak a levegőben kaszált, mert Dickstein közelebb lépett hozzá, és rendkívül keményen a gyomrába öklözött. A fickóból hörögve szakadt ki a levegő, ahogy kétrét görnyedve elfordult. Dickstein ismét megütötte, ezúttal hajszálpontosan az orrnyergét vette célba. Reccsenés hallatszott, aztán vér lövellt. A fiatalember összeesett a kőpadlón.

Ennyi elég volt.

Dickstein gyorsan kiment a mosdóból, közben megigazította a nyakkendőjét, és lesimította a haját. A mulatóban már elkezdődött a kabaréműsor, a német gitáros éppen egy homokos rendőrről énekelt. Dickstein fizetett és távozott. Menet közben látta, hogy Keménygallér aggodalmas arccal a mosdó felé igyekszik.

Odakint enyhe nyári éjszaka volt. Dickstein mégis borzongott. Néhány lépés után betért egy bárba és konyakot rendelt. A zajos, füstös helyiségben televízió bömbölt a pulton. Dickstein egy sarokasztalhoz vitte a poharát, leült és a fal felé fordult.

A mosdóban lezajlott verekedést nem fogják jelenteni a rendőrségnek, mert a zsaruk azt hinnék, hogy egy hűtlen szerető miatt balhéztak össze, és sem Keménygallér, sem a mulató vezetősége nem óhajtaná felhívni az

ügyre a hivatalos szervek figyelmét. Keménygallér majd orvoshoz viszi a barátját, és azt hazudja, hogy a fiatalember nekiment egy ajtónak. Dickstein fölhajtotta a konyakot, és elmúlt a borzongása. Az ember nem lehet kém anélkül, hogy ne követne el ilyesmit, gondolta. És egyetlen nemzet sem létezhet ezen a világon kémek nélkül. És a nemzete nélkül Nat Dickstein nem érezheti biztonságban magát.

Úgy érezte, egyszerűen nem lehet tisztességes emberként élni. Még ha ő abba is hagyná a szakmát, mások azért tovább kémkednének, helyette is aljasságokat művelnének, és ez legalább olyan szörnyű. Rossznak kell lenni ahhoz, hogy az ember élni tudjon, Dicksteinnek eszébe jutott, hogy egy Wolfgang nevű orvos a náci koncentrációs táborban ugyanezt mondta.

Már régen meg volt győződve róla: az élet lényege nem az, hogy mi a jó és mi a rossz, hanem az, hogy ki a győztes és ki a vesztes. Mégis előfordult, hogy ebben az elméletben nem talált vigaszt.

Kilépett a bárból az utcára és Keménygallér lakása felé indult. Addig kell kihasználnia az előnyét, amíg a fickó kellőképpen ki van borulva. Néhány perc alatt megérkezett a szűk, macskaköves utcába, és lesben állt a régi házzal szemben. A manzárdszoba ablaka sötét volt.

Amíg várakozott, egyre hűvösebb lett az éjszaka. Föl-alá kezdett járkálni. Az európai időjárást zordnak találta. Izrael ilyenkor gyönyörű: hosszú, verőfényes nappalok és meleg éjszakák; kemény kétkezi munka nappal, és jó társaság, vidám nevetés esténként. Dickstein hazavágyott.

Keménygallér meg a barátja végre megérkezett. A fiatalember fejét kötés borította, és nyilván rosszul látott, mert egyik kezével Keménygallér karjába kapaszkodva úgy botorkált, mintha vak volna. Megálltak a ház előtt, míg Keménygallér a kulcsot keresgélte. Dickstein átvágott az utcán, és feléjük igyekezett. Háttal álltak neki, a cipője pedig nem kopogott.

Keménygallér kinyitotta a kaput, majd megfordult, hogy segítsen a barátjának, és ekkor látta meg Dicksteint. Ijedtében megremegett. — Jaj, istenem!

— Mi az? Mi az? — kérdezte a barátja.

— Ő az.

— Beszélnem kell magával — közölte Dickstein.

— Hívd ki a rendőrséget — nyögte a fiatalember.

Keménygallér karon fogta a barátját, hogy a kapuhoz vezesse. Dickstein kinyújtotta a kezét, és megállította őket. — Kénytelenek lesznek beengedni — mondta —, különben itt az utcán csinálok botrányt.

— Addig úgysem száll le rólunk, amíg meg nem kapja, amit akar — sóhajtott Keménygallér.
— De hát mit akar?
— Egy percen belül elárulom — ígérte Dickstein. Előttük ment be a házba, és fölfelé indult a lépcsőn.
Másodpercnyi habozás után a másik kettő is kör vette.
A három férfi fölcaplatott a legfelső emeletre. Keménygallér kinyitotta a manzárdlakás ajtaját, és mindannyian beléptek. Dickstein körülnézett. Az elegáns, antik bútorokkal berendezett lakás nagyobb volt, mint képzelte. Rengeteg növényt látott, és a csíkos tapétán márkás festményeket. Keménygallér leültette a barátját az egyik karosszékbe, aztán egy dobozból cigarettát vett elő, az asztali öngyújtóval rágyújtott, és az égő cigarettát a fiatalember szájába dugta. Szorosan egymás mellett ülve várták, hogy Dickstein beszélni kezdjen.
— Újságíró vagyok — kezdte Dickstein.
Keménygallér közbevágott. — Az újságírók nem szokták összeverni az embert, hanem riportot készítenek vele.
— Én sem vertem össze a barátját, csak kétszer megütöttem.
— Miért?
— Mert megtámadott. Nem mesélte?
— Nem hiszek magának — mondta Keménygallér.
— Meddig óhajt ezen vitatkozni?
— Semeddig.
— Akkor jó. Egy sztorit akarok az Euratomról. Méghozzá jó sztorit; szükségem van rá a karrieremhez. No már most: az egyik lehetséges téma az, hogy milyen mértékben töltenek be homoszexuálisok felelős munkakört a szervezetben.
— Aljas gazember! — hőbörgött a fiatalember.
— Úgy bizony — helyeselt Dickstein. — De ejtem ezt a sztorit, ha jobbat kapok helyette.
Keménygallér beletúrt őszülő hajába, és Dickstein észrevette, hogy színtelen körömlakkot használ. — Azt hiszem, értem — mondta a férfi.
— Mit? Mit értesz? — kérdezte a barátja.
— Információt akar.
— Pontosan — mondta Dickstein. Keménygallér szemmel láthatóan megkönnyebbült. Most jött el az idő, hogy kissé barátságosabb, emberibb hangon szóljon hozzájuk az ember, hadd higgyék, hogy nem is olyan súlyos

a helyzet. Dickstein fölállt. Egy fényesre politúrozott asztalkán, díszes üvegben whisky állt. Kitöltött három pohárkával, közben azt mondta: — Ide figyeljenek. Maguk sebezhetők, én meg kipécéztem magukat, és feltételezem, hogy gyűlölnek is emiatt; de én azért nem fogok úgy tenni, mintha én is gyűlölném magukat. Én gazember vagyok, és kihasználom a helyzetüket; ennyi az egész. Kivéve, hogy azért megiszom a piájukat. — A kezükbe adta a poharakat és újra leült.

Rövid hallgatás után Keménygallér megkérdezte: — És mit akar tudni?

— Lássuk csak. — Dickstein aprót kortyolt a whiskyből; utálta az ízét. — Az Euratom nyilvántartást vezet a tagországokba érkező és onnan távozó hasadóanyagokról, sőt az adott országokon belüli szállításokról is. Így van?

— Igen.

— Még pontosabban fogalmazva: mielőtt bárki elszállíthatna egyetlen gramm uránt A-ból B-be, engedélyt kell kérnie maguktól.

— Igen.

— Minden kiadott engedély szerepel a nyilvántartásban.

— Számítógépes nyilvántartást vezetünk.

— Tudom. Ha szükséges, a komputer közli minden engedélyezett jövőbeli szállítmány listáját.

— Igen, rendszeresen. Havonta egyszer körözik a listát az irodában.

— Remek — mondta Dickstein. — Mindössze ezt a listát akarom megkapni.

Hosszú hallgatás következett. Keménygallér ivott egy korty whiskyt. Dickstein nem nyúlt a poharához: a két korsó sör és a nagy pohár konyak, amit ma megivott, több volt, mint normális körülmények között a kétheti adagja.

— Minek kell magának az a lista? — kérdezte Keménygallér barátja.

— Egy bizonyos hónapban ellenőrizni fogok minden szállítmányt. Azt hiszem, be tudom majd bizonyítani, hogy annak, ami a gyakorlatban történik, vajmi kevés köze van, vagy éppenséggel semmi köze sincs ahhoz, amit az Euratomban állítanak.

— Nem hiszek magának — ismételte Keménygallér.

Nem hülye a fickó, gondolta Dickstein. Vállat vont. — Maga szerint miért kell nekem a lista?

— Nem tudom. De maga nem újságíró. Egyetlen szava sem igaz.

— De ez semmin sem változtat, ugye? — felelte Dickstein. — Higgyen, amit akar. Meg kell szereznie nekem a listát, nincs más választása.

— De van! — vágta rá Keménygallér. — Felmondok.

— Ha megteszi — mondta lassan, tagoltan Dickstein — péppé verem a barátját.

— Följelentjük a rendőrségen! — fenyegetőzött a fiatalember.

— Akkor eltűnök — felelte Dickstein. — Lehet, hogy egy évre is. De majd visszajövök. És megtalállak, szép fiú. És úgy elintézlek, hogy kis híján belehalsz. A saját anyád sem fog megismerni.

Keménygallér rámeredi Dicksteinre. — Kicsoda maga?

— Azt hiszem, ez nem igazán fontos. Tudják, hogy képes vagyok beváltani az ígéretemet.

— Igen — nyögte Keménygallér. A kezébe temette az arcát.

Dickstein hagyta, hogy sűrűsödjön a csönd. Keménygallér sarokba volt szorítva, nem tehetett semmit. Nem volt választási lehetősége, és erre épp most kezdett rájönni. Dickstein nem sürgette. Jó néhány másodpercig várt, mielőtt megszólalt.

— A komputerlista vaskos paksaméta lesz — mondta szelíden.

Keménygallér föl se nézett, csak bólintott.

— Ellenőrzik az aktatáskáját, amikor hazajön a hivatalból?

Keménygallér megrázta a fejét.

— A komputerlistákat elzárva kell tartaniuk?

— Nem. — Keménygallér látható erőfeszítéssel szedte össze a gondolatait. — Nem — dünnyögte kimerülten —, ez nem titkos információ, csak bizalmasan kell kezelnünk, nem hozhatjuk nyilvánosságra.

— Remek. Az ábra a következő: maga holnap végiggondolja a részleteket, vagyis azt, hogy a komputerlista melyik példányát hozza el, pontosan mit mond a titkárnőjének, és így tovább. Holnapután hazahozza a listát. Üzenetet hagyok magának, mire hazaér. Ebből megtudja, hogyan juttassa el hozzám az anyagot. — Dickstein elmosolyodott. — Azután valószínűleg soha többé nem találkozunk.

Keménygallér felsóhajtott. — őszintén remélem.

Dickstein fölállt. — Azt hiszem, nem vennék jó néven, ha most egy ideig telefonon zavarnák magukat — mondta. Megkereste a telefont, és kitépte a zsinórt a falból. Az ajtóhoz lépett és kinyitotta.

Keménygallér barátja az elszakadt zsinórra nézett. Úgy látszott, már nem fájt annyira a szeme.

— Attól fél, hogy a barátom meggondolja magát? — kérdezte.

— Ettől inkább neked kell félned, kisfiam — felelte Dickstein. Kiment és becsukta maga mögött az ajtót.

Az élet — különösen a KGB berkeiben — nem népszerűségi verseny. David Rosztovot például most nagyon utálta a főnöke, és vele együtt mindazok, akik a szekcióban a főnök hívei voltak. Feliksz Voroncovban csak úgy forrt a méreg, amiért Rosztov átnyúlt a feje fölött: ettől a pillanattól kezdve mindent el fog követni, hogy tönkretegye.

Rosztov számított erre. Nem bánta meg, hogy úgy döntött: kenyértörésre viszi a dolgot a Dickstein-ügyben. Éppen ellenkezőleg: nagyon örült. Már tervezgette azt a divatos szabású finom angol öltönyt, amelyet meg fog venni, amint megkapja a belépőjét a moszkvai GUM áruház harmadik emeleti 100-as részlegébe.

Csak azt sajnálta, hogy meghagyta azt a kibúvót Voroncovnak. Gondolnia kellett volna az egyiptomiakra, meg arra, hogyan fognak reagálni. Ez a baj az arabokkal: ügyetlenek és használhatatlanok, így az ember hajlamos rá, hogy ne tekintse őket befolyásos erőnek a hírszerzés világában. Szerencsére Jurij Andropov, a KGB főnöke és Leonyid Brezsnyev bizalmasa észrevette, mivel próbálkozik Voroncov; nevezetesen, hogy vissza akarja szerezni a Dickstein-terv irányítását; és Andropov ezt nem hagyta.

így aztán Rosztov baklövésének egyetlen következménye az volt, hogy kénytelen lesz együtt dolgozni azokkal a nyavalyás arabokkal.

Ez is elég kellemetlen. Rosztovnak ugyanis megvolt a saját kis csoportja: Kolja Bunyin és Pjotr Tyirin, és ők már remekül összeszoktak. Ráadásul Kairó olyan lyukas, mint a szita: ha bármilyen anyagot az ő közvetítésükkel küldenek, annak a fele kiszivárog Tel-Avivba.

Az a tény, hogy a szóban forgó arab éppen Yasif Hassan, talán hasznos lesz, talán nem.

Rosztov nagyon jól emlékezett rá: gazdag, tunya és fennhéjázó kölyök; elég eszes, de nem elég rámenős, felszínes politikai nézetekkel és túl sok ruhával. Vagyonos apja segítségével jutott be Oxfordba, nem a nagy eszével; és Rosztov ezért most sokkal jobban neheztelt rá, mint akkoriban. De azáltal, hogy ismeri a fickót, talán mégis könnyebben kézben tudja majd tartani. Az volt a terve, hogy már a kezdet kezdetén világosan tisztázza: Hassan teljesen fölösleges, és kizárólag politikai okokból került be a

csoportba. Nagyon meg kell fontolnia, mit mondjon el Hassannak és mit tartson titokban: ha túl keveset árul el, Kairó panaszkodni fog Moszkvának; ha túl sokat, Tel-Aviv képes lesz elgáncsolni minden lépését.

Átkozottul kínos helyzetbe került, és csak önmagát okolhatta érte.

Mire Luxemburgba ért, idegesítette az egész ügy. Athénból érkezett repülővel, közben Moszkva és Luxemburg között kétszer cserélt útlevelet és háromszor szállt át. Ezt a kis óvintézkedést azért tette, mert ha az ember egyenesen a Szovjetunióból jön, a helybeli hírszerzés emberei néha jelentik az érkezését, és rajta tartják a szemüket, márpedig ez kellemetlen lehet.

Természetesen senki nem várta a repülőtéren. Taxival ment a szállodába.

Előre közölte Kairóval, hogy a David Roberts nevet fogja használni. Amikor ezen a néven bejelentkezett a hotelban, a portás egy üzenetet adott át neki. Amíg fölfelé ment a liften a hordárral, kinyitotta a borítékot. Mindössze ennyi állt a papíron: „179-es szoba”.

Borravalót adott a hordárnak, fölemelte a telefonkagylót és a 179-es szobát tárcsázta.

— Hello? — mondta egy hang.

— A 142-esben vagyok. Tíz perc múlva gyere át egy rövid megbeszélésre.

— Persze, ne haragudj, én...

Rosztov letette a kagylót. Hát miféle marhákat alkalmaz Kairó? Nyilvánvalóan olyanokat, akik a valódi nevén szólítják az embert a szálloda telefonjában. Ez még rosszabb lesz, mint amire számított.

Volt idő, amikor ő is túlzásba vitte a szakmai előírásokat, leoltotta a villanyt, és csapdára gyanakodva, fegyverrel a kézben üldögélt az ajtót figyelve, míg a másik fél megérkezett. Manapság már rögeszmének tartotta az ilyesmit, és meghagyta a tévéműsorok szereplőinek. A személyét érintő aprólékos óvintézkedés nem az ő stílusa volt; ma már nem. Még fegyvert sem hordott magánál, mert hátha a vámnál átvizsgálják a csomagját. De óvintézkedés és óvintézkedés, fegyver és fegyver között nagy a különbség: azért akadt nála egy-két gondosan álcázott, ravasz kis KGB-szerkentyű — például egy villanyfogkefe, amely búgó hangot adott, és úgy tervezték meg, hogy megzavarja a lehallgató készülékeket; továbbá egy miniatűr Polaroid filmfelvevő, meg egy cipőfűzőnek látszó nyakszorító.

Gyorsan kicsomagolta kis bőröndjét. Alig volt benne valami: egy zsilettes borotva, az a bizonyos fogkefe, két amerikai ing, amit nem kell vasalni, meg egy váltás fehérnemű. A szobában levő bárszekrény

készletéből italt kevert — a skót whisky a külföldi munka egyik nagy előnye. Pontosan tíz perc múlva kopogtak. Rosztov kinyitotta az ajtót, és Yasif Hassan belépett.

Hassan szélesen mosolygott. — Szervusz! Hát, hogy s mint?

— Szervusz — üdvözölte Rosztov és kezet nyújtott.

— Húsz év telt el azóta... Hogy ment a sorod?

— Nem lógattam a lábamat.

— De hogy ennyi idő után újra találkozunk, és éppen Dickstein miatt...!

— Igen. Foglalj helyet. Beszéljünk Dicksteinről. — Előbb Rosztov ült le, utána Hassan. — Tájékoztass a legújabb fejleményekről — folytatta Rosztov. — Tehát te kiszúrtad Dicksteint, majd az embereitek ismét ráakadtak a nizzai repülőtérén. Mi történt ezután?

— Elment egy idegenvezetős körsétára egy atomerőműbe, aztán lerázta a fiúkat — felelte Hassan. — Szóval megint meglépett.

Rosztov elégedetlenül mordult fel. — Hát ennél jobb eredményeket kell elérnünk.

Hassan mosolygott — egy kereskedő mosolya, gondolta Rosztov —, és megjegyezte: — Ha nem olyan ügynök lenne, aki feltétlenül észreveszi, ha követik, és le is rázza a követőit, nem idegeskednénk ennyire miatta, igaz?

Rosztov rá se hederített. — Kocsival közlekedett?

— Igen. Egy Peugeot-t bérelt.

— Oké. Mit tudsz róla, merre járt, amíg itt volt Luxemburgban?

Hassan gyorsan beszélt, átvéve Rosztov gyakorlatias stílusát. — Egy hétig az Alfa Hotelban lakott Ed Rodgers álnéven. Állandó címeként a *Science International* című folyóirat párizsi szerkesztőségét adta meg. Valóban létezik ilyen folyóirat; valóban van egy párizsi címük, de az csak levélcím; valóban dolgozik nekik egy Ed Rodgers nevű szabadúszó, de már több mint egy éve színét sem látták.

Rosztov bólintott. — Mint bizonyára tudod, ez jellegzetes Mossd-féle fedőmese. Szép, testhez álló. Van még valami?

— Igen, van. A Dickstein elutazása előtti estén érdekes balhé volt a Rue Dicksen. Két férfit találtak, akiket alaposan helybenhagytak. Profimunkának látszott — takarosan eltört csontok; ismered az ilyesmit. A rendőrség a kisujját se mozdítja: a fickók közismert tolvajok, és nyilván prédára lestek egy éjszakai mulató közelében, ahová homoszexuálisok járnak.

— Ki akarták rabolni a távozó buzikat?

— Ez az általános elképzelés. Egyébként nincs semmi, ami bármiféle összefüggésre utalna Dickstein és az eset között, ha csak az nem, hogy képes ilyesmire, és az adott időpontban itt tartózkodik.

— Ez éppen elég az alapos gyanúhoz — jegyezte meg Rosztov. — Gondolod, hogy Dickstein homoszexuális?

— Lehetséges, de Kairó szerint nincs ilyen adat a dossziéjában, úgyhogy ha mégis homokos, akkor nagyon ügyesen kellett titkolnia ennyi éven át.

— Tehát ahhoz is elég óvatos lenne, hogy buziknak való mulatókba járjon, amikor dolgozik. Ez az érvelés önmagát cáfolja meg, nem gondolod?

Hassan arcán árnyalatnyi harag tükröződött. — Hát akkor mit gondolsz te? — kérdezte védekezve.

— Szerintem volt egy besúgója, aki buzi. — Rosztov fölállt, és járkálni kezdett a szobában. Úgy érezte, a megfelelő hangot ütötte meg Hassannal szemben, de azért nem kell túlzásba vinni a dolgot: nincs értelme, hogy elvadítsa a fickót. Ideje, hogy lazítson egy kicsit. — Gondolkozzunk egy pillanatig. Vajon miért akart Dickstein körülnézni egy atomerőműben?

— Izrael a hatnapos háború óta rossz viszonyban van Franciaországgal. De Gaulle nem engedélyezte a további fegyverszállítást. Lehet, hogy a Mossd valami megtorlásra készül: például föl akarják robbantani az erőművet...?

Rosztov megrázta a fejét. — Még az izraeliek sem ilyen felelőtlenek. Amellett ebben az esetben miért jött volna Dickstein Luxemburgba?

— Ki tudja?

Rosztov újra leült. — Mi van itt, Luxemburgban? Mitől olyan fontos hely ez? Például miért van éppen itt a bankod?

— Mert Luxemburg jelentős európai főváros. A bankom azért van itt, mert az Európai Beruházási Bank is itt székel. De ezenkívül számos közös piaci intézmény is itt található — valójában egy egész Európa Centrum van odaát a Kirchbergen.

— Milyen intézmények?

— Az Európa Parlament titkársága, a Miniszterek Tanácsa meg a Bíróság. No és az Euratom.

Rosztov rámeredt Hassanra. — Az Euratom?

— Ez az Európai Atomenergia Szövetség rövidítése. De mindenki csak így...

— Tudom, hogy mit jelent — szakította félbe Rosztov. — Hát nem látod az összefüggést? Dickstein idejön Luxemburgba, az Euratom székhelyére,

aztán meglátogat egy atomerőművet.

Hassan vállat vont. — Érdekes feltevés. Mit iszol?

— Whiskyt. Tölts magadnak. Ha jól emlékszem, az izraeliek francia segítséggel építettek atomreaktort. A franciák most valószínűleg megvonták a támogatást. Lehet, hogy Dickstein tudományos titkokat akar kiszaglászni.

Hassan italt töltött magának, aztán ismét leült.

— Hogyan fogunk együtt dolgozni mi ketten? Én azt az utasítást kaptam, hogy együtt kell működnöm veled.

— A csoportom ma este érkezik — felelte Rosztov, magában pedig azt gondolta: Még hogy együttműködni! Egy frászt! Én majd kiadom az ukázt, te meg elvégzed, amit kell. Fennhangon így folytatta:

— Kolja Bunyin és Pjotr Tyirin. Remekül összeszoktak. Tudják, mit szeretek és hogyan. Azt akarom, hogy velük dolgozz, tedd, amit mondanak; sokat fogsz tanulni tőlük, kitűnő ügynökök.

— És az enyéim...

— Már nem sokáig lesz rájuk szükségünk — vágta rá Rosztov. — A kis létszámú csoport a legjobb. Most az az első dolgunk, hogy azonnal megtaláljuk Dicksteint, ha visszatér Luxemburgba. — Kiküldtem egy embert a repülőtérre, aki éjjel-nappal ott les rá.

— Ez nyilván Dicksteinnek is eszébe jutott; nem repülővel fog jönni. Más helyszíneket is figyelnünk kell. Lehet, hogy újra elmegy az Euratomba...

— A Jean Monnet-palotába. Igen.

— Figyeltethetjük az Alfa Hotelt is. Megvesztegethetjük a portást. De nem fog visszamenni oda. És a mulatót a Rue Dicksen. No és azt mondtad, kocsit bérelt.

— Igen, Franciaországban.

— Azt már biztosan lepasszolta: tudja, hogy ismered a rendszámát. Hívd föl a céget, ahol bérelte, és tudd meg, hol adta le a kocsit. Ebből talán rájövünk, milyen irányból érkezik.

— Igen.

— Moszkva körözteti a fényképét, úgyhogy az embereink a világ valamennyi nagyvárosában keresni fogják. — Rosztov felhajtotta a whiskyjét. — Így vagy úgy, de elkapjuk.

— Tényleg azt hiszed? — kérdezte Hassan.

— Én sakkoztam vele Oxfordban, ismerem az észjárását. A nyitó lépései mindig szokványosak, előre láthatóak; aztán hirtelen valami teljesen

váratlan, általában rendkívül kockázatos dolgot művel. Csak ki kell várni ezt a pillanatot, és akkor el lehet kapni.

— Ha jól emlékszem, nem te nyerted meg azt a bizonyos sakkpartit— jegyezte meg Hassan.

Rosztov kegyetlen mosolyra húzta a száját. — Igen, de ez most nem játék, hanem maga a valóság — mondta.

Kétféle megfigyelő létezik: a flaszterművész és a bulldog. A flaszterművészek úgy tekintik a megfigyelést, mint a legmagasabb rendű szakértelmet igénylő feladatot, amely csak a színjátszáshoz, a molekuláris biofizikához vagy a költészethez hasonlítható. Ezek a fickók a tökéletességre törekszenek, és képesek rá, hogy csaknem teljesen láthatatlanná váljanak. Olyan holmikból álló ruhatáruk van, amelyek nem szúrnak szemet; tükör előtt gyakorolják a fapofát; több tucat trükköt Ismernek, hogyan lehet eltűnni boltajtókban és buszra váró sorokban; ügyesen használjak ki a rendőröket és a gyerekek hiszékenységét, mesterien bánnak szemüvegekkel, bevásárlószatyrokkal, és egyszerűen köddé válnak a sövények mögött. Lenézik a bulldogokat, akik azt hiszik, a megfigyelés mindössze annyiból áll, hogy nyomon kell követni a kiszemelt célpontot, méghozzá úgy, ahogy egy kutya kullog a gazdája után.

Kolja Bunyin, ez a fiatal bandita bulldog volt; az a fajta, akiből a szerencséjétől függően vagy rendőr lesz, vagy bűnöző. Kolját a szerencse vezérelte a KGB-hez: otthon, Grúziában a bátyja kábítószer-kereskedő volt, hasist csempészett Tbilisziből a moszkvai egyetemre (ahol azt — többek között — Rosztov fia, Jurij is vásárolta). Kolja hivatalosan sofőr volt, nem hivatalosan testőr, és még kevésbé hivatalosan, ám teljes munkaidőben, hivatásos bérgyilkos.

Ő szúrta ki a Kalózt.

A rendkívül erős testalkatú Kolja épp egy paraszthajszállal volt alacsonyabb száznyolcvan centinél. Széles vállán bőrzakó feszült. Rövidre nyírt szőke haja volt, vízzöld szeme, és igen kellemetlenül érintette az a tény, hogy huszonöt éves korában még mindig nem kellett naponta borotválkoznia.

A Rue Dicks-i mulató vendégei nagyon helyes fiúcskának találták.

Nem sokkal nyitás után, fél nyolckor érkezett, egész éjjel ugyanabban a sarokban ült, gyászos képpel nyakalta a jeges vodkát, és csak bámészkodott. Valaki fölkérte táncolni, de förtelmes franciasággal csak annyit válaszolt az illetőnek, hogy kopjon le. Amikor másnap este is megjelent, találgatni

kezdték, vajon nem cserbenhagyott szerető-e, aki arra vár, hogy leszámolhasson hűtlen kedvesével. Széles válla, bőrzakója és konok képe azt sugallta a homokosoknak, hogy kíméletlen fickó, aki nem lelkizik.

Koljának sejtelme sem volt ezekről a titkos találgatásokról. Neki csak megmutatták egy pasas fényképét, és kiadták az ukázt, hogy menjen el egy mulatóba és keresse meg a fickót; ő tehát emlékezetébe véste az arcot, aztán elment a mulatóba és keresni kezdte. Neki aztán édes mindegy volt, hogy bordélyházba küldték-e vagy székesegyházba. Néha kedvét lelte benne, ha alkalma nyílt laposra verni valakit, egyébként azonban nem akart mást, csak fix fizetést és heti két szabadnapot, hogy két szenvedélyének hódolhasson, nevezetesen a vodkának és a kifestőkönyveknek.

Amikor Nat Dickstein belépett a mulatóba, Kolja parányi izgalmat sem érzett. Ha jól végezte a munkáját, Rosztov mindig úgy vélte, ennek az az oka, hogy a fickó pontosan teljesítette a világosan megfogalmazott parancsokat; és Rosztovnak úgy általában véve igaza volt. Kolja látta, hogy a célpont egyedül ül le, italt rendel, kiszolgálják, és kortyolgatja a sörét. Úgy nézett ki a dolog, mintha ő is várna valakit.

Kolja kiment az előcsarnokba a telefonhoz, és fölhívta a szállodát. Rosztov jelentkezett.

— Itt Kolja. A célpont épp most érkezett meg.

— Remek! — felelte Rosztov. — Mit csinál?

— Várakozik.

— Jó. Egyedül van?

— Igen.

— Maradj rajta és hívj föl, ha bármit tenne.

— Igenis.

— Odaküldöm Pjotrt. Kint fog várni. Ha a célpont elhagyja a mulatót, felváltva kövessétek. Az arab is ott lesz egy kocsival, de csak a háttérben. A kocsi... várj csak egy pillanatig... zöld bogárhátú Volkswagen.

— Oké.

— Most menj vissza.

Kolja letette a kagylót, és visszaballagott az asztalához. Rá se nézett Dicksteinre, ahogy átvágott a mulatón.

Néhány perc múlva egy jól öltözött, jóképű, negyven körüli férfi lépett be a terembe. Körülnézett, aztán Dickstein asztala mellett elhaladva a bárpulthoz ment. Kolja látta, hogy Dickstein fölemel az asztalról egy darab

papírt és zsebre vágja. Nagyon diszkréten csinálták: csak az vehette észre, hogy valami történt, aki árgus szemekkel figyelte őket.

Kolja ismét kiment a telefonhoz.

— Jött egy buzi és átpasszolt valamit a fickónak — úgy nézett ki, mint egy jegy — mondta Rosztovnak.

— Lehetett például színházjegy?

— Nem tudom.

— Beszéltek egymással?

— Nem, a buzi csak letette a jegyet az asztalra, ahogy elment mellette.

— Jól van. Maradj rajtuk. Pjotrnak már oda kellett érnie.

— Várj! — mondta Kolja. — A célpont épp most jön ki az előcsarnokba. Ne tedd le... a pulthoz megy... átadja a jegyet... megvan: ruhatárjegy volt.

— Maradj a vonalban és mondd, hogy mi történik — utasította Rosztov halálos nyugalommal.

— A ruhatáros kiad a fickónak egy aktatáskát. Az borravalót tesz a pultra...

— Szóval a buzi szállított neki valamit. Jő.

— A célpont most megy ki a mulatóból.

— Kövesd.

— Megcsapjam az aktatáskát?

— Ne. Nem akarom, hogy kiszúrjon bennünket, amíg nem tudjuk, mit csinál. Csak szagold ki, hova megy, de észre ne vegyen. Indulj.

Kolja letette a kagylót. Néhány bankót adott a ruhatárosnak. — Sietnem kell; ebből fizesse ki a számlámat — mondta, aztán fölsietett a lépcsőn Nat Dickstein után.

Odakint pompás nyári este volt, sok ember igyekezett étterembe, moziba vagy egyszerűen csak eljött sétálni. Kolja körülnézett, és a másik oldalon, úgy ötven méterre, meglátta a célpontot. Ő is átment, és a nyomába eredt.

Dickstein, hóna alatt az aktatáskával, gyorsan szedte a lábát, és egyenesen előrenézett. Kolja néhány háztömbnyi távolságon át loholt utána. Ha Dickstein közben hátranézett volna, nyilván töprengeni kezd, vajon nem követik-e, mert a háta mögött, nem túl messze, egy férfit látott volna, aki szintén ott volt a mulatóban. Ekkor Pjotr Kolja mellé lépett, megérintette a karját és megelőzte. Kolja lemaradt, olyan távolságra, ahonnan Pjotrt még láthatta, de Dicksteint már nem. Ha Dickstein ismét hátranézne, Kolját már nem látná, Pjotrt pedig nem ismerné fel. A célpont csak nagyon nehezen tudja kiszagolni az efféle megfigyelést; de természetesen minél hosszabb

útszakaszon követik, annál több emberre van szükség, hogy szabályos időközönként válthassák egymást.

Újabb fél mérföld után a zöld Volkswagen Kolja mellett a járdához gördült. Yasif Hassan a volán mellől áthajolt az utasülésen, kinyitotta az ajtót és kiszólt: — Új utasítás. Szállj be gyorsan!

Kolja beszállt, és Hassan visszafordult a Rue Dicksen levő mulató felé.

— Jól csináltad — dicsérte Kolját. Kolja rá se hederített.

— Az a parancs, hogy menj vissza a mulatóba, keresd meg azt a fickót, aki az aktatáskát hozta, és kövesd a lakásáig — közölte Hassan.

— Ez Rosztov ezredes utasítása?

— Igen.

— Oké.

Hassan a mulató közelében állt meg. Kolja bement. Az ajtóból óvatosan végigpásztázta a helyiséget.

A fickó, aki az aktatáskát hozta, már elment.

A komputerlista több mint száz oldal hosszú volt; Dickstein elcsüggedt, ahogy végigpörgette az értékes lapokat, amelyekért oly keményen megdolgozott. Egy szót sem értett az egészből.

Visszalapozott az első oldalra és újra megnézte. Egy csomó értelmetlen számot és betűt látott. Talán rejtjelezett szöveg? Nem — ezt a listát nap mint nap forgatják az Euratom egyszerű hivatalnokai, tehát viszonylag könnyen érthetőnek kell lennie.

Feszült figyelemmel nézte a listát. Ezt látta: „U234”. Tudta, hogy ez az urán egyik izotópja. Egy újabb betű- és számcsoport következett: „180KG” — vagyis száznyolcvan kilogramm. „17F68” — nyilván egy dátum: folyó év február tizenhetedike. A komputer-ábécé betűiből és számaiból álló sorok jelentése fokozatosan érthetővé vált: Dickstein különböző európai országok helységneveire bukkant, továbbá olyan szavakra, mint „VONAT” és „TEHERGÉPKOCSI”, mellettük a távolságok, utánuk különféle nevek „SA” vagy „INC” jelöléssel, amelyek vállalatokra utaltak. Végül világossá vált a jelrendszer szerkezete: az első sor megadta az anyag mennyiségét és fajtáját, a második sor a feladó nevét, címét és így tovább.

Dickstein felderült. Ahogy tovább olvasott, egyre többet értett meg a szövegből, és egyre inkább úgy érezte, elért valamit. A listán körülbelül hatvan szállítmány szerepelt; ezeket három fő típusba lehetett besorolni: a dél-afrikai, kanadai és franciaországi bányákból az európai finomítókba érkező hatalmas mennyiségű uránérc; az előállító telepekről az erőművekbe

küldött üzemanyagelemek: oxidok, uránötvözetek vagy dúsított keverékek; és végül a reaktorokból távozó kiégett üzemanyag, amelyet újra feldolgoznak vagy megsemmisítenek. Akadt még néhány, a szabályostól eltérő, rendkívüli szállítmány is, főleg a kiégett üzemanyagból kivont plutónium és transzurán elemek, amelyeket egyetemi laboratóriumokba és kutatóintézetekbe továbbítanak.

Dicksteinnek megfájdult a feje és könnyezett a szeme, mire megtalálta, amit keresett. A legutolsó oldalon egyetlen szállítmány szerepelt „NEM NUKLEÁRIS CÉLÜ FELHASZNÁLÁS” címszó alatt.

A rehovoti intézet fizikusa, aki virágmintás nyakkendőt hordott, röviden beszámolt neki az uránnak és vegyületeinek nem nukleáris célú felhasználásáról a fényképészetben, színezőanyagként az üveg- és kerámiafestésben, és ipari katalizátorként. Természetesen ebben az esetben is fennáll a maghasadás lehetősége, nem számít, milyen divatos vagy ártatlan célra használják az anyagot, tehát az Euratom előírásai továbbra is érvényesek. Dickstein azonban úgy vélte, hogy a hétköznapi ipari kémiában a biztonsági intézkedések valószínűleg nem olyan szigorúak.

Az utolsó oldalon szereplő tétel kétszáz tonna uránércre, vagyis nyers uránoxidra utalt Belgiumban, egy vidéki ércfinomítóban, a holland határ közelében, egy olyan telephelyen, ahol engedélyezték a hasadóanyagok tárolását. A finomító tulajdonosa a Société Generálé de la Chimie, egy bányászati konglomerátum, amelynek Brüsszel a székhelye. Az SGC eladta az uránércet a nyugatnémet, wiesba-deni F. A. Pedler cégnek. Pedler arra akarta felhasználni, hogy nagy mennyiségben állítson elő uránvegyületeket, főleg uránkarbidot. Dickstein emlékezett rá, hogy a karbid a szintetikus ammóniagyártás katalizátora.

Ám úgy tűnt, a Pedler cég, legalábbis a kezdeti fázisban, nem maga akarja feldolgozni az uránt. Dickstein érdeklődése nőttön-nőtt, amikor azt olvasta, hogy nem a saját wiesbadeni üzemük részére kértek engedélyt, hanem arra, hogy az uránércet hajóval Genovába szállíthassák. Ott fogja feldolgozni nem nukleáris célra felhasználható anyaggá az Angeluzzi e Bianco vállalat.

Hajóval! Dickstein azonnal vette a lapot: a szállítmány külső segítséggel fog áthaladni egy európai kikötőn.

Tovább olvasott. Az SGC finomítójából vonaton viszik az anyagot az antwerpeni dokkokhoz. Ott az uránércet átrakják a *Coparelli* nevű motoros hajóra, és azzal szállítják Genovába. Az olasz kikötő és az Angeluzzi e

Bianco vállalat telepe között pedig teherautóval teszi meg a fennmaradó rövid utat.

Az uránércet — amely úgy néz ki, mint a homok, csak sárgább — ötszázhatvan 200 literes, gondosan lepecsételt olajtartályba rakják az útra. A vonat tizenegy kocsiból fog állni; a hajó ezen az úton nem szállít más rakományt, és az olaszok az utolsó szakaszra hat teherautót biztosítanak.

Dicksteint a tengeri út izgatta a La Manche-csatornán és a Vizcayai-öblön át, Spanyolország atlanti-óceáni partvidéke mentén, a Gibraltári-szoroson, majd a Földközi-tenger ezer mérföldes szakaszán keresztül.

Ilyen hosszú úton annyi minden közbejöhet.

A szárazföldi utak nyíltak, jól ellenőrizhetők: a vonat elindul egyik nap délben és megérkezik másnap reggel nyolc óra harminc perckor; a teherautó mindig olyan utakon halad, ahol mások is közlekednek, többek közölt rendőrségi kocsik is; a repülőgép állandóan kapcsolatban áll valakivel a földön. De a tenger kiszámíthatatlan, saját törvényei vannak — az utazás eltarthat tíz vagy húsz napig is, viharok törhetnek ki, a hajó összeütközhet egy másikkal, közbejöhet valamilyen géphiba, megpihenhetnek egy olyan kikötőben, amelyik nem is szerepelt az útitervben, és előfordulhat hirtelen irányváltoztatás is. Rabolj el egy repülőgépet, és egy óra múlva az egész világ látni fogja a televízióban; rabolj el egy hajót, és napokig, sőt hetekig senki nem fogja megtudni, de az is lehet, hogy soha nem derül ki.

A Kalóz végzete a tenger volt; nem választhatott mást.

Dickstein egyre növekvő lelkesedéssel töprengett tovább, és úgy érezte, a megoldás elérhető közelségbe került. El kell rabolni a *Coparelli*t… és aztán mi legyen? Át kell rakni a szállítmányt a kalózhajó rakodóterébe. A *Coparelli*nek valószínűleg vannak saját árbocdarui. De a nyílt tengeren kockázatos vállalkozás átrakodni. Dickstein a komputerlistán az út tervezett dátumára nézett: november. Ez nem jó. Viharok törhetnek ki — novemberben még a Földközi-tengeren is feltámadhat az erős szél. Akkor hát mit tegyen? Foglalja el a *Coparelli*t és hajózzon Haifába? Nehéz lenne titokban szárazdokkba állítani egy lopott hajót, még a legszigorúbb biztonsági intézkedésekkel védett Izraelben is.

A karórájára pillantott. Éjfél már elmúlt. Vetkőzni kezdett; alváshoz készülődött. Többet kell tudnia a *Coparelli*ről: a legénység létszámát, a hajó raksúlyát, jelenlegi tartózkodási helyét, a tulajdonosa nevét, és ha lehet, tervrajzát. Holnap Londonba kell utaznia. Az ember bármilyen hajóról bármit megtudhat a Lloyd'snál.

És még valamit ki kell derítenie: azt, hogy ki követi egész Európán át. Franciaországban egy nagy csoport volt a nyomában. Ma este, amikor távozott a Rue Dicks-i mulatóból, egy gengszterképű alak ólálkodott mögötte. Arra gyanakodott, hogy valaki ráakaszkodott, de aztán a fickó eltűnt — vajon véletlen volt, vagy egy újabb nagy csoport lépett akcióba? Ez főleg azon múlik, hogy Hassan benne van-e a buliban. Angliában ezt is kiderítheti.

Azon tűnődött, hogyan utazzon. Ha ma este valaki szimatot kapott, és a nyomára akadt, holnap néhány óvintézkedést kell tennie. Akkor is biztosítania kell, hogy senki ne lássa meg a luxemburgi repülőtéren, ha az a gengszterképű alak nem számít.

Fölemelte a telefonkagylót és a portát hívta. Amikor a portás jelentkezett, azt mondta neki: — Reggel fél hétre kérek ébresztőt.

— Ahogy óhajtja, uram.

Dickstein letette a kagylót és lefeküdt. Most már legalább talált egy határozott célpontot: a *Coparelli*t. Még nem volt kész terve, de körvonalakban már látta, mi a teendő. Bármilyen bonyodalmak támadnak, a nem nukleáris célú felhasználásra szánt rakományt és a tengeri utat együtt ellenállhatatlannak találta.

Leoltotta a villanyt, behunyta a szemét, és azt gondolta: De jó napom volt!

David Rosztov világéletében felfuvalkodott gazember volt, és az idő múlásával sem változott meg, gondolta Yasif Hassan. „Valószínűleg nem fogtad föl, hogy...” — mondja leereszkedő mosollyal; meg azt: „Már nem sokáig lesz szükségünk a tieidre — a kis létszámú csoport a legjobb”, és: „Követheted őket kocsival, de meg ne lássanak”; most meg: ,,Tarts telefonügyeletet, amíg én átmegyek a követségre”.

Hassan kész volt Rosztov irányítása mellett, a csoport tagjaként dolgozni, de úgy tűnt, nem tekintik egyenrangúnak. Enyhén szólva sértő, hogy rosszabb ügynöknek tartsák egy olyan alaknál, mint Kolja Bunyin.

A baj csak az, hogy Rosztovnak bizonyos mértékig igaza volt. Nem mintha az oroszok okosabbak lennének, mint az arabok, de kétségtelen, hogy a KGB nagyobb, gazdagabb, erősebb, és szakmai szempontból sokkal jobb szervezet, mint az egyiptomi hírszerzés.

Hassannak nem volt más választása, el kellett tűrnie Rosztov viselkedését, akár jogos volt, akár jogtalan. Kairó örült, hogy a KGB a segítségére sietett az arab világ egyik legnagyobb ellensége ellen folyó vadászatban. Ha panaszkodna, nem Rosztovot, hanem inkább őt váltanák le.

Rosztov igazán emlékezhetne rá, hogy először az arabok fedezték föl Dicksteint; és egyáltalán nem lenne semmiféle nyomozás, ha én nem szúrom ki a fickót, gondolta Hassan.

De mindegy; így vagy úgy, el akarta érni, hogy Rosztov becsülje, hogy az oroszok megbízzanak benne, megvitassák vele a fejleményeket, és kikérjék a véleményét. Be kell bizonyítania Rosztovnak, hogy profi ügynök, aki alkalmas erre a munkára, és mindenképpen egyenrangú Kolja Bunyinnal vagy Pjotr Tyirinnel.

Csöngött a telefon. Hassan gyorsan fölkapta a kagylót. — Halló?

— A főnök ott van? — kérdezte Tyirin.

— Nincs. Elment. Mi újság?

Tyirin habozott. — Mikor jön vissza?

— Nem tudom — hazudta Hassan. — Add le nekem a jelentést.

— Oké. Az ügyfél Zürichben leszállt a vonatról.

— Zürichben? Folytasd!

— Taxiba ült, egy banknál szállt ki, és lement a páncélterembe. Ebben a bizonyos bankban páncélkazettát lehet bérelni. A fickó egy aktatáskával a hóna alatt távozott.

— És aztán?

— Elment egy külvárosi autókereskedőhöz, vett egy használt E-típusú Jaguart, és a táskában levő készpénzzel fizetett.

— Értem. — Hassan gyanította, mi következik ezután.

— A kocsival elhagyta Zürichet, ráhajtott az E 17-es autópályára, és kétszáztízes sebességre kapcsolt.

— Ti meg elveszítettétek szem elől — mondta Hassan, aki legalább annyira örült a hírnek, mint emilyen ideges lett tőle...

— Csak egy taxink meg egy követségi Mercedesünk volt.

Hassan maga elé képzelte Európa autóstérképét. — Franciaországban, Spanyolországban, Nyugat-Németországban vagy Skandináviában bárhová mehetett, hacsak nem kanyarodott vissza, mert akkor Olaszország vagy Ausztria is szóba jöhet... Tehát eltűnt. Rendben van; gyertek vissza a bázisra. — Mielőtt Tyirin megkérdezhette volna, van-e rá felhatalmazása, hogy ilyen utasítást adjon, Hassan letette a kagylót.

Szóval azért a nagy KGB sem legyőzhetetlen, gondolta. Bármennyire örült is neki, hogy így együttesen pofára estek, kaján örömét beárnyékolta a félelem, hogy végleg elveszítették Dicksteint.

Még mindig azon töprengett, hogy mit tehetnének, amikor Rosztov visszajött.

— Mi újság? — kérdezte az orosz.

— Az embereid elvesztették Dicksteint — felelte Hassan, és elfojtott egy mosolyt.

Rosztov arca elsötétült. — Hogyan?

Hassan elmesélte.

— És most mit csinálnak? — kérdezte Rosztov.

— Azt javasoltam nekik, hogy jöjjenek vissza. Valószínűleg úton vannak.

Rosztov felmordult.

— Éppen azon gondolkoztam, hogy most mit tehetnénk — folytatta Hassan.

Rosztov csak szórakozottan válaszolt, miközben a táskájában babrált valamivel. — Újra meg kell találnunk Dicksteint.

— Igen, de ezenkívül.

Rosztov megfordult, — Bökd már ki!

— Szerintem el kellene kapnunk azt a fickót, aki a mulatóban találkozott vele, és ki kellene szednünk belőle, hogy milyen anyagot szállított neki.

Rosztov szótlanul álldogálva mérlegelte a dolgot.

— Igen — felelte elgondolkodva.

Hassan boldog volt.

— Meg kell keresnünk a fickót...

— Ez nyilván megoldható — mondta Rosztov.

— Ha néhány napig figyeljük a mulatót, a repülőteret, az Alfa Hotelt és a Jean Monnet-palotát...

Hassan figyelmesen nézte Rosztov magas, karcsú alakját, nyugodt, kifürkészhetetlen arcát, magas homlokát és rövidre nyírt, őszülő haját. Igazam van, gondolta, és ezt el kell ismernie.

— Igazad van — szólalt meg Rosztov. — Ez nekem is eszembe juthatott volna.

Hassan parányi büszkeséget érzett, és azt gondolta: azért lehet, hogy mégsem olyan gazember.

HAT

Oxford nem változott meg annyira, mint a lakói. Azt előre meg lehetett jósolni, hogy a város más lesz: megnőtt, több volt az autó, megszaporodtak és cifrábbak lettek az üzletek, az utcákon rengeteg ember nyüzsgött. De a város legjellemzőbb vonása még mindig az a krémszínű kő volt, amelyből a kollégiumok épültek, és egy-egy üres négyszögletes udvar elképesztő zöld gyepe, amely időnként felvillant egy bolthajtáson át. Dickstein a különös, sápadt angol napsütést is észrevette, mert az egészen más volt, mint a rézvörös izraeli verőfény: persze mindig ilyen volt, de mivel beleszületett, régen soha nem figyelt föl rá. A diákok azonban teljesen új fajtát képviseltek. Dickstein a Közel-Keleten és Európa-szerte már látott férfiakat, akik olyan hosszúra növesztették a hajukat, hogy az a fülüket is eltakarta, és akik narancssárga meg rózsaszín sálat, trapéznadrágot és magas sarkú cipőt hordtak; korántsem arra számított, hogy az emberek ma is olyan ruhában járnak itt, mint 1948-ban: tweedzakóban, kordnadrágban, Oxford-inggel és Halinál vett Paisley-nyakkendővel. De erre a látványra nem volt felkészülve. Sokan mezítláb mászkáltak az utcán, vagy furcsa, nyitott szandálban, zokni nélkül. Férfiak és nők egyaránt útszélien közönséges, szűk nadrágban feszítettek. Miután számos nőt látott, akinek a melle szabadon ringott a színes, bő blúzokban, arra a következtetésre jutott, hogy a melltartó kiment a divatból. Rengeteg volt a kék farmervászon — és nemcsak a nadrág, hanem az ing, a zakó, a szoknya, sőt még a kabát is abból készült. És azok a frizurák! Ettől képedt el csak el igazán. A férfiak úgy megnövesztették a hajukat, hogy az már nemcsak a fülüket takarta el, hanem néha a hátuk közepéig ért. Két copfos srácot is látott. Más fiúk és lányok fejét égnek meredő, oldalt elálló fürtök tömkelege borította, és pontosan úgy festettek, mintha valami bozótból kukucskálnának ki egy lyukon át. Némelyeknek szemmel láthatóan ez sem volt elég botrányos, mert Jézus-szakállt, mexikói bajuszt vagy lengedező oldalszakállt is növesztettek hozzá. Akár idetévedt marslakók is lehettek volna.

Dickstein tátott szájjal sétált át a város központján és a távolabbi utcák felé tartott. Húsz éve nem járt erre, de még jól emlékezett az útra. Számtalan apróság jutott eszébe azokból a napokból, amelyeket a kollégiumban töltött: itt fedezte föl Louis Armstrong bámulatos

trombitajátékát; emlékezett rá, hogy titokban milyen zavarban volt külvárosi kiejtése miatt, és mennyit töprengett azon, hogy rajta kívül miért szereti mindenki leinni magát. Az is felvillant benne, hogy mindig több könyvet kölcsönzött, mint amennyit el tudott olvasni, így kis szobájában egyre magasabbra nőtt a könyvkupac az asztalon.

Azon tűnődött, vajon ő megváltozott-e az elmúlt évek alatt. Nem nagyon, gondolta. Akkoriban ijedt kis ember volt, aki biztos menedéket keresett: most Izrael volt a menedéke, de ahelyett, hogy megbújt volna benne, el kellett hagynia, hogy harcoljon érte és megvédje. Régen, csakúgy, mint most, szocialista volt; igaz, nem túl lelkes. Tudta, hogy a társadalom igazságtalan, de nem tudta biztosan, hogyan lehetne megváltoztatni. Ahogy öregedett, sok mindent megtanult, de bölcsebb nem lett. Valójában úgy érezte, egyre többet tud, és egyre kevesebbet ért.

Úgy gondolta, most valamivel boldogabb. Tisztában volt önmagával, meg azzal is, hogy mit kell tennie: rájött, milyen az élet, és fölfedezte, hogy meg tud birkózni vele; bár a véleménye szinte semmit nem változott 1948 óta, most tisztábban látott. Az ifjú Dickstein azonban másfajta boldogságra is vágyott, de úgy adódott, hogy nem találkozott vele; sőt az évek múlásával egyre csökkent a lehetősége, hogy valaha is megtalálja. Különösen ez a ház kínosan emlékeztette minderre.

Megállt előtte és nézte. Semmilyen változást nem látott rajta: még mindig zöldre és fehérre volt festve, és az előkert ugyanúgy őserdőre hasonlított, mint régen. Dickstein kinyitotta a kaput, fölballagott az ösvényen a bejárati ajtóhoz és bekopogott.

Persze a profik ezt nem így csinálják. Hiszen lehet, hogy Ashford elköltözött vagy meghalt, esetleg elutazott. Talán föl kellett volna hívnia az egyetemet, hogy utánanézzen a dolognak. Viszont, ha azt akarta, hogy a kérdései magától értetődőnek és tapintatosnak tűnjenek, meg kellett kockáztatnia ezt a kis időveszteséget. Amellett igencsak kedvére való volt a gondolat, hogy annyi év után újra láthatja a régi házat.

Kinyílt az ajtó és egy nő azt kérdezte: — Ki az?

Dickstein elhűlt a döbbenettől. Tátva maradt a szája. Kissé megtántorodott és fél kézzel a falhoz támaszkodott, hogy el ne essen. Elképedve ráncolta össze a homlokát.

Ő állt előtte, és még mindig huszonöt éves, gyönyörű nő volt.

Dickstein hitetlenkedve nyögte ki: — Eila...?

A lány rámeredt a küszöbön álldogáló furcsa kis emberre, aki kerek szemüvegével, rövid tüskehajával, kopott, szürke öltönyében úgy nézett ki, mint egy tanár. Amikor ajtót nyitott neki, még semmi baja sem volt, de ahogy ránézett, halálsápadt lett az arca.

Egyszer már előfordult ilyesmi a lánnyal, amikor a High Streeten sétált. Egy kedves, idős úriember rábámult, megemelte a kalapját, megállította őt és megszólította: — Tudom, hogy még nem volt szerencsém bemutatkozni önnek, de...

A lány úgy gondolta, most nyilván ugyanezzel a jelenséggel áll szemben, tehát csak annyit mondott: — Én nem Eila vagyok, hanem Suza.

— Suza! — álmélkodott az idegen.

— Azt mondják, pontosan úgy nézek ki, mint az anyám ennyi idős korában. Ön bizonyára ismerte. Fáradjon be, kérem.

A férfi meg se moccant. Úgy tűnt, kezd magához térni a meglepetésből, de még mindig sápadt volt.

— Én meg Nat Dickstein vagyok — mondta halvány kis mosollyal.

— Örvendek — felelte Suza. — Fáradjon... — Ekkor jött rá, mit mondott a férfi. Most rajta volt a sor, hogy meglepődjön. — Mister Dickstein! — kiáltott föl olyan hangosan, hogy az már sikoltásnak is beillett. Dickstein nyakába borult és megcsókolta.

— Hát emlékszik rám — mondta Dickstein, amikor a lány elengedte, örült, ugyanakkor zavarban is volt.

— Hát persze, hogy emlékszem! — felelte a lány. — Mindig megsimogatta Ezékiást. Maga volt az egyetlen, aki megértette, mit mond.

Dickstein arcán ismét felvillant az a halvány kis mosoly. — Hát persze... Ezékiás, a macska...

— No, jöjjön már be!

Dickstein belépett Suza mellett a házba, és a lány becsukta az ajtót. Karon fogta a férfit, és átvezette a négyszögletes halion. — Ez csodálatos! — lelkendezett. — Jöjjön ki velem a konyhába, éppen ott pancsolok: megpróbálok összecsapni egy tortát.

Egy székre mutatott, Dickstein leült, lassan körülnézett, és apró bólintásokkal nyugtázta, hogy megismeri a régi konyhaasztalt, a tűzhelyt és az ablakból elé táruló kilátást.

— Igyunk egy kávét — javasolta Suza. — Vagy inkább teát kér?

— Nem. Kávét, ha lehet. Köszönöm.

— Ha jól sejtem, a papát keresi. Ma délelőtt órája van, de nemsokára hazajön löncsölni. — A lány babkávét töltött egy régi tekerős darálóba.

— És az édesanyja?

— Tizenegy éve meghalt. Rákban. — Suza Dicksteinre nézett, és az ilyenkor szokásos sajnálkozó szavakat várta, de a férfi nem mondta ki őket, csak az arcára ültek ki a gondolatai. A lány ezért valahogy még jobban kedvelte. Darálni kezdte a kávét. A zaj betöltötte a csendet.

Amikor Suza elkészült, Dickstein megszólalt: — Ashford professzor még mindig tanít... éppen azt próbáltam kiszámítani, hány éves lehet.

— Hatvanöt — mondta a lány. — Nem dolgozik túl sokat. — Ez a hatvanöt borzasztóan soknak tűnik, de a papa nem néz ki öregnek, gondolta szeretettel: még mindig úgy vág az esze, mint a borotva. Suza kíváncsi volt, mivel foglalkozik Dickstein. — Maga Palesztinába emigrált? — kérdezte.

— Izraelbe. Egy kibucban élek. Szőlőt termelek és bort készítek belőle.

Izrael. Ebben a házban mindig Palesztinának nevezték. Mit fog szólni a papa ehhez a régi baráthoz, aki mindannak az ellentétét képviseli, amit ő gondol? A lány tudta a választ: nem számít, hiszen a papa csak elméletben politizál, nem gyakorlatban. Kíváncsi volt, miért jött Dickstein.

— Szabadságon van? — kérdezte.

— Nem. Üzleti úton. Úgy gondoljuk, a borunk már elég jó ahhoz, hogy Európába exportáljuk.

— Ez remek. És maga adja el?

— A lehetőségeket próbálom felkutatni. De mondjon már valamit önmagáról. Fogadni mernék, hogy nem egyetemi tanár.

Ez a megjegyzés kissé bosszantotta Suzát, és tudta, hogy enyhén el is pirult, de csak a füle mellett. Nem akarta, hogy ez a férfi azt képzelje róla: nem elég okos ahhoz, hogy egyetemi tanár legyen.

— Miből gondolja ezt? — kérdezte hűvösen.

— Magában annyi... melegség van. — Dickstein elkapta róla a pillantását, mintha rögtön meg is bánta volna, hogy ezekkel a szavakkal fejezte ki magát. — Különben is túl fiatal hozzá.

A lány érezte, hogy rosszul ítélte meg ezt az embert, hiszen nem nagyképű. — Ugyanolyan jó a nyelvérzékem, mint apámé, de a tudományos gondolkodásmód nem az én műfajom, úgyhogy stewardess lettem — mondta, közben azon tűnődött, vajon tényleg igaz-e, hogy a tudományos gondolkodás nem az ő műfaja, és nem arról van-e szó valóban, hogy nem elég okos a tanári pályához. Ráöntötte a forró vizet a szűrőre, és

kávéillat töltötte be a konyhát. Nem tudta, mit mondjon még. Fölpillantott Dicksteinre, és észrevette, hogy a férfi gondolatokba merülve, hatalmas barna szemével nyíltan bámulja. Á lány hirtelen zavarba jött — és ezt rendkívül szokatlannak találta. Meg is mondta a férfinak.

— Zavarba jött? Csakugyan? — kérdezte Dickstein. — Ez azért van, mert úgy bámultam magát, mint egy festményt vagy ilyesmit. Megpróbálok hozzászokni a gondolathoz, hogy maga nem Eila, hanem az a kislány a vén, szürke kandúrral.

— Ezékiás elpusztult, nem sokkal azután, hogy maga elment.

— Annyi minden megváltozott.

— Jó barátságban volt a szüleimmel?

— Az édesapja egyik tanítványa voltam. És távolról csodáltam az édesanyját. Eila... — Ismét elfordult, mintha azt a látszatot akarná kelteni, hogy nem is ő beszél, hanem valaki más. — Nem egyszerűen szép volt, hanem lélegzetelállítóan gyönyörű.

Suza a férfi arcába nézett. Szerelmes voltál belé, gondolta. Önkéntelenül és ösztönösen jött ez a gondolat; a lány rögtön gyanakodni is kezdett, hogy téved. Ámbár ez megmagyarázná, miért döbbent úgy meg a férfi az ajtóban, amikor őt meglátta. — Tud róla, hogy anyám volt az első hippi? — kérdezte.

— Nem értem, mire gondol.

— Szabad akart lenni. Föllázadt az arab nőket sújtó korlátozások ellen, pedig gazdag, liberális szellemű családból származott. Feleségül ment apámhoz, hogy elkerüljön a Közel-Keletről. Persze rájött, hogy a nyugati társadalomnak is megvannak a maga módszerei, amelyekkel elnyomja a nőket — így aztán nekilátott, hogy fölrúgja a szabályok zömét. — Amíg beszélt, Suzának eszébe jutott, mit szólt, amikor maga is felnőtt nő lett, és kezdte megérteni, mi a szenvedély, és hogy az anyja a szabad szerelem híve. Az biztos, hogy nagyon megrendült, de valahogy nem tudta felidézni azt az érzést.

— És ezért nevezi hippinek? — kérdezte Dickstein.

— A hippik a szabad szerelem hívei.

— Értem.

És abból, ahogyan erre reagált, Suza megtudta, hogy az anyja nem szerette Nat Dicksteint. Ez minden ok nélkül elszomorította. — Meséljen a saját szüleiről — mondta a férfinak. Úgy beszélt vele, mintha egyidősek lennének.

— Csak akkor, ha kitölti a kávét.

A lány nevetett. — Teljesen megfeledkeztem róla.

— Az apám cipész volt — kezdte Dickstein. — Remekül tudott cipőt foltozni, de nem volt valami híres üzletember. A harmincas években mégis jól ment a cipészeknek az East Enden. Az embereknek nem volt pénzük új cipőre, így aztán évről évre megjavíttatták a régit. Soha nem voltunk gazdagok, de valamivel több pénzünk volt, mint a körülöttünk élők zömének. És persze bizonyos családi nyomás is nehezedett apámra, hogy bővítse az üzletet, nyisson még egy műhelyt, vegyen föl új segédeket.

Suza elé tette a kávét. — Tejet? Cukrot?

— Csak cukrot kérek. Köszönöm.

— Kérem, folytassa. — Ez egészen más világ volt; olyan, amelyről a lány semmit nem tudott: még soha nem jutott eszébe, hogy egy cipésznek jól mehetett a sora a gazdasági válság idején.

— A bőrkereskedők szerint apám konok ember volt; csak a legjobb minőségű árut tudták eladni neki, semmi mást. Ha valami másodosztályú bőrük volt, azt mondták: „Ezt meg se próbáld rásózni Dicksteinre, mert rögtön visszaküldi.” Legalábbis nekem így mesélték. — Újra megjelent az arcán az a halvány kis mosoly.

— Még él az édesapja? — kérdezte Suza.

— A háború alatt halt meg.

— Hogyan?

— Hát, a harmincas évek a fasizmus jegyében teltek Londonban. Minden este szabadtéri gyűléseket tartottak. A szónokok azt hajtogatták, hogy a zsidók világszerte a dolgozó emberek vérét szívják. A szónokok meg a szervezők köztiszteletben álló középosztálybeli férfiak voltak, a hallgatóság azonban munkakerülő gazfickókból állt. A gyűlések után végigvonultak az utcákon, betörték az ablakokat és összeverték a járókelőket. A mi házunk tökéletes célpont volt nekik. Zsidók voltunk; apám üzlettulajdonos, tehát vérszívó; és a propagandájuknak megfelelően valóban valamivel jobban ment a sorunk, mint a körülöttünk élőknek.

Elhallgatott, a semmibe bámult. Suza várta a folytatást. Amíg az életéről mesélt, Dickstein mintha összehúzta volna magát — szorosan keresztbe vetette a lábát, összefonta a karját, behúzta a nyakát. A konyhaszéken ülve, paposan szürke, rosszul szabott öltönyében, hegyes könyökével, térdével, vállával úgy nézett ki, mint egy zsák aprófa.

— Az üzlet fölött laktunk. Minden átkozott éjszakán ébren feküdtem, és arra vártam, hogy továbbmenjenek. Szörnyen féltem, főleg azért, mert az apám is félt. Néha nem csináltak semmit, csak egyszerűen elmentek a ház előtt. Általában jelszavakat kiabáltak. Gyakran, nagyon gyakran betörték az ablakokat. Néhányszor benyomultak a műhelybe és ripityára törték. Azt hittem, föl fognak jönni a lépcsőn. A fejemre húztam a párnámat, és sírva átkoztam az Istent, amiért zsidónak teremtett.

— A rendőrség nem tett semmit?

— Megtették, amit tudtak. Ha arra jártak, véget vetettek a cécónak. De akkoriban sok dolguk akadt. Csak a kommunistáktól kaphattunk volna segítséget, hogy szembeszállhassunk velük, és apám ezt nem akarta. Persze valamennyi politikai párt szemben állt a fasisztákkal, de a vörösök voltak azok, akik a csákánynyeleket meg a feszítővasakat osztogatták, és ők építették a barikádokat is. Én megpróbáltam belépni a pártba, de nem vettek be; túl fiatal voltam.

— És az édesapja?

— Elcsüggedt. Az üzletet másodszor is összetörték, és már nem volt rá pénze, hogy rendbe hozassa. Úgy tűnt, nincs ereje, hogy máshol új életet kezdjen. Munkanélküli-segélyből tengődött, és hogy úgy mondjam, fokozatosan elsorvadt. 1938-ban halt meg.

— És maga?

— Én gyorsan felnőttem. Amint elég idősnek látszottam, beálltam katonának. Hamar fogságba estem. A háború után Oxfordba jöttem, aztán kimaradtam az egyetemről, és Izraelbe emigráltam.

— És ott van családja?

— Az egész kibuc a családom... de soha nem nősültem meg.

— Az anyám miatt?

— Talán. Részben. Maga nagyon szókimondó.

A lány újra érezte, hogy a füle töve kissé elpirul: — nagyon bizalmas dolgot kérdezett — gyakorlatilag egy idegentől, és mégis teljesen természetesnek találta, hogy megkérdezze. — Bocsánatot kérek — mondta.

— Ne mentegetőzzön — felelte Dickstein. — Ritkán szoktam így mesélni. Egyébként is, ez az egész utazás, igazán nem tudom, valahogy tele van a múlttal.

— Nosztalgia?

Dickstein vállat vont.

Csönd volt. Nagyon kedvelem ezt az embert, gondolta Suza. Tetszik a beszéde, a hallgatása, a nagy barna szeme és a sok emléke. Remélem, itt marad egy ideig.

Fogta a csészéket, és kinyitotta a mosogatógépet. Egy kávéskanál lecsúszott az egyik csészealjról, és beesett a hatalmas, régi frizsider mögé.

— Nofene! — mérgelődött Susan.

Dickstein letérdelt, és bekukucskált a frizsider alá.

— Most már örökre ott te marad — mondta a lány. — Ez a dög olyan nehéz, hogy meg se lehet mozdítani.

Dickstein a jobb kezével megemelte a frizsider egyik sarkát, a ballal meg alányúlt. Visszaengedte a frizsider sarkát, fölállt, és átnyújtotta a kanalat Suzának.

A lány rábámult. — Kicsoda maga? Amerika kapitány? Ez a frizsider borzasztóan nehéz!

— A földeken dolgozom. Honnan tud maga Amerika kapitányról? Gyerekkoromban megőrültünk érte.

— Most is divatban van. Fantasztikus, milyen művésziek azok a képregények.

— Ó, hogy a ménkű csapjon bele — dohogott Dickstein. — Nekünk titokban kellett olvasnunk, inert ócska ponyvának tartották őket. Most meg műalkotásnak tekintik. Egyébként ez az igazság.

A lány elmosolyodott. — Tényleg a földeken dolgozik? — kérdezte, hiszen a férfi inkább hivatalnoknak látszott, mint földművesnek.

— Persze.

— Egy borkereskedő, aki igazán megfogja a kapa nyelét a szőlőben. Ez rendkívüli.

— Izraelben nem az. Azt hiszem... nekünk kissé rögeszménkké vált... a termőföld.

Suza az órájára nézett, és meglepődött, milyen későre jár. — A papa most már bármelyik pillanatban hazaér. Ugye velünk löncsöl? Sajnos, csak szendviccsel tudom megkínálni.

— Pompás.

A lány fölszeletelt egy franciakenyeret, és hozzálátott, hogy salátát készítsen. Dickstein fölajánlotta, hogy megmossa a káposztát, erre Suza adott neki egy kötényt. Később rajtakapta Dicksteint, hogy ismét mosolyogva bámulja. — Mire gondol? — kérdezte tőle.

— Eszembe jutott valami, ami zavarba hozná — felelte a férfi.

— Azért csak ki vele!
— Itt voltam egyik este, úgy hat óra tájban — kezdte Dickstein. — Az édesanyja elment valahová. Azért jöttem, hogy kölcsönkérjek egy könyvet az édesapjától. Maga éppen a fürdőkádban volt. Az édesapját Franciaországból hívták telefonon, már nem emlékszem, milyen ügyben. Amíg ő beszélt, maga sírva fakadt. Én fölmentem, kivettem a kádból, megtöröltem és ráadtam magára a hálóingét. Talán négy-öt éves lehetett.
Suza nevetett. Hirtelen elképzelte Dicksteint a párás fürdőszobában, amint kinyújtja a kezét, és könnyedén kiemeli őt a szappanhabos meleg vízből. Ebben a látomásban azonban nem kislány volt, hanem felnőtt nő, vizes volt a melle, szappanhabos az ágyéka, és a férfi erős, biztos kézzel szorította magához... Ekkor kinyílt a konyhaajtó, belépett az apja, és az álom elillant, csak egy kis izgalom, meg némi bűntudat maradt utána.

Nat Dickstein úgy találta, hogy Ashford professzor szépen öregedett meg. Már csaknem teljesen kopasz volt, mindössze egy keskeny ősz fürt maradt a hajából, mint egy szerzetesnek. Kissé meghízott, lassabban mozgott, de az intellektuális érdeklődés szikrája még mindig ott ragyogott a szemében.
— Papa, meglepetés! Mit gondolsz, ki van itt? — kérdezte Suza.
Ashford ránézett a vendégre, és habozás nélkül rávágta: — Az ifjú Dickstein! Nahát! Kedves fiain!
Dickstein kezet fogott vele. Ashford kézfogása még mindig határozott és kemény volt. — Hogy van, professzor úr?
— Élek és virulok, édes fiam, különösen mióta a lányom itthon van és gondomat viseli. Emlékszik Suzára?
— Egész délelőtt az emlékeinket idézgettük — felelte Dickstein.
— Látom, már kötényt is adott magára. Ez még őt ismerve is gyorsan ment. Pedig már mondtam neki, hogy így soha nem fog férjhez menni. No, vegye le gyorsan, édes fiam, és jöjjön, igyunk egy pohárkával.
Dickstein bánatos mosollyal nézett Suzára, aztán engedelmesen követte Ashfordot a szalonba.
— Sherryt? — kérdezte Ashford.
— Köszönöm, csak egy kortyot kérek. — Dicksteinnek hirtelen eszébe jutott, miért jött ide. Úgy kell kiszednie Ashfordból, amit tudni akar, hogy az öreg ne vegye észre. Úgy érezte magát, mintha néhány óra

felszabadultság után most ismét a munkára kellene összpontosítania a figyelmét. De csak szépen, finoman, gondolta.

Ashford egy pohárka világos sherryvel kínálta.

— Most pedig mesélje el, mit csinált ennyi évig.

Dickstein a sherryt kortyolgatta. Nagyon száraz volt, ahogy Oxfordban szeretik. Elmondta a professzornak ugyanazt a történetet, amit Hassannak és Suzának is beadott arról, hogy exportpiacot keres az izraeli bornak. Ashford kérdéseiből kiderült, hogy jól ismeri az izraeli viszonyokat. A városokba vándorolnak-e a fiatalok a kibucokból? Elpusztította-e az idő és a jólét a kibucok közösségi szellemét? Keverednek-e és házasodnak-e az európai zsidók az afrikai és a levantei zsidókkal? Igen, nem, nem nagyon, válaszolta Dickstein a három kérdésre. Ashford ugyan udvariasan kerülte azt a kérdést, amely az Izrael politikai erkölcsét illető ellentétes álláspontjukra utalt volna, ám Izrael problémái iránti tárgyilagos érdeklődése mögött érezhető volt az alig rejtett vágy, hogy rossz híreket halljon.

Mielőtt Dickstein szerét ejthette volna, hogy föltegye a saját kérdéseit, Suza a konyhába hívta őket löncsölni. Hatalmas, pompás francia szendvicseket kaptak, és a lány fölbontott egy üveg vörösbort is. Dickstein már értette, mitől hízott meg Ashford.

Amíg kávéztak, megjegyezte: — Két héttel ezelőtt belebotlottam egy hajdani évfolyamtársamba, és mit gondol, hol? Luxemburgban.

— Yasif Hassan volt az? — kérdezte Ashford.

— Hogy találta ki?

— Azóta is tartjuk a kapcsolatot. Tudom, hogy Luxemburgban él.

— Gyakran találkozik vele? — kérdezte Dickstein, közben magában azt gondolta: csak szépen, finoman.

— Az elmúlt évek során jó néhányszor. — Ashford pillanatnyi hallgatás után folytatta: — Meg kell mondanom, Dickstein, hogy azok a háborúk, amelyek magának mindent megadtak, tőle mindent elvettek. A családja elvesztette az egész vagyonát, és most menekülttáborban él. Érthető, hogy Hassan Izrael elkeseredett ellensége.

Dickstein bólintott. Most már csaknem teljesen biztosra vette, hogy Hassan benne van a buliban.

— Nagyon kevés időt tölthettem vele; éppen el kellett érnem egy repülőgépet. Egyébként hogy van Hassan?

Ashford összeráncolta a szemöldökét. — Hogy is mondjam... úgy látom, kissé szórakozott. Mindig rohannia kell, hogy váratlan megbízásokat teljesítsen. Lemondja a megbeszélt találkozókat, állandóan furcsa telefonhívásokat bonyolít, sokszor rejtélyesen eltűnik. Lehet, hogy így viselkedik egy vagyonától megfosztott arisztokrata?

— Lehet — válaszolta Dickstein. Valójában pontosan ez jellemző egy ügynök viselkedésére, gondolta, és most már holtbiztosán tudta, hogy lebukott, amikor Hassannal összefutott. — Mással is szokott találkozni az évfolyamomból? — kérdezte Ashfordtól.

— Csak a jó öreg Tobyval. Most a konzervatív párt első vonalában ügyködik.

— Hát ez remek! — lelkendezett Dickstein. — Mindig úgy szónokolt, mint az ellenzék szóvivője, nagyképűsködött és védekezett egyszerre, örülök, hogy megtalálta magának a megfelelő helyet.

— Adhatok még egy kis kávét, Nat? — kérdezte Suza.

— Köszönöm, nem kérek. — Dickstein fölállt, — Segítek elmosogatni, aztán vissza kell mennem Londonba. Úgy örülök, hogy benéztem magukhoz.

— Majd a papa elmosogat — mondta mosolyogva Suza. — Ebben állapodtunk meg.

— Sajnos ez így van — vallotta be Ashford. — A kisasszony nem hajlandó másokra dolgozni, legkevésbé rám. — Ez a megjegyzés meglepte Dicksteint, mert oly nyilvánvaló volt, hogy nem igaz. Talán Suza nem sürgött-forgott állandóan az apja körül, de láthatóan úgy gondoskodott róla, ahogy egy munkába járó feleség tette volna.

— Bemegyek magával a városba — közölte a lány. — Csak magamra kapom a kabátomat.

Ashford kezet rázott Dicksteinnel. — Örülök, hogy meglátogatott, édes fiam, szívből örülök.

Suza bársonyblézerben jött vissza. Ashford az ajtóig kísérte őket, és mosolyogva integetett.

Ahogy végigmentek az utcán, Dickstein megállás nélkül beszélt, csak azért, hogy állandóan a lányt nézhesse. A blézer illett a fekete bársonynadrágjához, és bő, krémszínű blúzt viselt hozzá, amely selyemnek látszott. Akárcsak az anyja, ő is tudta, mit vegyen föl, hogy fényes, fekete haja és kifogástalan kreol bőre a lehető legjobban érvényesüljön. Dickstein, bár nagyon régimódinak érezte magát, a karját nyújtotta neki, hogy a lány

hozzáérjen. Kétségtelen, hogy Suzában is megvolt az a mágneses vonzerő, amely az anyjából is sugárzott: volt benne valami, amitől a férfiakat elöntötte az az inkább kapzsisághoz és nem testi vágyhoz hasonló sóvárgás, hogy birtokolják; hogy az övék legyen ez a gyönyörűség, és soha ne vehessék el tőlük. Dickstein már elég öreg volt ahhoz, hogy tudja, milyen csalóka minden ilyen vágy; és azt is tudta, hogy Eila Ashford nem tette volna boldoggá. De úgy tűnt, ebben a lányban van valami, ami az anyjából hiányzott, és ez a valami a melegség volt. Dickstein sajnálta, hogy soha többé nem fogja látni Suzát. Ha lenne rá idő, talán...

De sajnos nem lehet.

Amikor az állomásra értek, megkérdezte a lánytól: — Be szokott járni Londonba?

— Hát persze — felelte Suza. — Holnap is bemegyek.

— Miért?

— Hogy magával vacsorázzam.

Amikor Suza anyja meghalt, az apja csodálatosan viselkedett.

A kislány tizenegy éves volt: elég idős ahhoz, hogy megértse a halált, de túl fiatal ahhoz, hogy meg tudjon birkózni vele. A papa nyugodt volt és megvigasztalta. Tudta, mikor kell magára hagynia, hogy jól kisírja magát, és mikor kell rávennie, hogy szépen felöltözzön és elmenjenek vacsorázni. Teljesen fesztelenül beszélt neki a menstruációról, és szívesen kísérte el új melltartót venni. Új szerepet adott neki az életben: ő lett a ház asszonya, utasításokat adott a takarítónőnek, összeírta a tisztítóba küldött ruhák jegyzékét, és minden vasárnap reggel ő osztotta ki a sherryt a személyzetnek. Tizennégy éves korában már ő kezelte a háztartáspénzt. Jobban gondját viselte az apjának, mint Eila valaha is tette. Kidobta az elnyűtt ingeket, és újakat vett helyettük, anélkül, hogy a papa észrevette volna. Rájött, hogy anya nélkül is lehet szeretetben és biztonságban élni.

A papa szerepet adott neki is, csakúgy, mint az anyjának; és az anyjához hasonlóan ő is állandóan lázadt e szerep ellen, miközben egyfolytában játszotta.

Az apja azt akarta, hogy Suza maradjon Oxfordban, járjon egyetemre, majd aspirantúrára, és legyen tanár. Ez azt jelentette volna, hogy a lány itt marad, és gondoskodik az apjáról. Suza, azzal a nyugtalanító érzéssel, hogy ez csak ürügy, azt mondta: ő nem elég okos az ilyesmihez, és olyan munkát

vállalt, amely rákényszerítette, hogy egyhuzamban hosszú heteket töltsön távol az otthonától, és ne tudjon gondoskodni az apjáról. Fönn a levegőben, több ezer mérföldnyire Oxfordtól, ételt és italt szolgált fel középkorú férfiaknak, és azon töprengett, vajon valóban sikerült-e megváltoztatnia bármit is.

Az állomásról hazafelé ballagva arra a kátyúra gondolt, amelybe az élete került, meg arra, hogy valaha is ki tud-e kecmeregni belőle.

Éppen egy szerelmi kapcsolat végére ért; élete többi részéhez hasonlóan, ez is gépiesen követte a jól ismert mintát. A harmincas évei vége felé járó Julián filozófiát tanított, és a Szókratész előtti görögök tanaival foglalkozott; okos volt, tehetséges és ügyefogyott. Mindenre szedett valamit — hasist a szeretkezéshez, amfetamint a munkához, és Mogadont, hogy aludni tudjon. Elvált, de gyereke nem volt. Suza kezdetben érdekesnek, elbűvölőnek és szexuálisan vonzónak találta. A férfi azt szerette, ha az ágyban a lány lovaglóülésben helyezkedett el rajta. Külvárosi színházakba és furcsa diákbulikba vitte Londonban. De mindez elmúlt: Suza rájött, hogy a férfit nem érdekli igazán a szex; csak azért cipeli őt mindenfelé, mert jól mutat mellette; és csak azért kedveli a társaságát, mert ő úgy el van ragadtatva az eszétől. Egy szép napon Suza azon kapta magát, hogy Julián ingeit vasalja, miközben a férfi konzultációt tart; és ezzel körülbelül vége is volt a dolognak.

Suza néha vele egyidős vagy nála fiatalabb férfiakkal is lefeküdt, főleg azért, mert megkívánta a testüket. Rendszerint csalódást okoztak, és végül valamennyien untatták.

Már megbánta azt a hirtelen ötletet, amely arra késztette, hogy randevút beszéljen meg Nat Dicksteinnel. Nyomasztóan olyan volt, mint a többi férfi, akivel dolga akadt: egy nemzedékkel idősebb nála, és ordít róla, hogy gondoskodásra, figyelemre van szüksége. Ráadásul szerelmes volt az ő anyjába. Első látásra ugyanolyan apafigurának tűnt, mint a többiek.

De azért sok mindenben különbözik is tőlük, győzködte magát Suza. Hiszen gazdálkodó, nem egyetemi tanár — valószínűleg a legkevésbé művelt ember azok közül, akikkel valaha is találkája volt. Valóban elment Palesztinába, ahelyett, hogy oxfordi kávéházakban üldögélve csak szövegelne róla. A jobb kezével föl tudja emelni a frizsider egyik sarkát. Amíg együtt voltak, nemegyszer meglepte, mert egészen más volt, mint amilyennek ő képzelte.

Lehet, hogy Nat Dickstein fölrúgja az unalmas egyhangúságot, gondolta a lány.

És az is lehet, hogy már megint csak áltatom magam.

Nat Dickstein a Paddington állomás egyik telefonfülkéjéből hívta fel az izraeli nagykövetséget. Amikor fölvették a kagylót, a kereskedelmi hitelosztályt kérte. Ilyen osztály nem létezett: ez a Mossad üzenetközvetítő központjának álneve volt. Egy héber akcentussal beszélő fiatalembert kapcsoltak. Dickstein örült ennek, mert jóleső érzéssel töltötte el az a tudat, hogy vannak még olyan emberek, akiknek a héber az anyanyelvük, és nemcsak holt nyelvként ismerik. Tudta, hogy a beszélgetést automatikusan magnóra veszik, így rögtön bemondta az üzenetet: — Sürgősen értesítsd Billt. A konkurencia veszélyezteti az üzletet. Henry. — Válaszra sem várva letette a kagylót.

Az állomásról visszaballagott a szállodába, közben Suza Ashfordra gondolt. Úgy beszélték meg, hogy holnap este a Paddingtonon találkoznak. A lány az egyik barátnője lakásán fogja tölteni az éjszakát. Dickstein nem is tudta, hogyan fogjon hozzá a dologhoz — képtelen volt visszaemlékezni rá, hogy csak úgy kedvtelésből valaha is elvitt volna vacsorázni egy nőt. Fiatal korában nem volt pénze ilyesmire; a háború után meg túlságosan nyugtalanná és félszeggé vált, és idősebb fejjel se kapott rá az efféle szórakozásra. Persze sokszor vacsorázott együtt a kollégáival meg a kibuc lakóival a názáreti bevásárló körutak után; de ki hallott még olyat, elvinni valahova egy nőt csak azért, hogy kettesben legyenek és jól érezzék magukat egymás társaságában...

Mit kell ilyen helyzetben csinálni? A férfinak állítólag szmokingban, a saját kocsijával el kell mennie a nőért, és meg kell ajándékoznia egy nagy doboz, szalaggal átkötött bonbonnal. De abban állapodtak meg, hogy az állomáson várja majd Suzát, ráadásul se kocsija, se szmokingja. Hova vigye a lányt? Izraelben se ismer egyetlen éttermet sem, nemhogy Angliában.

Széles mosollyal az arcán egyedül sétált át a Hyde Parkon. Negyvenhárom éves fejjel ez bizony nevetséges helyzet. A lány jól tudja, hogy ő nem valami tapasztalt világfi, de nyilván fütyül rá. Hiszen az ő ötlete volt, hogy együtt vacsorázzanak. Azt is tudni fogja, melyik étterembe menjenek és mit rendeljenek. Ez aligha létkérdés. Dickstein úgy érezte, bárhogyan is lesz, ő élvezni fogja a találkozást.

Most meg kellett szakítania a munkáját. Miután rájött, hogy lebukott, semmit nem tehetett, amíg nem beszélt Pierre Borggal, és Borg el nem döntötte, hogy ő kilépjen-e a buliból, vagy sem. Aznap este moziba ment, és megnézte az *Egy férfi és egy nő* című filmet. Egyszerű, szépen elmesélt szerelmi történet volt, az aláfestő zene pedig egy fülbemászó latin-amerikai dallam. Még a felénél sem tartottak, amikor Dicksteinnek muszáj volt elmennie, mert úgy érezte, a történet megríkatja; de a dallam egész éjjel a fejében motoszkált.

Reggel leszaladt a szálloda közelében levő utcai telefonfülkébe, és ismét fölhívta a követséget. Amikor kapcsolták az üzenetközvetítő központot, csak ennyit mondott: — Itt Henry, jött valami válasz?

— Emelje az összeget 93 000-re és holnap folytassa a tárgyalást — felelte az ügyeletes.

— Válasz: tárgyalási napirend a repülőtéri tudakozóban — mondta Dickstein.

Pierre Borg tehát holnap 9 óra 30 perckor érkezik.

A négy férfi némán és éberen, ügynökökhöz illő türelemmel várakozott a kocsiban, ahogy fokozatosan rájuk sötétedett.

A középkorú, köpcös Pjotr Tyirin ballonkabátban ült a volánnál, körmeivel a műszerfalon dobolt, és ez úgy hallatszott, mintha galambok sétálnának egy bádogtetőn. Yasif Hassan ült mellette, David Rosztov és Kolja Bunyin pedig hátul.

Kolja a harmadik napon, a Kirchbergen levő Jean Monnet-palota megfigyelése közben bukkant arra a férfira, aki átadta Dicksteinnek az aktatáskát. Azonnal jelentette, hogy sikerrel járt. — A hivatali öltönyében nem látszik rajta annyira, hogy buzi, de egészen biztos vagyok benne, hogy ő az. Szerintem itt dolgozik.

— Gondolhattam volna — felelte Rosztov. — Ha Dickstein titkokra vadászik, nyilván nem a repülőtérről vagy az Alfa Hotelből toborozza az informátorait. Rögtön az Euratomba kellett volna küldenem Bunyint.

Pjotr Tyirinhez beszélt, de Hassan is hallotta, amit mondott, és megjegyezte: — Te sem gondolhatsz mindenre.

— De igen — válaszolta Rosztov.

Utasította Hassant, hogy szerezzen egy nagy fekete kocsit. Az amerikai Buick, amelyben most ültek, kissé feltűnő volt ugyan, de fekete és kényelmesen tágas. Kolja a lakásáig követte az Euratomban dolgozó férfit,

és a négy kém most a macskaköves utcán várakozott a magas, régi ház közelében.

Rosztov gyűlölte ezt a kalandregénybe illő színjátékot. Olyan régimódi volt. A húszas-harmincas éveket idézte, Bécset, Isztambult és Bejrútot, nem az 1968-as Nyugat-Európát. Egyszerűen veszélyes vállalkozás egy civilt az utcáról elrabolni, betuszkolni egy kocsiba, és addig verni, amíg kinyögi a szükséges információt. Olyan járókelők is megláthatják, akik nem félnek elmenni a rendőrségre, és elmondani, mit tapasztaltak. Rosztov az egyenes, tiszta, kiszámítható ügyeket szerette, és szívesebben használta a fejét, mint az öklét. De Dickstein nem került elő, így ez a fickó napról napra fontosabbá vált. Rosztovnak még ma meg kellett tudnia, hogy mit adott át Dicksteinnek.

— Nem bánnám, ha végre kijönne a házból — szólalt meg Tyirin.

— Nem sürgős — felelte Rosztov. Ez nem volt igaz, de nem akarta, hogy az emberei izgatottak és türelmetlenek legyenek, aztán hibákat kövessenek el. Tovább beszélt, hogy feloldja a feszültséget. — Természetesen Dickstein is ugyanazt tette, amit mi tettünk és most is teszünk. Figyelte az Euratom épületét, hazáig követte ezt az embert, és itt várakozott az utcán. A férfi kijött a házból, elment a homoszexuálisok mulatójába. Dickstein így szagolta ki, mi a gyönge pontja, és ezt használta föl ellene, hogy kiszedje belőle az információt.

— Tegnap és tegnapelőtt este nem volt ott a fickó a mulatóban — jegyezte meg Kolja.

— Mert rájött, hogy mindennek ára van, különösen a szerelemnek — magyarázta Rosztov.

— A szerelemnek? — kérdezte gúnyosan Kolja. Rosztov nem válaszolt.

Besötétedett, bekapcsolták az utcai világítást. A nyitott kocsiablakon beáramló levegő nyirkos volt; Rosztov ködpárát látott a lámpák fénykörében. A pára a folyó felől jött. Júniusban a sűrű köd sajnos csak hiú ábránd.

— Hát ez meg mi? — kérdezte Tyirin.

Egy szőke hajú, kétsoros zakót viselő férfi fürge léptekkel közeledett feléjük.

— Most aztán csönd legyen — szólt rájuk Rosztov.

A férfi megállt a ház előtt, amelyet figyeltek. Becsöngetett.

Hassan a kocsiajtó kilincsére tette a kezét.

— Még ne! — sziszegte Rosztov.

A manzárdszoba ablakán meglebbent a tüllfüggöny.

A szőke férfi várakozás közben a lábával dobolt a járdán.

— Lehet, hogy ez a fickó a szeretője? — kérdezte Hassan.

— Pofa be! — förmedt rá Rosztov.

Egy perc múlva kinyílt a kapu, és a szőke férfi belépett.

Rosztov futólag megpillantotta azt a fickót is, aki beengedte: az ő emberük volt. A kapu becsukódott és az alkalom elszállt.

— Túl gyorsan bement — szólalt meg Rosztov. — A fene egye meg.

Tyirin újra dobolni kezdett az ujjaival, Kolja meg vakarózott. Hassan ingerült mozdulatot tett, mintha egész idő alatt tudta volna, hogy ostobaság várakozni. Rosztov úgy gondolta, itt az ideje, hogy kissé letörje a szarvát.

Egy órán át nem történt semmi.

— Itthon töltik az estét — mondta Tyirin.

— Ha volt alkalmuk találkozni Dicksteinnel, valószínűleg nem mernek elmenni — felelte Rosztov.

— Bemegyünk? — kérdezte Kolja.

— Bajosan — válaszolta Rosztov. — Az ablakból látják, ki áll a kapuban. Nem hiszem, hogy idegeneket beengednének.

— De lehet, hogy a szöszi itt tölti az éjszakát — aggályoskodott Tyirin.

— Lehet.

— Egyszerűen be kéne törnünk a kaput — morogta Kolja.

Rosztov rá se hederített. Kolja folyton be akart törni, de soha nem alkalmazott erőszakot, amíg parancsot nem kapott rá. Rosztov arra gondolt, lehet, hogy most két embert kell elrabolniuk, ami sokkal kockázatosabb és veszélyesebb. — Van nálunk fegyver? — kérdezte.

Tyirin kinyitotta a kesztyűtartót, és előhúzott egy pisztolyt.

— Jól van — mondta Rosztov. — De nehogy elsüljön.

— Nincs megtöltve — felelte Tyirin. Begyömöszölte a fegyvert a ballonkabátja zsebébe.

— Ha a szöszi itt marad éjszakára, reggel kapjuk el őket? — kérdezte Hassan.

— Természetesen nem — válaszolta Rosztov. — Fényes nappal nem csinálhatunk ilyesmit.

— Akkor mi lesz?

— Még nem döntöttem el.

Éjfélig töprengett rajta, és akkor magától megoldódott a probléma.

Rosztov félig lehunyt szemmel figyelte a kaput, Azonnal észrevette, amikor lassan kinyílt. Kiadta a parancsot: — Most!

Kolja ugrott ki elsőnek a kocsiból, aztán Tyirin. Beletelt egy másodperc, míg Hassan rájött, mi történik, és akkor ő is követte a másik kettőt.

A két férfi éppen elköszönt egymástól; a fiatalabb a járdán állt, az idősebb, fürdőköpenyben, közvetlenül a kapunyílásban. A fickó az Euratomból kinyújtotta a kezét, és búcsúzóul megszorította a szeretője karját. Mindketten riadtan kapták föl a fejüket, amikor Kolja és Tyirin előpattant a kocsiból, és közrefogta őket.

— Ne moccanjanak! Egy szót se! — suttogta Tyirin franciául, és megmutatta nekik a fegyvert.

Rosztov észrevette, hogy Kolja csalhatatlan taktikai érzékkel úgy áll a fiatalabb fickó mellett, hogy egyúttal kissé a háta mögé is kerül.

— Jaj, istenem, ne, ne kezdjék újra, kérem — nyögte az idősebb férfi.

— Szálljanak be a kocsiba — parancsolt rájuk Tyirin.

— Gazemberek, miért nem tudnak bennünket végre békén hagyni? — kérdezte a fiatalabb.

Rosztov a kocsi hátsó üléséről figyelte és hallgatta őket, közben azt gondolta: Ez az a pillanat, amikor eldöntik, hogy velünk jönnek-e szépszerével vagy botrányt csinálnak. Gyorsan végignézett a sötét utcán. Senkit sem látott.

Kolja megérezte, hogy a fiatalabb férfi nem akar engedelmeskedni, ezért közvetlenül a válla alatt megragadta a fickó mindkét karját, és szorosan tartotta.

— Ne bántsa, magukkal megyek — mondta az idősebb férfi, és kilépett a házból.

— Egy frászt mész velük! — horkant föl a barátja.

A fene egye meg, dühöngött Rosztov.

A fiatalabb küszködve igyekezett kiszabadulni a szorításból, aztán megpróbált Bunyin lábára lépni, Kolja egy lépést hátrált, és a jobb öklével vesén vágta a fiút.

— Ne, Pierre! — kérlelte barátját az idősebb férfi túl hangosan.

Tyirin erre rávetette magát, és a férfi száját megszorította a tenyerével. Az viaskodni kezdett vele, kiszabadította a fejét, és mielőtt Tyirin ismét elhallgattatta, felkiáltott: — Segítség!

Pierre féltérdre ereszkedve nyögött.

Rosztov áthajolt a kocsi hátsó ülésén, és kiszólt a nyitott ablakon: — Indulás!

Tyirin fölemelte az idősebb férfit, és a járdán a kocsi felé cipelte. Pierre hirtelen magához tért az ökölcsapás okozta kábulatból, és megpróbált elfutni. Hassan kinyújtotta az egyik lábát és elgáncsolta. A fickó elnyúlt a macskaköveken.

Rosztov észrevette, hogy a szomszéd ház egyik emeleti ablakában villanyt gyújtottak. Ha ez a cirkusz még sokáig tart, mindannyiukat letartóztatják.

Tyirin betuszkolta az idősebb férfit a kocsi hátsó ülésére. Rosztov megragadta, és odaszólt Tyirinnek: — Fogom. Indíts! De gyorsan!

Kolja fölkapta a fiatalabb fickót, és a kocsihoz vonszolta. Tyirin beült a volán mögé, Hassan meg kinyitotta a másik ajtót. — Te marha, csukd be a ház kapuját! — förmedt rá Rosztov.

Kolja belökte a fiatalembert a kocsiba, a barátja mellé, aztán ő is beszállt a hátsó ülésre, így Rosztovval közrefogták a két foglyot. Hassan becsukta a ház kapuját, és beugrott a kocsi első üléséré. Tyirin beletaposott a gázba, és elhúzott a járda mellől.

— Atyaúristen, de elfuseráltátok! — mondta Rosztov angolul.

Pierre még mindig nyögött. Az idősebb fogoly megszólalt: — Mi semmit nem vétettünk maguk ellen.

— Igazán? — felelte Rosztov. — Három nappal ezelőtt a Rue Dicksen levő mulatóban maga átadott egy aktatáskát egy angol férfinak.

— Ed Rodgersnek?

— Nem ez a valódi neve — közölte Rosztov.

— Maguk rendőrök?

— Nem egészen. — Rosztov hagyta, hogy a férfi gondoljon, amit akar. — Én nem bizonyítékot gyűjtök maga ellen, hogy bíróság élé vigyem az ügyet. Csak azt akarom tudni, mi volt abban az aktatáskában.

Nem kapott választ. Tyirin hátraszólt a válla fölött: — Kihajtsak a városból valami csöndes, elhagyatott helyre?

— Várj — felelte Rosztov.

— Megmondom — szólalt meg az idősebb férfi.

— Körözz a városban — utasította Rosztov Tyirint, majd az Euratom munkatársára nézett. — Hát akkor, ki vele!

— Az Euratom egyik komputerlistája volt a táskában.

— És milyen adatokkal?

— Az engedélyezett hasadóanyag-szállítmányok részleteivel.
— Hasadóanyag? Vagyis nukleáris természetű anyagokra gondol?
— Uránérc, uránötvözetek, nukleáris hulladék, plutónium...
Rosztov hátradőlt az ülésen, és az ablakon át a város elsuhanó fényeit nézte. Száguldott a vér az ereiben az izgalomtól: Dickstein akciója lassan alakot öltött. Engedélyezett hasadóanyag-szállítmányok... az izraeliek tehát nukleáris üzemanyagot akarnak. Dickstein két dolgot kereshet azon a listán: vagy egy urántulajdonost, aki hajlandó eladni valamennyit a feketepiacon, vagy egy olyan uránszállítmányt, amit el tudna lopni.
És hogy mit fognak csinálni az anyaggal, ha megszerzik...
Az Euratom tisztviselője szakította félbe a gondolatmenetét: — Nem mehetnénk haza végre?
— Nekem egy másolat kell arról a listáról — közülte Rosztov.
— Nem tudok még egyet szerezni, már az első eltűnése is épp elég gyanús volt!
— Attól tartok, kénytelen lesz — mondta Rosztov. — De ha akarja, lefényképezzük, aztán visszaviheti az irodába.
A férfi felnyögött. — Jaj, istenem!
— Nincs más választása.
— Rendben van.
— Hajts vissza a házhoz — utasította Rosztov Tyirint, aztán az Euratom munkatársához fordult: — Holnap este hozza haza a listát. Valaki elmegy a lakására és lefényképezi.
A nagy kocsi végigsuhant a város utcáin. Rosztov úgy érezte, az emberrablás végül mégsem sikerült olyan rosszul. Kolja Bunyin ráförmedt Pierre-re: — Ne bámulj a pofámba!
Visszatértek a macskaköves utcába. Tyirin megállította a kocsit. — Oké — mondta Rosztov. — Engedd ki az idősebb ürgét. A barátja velünk marad.
Az Euratom munkatársa felkiáltott, mintha megütötték volna: — Miért?
— Arra az esetre, ha maga elvesztené a fejét, és holnap mindent bevallana a főnökeinek. Az ifjú Pierre lesz a túszunk. Szálljon ki.
Kolja kinyitotta az ajtót, és kiengedte a férfit, aki egy pillanatig a járdán álldogált. Kolja visszaült a kocsiba, és Tyirin elhúzott.
— Meg fogja csinálni? — kérdezte Hassan.
— Amíg vissza nem kapja a barátját, nekünk dolgozik — felelte Rosztov.
— És aztán?

Rosztov nem válaszolt. Arra gondolt, hogy talán az lenne a legokosabb, ha mind a kettőt megölnék.

Suzának volt egy lidérces álma.

Leszáll az este a folyóparton álló zöld-fehér házban. Egyedül van. Megfürdik, Sokáig fekszik a meleg, illatos vízben. Aztán bemegy a nagy hálószobába, leül a háromrészes toalett-tükör elé, és bepúderozza magát abból az ónixdobozból, amely az anyjáé volt.

Kinyitja a szekrényt, arra számítva, hogy az anyja ruháit szétrágta a moly, és az időtől elvékonyodva, kifakult foszlányokban fognak lehullani a vállfákról: de nem így van; minden darab tiszta, új és hibátlan, csak a molyirtó szagát lehet egy kissé érezni. Kiválaszt egy hálóinget — fehéret, akár a szemfedél —, és belebújik. Befekszik az ágyba.

Sokáig fekszik mozdulatlanul, arra várva, hogy Nat Dickstein eljöjjön az imádott Eilához. Leszáll az éj. Susog a folyó. Nyílik az ajtó. A férfi megáll az ágy lábánál és levetkőzik. Ráfekszik a lányra, akiben úgy lobban föl a páni félelem, ahogy a tűzvész első szikrája, mert rájön, hogy ez nem is Nat Dickstein, hanem a saját apja; és persze ő, Suza is rég halott: a hálóinge elporlad, a haja kihullik, a húsa elfonnyad, az arcbőre kiszárad, összezsugorodik, már csupaszon látszik minden foga meg a koponyája, ő maga pedig lassan csontvázzá változik, miközben a férfi nem száll le róla, és ő sikolt és sikolt és sikolt, aztán fölébred, izzadtan, reszketve, rémülten fekszik, azon töprengve, miért nem jön be senki, hogy megkérdezze, mi baja, amíg megkönnyebbülten rá nem jön, hogy a sikoltásokat is csak álmodta; és megvigasztalódva, bizonytalanul tűnődik az álom jelentésén, miközben ismét elszunnyad.

Reggel újra jókedvű, mint mindig, kivéve talán egy csöppnyi meghatározhatatlan szomorúságot, amely olyan, akár egy parányi felhő hangulata égboltján, és egyáltalán nem emlékszik az álomra, csak azt tudja, hogy egyszer valamire felriadt, de már nem aggasztja a dolog, elvégre az álmok arra valók, hogy helyettesítsék az aggodalmat.

HÉT

— Nat Dickstein uránt akar lopni — jelentette ki Yasif Hassan.

David Rosztov rábólintott. Máson járt az esze. Azon törte a fejét, hogyan szabaduljon meg Yasif Hassantól. Éppen a meredek sziklaorom — a luxemburgi óváros — lábánál húzódó völgyön sétáltak át. A Petrusse folyó partját itt zöld gyepszőnyeg borította, díszfákkal volt beültetve, és mindenütt sétautak kanyarogtak. — Van egy atomreaktoruk Dimonában, a Negev-sivatagban. A franciák segítségével építették, és valószínűleg ők szállították az üzemanyagot is. A hatnapos háború után De Gaulle beszüntette a fegyverszállítást, tehát nyilván uránt sem kaptak többet — mondta Hassan.

Ez magától értetődő, gondolta Rosztov; tehát azzal altathatja el a legjobban Hassan gyanúját, ha lelkesen egyetért vele. — Tökéletesen jellemző lenne a Mossadra, ha az volna a következő lépésük, hogy ellopnák valahonnan a szükséges uránt — mondta. — Pontosan így gondolkoznak. Ez a másokat falhoz állító gondolkodásmód teszi lehetővé, hogy semmibe vegyék a nemzetközi diplomácia finom árnyalatait.

Rosztov messzemenőbb következtetésekre volt képes, mint Hassan — ezért volt egyszerre oly lelkes, és ugyanezért nagyon szerette volna egy időre eltávolítani az útból az arabot. Rosztov tudott az egyiptomiak qattarai atomerőmű-tervéről, Hassan viszont szinte biztos, hogy nem — hiszen miért adnának ki efféle titkokat egy Luxemburgban működő ügynöknek?

Kairóból azonban minden kiszivárog, tehát valószínű, hogy az izraeliek is tudnak az egyiptomi bombáról. És mit fognak tenni? Saját bombát készítenek — amelyhez az euratombeli fickó szavaival — „hasadóanyagra” van szükségük. Rosztov szerint Dickstein megpróbál uránt szerezni az izraeli atombombához. De Hassan nem jut el erre a következtetésre, legalábbis egyelőre nem: és ő nem fogja hozzásegíteni, mert nem akarja, hogy Tel-Aviv megtudja, milyen közel jár az igazsághoz…

Amikor aznap este megérkezett a komputerlista, Rosztov még jobban megnyugodott, mert Dickstein valószínűleg ebből fog célpontot választan. Azt sem akarta, hogy Hassan erre rájöjjön.

David Rosztov izgatott volt. Úgy érezte magát, mint egy sakkjátszma közben, abban a pillanatban, amikor az ellenfél harmadik-negyedik lépése után kezd kibontakozni a koncepció, és ő rájön, merről éri majd a támadás, és hogyan verheti vissza. Nem felejtette el, miért vette föl a harcot

Dicksteinnel — az egyik oka a KGB-n belül kialakult ellentét volt közte és Feliksz Voroncov között, amit Andropov döntött el, a másik pedig a fia felvétele a matematika-fizika szakos iskolába, ami erőfeszítései jutalma lesz; —, de pillanatnyilag mindez visszaszorult gondolatai hátterébe. Most a vadászat izgalma és a zsákmány orrát megcsapó szaga hajtotta előre, ettől volt éber, ez okozta benne a feszültséget és ez fokozta kegyetlenségét.

Hassan az útjában állt. A buzgó, kétbalkezes Hassan, aki mindent jelent Kairónak, jelenleg sokkal veszélyesebb ellenfél volt, mint maga Dickstein. Minden hibája ellenére nem buta — sőt rendelkezik bizonyos jellegzetesen levantei, fortélyos intelligenciával, amit bizonyára kapitalista apjától örökölt, gondolta Rosztov. Rá fog jönni, hogy ő el akarja távolítani az útból, ezért kénytelen lesz valódi feladatot adni neki.

Átmentek a Pont Adolphe alatt. Rosztov megállt, hogy megcsodálja a híd íve alól elé táruló kilátást, amely Oxfordra emlékeztette, és ekkor hirtelen eszébe jutott, mit kezdjen az arabbal.

Hassanhoz fordult: — Dickstein rájött, hogy valaki követi, és ezt a tényt alighanem összekapcsolta a találkozásotokkal.

— Gondolod? — kérdezte Hassan.

— Ide figyelj. Dolgozni kezd valahol, belebotlik egy arabba, aki tudja a valódi nevét, és hirtelen követni kezdik.

— Biztos, hogy felmerült benne ilyesmi, de nem tudja.

— Igazad van. — Hassan arcára pillantva Rosztov látta, hogy az arabot mintha hájjal kenegetnék, ha azt mondja neki: Igazad van. Nem kedvel engem, de elismerésre vágyik — méghozzá nagyon, öntelt fickó — ezt ki lehet használni. — Dicksteinnek ellenőriznie kell a dolgot — folytatta. — Tel-Avivnak van rólad dossziéja?

Hassan a hajdani arisztokratikus nyegleségével vállat vont. — Ki tudja?

— Milyen gyakran találkoztál szemtől szembe más nemzetiségű, például amerikai, angol vagy izraeli ügynökökkel?

— Soha — felelte Hassan. — Rendkívül óvatos vagyok.

Rosztov majdnem hangosan fölnevetett, mert az igazság az volt, hogy Hassan túl jelentéktelen ügynök, a legnagyobb titkosszolgálatok észre sem veszik, és soha semmit nem csinált, ami elég fontos lett volna ahhoz, hogy más kémekkel kelljen találkoznia. — Ha nincs dossziéd — mondta Rosztov

—, akkor Dicksteinnek a barátaiddal kell beszélnie. Vannak közös ismerőseitek?

— Nincsenek. Az egyetemen találkoztam vele utoljára. Különben sem tudna meg semmit a barátaimtól. Fogalmuk sincs, mivel foglalkozom titokban. Nem szoktam elmesélni fűnek-fának, hogy...

— Hát persze — csillapította Rosztov, és igyekezett leplezni a türelmetlenségét. — De Dicksteinnek nincs más tennivalója, csak úgy általánosságban érdeklődnie kell a viselkedésedről, hogy megtudja, beleillik-e abba a sémába, ahogy a kémek viselkednek; például vannak-e rejtélyes telefonhívásaid, hirtelen távolléteid, olyan barátaid, akiket nem mulatsz be senkinek... Szóval: azt akarom tudni, van-e olyan oxfordi ismerősöd, akivel még mindig találkozni szoktál.

— A diákok között nincs. — Hassan már szabadkozott, és Rosztov tudta, hogy hamarosan meghallja, amit akar. — De a tanári karból hébe-hóba találkozom valakivel, név szerint Ashford professzorral. Egyszer-kétszer összehozott olyan emberekkel, akik hajlandók pénzt áldozni az ügyünkre.

— Ha jól emlékszem, Dickstein is ismerte Ashfordot.

— Hát persze. Ashford volt a sémi nyelvek tanszékének vezetője, és Dicksteinnel együtt jártunk az előadásaira.

— Na látod. Dicksteinnek csak meg kell látogatnia Ashfordot, és beszélgetés közben futólag meg kell említenie a nevedet. Ashford majd elmeséli neki, mit csinálsz és hogyan viselkedsz. Ebből rögtön rájön, hogy kém vagy.

— Ez csak afféle vaktában tapogatózás — felelte tétován Hassan.

— Egyáltalán nem — ellenkezett élénken Rosztov, bár Hassannak igaza volt. — Ez közismert módszer. Magam is sokszor alkalmaztam. Remekül bevált.

— És ha kapcsolatba lépett Ashforddal...

— Akkor van rá esélyünk, hogy újra a nyomára akadjunk. Tehát azt akarom, hogy utazz Oxfordba.

— Ó! — Hassan nem vette észre, milyen irányba halad a beszélgetés, így most sarokba volt szorítva. — Lehet, hogy Dickstein csak telefonon hívta föl Ashfordot...

— Lehet, de az efféle kérdezősködést sokkal egyszerűbb személyesen elintézni, mert azt mondhatod: a városban jártál és csak úgy beugrottal, hogy elbeszélgessetek a régi, szép időkről. Egy nemzetközi

telefonbeszélgetésben nehéz lenne ilyen könnyedén csevegni. Ugyanebből az okból, ahelyett, hogy telefonálnál, neked is inkább oda kell menned.

— Azt hiszem, igazad van — mondta Hassan vonakodva. — Úgy terveztem, hogy azonnal jelentést teszek Kairónak, amint elolvastuk a komputerlistát...

Rosztov éppen ezt próbálta elkerülni. — Jó ötlet — felelte. — De sokkal pofásabb lesz a jelentés, ha azt is közölheted, hogy újra Dickstein nyomára akadtál.

Hassan a kilátást bámulta, és úgy meredt a távolba, mintha Oxfordot akarná meglátni. — Forduljunk vissza — mondta. — Már eleget sétáltam.

Most jött el az ideje egy kis haverkodásnak. Rosztov átölelte Hassan vállát. — Ti, európaiak olyan puhányok vagytok.

— Csak azt ne mondd, hogy a KGB-nek kutyaélete van Moszkvában.

— Akarsz egy orosz viccet hallani? — kérdezte Rosztov, ahogy fölkapaszkodtak a hegy oldalában az út felé. — Brezsnyev elmeséli idős anyjának, milyen jól megy a sora. Megmutatja neki hatalmas lakását, amelyben az égvilágon minden van: nyugati bútor, mosogatógép, frizsider, személyzet stb. Az anyja egy szót se szól. Ekkor Brezsnyev elviszi a dácsájába, a Fekete-tengerhez. Óriási villa, úszómedence, magánstrand, még nagyobb személyzet. A mama ettől sem esik hasra. Brezsnyev erre beülteti a Zil limuzinjába, és elviszi a vadászházába, eldicsekszik a gyönyörű erdőkkel, fegyverekkel, kutyákkal. Végül megkérdezi: „Mama, mama, hát nem vagy büszke rám? Miért nem mondasz már valamit?” Az anyja csak annyit válaszol: „Ez mind nagyon szép, Leonyid. De mihez kezdesz, ha visszajönnek a kommunisták?”

Rosztov harsányan hahotázott a saját viccén, de Hassan épp csak elmosolyodott.

— Te nem találod jó viccnek? — kérdezte Rosztov.

— Nem nagyon — felelte Hassan. — Te is csak azért nevetsz rajta, mert lelkiismeret-furdalásod van. Nekem nincs, én tehát nem találom olyan mulatságosnak.

Rosztov vállat vont és azt gondolta: Köszönöm, Yasif Hassan. Az iszlám válaszolt Sigmund Freudnak. Fölértek az útra, és az elsuhanó kocsikat nézegették, amíg Hassan kifújta magát. Ismét Rosztov szólalt meg: — Figyelj csak, van valami, amit mindig meg akartam tőled kérdezni. Tényleg megkefélted Ashford feleségét?

— Csak háromszor-négyszer hetenként — felelte Hassan, és hangosan fölnevetett.

Rosztov rávágta: — No és most kinek van lelkiismeret-furdalása?

Dickstein túl korán ért ki az állomásra, a vonat meg késett, úgyhogy egy teljes órát várnia kellett. Ez volt életében az egyetlen alkalom, amikor az első betűtől az utolsóig kiolvasta a *Newsweek*et. A lány futólépésben, széles mosollyal jött át a forgón, ahol a jegyeket ellenőrizték. Éppúgy, mint tegnap, most is átölelte és megcsókolta a férfit; de ezúttal hosszabb volt a csók. Dickstein valahogy arra számított, hogy hosszú ruhában, nercstólában fogja viszontlátni, mint egy bankár feleségét, aki este szórakozni megy a tel-avivi 61-es Klubba; de Suza természetesen egy másik ország, egy másik nemzedék gyermeke volt, és magas szárú csizmát viselt, amely eltűnt lábszárközépig érő szoknyájának szegélye alatt. Selyemblúzához hímzett mellényt hordott, olyat, mint a matadorok. Az arcát sem festette ki. Üres kézzel jött: nem volt nála se kabát, se retikül, se neszesszer. Egy pillanatig mozdulatlanul állva mosolyogtak egymásra. Dickstein, aki nem tudta biztosan, mit csináljon, ugyanúgy, mint tegnap, a karját nyújtotta neki, és úgy tűnt, a lánynak ez tetszik. A taxiállomáshoz sétáltak.

Amikor beültek a kocsiba, Dickstein megkérdezte: — Hova szeretne menni?

— Nem foglalt asztalt?

Ez eszembe juthatott volna, gondolta a férfi. — Nem ismerem a londoni éttermeket — mondta.

— Kings Road — szólt oda Suza a sofőrnek. Ahogy a taxi elindult, Dicksteinre nézett. — Hello, Nathaniel.

Soha senki nem szólította Nathanielnek. Ez tetszett neki.

A chelsea-i étterem, amelyet a lány választott, kicsi volt, homályos és divatos. Amíg az asztalukhoz mentek, Dickstein mintha egy-két ismerős arcot látott volna, és görcsbe rándult a gyomra, amíg magában megpróbálta kitalálni, hova tegye őket; aztán rájött, hogy popénekesek, akiket képeslapokban látott, és ekkor ismét megnyugodott, örült, hogy a reflexei még mindig ilyen jól működnek, annak ellenére, hogy teljesen szokatlan módon tölti el ezt az estét. Azt is örömmel nyugtázta, hogy a többi vendég között mindenféle korosztályt fölfedezett, mert kissé tartott tőle, hogy ő lesz a legidősebb férfi a láthatáron.

Leültek, és megkérdezte a lánytól: — Mindegyik udvarlóját ide hozza?

Suza fagyos mosollyal válaszolt. — Most mondott először ostobaságot.

— Bocsánatot kérek. — Dickstein legszívesebben bokán rúgta volna magát.

— Mit szeretne vacsorázni? — kérdezte Suza, és a kínos pillanat elszállt.

— Otthon rengeteg egyszerű, tápláló ételt eszem a kibucban. Amikor úton vagyok, szállodákban lakom, és mindenféle csemegének álcázott szemetet raknak elém. Az olyanfajta ételt szeretem, amit egyik helyen sem kapok: sült báránycombot, bélszínt, vesepecsenyét és lancashire-i, fedő alatt párolt burgonyás birkahúst.

— Azt szeretem magában — mosolygott a lány —, hogy halvány gőze sincs, mi a menő és mi nem; meg azt, hogy ráadásul fütyül rá.

Dickstein végigsimította a zakója hajtókáját. — Nem tetszik az öltönyöm?

— De nagyon — felelte a lány. — Nyilván már akkor is ódivatú volt, amikor megvette.

Dickstein marhasültet választott a zsúrkocsiról, Suza meg valami hirtelen sült májat, amit farkasétvággyal evett. Dickstein egy üveg burgundit rendelt: gyöngébb bor nem illett volna a májhoz. Egy dologhoz értett igazán: a borokhoz. Mégis hagyta, hogy csaknem az egészet a lány igya meg: ő mindig rendkívül kisétkű volt.

Suza mesélt neki azokról az időkről, amikor kipróbálta az LSD-t. — Felejthetetlen élmény volt. Kívül-belül éreztem az egész testemet. Hallottam a saját szívdobogásomat. Csodálatos érzés volt megérinteni a bőrömet. És a színek... Mégis, fölmerül a kérdés, vajon a kábítószer mutatott-e nekem bámulatos dolgokat, vagy egyszerűen csak ámulatba estem tőle. Vajon újfajta világlátásról van szó, vagy pusztán összegzi azokat az érzéseket, amelyeket akkor élnénk át, ha valóban új módon látnánk a világot?

— Később már nem volt szüksége rá? — kérdezte Dickstein.

A lány megrázta a fejét. — Nem szeretem ennyire elveszíteni az önuralmamat. De azért örülök, hogy tudom, milyen érzés.

— Én éppen ezért nem szeretek berúgni: az ember olyankor nem ura önmagának. Bár biztos vagyok benne, hogy a két dolog nem ugyanabba a súlycsoportba tartozik. Legalábbis amikor egyszer-kétszer leittam magam, nem éreztem úgy, hogy megtaláltam a világegyetem problémáinak megoldását.

Suza legyintett. Hosszú, keskeny keze volt, éppolyan, mint Eilának; és Dickstein hirtelen visszaemlékezett Eilának ugyanerre a kecses mozdulatára. — Nem hiszek benne, hogy kábítószerekkel meg lehet oldani a világegyetem problémáit — mondta a lány.

— Miben hisz, Suza?

A lány tétovázott, halvány mosollyal nézett a férfira. — Abban hiszek, hogy az embernek csak szerelemre van szüksége — felese kissé szabadkozva, mintha arra számítana, hogy kigúnyolják érte.

— Ez a filozófia sokkal jobban illik egy swingelő londonihoz, mint egy harcedzett izraelihez.

— Az a gyanúm, nincs értelme megkísérelni, hogy megtérítsem.

— Nincs nekem olyan szerencsém.

A lány Dickstein szemébe nézett. — Sosem lehet tudni.

Dickstein az étlapra pillantott. — Desszertnek földiepret kellene ennünk.

Suza hirtelen megszólalt: — Mondja meg, kit szeret, Nathaniel.

— Egy öregasszonyt, egy kisgyereket, meg egy szellemet — felelte azonnal Dickstein, mert már ő is föltette magának ugyanezt a kérdést. — Az öregasszonyt Esthernek hívják, és még emlékszik rá, milyenek voltak a pogromok a cári Oroszországban. A gyerek egy Mottie nevű kisfiú. A Kincses sziget a kedvence. Az apja a hatnapos háborúban halt meg.

— És a szellem?

— Kér földiepret?

— Igen, kérek.

— Tejszínt?

— Köszönöm, nem. Ugye, nem akar a szellemről beszélni?

— Ahogy találkozom vele, bemutatom magának. Júniust írtak, és a földieper pompás volt. — Most pedig maga mondja meg, kit szeret — kérte Dickstein.

— Hát — felelte a lány, aztán egy percig gondolkozott. — Hát... — Letette a kanalát. — Ó, a fenébe is, Nathaniel, azt hiszem, magát szeretem!

Suza első gondolata ez volt: Mi a fene történt velem? Miért mondtam ezt?

Aztán meg azt gondolta: Fütyülök rá; hiszen igaz.

És végül: De *miért* szerettem bele?

Azt nem tudta, miért, csak azt, hogy mikor. Két olyan pillanat volt, amikor beleláthatott a férfiba, és megpillanthatta az igazi Dicksteint: először akkor, amikor a harmincas évekről és a londoni fasisztákról mesélt, másodszor meg akkor, amikor azt a kisfiút említette, akinek az apját a hatnapos háborúban ölték meg. Mindkét alkalommal lehullott róla az álarc. Suza azt hitte, hogy egy rémült kis embert fog látni, aki elbújik a sarokban. A valóságban azonban a férfi erős, magabiztos és határozott volt. Ezekben a pillanatokban a lány úgy érzékelte ezt a belőle sugárzó erőt, mint valami átható illatot. Kissé elkábult tőle.

A férfi furcsa volt, erős és izgató. Suza a közelébe akart férkőzni, meg akarta érteni az észjárását, ismerni akarta a legtitkosabb gondolatait. Meg akarta érinteni csontos, sovány testét, érezni akarta, ahogy Dickstein erős keze megragadja, és bele akart nézni szomorú, barna szemébe, amikor a szenvedély hevében felkiált a gyönyörtől. A szerelmét akarta.

Eddig még soha nem érzett ehhez foghatót.

Nat Dickstein tudta, hogy nem jól van ez így.

Suza ötéves volt, amikor összebarátkozott vele, a kedves bácsival, aki értett a gyerekek és a macskák nyelvén. És ő, Dickstein most ezt a gyerekkori ragaszkodást használja ki. Szerette Eilát, aki meghalt. De van valami beteges a lányához fűződő kapcsolatában, aki az anyja tökéletes hasonmása.

Ő nemcsak zsidó, hanem ráadásul izraeli is; sőt nemcsak izraeli, hanem a Mossad ügynöke. Ha valaki, akkor ő az, aki nem szerethet egy olyan lányt, aki félig arab.

Ha egy gyönyörű lány beleszeret egy kémbe, a kém köteles föltenni önmagának a kérdést, hogy a lány melyik ellenséges titkosszolgálatnak dolgozik.

Valahányszor az évek során egy nő megkedvelte, Dickstein ebből a meggondolásból viselkedett hűvösen vele. A nő előbb-utóbb megértette, végül csalódottan odébbállt; és az a tény, hogy Suza kicselezte a tudatalattiját azzal, hogy a szívébe lopta magát, mielőtt neki ideje lett volna védekezni, csak újabb okot adott a gyanakvásra.

Dickstein tudta, hogy nem jól van ez így.

De fütyült rá.

Taxival mentek ahhoz a házhoz, ahol a lány az éjszakát akarta tölteni. Behívta Dicksteint — barátai, a lakás tulajdonosai elutaztak —, és együtt bújtak ágyba. Itt kezdődtek a problémák.

Suza először azt hitte, hogy a férfi túl heves és szenvedélyes lesz, amikor a kis hallban állva megragadta a karját és keményen megcsókolta, majd amikor ő megfogta Dickstein kezét és a mellére húzta, a férfi felnyögött: — Jaj, istenem. — A lány agyán ekkor átfutott egy cinikus gondolat: Ilyen színjátékot már máskor is láttam; a pasast úgy a hatalmába keríti a szépségem, hogy a szó szoros értelmében megerőszakol, és öt perccel azután, hogy lefeküdtünk, már horkolva alszik, mint a bunda. Aztán elhúzódott Dicksteintől, belenézett szelíd, nagy barna szemébe, és azt gondolta: bármi történjék is, az nem lesz színjáték.

Bevezette a férfit a lakás túlsó végében levő egyszemélyes, udvarra néző hálószobába. Olyan gyakran aludt itt, hogy szinte már az ő szobájának tekintették; valóban volt a szekrényben meg a fiókokban néhány holmija. Suza leült a keskeny ágy szélére, és lehúzta a csizmáját. Dickstein az ajtóban állva figyelte. A lány mosolyogva nézett föl rá. — Vetkőzz le — mondta neki.

Dickstein leoltotta a villanyt.

Suzán úgy száguldott végig az izgalom, mint a hasis okozta bódulat első bizsergése. Ki ez az ember valójában? London külvárosában született, de Izraelben él; olyan, mint egy negyvenes iskolás fiú; sovány, de mégis olyan erős, akár egy bivaly; látszólag kissé félszeg és ideges, igazából azonban magabiztos, és valami különös erő lakozik benne. Mit művelhet egy ilyen férfi az ágyban?

Suza bebújt a takaró alá. Furcsán meghatotta, hogy a férfi sötétben akar szeretkezni. Dickstein mellé feküdt, és ezúttal nagyon szelíden csókolta meg. A lány végigsimította kemény, csontos testét, és nyitott szájjal adta vissza a csókot. Pillanatnyi habozás után Dickstein hasonlóképpen viszonozta, és Suza már sejtette, hogy a férfi még soha nem csókolózott így, vagy legalábbis nagyon régen nem. Dickstein most rendkívül gyöngéden, csak az ujjai hegyével érintette meg a lányt, mintha föl akarná fedezni a testét, és mélységes csodálat hallatszott a hangjában, amikor megérezte, hogy Suza mellbimbója feszes és kemény. A simogatásából hiányzott az a felületesség és szakértelem, amit Suza oly jól ismert korábbi kapcsolataiból: a férfi úgy viselkedett, mintha... nos, mintha még soha nem lett volna dolga nővel. A lány erre a gondolatra elmosolyodott a sötétben.

— Gyönyörű a melled — mondta Dickstein.

— A tied is — felelte a lány, és újra megérintette.

A csoda hatni kezdett, és Suzát elöntötték az új benyomások: érezte a férfi érdes bőrét, szőrös lábát, enyhe férfiszagát. De ekkor hirtelen mintha valami változást tapasztalt volna, amelynek nem volt nyilvánvaló oka, és egy pillanatig azon tűnődött, vajon nem csak képzelődik-e, mert a férfi még mindig simogatta; de ő tudta, hogy ez a simogatás már csak gépies, a férfinak máshol jár az esze, nem rá gondol.

Már éppen meg akart szólalni, amikor Dickstein visszahúzta a kezét, és azt mondta: — Nem megy. Nem tudom megtenni.

A lány egy pillanatra pánikba esett, de leküzdötte. Nem önmagáért rettegett — *Épp elég kemény fütyköst láttál már, édes lányom, arról a néhány löttyedtről nem is beszélve* —, hanem a férfiért aggódott, hogy mi lesz vele, ha kudarcot vall vagy szégyenben marad, és...

Mindkét karjával átölelte és szorosan magához húzta Dicksteint. — Bármit teszel is, kérlek, ne menj el — mondta neki.

— Nem megyek.

Suza villanyt akart gyújtani, hogy lássa a férfi arcát, de valami azt súgta neki, hogy e pillanatban ezt nem szabad meglennie. Dickstein melléhez szorította az arcát. — Nős vagy?

— Nem.

A lány kinyújtotta a nyelvét, és megnyalta Dickstein bőrét. — Úgy érzem, mintha bántaná valami a lelkiismeretedet. Talán az a baj, hogy félig arab vagyok?

— Nem hiszem.

— Vagy az, hogy Eila Ashford volt az anyám? Ugye, szerelmes voltál belé?

— Miből jöttél rá?

— Abból, ahogy beszéltél róla.

— Ó! Hát, nem hiszem, hogy emiatt lelkiismeret-furdalásom lenne, de lehet, hogy tévedek, doktornő.

— Hm. — Lassan kezd kibújni a csigaházából, gondolta Suza, és megcsókolta a férfi mellét. — Válaszolnál egy kérdésre?

— Azt hiszem, igen.

— Mikor szeretkeztél utoljára?

— Ezerkilencszáznegyvennégyben.

— Csak tréfálsz, ugye? — kiáltott fel a lány őszinte döbbenettel.

— Most mondtál először ostobaságot.

— Én... igazad van. Bocsáss meg, — Suza tétovázott. — De hát, miért?

Dickstein felsóhajtott. — Nem tudok... Képtelen vagyok beszélni róla.

— De beszélned kell. — A lány kinyújtotta a kezét, és meggyújtotta az éjjeliszekrényen álló lámpát. Dickstein lehunyta a szemét az éles fényben. Suza felkönyökölt. — Figyelj rám — mondta. — Nincsenek játékszabályok. Felnőttek vagyunk, meztelenül fekszünk egy ágyban, és ezerkilencszázhatvannyolcat írunk: bármi legyen is az, ami felizgat, én benne vagyok.

— Nincs semmi ilyesmi — mondta a férfi még mindig csukott szemmel.

— És titkok sincsenek. Ha félsz vagy undorodsz valamitől, megmondhatod, sőt, meg kell mondanod, Még soha senkinek nem mondtam azt, hogy „Szeretlek." Kérlek, Nat, szólj már valamit.

Sokáig csönd volt. A férfi nyugodtan, mozdulatlanul, lehunyt szemmel feküdt. Végül beszélni kezdett.

— Máig sem tudom, hol voltam. Marhavagonban vittek oda, és akkoriban a táj alapján még nem tudtam megkülönböztetni egyik országot a másiktól. Különleges tábor volt; orvosi kutatóközpont. A rabokat más táborokból válogatták össze. Mindannyian fiatalok voltunk, egészségesek és zsidók.

Itt jobbak voltak a körülmények, mint abban a táborban, ahová először vittek. Kaptunk ennivalót, takarót és cigarettát, nem volt sem lopás, sem verekedés. Kezdetben azt hittem, megfogtam az isten lábát. Rengeteg vizsgálatot végeztek — vérvétel, vizelet, fújj bele ebbe a csőbe, kapd el ezt a labdát, milyen betűket látsz a táblán, és így tovább. Mintha kórházban lettem volna. Aztán elkezdődtek a kísérletek. Még most sem tudom, vajon volt-e ezek mögött igazi tudományos érdeklődés. Úgy értem, ha valaki állatokkal végez ilyen kísérletéket, akkor meg tudom érteni, hogy az valóban nagyon érdekes és tanulságos lehet. Ámbár az orvosok nyilván nem voltak normálisak. Nem tudom.

Elhallgatott, nagyot nyelt. Egyre inkább nehezére esett, hogy nyugodtan beszéljen. — El kell mondanod nekem, hogy mi történt, elejétől végig — suttogta Suza.

Dickstein sápadt volt, és nagyon halkan beszélt. Még mindig nem nyitotta ki a szemét. — Bevittek egy laboratóriumba. Az őrök, akik odakísértek, folyton kacsingattak, oldalba bökdöstek, és azt hajtogatták, hogy glücklich — vagyis szerencsés vagyok. Hatalmas szoba volt, alacsony

mennyezettel és vakító lámpákkal. Hatan vagy heten voltak odabent, filmfelvevővel. Középen ágy állt, csak egy csupasz matracot dobtak rá lepedő nélkül. A matracon egy nő feküdt. Rám parancsoltak, hogy keféljem meg. Meztelenül reszketett — ő is fogoly volt. Odasúgta nekem: „Te megmented az én életemet, és én is megmentem a tiedet.” Aztán túlestünk rajta. De ez csak a kezdet volt.

Suza megérintette a férfi ágyékát, és érezte a merevedést. Most már mindent értett. Simogatni kezdte, először csak gyöngéden, és várta, hogy Dickstein folytassa a történetet, mert most már tudta, hogy mindent el fog mesélni.

— Ezután többször változtattak a kísérleten. Hónapokon át minden napra jutott valami. Néha gyógyszer. Egy idős nő. Egyszer egy férfi. Közösülés különböző pózokban — állva, ülve, rnindenhogyan. Orális szex, anális szex, maszturbáció, csoportszex. Ha valaki kudarcot vallott, azt megkorbácsolták vagy agyonlőtték. Ugye érted már, miért nem került napvilágra a sztori a háború után? Azért, mert minden túlélőt gyötört a bűntudat.

Suza most már erőteljesebben simogatta. Biztos volt benne, bár maga sem tudta, miért, hogy pontosan ezt kell tennie. — Mondd el. Az egészet.

Dickstein zihálva kapkodta a levegőt. Kinyitotta a szemét, és a sima, fehér mennyezetre bámult, de egy múltbeli helyet látott. — A végén... ez volt a legszégyenletesebb... egy apácát hoztak. Először azt hittem, hogy hazudnak nekem, és csak beöltöztették apácának, de aztán franciául kezdett imádkozni. Nem volt lába... amputálták, csak azért, hogy megfigyeljék, milyen hatással van rám... iszonyú volt, és én... és én...

Ekkor hirtelen megvonaglott, Suza pedig a férfi pénisze fölé hajolt és a szájába vette. Dickstein okkor már görcsösen rángatózott, közben ütemesen nyögte: — Jaj, ne, ne, ne! — Aztán lecsillapodott és sírva fakadt.

Suza megcsókolta könnyes arcát, és egyre azt ismételgette, hogy nincs semmi baj. A férfi lassan megnyugodott, és néhány percre el is szunnyadt. A lány mellette feküdt, és nézte, ahogy eltűnik az arcáról a feszültség, hogy átadja a helyét a békességnek. Aztán Dickstein kinyitotta a szemét, és megkérdezte:— Miért csináltad ezt?

— Hát... — Az előbb a lány maga sem értette pontosan, miért tette, de úgy érezte, most már minden világos. — Előadást is tarthattam volna neked

— mondta. — Elmondhattam volna, hogy nincs miért szégyenkezned; hogy az emberi képzelet tele van szörnyűségekkel: a nők arról álmodnak, hogy megkorbácsolják őket, a férfiak meg látomásaikban a korbácsot tartják a kezükben; hogy itt, Londonban olyan pornográf könyveket vásárolhatsz, amelyek az amputáltakkal való szexuális kapcsolatról szólnak, színes fényképekkel illusztrálva. Elmondhattam volna azt is, hogy sok férfiba szorult annyi vadállati kegyetlenség, amennyivel megfelelt volna a követelményeknek egy náci laboratóriumban. Vitatkozhattam volna veled, de mindez semmin se változtatott volna. Be kellett bizonyítanom neked. Amellett — folytatta szomorú mosollyal — nekem is van egy sötét titkom.

Dickstein megérintette Suza arcát, aztán előrehajolt és megcsókolta az ajkát. — Kislány, hol szereztél ennyi bölcsességet?

— Ez nem bölcsesség, hanem szerelem.

Ekkor Dickstein szorosan magához ölelte, megsimogatta és megcsókolta a lányt, később szeretkeztek, nagyon egyszerűen, kevés szóval, vallomások, sötét gondolatok és bizarr vágyak nélkül; egy régen együtt élő pár ismerős meghittségével szerezlek örömet egymásnak, mint akik nagyon jól ismerik egymást, aztán nyugodt, boldog álomba merültek.

David Rosztov keserűen csalódott az Euratom komputerlistájában. Miután Pjotr Tyirinnel együtt hosszú órákat töltött azzal, hogy megpróbálja kiszipkázni belőle a bizalmas információkat, világossá vált, hogy a szállítmányok lajstroma rendkívül hosszú, így valószínűleg nem lesznek képesek minden célpontot figyelni. Egyetlen módja volt csak, hogy megtudják, melyik szállítmányt éri majd támadás: ismét meg kellett találniuk Dicksteint.

Így aztán Yasif Hassan oxfordi küldetése módfelett fontossá vált.

Arra vártak, hogy az arab telefonáljon. Tíz óra után Kolja Bunyin, aki úgy szeretett aludni, ahogy más napozni, lefeküdt. Tyirin éjfélig kitartott, aztán ő is bedobta a törülközőt. Rosztov telefonja végül is éjjel egy órakor csöngött. Ijedtében összerezzent, aztán fölkapta a kagylót, és mielőtt beszélni kezdett, néhány pillanatig várt, hogy összeszedje magát.

— Halló!

Hassan hangja négyszázötven kilométer távolságból szólt a nemzetközi telefonkábeleken. — Sikerült! A pasas két nappal ezelőtt itt volt.

Rosztov izgalmában ökölbe szorította a kezét. — A mindenségit! Micsoda szerencse!

— Most mit csináljak?

Rosztov mérlegelte a helyzetet. — Most már tudja, hogy mindent tudunk.

— Igen. Visszatérjek a bázisra?

— Talán még ne. Megmondta a professzor, hogy a fickó meddig szándékozik Angliában maradni?

— Nem. Nyíltan rákérdeztem, de nem tudta: a pasas nem mondta meg neki.

— Nem hát. — Rosztov a homlokát ráncolva fontolgatta a dolgot. — A fickónak most mindenekelőtt jelentenie kell, hogy lebukott. Vagyis érintkezésbe kell lépnie a londoni központjukkal.

— Lehet, hogy már meg is tette.

— Igen, de esetleg találkozót kér. Ez az ember óvintézkedéseket fog tenni, és az ilyesmihez idő kell. Rendben van, bízd csak rám a dolgot, majd én elintézem. Délre Londonban leszek. Hol vagy most?

— Még mindig Oxfordban. Egyenesen idejöttem a repülőtérről. Reggelig nem tudok visszajutni Londonba.

— Jól van. A Hiltonban vegyél ki szobát; dél körül jelentkezem.

— Oké. *A bientót*.

— Várj!

— Még itt vagyok.

— Mostantól ne csinálj semmit a saját szakálladra. Várd meg, míg odaérek. Jó munkát végeztél, ne fuseráld el.

Hassan letette a telefont.

Rosztov egy pillanatig mozdulatlanul ült, és azon tűnődött, vajon Hassan valami baromságot forgat-e a fejében, vagy egyszerűen megsértődött, mert ő ráparancsolt, hogy legyen jó kisfiú. Az utóbbira tippelt. Az elkövetkező néhány órában az arab egyébként sem tud kárt okozni.

Rosztov ismét Dicksteinre koncentrált. A fickó nem fog nekik még egy lehetőséget adni, hogy a nyomára bukkanjanak. Neki, Rosztovnak tehát gyorsan kell cselekednie, méghozzá most rögtön. Belebújt a zakójába, távozott a szállodából, és taxival a szovjet nagykövetségre ment.

Kicsit várnia kellett, majd négy különböző tisztviselő előtt igazolnia kellett magát, mielőtt az éjszaka kellős közepén hajlandók voltak beengedni. Az ügyeletes telefonkezelő azonban már vigyázzban állva

tisztelgett, amikor ő belépett a kommunikációs központba. — Üljön le — mondta neki. — Dolgunk van. Először is hívja föl a londoni irodát.

A telefonkezelő fölemelte annak a telefonnak a kagylóját, amelyet nem lehetett lehallgatni, és tárcsázni kezdte a londoni szovjet nagykövetséget. Rosztov kibújt a zakójából, és fölgyűrte az inge ujját.

— David Rosztov ezredes elvtárs kíván beszélni a rangidős tiszttel — mondta a telefonkezelő, aztán intett Rosztovnak, hogy a mellékállomásról beszélhet.

— Itt Petrov ezredes — hallatszott egy középkorú katonatiszt hangja.

— Petrov, segítségre van szükségem — közölte Rosztov minden bevezető nélkül. — Egy Nat Dickstein nevű izraeli ügynök tudomásunk szerint Angliában tartózkodik.

— Igen, a diplomáciai postával megkaptuk a fényképét, de arról nem értesítettek, hogy itt lenne.

— Ide hallgasson. Szerintem lehetséges, hogy kapcsolatba lép az izraeli nagykövetséggel. Azt szeretném, ha ma hajnaltól figyeltetné az összes izraelit, aki a követségen dolgozik.

— Ne vicceljen, Rosztov — felelte Petrov csaknem nevetve. — Ehhez rengeteg ember kell!

— Ne legyen ostoba. Magának több száz ember áll a rendelkezésére, az izraelieknek meg csak egykét tucat.

— Sajnálom, Rosztov. Nem indíthatok akciót a maga kétes állításai alapján.

Rosztov legszívesebben megfojtotta volna a fiókot. — De hát sürgős ügyről van szó!

— Intézkedjen, hogy megkapjam a szabályszerű dokumentumokat, és akkor azonnal a rendelkezésére állok.

— Addigra Dickstein elutazik!

— Arról nem én tehetek, elvtársam.

Rosztov dühöngve lecsapta a kagylót. — Átkozott oroszok! — dühöngött. — A kisujjukat se mozdítják meg, amíg legalább hat helyről nem kapnak felhatalmazást. Hívja fel Moszkvát, mondja meg nekik, hogy kerítsék elő Feliksz Voroncovot, és kapcsolják, bárhol legyen is.

A telefonkezelő munkához látott. Rosztov türelmetlenül dobolt az asztalon. Ez a Petrov nyilván valami idősebb tiszt, aki a nyugdíjhoz közeledik, és ezen kívül már semmi más célja nincs. Túl sok ilyen alak dolgozik a KGB-ben.

Néhány perc múlva Rosztov főnöke, Feliksz Voroncov álmos hangon szólt bele a telefonba. — Halló! Ki beszél?

— David Rosztov. Luxemburgban vagyok. Egy kis támogatásra van szükségem. Azt hiszem, a Kalóz arra készül, hogy érintkezésbe lépjen Izrael londoni nagykövetségével, és azt szeretném, ha figyeltetnénk az embereiket.

— Akkor hívd fel Londont.

— Már felhívtam. Felhatalmazást akarnak.

— Akkor kérj felhatalmazást.

— Az istenért, Feliksz, hát éppen azt csinálom!

— Ilyen késő éjjel semmit sem tehetek. Hívj vissza reggel.

— De hát mi ez? Már hogyne tehetnél… — Rosztov hirtelen rájött a dolog nyitjára. Minden erejét összeszedve tudott csak uralkodni magán. — Rendben van, Feliksz. Reggel újra hívlak.

— Jó éjszakát.

— Feliksz...

— Tessék.

— Ezt nem felejtem el neked.

Erre már nem kapott választ.

— Most kit hívjak? — kérdezte a telefonkezelő.

Rosztov összeráncolta a szemöldökét. — Tartsa nyitva a moszkvai vonalat. Át kell gondolnom a dolgot. — Sejthette volna, hogy Feliksztől hiába vár segítséget. A vén hülye azt akarja, hogy ő belebukjon ebbe az akcióba, és bebizonyíthassa: rögtön őt, Voroncovot kellett volna megbízni a vezetésével. Még az is lehet, hogy jóban van ezzel a londoni Petrovval, és nem hivatalosan figyelmeztette, hogy tagadja meg az együttműködést.

Rosztov tudta: csak egyet tehet. Veszélyes vállalkozás, és lehet, hogy emiatt elveszik tőle az ügyet — valójában még az is megtörténhet, amiben Feliksz reménykedik. De nem panaszkodhat, hogy túl nagy a kockázat, hiszen ő tehet róla, hogy így alakult.

Egy-két percig azon gondolkozott, hogyan is hajtsa végre a tervét, aztán megszólalt: — Közölje Moszkvával, hogy kapcsolják nekem Jurij Andropov lakását a Kutuzov Proszpekt 26-ban. — A telefonkezelőnek kigúvadt a szeme — valószínűleg érezte, hogy életében ez az első és utolsó alkalom, amikor azt a parancsot kapja, hogy hívja föl telefonon a KGB főnökét —, de egy szót sem szólt.

Rosztov izgett-mozgott, idegesen várakozott. — Fogadni mernék, hogy a CIA-nél nem így mennek a dolgok — dünnyögte.

A telefonkezelő intett, és ő fölemelte a kagylót.

— Halló — szólalt meg egy férfi.

Rosztov parancsoló hangon rámordult: — Neve és rangja?

— Pjotr Eduardovics Scserbickij őrnagy.

— Itt Rosztov ezredes. Andropovval akarok beszélni. Vészhelyzetről van szó, és ha százhúsz másodpercen belül nem hozza a telefonhoz, maga élete hátralevő részében gátat építhet Bratszkban. Megértette?

— Igenis, ezredes elvtárs. Kérem, maradjon a vonalban.

Egy pillanat múlva Rosztov meghallotta Jurij Andropovnak, a világ egyik leghatalmasabb emberének mély, magabiztos hangját. — No, David, te aztán jól ráijesztettél szegény ifjú Eduardovicsra.

— Nem volt más választásom, Andropov elvtárs.

— Rendben van; ki vele! De aztán érdekes hír legyen!

— A Mossad uránt akar szerezni.

— Te jó ég!

— Azt hiszem, a Kalóz Angliában van. Lehet, hogy kapcsolatba lép az izraeli nagykövetséggel. Szeretném, ha figyeltetnénk a munkatársaikat, de valami Petrov nevű vén hülye Londonban nem hajlandó segíteni: írásbeli felhatalmazást akar tőlem.

— Mielőtt lefekszem, beszélek vele.

— Köszönöm, Andropov elvtárs.

— És még valami, David.

— Parancsoljon.

— Megérte, hogy fölébresztettél..., de csak épphogy...

Kattanás hallatszott; Andropov letette a kagylót. Rosztov nevetni kezdett, ahogy elszállt belőle a feszültség, és arra gondolt: Bánom is én, Dickstein, Hassan meg Feliksz csináljon csak, amit akar — elbírok velük.

— Sikerült? — kérdezte mosolyogva a telefonkezelő.

— Igen — felelte Rosztov. — Tudja, a mi rendszerünk hatástalan, nehézkes és korrupt, de végül azért csak elérjük, amit akarunk.

NYOLC

Dicksteinnek fájt a szíve, hogy reggel magára kellett hagynia Suzát, és folytatnia kellett a munkáját.

Délelőtt tizenegy órakor még mindig... igen, még mindig... kábult volt, amikor egy Fulham Road-i étterem ablakában ülve arra várt, hogy Pierre Borg felbukkanjon. A heathrow-i repülőtér információs irodájában üzenetet hagyott neki, hogy jöjjön abba a kávéházba, amely pontosan szemben van ezzel az étteremmel, amelyikben most ő ült. Úgy érezte, valószínűleg sokáig kábulatban fog élni; lehet, hogy örökre.

Hat órakor ébredt, és egy pillanatra rátört a pánik, mert nem tudta, hol van. Aztán meglátta a feje mellett a párnán Suza hosszúkás, barna kezét, amely úgy pihent ott, mint egy alvó kis állat; és ekkor hullámokban árasztották el az éjszaka emlékei, és alig akarta elhinni, hogy ilyen szerencséje lehet. Tudta, hogy nem lenne szabad fölébresztenie a lányt, de egyszer csak nem tudott parancsolni a kezének, meg kellett simogatnia. Ahogy hozzáért, Suza kinyitotta a szemét, és játékosan, mosolyogva, néha nevetve szeretkezni kezdtek, és a csúcspontra érve egymás szemébe néztek. Aztán félig felöltözve addig bolondoztak a konyhában, míg a kávé gyönge lötty lett, a pirítós meg odaégett.

Dickstein legszívesebben örökre ott maradt volna.

Suza fölkapta a férfi atlétatrikóját, és szörnyülködve felkiáltott: — Hát ez meg mi?

— Az atlétatrikóm.

— Atlétatrikó? Megtiltom, hogy ilyesmit hordj. Divatjamúlt és egészségtelen, ráadásul útban van, ha meg akarom simogatni a melledet.

Ezt olyan élvhajhász képpel mondta, hogy Dickstein fölnyerített. — Rendben van — felelte. — Többé soha nem hordok atlétát.

— Helyes. — Suza kinyitotta az ablakot, kidobta az utcára a trikót, és Dickstein ezen is csak nevetett.

— De akkor te sem hordhatsz nadrágot — közölte.

— Miért nem?

Most Dickstein vigyorgott kéjes faunpofával.

— De hát minden nadrágomon van slicc — mondta a lány.

— Nem jó — válaszolta Dickstein. — Szűk a hely, nem lehet manőverezni.

És így tovább.

Úgy viselkedtek, mintha most találták volna föl a szexet. Az egyetlen kissé szomorú pillanat akkor jött el, amikor Suza a férfi testén levő sebhelyeket nézte, és megkérdezte, hogyan szerezte őket.

— Három háború volt, mióta Izraelben élek — felelte Dickstein. Ez igaz volt, de nem a teljes igazság.

— Miért mentél Izraelbe?

— Hogy biztonságban legyek.

— De hát ott nem vagy biztonságban; épp ellenkezőleg!

— Ez másfajta biztonság. — Dickstein olyan hangon mondta ezt, mint aki nem kívánja megmagyarázni, de aztán meggondolta magát, mert azt akarta, hogy a lány mindent tudjon róla. — Szükségem volt egy olyan helyre, ahol senki nem mondhatja, hogy „Te más vagy mint mi, te nem is vagy ember, te zsidó vagy"; ahol senki nem törheti be az ablakaimat és nem kísérletezhet rajtam, csak azért, mert zsidó vagyok. Tudod... — Suza tiszta, nyílt tekintettel nézett rá, és Dickstein igyekezett, hogy a teljes igazságot mondja el neki, kibúvók nélkül, és anélkül, hogy szebbnek próbálná meg lefesteni, mint amilyen valójában. — Nekem nem számított, hogy Palesztinát. Ugandát vagy Manhattan Islandet választotta-e a népem; bárhol lett volna az a hely, azt mondtam volna: „Ez a föld az enyém”, és foggal-körömmel harcoltam volna, hogy el ne veszítsem. Épp ezért soha nem próbálok meg azon vitatkozni, hogy erkölcsi szempontból helyes-e vagy helytelen, amit az izraeli vezetés tesz. Az igazságnak és a tisztességnek soha semmi köze nem volt hozzá. A háború után... nos, akkoriban azt a gondolatot, hogy a tisztesség fogalmának bármilyen szerepe lehet a nemzetközi politikában, egyszerűen nevetségesnek találtam. Nem teszek úgy, mintha ez valami csodálatra méltó álláspont lenne, csak azt akarom elmondani neked, hogy mi a véleményem ezekről a dolgokról. Bármely más helyen, ahol zsidók élnek — New Yorkban, Párizsban, Torontóban —, nem számít, milyen jól megy a soruk, bármennyire is befogadták őket, soha nem tudhatják, meddig fog tartani, mikor jön a következő válság, amiért kényelmesen őket okolhatják. Izraelben tudom, hogy bármi történik, én nem leszek ennek az áldozata, így aztán, mivel ez a probléma már nem jelent akadályt, nyugodtan foglalkozhatunk a valóság apró részleteivel, amelyek minden ember életéhez hozzá tartoznak: vetés és aratás, vétel és eladás, háború és halál. Azt hiszem, ezért mentem oda... Talán akkoriban mindezt nem láttam ilyen tisztán — az az igazság, hogy még soha nem fogalmaztam meg így —, de mindenesetre így érzem.

Suza egy pillanatig hallgatott, aztán azt mondta:
— Apámnak az a véleménye, hogy Izrael ma fajvédő társadalom.
— A fiatalok is ezt állítják. Van benne valami. Ha...
A lány ránézett. Várta a folytatást.
— Ha nekünk gyerekünk születne, nem tekintenék zsidónak. Másodosztályú állampolgár lenne. De nem hiszem, hogy ezek a nézetek örökéletűek lesznek. Pillanatnyilag a vallási fanatikusok uralkodnak a kormányban: ez elkerülhetetlen, mert a cionizmus vallási mozgalom volt. De ahogy a nemzet nagykorú lesz, ez majd eltűnik. A fajvédő törvények máris ellentmondásosak. Harcolunk ellenük, és végül győzni fogunk.
Suza odalépett Dicksteinhez, hozzásimult, a vállára hajtotta a fejét, és némán átölelték egymást. A férfi tudta, hogy a lány nem törődik Izrael politikájával: a gyerek említése hatotta meg.
Az étterem ablakánál ülve, míg minderre visszaemlékezett, Dickstein tudta, hogy soha nem akar elválni Suzától, és azon tűnődött, mit fog csinálni, ha a lány nem lesz hajlandó vele menni Izraelbe. Melyikükről fog lemondani? Izraelről vagy Suzáról? Nem tudott rá válaszolni.
Az utcát figyelte. Hamisítatlan júniusi időjárás volt: egyfolytában zuhogott az eső, és elég hideg volt. Az ismerős piros buszok és fekete taxik ide-oda suhantak, belerohantak az esőbe, felcsapták a pocsolyák vizét. Egy ország, amely az övé, és egy asszony, aki az övé: talán mindkettőt megkaphatja.
Nincs nekem olyan szerencsém, gondolta.
A szemben levő kávéház előtt megállt egy taxi. Dickstein feszülten figyelt, közelebb hajolt az ablakhoz, és a szemét meresztette, hogy átlásson az esőfüggönyön. Fölismerte Pierre Borg vaskos alakját: rövid, sötét ballonkabátban és puhakalapban kászálódott ki a taxiból. A másik fickót, aki szintén kiszállt és kifizette a sofőrt, nem ismerte. A két férfi bement a kávéházba. Dickstein jobbra is, balra is végignézett az úton.
Egy szürke Jaguar fékezett a kettős sárga sávon, a kávéháztól mintegy ötvenméternyire. Most tolatni kezdett, és befarolt egy mellékutcába, majd megállt a sarkon, ahonnan még látni lehetett a kávéházat. Az utasa kiszállt, és a kávéház felé igyekezett.
Dickstein fölállt az asztalától, és bement az étterem bejáratánál levő telefonfülkébe. Innen is rálátott a szemközti kávéházra. Ennek a telefonszámát tárcsázta.
— Halló?

— Bill-lel szeretnék beszélni.
— Nem ismerek itt semmiféle Bilit.
— Azért legyen szíves, kérdezze meg, hogy ott van-e.
— Jó. Hé, van itt valaki, akit Bilinek hívnak? — Csönd. — Igen, már jön is.
Dickstein egy másodperc múlva meghallotta Borg hangját. — Halló?
— Ki az a pofa, aki veled jött?
— A londoni kirendeltség főnöke. Mit gondolsz, megbízhatunk benne?
Dickstein elengedte a füle mellett Borg gúnyos kérdését. — Kettőtök közül valakit kísér az árnyéka. Két férfi egy szürke Jaguarban.
— Láttuk őket.
— Rázzátok le a fickókat.
— Naná, hogy lerázzuk. Figyelj, te ismered ezt a várost. Mi a legjobb megoldás?
— Küldd vissza a főnököt taxival a követségre, ezzel kipipálhatod a Jaguart, te pedig várj tíz percet, aztán fogj egy taxit és menj a... — Dickstein tétovázott, gondolatban megpróbált egy csöndes utcát keresni valahol a közelben — Redcliff Streetre. Ott találkozunk.
— Oké.
Dickstein átpillantott a túloldalra. — Az árnyékotok épp most lép be a kávéházba — mondta, és letette a kagylót.
Visszament az ablak mellett levő asztalához és tovább figyelt. Borg kísérője kijött a kávéházból, fölnyitotta az ernyőjét, és taxira várva álldogált a sarkon. Az árnyék vagy fölismerte Borgot a repülőtéren, vagy valami más okból követte a kirendeltség főnökét; ez egyre megy. Megállt egy taxi. Amikor elindult, a szürke Jaguar kigördült a mellékutcából, és követte. Dickstein távozott az étteremből, majd ő is leintett egy taxit. A taxisofőrök szépen megtollasodnak a kémeken, gondolta.
Megmondta a sofőrnek, hogy menjen a Redcliff Streetre, és ott álljon meg. Tizenegy perc múlva egy másik taxi hajtott be az utcába, és Borg szállt ki belőle. — Villantsa föl a fényszórót — szólt Dickstein. — Ezt az embert vártam. — Borg intett, hogy észrevette a fényt. Amíg kifizette a sofőrt, befutott még egy taxi, immár a harmadik, és megállt, Borg azonnal kiszúrta.
A harmadik taxiban ülő kém azt várta, hogy kiderüljön, mi lesz most. Borg persze rájött, és elindult, egyre távolodva a saját taxijától. Dickstein utasította a sofőrt, hogy többször ne villogtasson.

Borg elhaladt mellettük. A fickó, aki követte, szintén kiszállt a harmadik taxiból, kifizette a sofőrt, és elindult Borg után. Amikor ez a taxi is elment, Borg megfordult, visszajött Dickstein taxijához és beszállt. Dickstein megszólalt: — Oké, mehetünk. — Elindultak, az árnyékot meg otthagyták a járdán, hadd keressen másik taxit magának. A csöndes kis utcában legalább öt percig hiába fog várni.

— Ügyes húzás volt — mondta Borg.

— Pofon egyszerű — felelte Dickstein.

— Mi volt ez? — kérdezte a sofőr.

— Ne izguljon — nyugtatta meg Dickstein. — Tudja, mi kémek vagyunk.

A sofőr nevetett. — És most hová? A különleges ügyosztályra?

— A Természettudományi Múzeumhoz. Dickstein hátradőlt az ülésen. Rámosolygott Borgra. — Hát hogy vagy, Bill, te vén szarházi?

Borg komoran nézett rá. — Mi a nyavalyától vagy ilyen átkozottul feldobva?

A taxiban nem szóltak többet egymáshoz, és Dickstein most jött rá, hogy nem készült fel eléggé erre a találkozóra. Előre el kellett volna döntenie, mit akar Borgtól, és ki kellett volna főznie, hogyan érje el, hogy meg is kapja.

Elgondolkozott: Tényleg, mit is akarok valójában? A válasz úgy pattant elő a tudata mélyéből, hogy szinte mellbe vágta. Meg akarom szerezni Izraelnek a bombát — aztán haza akarok menni.

Elfordult Borgtól. Az eső csíkokban csurgott végig a taxi ablakán, mintha könnyek áztatnák. Dicksteinnek hirtelen nagyon jól jött, hogy a sofőr miatt nem lehet beszélgetni. A járdán három hippi álldogált kabát nélkül, pacallá ázva, és kezét, arcát égnek emelve élvezte az esőt. Ha ez sikerül, ha végre tudom hajtani ezt a feladatot, akkor pihenhetek.

Ez a gondolat megmagyarázhatatlan örömmel töltötte el. Borgra pillantott és rámosolygott. Borg az ablak felé fordult és kinézett.

Megérkeztek a múzeumhoz és bementek. Megálltak egy rekonstruált dinoszaurusz előtt. — Azon gondolkozom, hogy elveszem tőled ezt az ügyet — szólalt meg Borg.

Dickstein bólintott, visszafojtotta a rátörő rémületet, közben villámgyorsan gondolkozott. Hassan biztosan mindenről tájékoztatja Kairót, Borg kairói embere pedig elfogja a jelentéseket, és átpasszolja őket Tel-Avivnak. — Rájöttem, hogy lebuktam — közölte Borggal.

— Én már hetek óta tudom — felelte Borg. — Ha tartanád velem a kapcsolatot, naprakész jelentést kapnál ezekről a dolgokról.

— Ha tartanám veled a kapcsolatot, sokkal többször lebuknék.

Borg morogva továbbsétált. Elővett egy szivart, de Dickstein rászólt: — Itt tilos a dohányzás. — Borg erre eltette a szivart.

— Nem számít, hogy lebuktam — folytatta Dickstein. — Többször is előfordult. Csak az a fontos, hogy mennyit tudnak.

— Az a Hassan buktatott le, akit diákkorodból ismersz. Most együtt dolgozik a ruszkikkal.

— Azt mondd meg, hogy mennyit tudnak.

— Tudják, hogy Luxemburgban és Franciaországban jártál.

— Ez nem sok.

— Nekem mondod? Én is tudom, hogy jártál Luxemburgban és Franciaországban, és nekem sincs halvány fogalmam se, hogy mit kerestél ott.

— Szóval akkor nem veszed el tőlem az ügyet — mondta Dickstein, és mereven Borgra nézett.

— Majd meglátom. Mégis, mit kerestél ott?

— Nézzük csak. — Dickstein még mindig nem vette le a szemét Borgról, aki ettől egyre idegesebb lett, mert nem gyújthatott rá, és most nem tudta, hogy mit kezdjen a kezével. A tárlók lámpáinak éles fénye megvilágította ragyás bőrét: feldúlt arca úgy nézett ki, mint egy sóderral felszórt autóparkoló. Dicksteinnek nagyon körültekintően kellett mérlegelnie, mennyit áruljon el Borgnak: éppen eleget ahhoz, hogy azt a benyomást keltse, nagyon sok mindent elért eddig, de azért nem túl sokat, nehogy Borg azt higgye, valaki más is végre tudja hajtani az ő tervét... — Kipécéztem egy uránszállítmányt, amit el lehetne lopni — kezdte. — Novemberben szállítják hajóval Antwerpenből Genovába. El fogom rabolni azt a hajót.

— Mi a nyavalya! — Borgnak tetszett az elképzelés, ugyanakkor meg is rémítette az arcátlan ötlet. — Hogy a fenébe fogod ezt titokban tartani? — kérdezte.

— Éppen ezen gondolkozom. — Dickstein úgy döntött, elmond még egy apróságot Borgnak, hadd gebedjen meg. — El kell mennem a Lloyd'shoz, itt, Londonban. Remélem, az a ladik egy olyan széria egyik példánya, amely egyforma hajókból áll. Azt mondják, a legtöbb hajó így épül. Ha egy ugyanolyan hajót tudok venni, kicserélhetem a kettőt valahol a Földközi-tengeren.

Borg kétszer végigsimította tüskehaját, aztán meghúzta az egyik fülét. — Csak azt nem értem, hogy...

— Még nem sakkoztam ki a részleteket, de egy biztos: csak így lehet titokban végrehajtani.

— Akkor rajta, sakkozd ki a részleteket.

— De te azon gondolkozol, hogy elveszed tőlem az ügyet.

— Igen... — Borg egyik oldalról a másikra billentette a fejét, ezzel a mozdulattal jelezve tanácstalanságát. — Ha egy tapasztalt embert állítok a helyedre, lehet, hogy őt is kiszúrják.

— Egy ismeretlen fickó viszont nem elég tápasztalt.

— Ráadásul abban sem vagyok biztos, hogy ez rajtad kívül bárkinek is sikerülhet, legyen az tapasztalt vén róka, vagy valami kezdő. És van más is, amiről nem tudsz.

Megálltak egy atomerőmű makettje előtt.

— Éspedig? — kérdezte Dickstein.

— Jelentést kaptunk Qattarából. Az oroszok segítenek nekik. Sietnünk kell, Dickstein. Nem engedhetek meg semmiféle késedelmet, márpedig minden tervmódosítás késedelemmel jár.

— November nem túl késő?

Borg mérlegelte a helyzetet. — Épphogy belefér — felelte. Úgy tűnt, végre elhatározásra jutott. — Rendben van; folytathatod. De ki kell találnod valami elterelő hadműveletet, hogy lerázd őket.

Dickstein széles mosollyal hátba vágta Borgot. — Igazi jó haver vagy, Pierre. Ne izgulj, lepipálom a fickókat.

Borg összeráncolta a szemöldökét. — Mondd, mi a fene van veled? Egyfolytában röhögsz, mint a fakutya.

— Mert örülök, hogy látlak. Olyan hatással vagy rám, mint valami üdítő ital. Rám ragadt a virágos jókedved. Ha mosolyogsz, Pierre, az egész világ együtt örül veled.

— Te hülye kecske, neked elment az eszed — felelte Borg.

Pierre Borg otromba, érzéketlen, rosszindulatú és unalmas alak volt, de nem buta. „Lehet, hogy gazember, mondták róla, de agyafúrt gazember.” Mire elköszöntek egymástól, már pontosan tudta, hogy valami fontos változás történt Nat Dickstein életében.

Ezen gondolkozott, míg visszaballagott az izraeli nagykövetségre, Kensingtonba, a Palace Green 2-be. A húsz év alatt, mióta ismerték egymást, Dickstein alig változott. Csak nagy ritkán fordult elő, hogy az ereje megmutatkozott. Mindig csöndes, zárkózott ember volt; mindig úgy nézett ki, akár egy munka nélküli bankhivatalnok; és cinikus humora néhány ritka sziporkájától eltekintve, mindig olyan volt, mint aki citromba harapott.

Egészen mostanáig.

Kezdetben úgy viselkedett, ahogy szokott — gorombán a lényegre tört. De a végén már egy hollywoodi filmből kiröppent, jellegzetesen külvárosi verébre hasonlított, amelyiknek be nem áll a csőre.

Borgnak meg kellett tudnia, hogy miért.

Sok mindent lenyelt az ügynökeitől. Ha jól dolgoztak, tőle aztán lehettek akár idegbajosak, erőszakosak, szadisták vagy fegyelmezetlenek — azzal a feltétellel, hogy ő tudott róla. El tudta nézni a hibáikat; de nem tudta megbocsátani az ismeretlen tényezőket, Amíg rá nem jön, mi okozta a változást, nem lehet biztos benne, hogy a markában tartja Dicksteint.

A távolban már látta a követség épületét. Úgy döntött, figyeltetni fogja Dicksteint. Két kocsi kell hozzá, meg három csoport, amelyek nyolcóránként váltják egymást. A londoni kirendeltség főnöke nyavalyogni fog miatta. Menjen a pokolba.

Igaz, feltétlenül tudnia kellett, miért változott meg Dickstein viselkedése, de ez csak az egyik oka volt Borg döntésének, hogy nem veszi el tőle az ügyet. A másik ok sokkal fontosabb volt. Dickstein egy félkész tervvel állt elő, és lehet, hogy egy másik ember nem tudná befejezni. Dicksteinnek van esze az ilyesmihez. Majd ha az egészet kitalálja, akkor léphet a helyére valaki más. Borg úgy határozott, hogy az első adandó alkalommal kivonja a forgalomból. Dickstein tombolni fog, mert úgy fogja érezni, hogy kihasználták, aztán átverték.

Ő is menjen a pokolba.

Pjotr Alekszejevics Tyirin őrnagy valójában nem kedvelte Rosztovot. Egyik fölöttesét sem kedvelte, mert úgy érezte, patkánynak kell lenni ahhoz, hogy valaki őrnagyi rangnál többre vigye a KGB-ben. Mégis, volt benne valami félelemmel vegyes ragaszkodás okos főnökében, akinek nagy szerepe volt abban, hogy ő vitte valamire. Tyirin ugyanis figyelemre méltó,

tehetséges szakember volt, különösen az elektronikához értett, de az emberekkel nem tudott bánni, és csak azért szerezhetett őrnagyi rangot, mert Rosztov hihetetlenül sikeres csoportjának tagja volt.

Abba Allon. High Street-i kijárat, ötvenkettes vagy Kilences! Hol vagy, Ötvenkettes?

Itt az Ötvenkettes. A közelben vagyunk. Rászállunk az ürgére. Hogy néz ki?

Nylon esőkabát, zöld kalap, bajusz.

Barátként Rosztov egy fabatkát sem ért; de sokkal rosszabb volt ellenségnek. Ezt a londoni Petrov ezredes már tapasztalhatta. Packázni próbált vele, és érdekes meglepetésben volt része, mert a KGB főnöke, Jurij Andropov személyesen telefonált rá az éjszaka kellős közepén. A londoni követség emberei azt mesélték, hogy a fickó nem volt se eleven, se holt, mire letette a telefont. Azóta Rosztov minden kívánságát teljesítik: ha tüsszent egyet, öt ügynök rohan zsebkendőt vásárolni.

Oké, ez Ruth Davisson, és... északi irányba megy ...

Itt a Tizenkilences. Rá tudunk állni...

Nyugi, Tizenkilences. Téves riasztás volt. Ez csak egy titkárnő, aki hasonlít rá.

Most Rosztov parancsnoksága alatt állt Petrov valamennyi jó flaszterművésze és a legtöbb kocsija. A londoni izraeli nagykövetség környéke hemzsegett az ügynököktől — valaki meg is jegyezte: ”Több vörös van itt, mint a Kreml-klinikán”, de nem volt könnyű kiszúrni őket. Kocsikban, zárt vagy nyitott teherautókban, minitaxikban köröztek, meg egy olyan járgányban, amely módfelett hasonlított a fővárosi rendőrség mikrobuszára. Még többen portyáztak gyalogszerrel, néhányan középületekben szimatoltak, mások meg az utcákat járták vagy a park ösvényeit rótták, sőt az egyik beszemtelenkedett a nagykövetségre is, és borzadályos, tört angolsággal az iránt érdeklődött, mitévő legyen, hogy kivándorolhasson Izraelbe.

A nagykövetség eszményi helyen volt az efféle gyakorlathoz: a Kensington Gardens peremén levő kis diplomatanegyedben állt. Annyi szép, régi házat foglaltak el itt a külföldi követségek, hogy a területet Embassy Row-nak, vagyis a követségek körzetének nevezték. A szovjet nagykövetség is a közelben volt, a Kensington Palace Gardensban. A néhány kis utcát magánterületnek tekintették, és az embernek közölnie kellett az ügyeletes rendőrrel, hogy mi járatban van, mielőtt beléphetett.

Tizenkilences, ez most tényleg Ruth Davisson… Tizenkilences, hallasz engem?

Itt a Tizenkilences! Hallom!

Még mindig az északi oldalon vagytok?

Igen, és azt is tudjuk, hogy néz ki a nő.

Valójában egyik ügynök se ment az izraeli nagykövetség közelébe. Csak a csoport egyik tagja láthatta a bejáratot — maga Rosztov, aki egy háromlábú állványra szerelt erős Zeiss távcsövön át figyelte az eseményeket az egyik fél mérföldnyire levő szálloda harmadik emeletéről. A londoni West End számos magas épületéből pompás kilátás nyílt az Embassy Row parkjára. Tény, hogy bizonyos szállodák bizonyos lakosztályai csillagászati összegekbe kerültek, mert az a hír járta, hogy az ablakukból be lehet látni Margit hercegnő szomszédos palotájának udvarára. Erről kapta a nevét a Palace Green és a Kensington Palace Gardens.

Rosztov éppen az egyik ilyen lakosztályban tartózkodott, a távcsövön kívül egy rádió társaságában. Valamennyi járőröző osztaga hordozható adó-vevővel volt fölszerelve. Rosztov rendkívül gyorsan, oroszul beszélt az embereivel, megtévesztő kódszavakat használt, ráadásul az a hullámhossz, amelyen leadott, és amelyen az emberei válaszoltak, ötpercenként változott a készülékekbe beépített számítógépes program szerint. Tyirin úgy vélte, a rendszer kitűnően működik — persze ő találta ki —, attól eltekintve, hogy a cikluson belül öt percre mindenki kénytelen elviselni a BBC rádió egyes műsorát.

Nyolcas, menj föl az északi oldalra.

Értettem.

Ha az izraeli nagykövetség a Belgraviában lett volna, a rangosabb követségek székhelyén, Rosztov nehezebben boldogult volna. A Belgraviában ugyanis alig akadlak üzletek, kávéházak vagy hivatalok — az ügynökök sehol nem tudtak volna elrejtőzni; ráadásul a csöndes, gazdag környéken hemzsegtek a nagykövetek, és a rendőrség könnyűszerrel szemmel tarthatott minden gyanús mozgolódást. Bármelyik szokványos megfigyelési trükk — a telefonszerelők teherautója, az útkarbantartók csíkos sátra — perceken belül seregnyi zsarut vonzott volna. Az Embassy Row kis oázisát viszont Kensington vette körül, ez a nagy bevásárlóközpont, számos egyetemi kollégiummal meg négy múzeummal.

Tyirin egy kocsmában üldögélt a Kensington Church Streeten. A KGB-rezidenstől tudta, hogy ezt a kocsmát gyakran látogatják a „különleges

ügyosztály” nyomozói — szemérmesen így nevezték a Scotland Yard politikai rendőrségét. Például az a négy meglehetősen elegáns fiatalember, aki whiskyt iszik a bárpultnál, bizonyára nyomozó. Nem ismerték Tyirint; de ha ismernék, akkor se nagyon érdekelné őket. Sőt, ha odamenne hozzájuk, és azt mondaná: „Egyébként e pillanatban a KGB minden izraeli követségi alkalmazottat megfigyelés alatt tart”, valószínűleg azt válaszolnák: „Na és”, aztán rendelnének még egy rundot.

Tyirin mindenesetre tudta, hogy nem szoktak utánafordulni az emberek. Alacsony és elég kövér volt, nagy orra és arca meg rezes, mint az iszákosoké. Szürke ballonkabátot hordott, alatta zöld pulóvert. Az eső még a vasalás emlékét is eltüntette fekete flanelnadrágjából. Az egyik sarokban üldögélt egy korsó sör meg egy kis zacskó rósejbni mellett. Az inge zsebében lapuló rádiót finom, testszínű drót kötötte össze a fülében levő, hallókészülékhez hasonló dugóval. Tyirin a bal oldalával fordult a fal felé. Miközben úgy tett, mintha a ballonja belső zsebében kotorászna, az arcát a fal felé fordítva belesuttogott a rádió felső szélére szerelt lyukacsos fémlemezbe, így beszélt Rosztovval.

Nézte a whiskyt iszogató detektíveket, közben arra gondolt, hogy a különleges ügyosztálynak jobb a reprezentációs alapja, mint orosz megfelelőjének: ő csak egy korsó sört engedhet meg magának, és a rósejbnit a saját zsebéből kell kifizetnie. Régen a Londonban működő ügynökök egyszerre csak fél korsó sört rendelhettek, míg nem figyelmeztették a könyvelést, hogy sok angol kocsmában az az ember, aki fél korsó sört iszik, ugyanolyan furcsa madárnak számít, mint egy orosz, aki apró kortyokban szopogatja a vodkát, ahelyett, hogy egyszerre fölhajtaná.

Tizenhármas, állj rá egy zöld Volvóra. Két utas. High Street.

Értettem.

És egy gyalogos is van... Azt hiszem, ez Yigael Meier... Húszas?

Tyirin volt a „Húszas”. Lehajtotta a fejét, és a vállánál levő rádióba suttogott: — Itt vagyok. Hogy néz ki a pasas?

Magas termet, ősz haj, esernyő, öves kabát. High Street Gate.

— Indulok — mondta Tyirin. Kiitta a sörét, és kilépett a kocsmából.

Zuhogott az eső. Tyirin elővette a ballonja zsebéből az összecsukható ernyőjét és felnyitotta. A vizes járdákon nyüzsgött a bevásárló tömeg. A közlekedési lámpánál meglátta a zöld Volvót, és három kocsival hátrébb a ”Tizenhármast” egy Austinban.

Még egy kocsi. Ötös, ez a tied. Kék, bogárhátú Volkswagen.

Értettem.

Tyirin kiért a Palace Gate-hez, végignézett a Palace Avenue-n, és amikor megpillantott egy szembejövő férfit, akire ráillett a személyleírás, megállás nélkül elment mellette. Amikor úgy érezte, már eltelt annyi idő, hogy a férfi kiérhetett az utcára, ő megállt a járda szélén, mintha át akarna menni. A célpont a Palace Avenue felől bukkant föl, majd nyugati irányba fordulva távolodott Tyirintől.

Tyirin követte.

A High Streeten ez sokkal egyszerűbb volt; a tömeg megkönnyítette a dolgát. Aztán déli irányba fordultak, a mellékutcák útvesztőjébe, és Tyirin kissé ideges lett, de az izraeli nem úgy nézett ki, mint aki azt lesi, követik-e. Egyszerűen csak belegyalogolt az esőbe: egy magas, hajlott hátú, esernyős férfi, aki gyorsan szedi a lábát az úti célja felé.

Nem ment messzire. A Cromwell Road közvetlen közelében belépett egy modern kis szálloda kapuján. Tyirin elsétált a bejárat előtt, benézett az üvegajtón, és látta, hogy a célpont bemegy a hallban egy telefonfülkébe. Aztán Tyirin elhaladt az úton kissé följebb álló zöld Volvo mellett, és ebből arra következtetett, hogy az izraeli meg a kollégái a zöld Volvóból fölmérik a terepet, hogy tiszta-e a levegő a hotelban.

Átvágott az úttesten, és a másik oldalon jött vissza, arra az esetre, ha az izraeli azonnal távozna a szállodából. A bogárhátú Volkswagent hiába kereste, sehol nem látta, de biztosra vette, hogy valahol a közelben van.

Beledünnyögött az inge zsebébe. — Itt a Húszas. Meier meg a zöld Volvo utasai terepszemlét tartanak a Jacobean Hotelban.

Vettem, Húszas, így van. Az ötös és a Tizenhármas fedezi az izraeli kocsikat. Hol van Meier?

— A hallban. — Tyirin körülnézett és megpillantotta az Austint, amelyik a zöld Volvót követte.

Maradj rajta.

— Értettem. — Tyirin most bonyolult döntés előtt állt. Ha egyenesen bemegy a szállodába, lehet, hogy Meier kiszúrja, de ha arra vesztegeti az időt, hogy megkeresse a hátsó kaput, Meier közben talán lelép.

Úgy döntött, vállalja ezt a kockázatot, abból kiindulva, hogy két kocsi is támogatja, amelyek néhány percig biztosítani tudják a terepet, ha bekövetkezne a legrosszabb. A szálloda mellett szűk mellékutca húzódott; erről szállították az árut, Tyirin végigsietett rajta, és az épület oldalsó tűzfalában levő vészkijárathoz lyukadt ki. Bement és egy beton

lépcsőházban találta magát, amelyet nyilván azért építettek, hogy tűz esetén erre lehessen menekülni. Fölfelé igyekezett a lépcsőn, közben összecsukta az ernyőjét, betette a ballonkabátja zsebébe, kibújt a kabátból, összehajtotta, és a kis csomagot a félemeleti lépcsőfordulóban hagyta, ahol gyorsan fölkaphatja, ha sürgősen távoznia kell. Fölrohant a második emeletre, majd onnan leliftezett a haliba. A liftből kilépve, nadrágban és pulóverben úgy nézett ki, mint a szálloda egyik vendége.

Az izraeli még mindig a telefonfülkében állt.

Tyirin a főbejárat üvegajtajához ment, kinézett, az órájára pillantott, aztán visszatért a hallban levő fotelokhoz és leült, mintha várna valakit. Úgy érezte, ma nem lesz szerencséje. Az egész gyakorlat célja az volt, hogy megtalálják Nat Dicksteint. Tudták róla, hogy Angliában van, és azt remélték, hogy találkozni fog az izraeli nagykövetség egyik munkatársával. Az oroszok azért követték az izraelieket, hogy tanúi legyenek a találkozónak, és ismét Dickstein nyomára bukkanjanak. A hotelban levő izraeli csoportnak nyilván semmi köze sincs a találkozóhoz. Becserkésznek valakit, bizonyára azért, hogy rögtön ráragadjanak, amint felbukkan, és nem valószínű, hogy ez a valaki éppen az egyik saját ügynökük. Tyirin csak abban reménykedhetett, hogy annak, amit csinálnak, legalább lesz valami haszna.

Látta, hogy a célpont kilép a telefonfülkéből, és a bár felé megy. Azon tűnődött, vajon a bárból szemmel lehet-e tartani a hallt. Nyilván nem, mert a célpont itallal a kezében néhány perc múlva újra visszajött, aztán leült Tyirinnel szemben, és fölemelt egy újságot.

A célpontnak nem volt rá ideje, hogy megigya a sörét.

A liftajtó sziszegve kinyílt, és Nat Dickstein lépett ki a haliba.

Tyirin úgy meglepődött, hogy hibát követett el: másodpercekig nyíltan bámult rá. Dickstein elkapta a pillantását, és udvariasan biccentett. Tyirin halványan rámosolygott. aztán az órájára nézett. Az jutott eszébe — inkább csak remélte, de nem volt meggyőződve róla —, hogy ez a bámészkodás óriási baklövés volt, és Dickstein szemében talán éppen ez lesz a bizonyíték: ez a fickó *nem* kém.

Nem volt ideje ezen merengeni. Dickstein gyors, Tyirin szerint ruganyos léptekkel a portáspulthoz ment, letette a kulcsát, aztán kisietett az utcára. Az izraeli ügynök, Meier, visszatette az asztalra az újságját, és Dickstein nyomába eredt. Amint a tükörüveg ajtó becsukódott Meier mögött, Tyirin

fölállt, közben arra gondolt: kém vagyok, aki követ egy kémet követő kémet. Legalább ellátjuk egymást munkával.

Beszállt a liftbe, és megnyomta az első emelet gombját. Beleszólt a rádiójába. — Itt a Húszas. Megtaláltam a Kalózt. — Nem kapott választ — az épület falai akadályozták az adást. Az első emeleten kiszállt a liftből, leszáguldott a tűzlépcsőn, és a félemeleti fordulóban fölkapta a ballonkabátját. Ahogy kiért az utcára, újra próbálkozott a rádióval. — Itt a Húszas. Megtaláltam a Kalózt.

Jól van, Húszas. A Tizenhármas is kiszúrta.

Tyirin látta, hogy a célpont átvág a Cromwell Roadon. — Követem Meiert — szólt bele a rádióba.

Ötös és Húszas, figyelem! Álljatok le. Ne kövessétek. Világos? Ötös?

Igenis.

Húszas?

— Értettem — felelte Tyirin. Megállt a sarkon, onnan nézte, ahogy Meier és Dickstein eltűnik Chelsea irányába.

Húszas, menj vissza a szállodába. Tudd meg a szobaszámát. Vegyél ki egy szobát a közelében. Ahogy ezt elintézted, hívj fel telefonon.

— Értettem. — Tyirin visszafordult, közben magában elpróbálta, mit fog mondani: Bocsánat, azt hiszem, ismerem valahonnan azt az alacsony, szemüveges fickót, aki az előbb ment el, de mielőtt utolértem, beszállt egy taxiba... John a neve, de mi mindig csak Jacknek becéztük, melyik szobában...? De úgy alakult, hogy erre a cselre nem is volt szüksége. Dickstein kulcsa még mindig a pulton hevert.

Odajött a portás. — Parancsoljon.

— Egy szobát szeretnék — mondta Tyirin.

Dickstein megcsókolta a lányt, és úgy érezte magát, mint az az ember, aki naphosszat szomjazott. Élvezte Suza bőrének illatát és puha ajkának apró rezdüléseit. Megérintette a lány arcát és így szólt: — Ez, ez, ez kell nekem. — Egymás szemébe néztek és meglátták a meztelen igazságot. Mindent megtehetek, amit csak akarok, gondolta Dickstein. Ez a gondolat újra meg újra úgy száguldott át az agyán, akár egy csodálatos varázsige. Sóvárogva simogatta a lány testét. Szemben állt vele a kis kék-sárga konyhában, miközben teste legtitkosabb helyeit érintette. Suza piros szája kissé szétnyílt, és a férfi az arcán érezte felgyorsult, forró leheletét; mélyet

lélegzett, mintha be akarná szívni. Dickstein azt gondolta: Ha én bármit megtehetek, amit csak akarok, akkor ő is; és a lány, mintha a gondolataiban olvasna, kigombolta a férfi ingét, a mellére hajolt, a fogai közé szorította a mellbimbóját és szívni kezdte. Dicksteinnek elakadt a lélegzete a hirtelen rátörő döbbenetes gyönyörtől. Gyöngéden a két kezébe fogta Suza fejét, és ide-oda billegett, hogy fokozza az élvezetet. Bármit, amit csak akarok, gondolta. A lány háta mögé nyúlt, fölemelte a szoknyáját, és a szemét, legeltette a domborulataira feszülő fehér bugyin meg Suza hosszú, barna lábán. Dickstein jobb keze a lány arcát simogatta, majd megszorította a vállát és a tenyerébe fogta a mellét, a bal keze pedig a domború csípőről a fehér bugyiba, a lány lába közé siklott, és minden olyan, de olyan jó volt, hogy a férfi azt kívánta, bárcsak négy, sőt hat keze lenne, hogy azokkal is simogathassa. Aztán hirtelen látni akarta a lány arcát, ezért megszorította a vállát és arra késztette, hogy kiegyenesedjen. — Látni akarlak — mondta neki. Suza szeme megtelt könnyel, és Dickstein tudta, hogy ez nem a szomorúság jele, hanem a végtelen boldogságé. Ismét mélyen egymás szemébe néztek, és most nemcsak az igazságot látták, hanem a kettőjük közt zuhatagként áradó eleven érzést is. Ekkor Dickstein letérdelt a lány elé, akár egy esdeklő kérelmező. Előbb a combjához szorította a fejét, hogy a ruhán át érezze a Suza testéből sugárzó forróságot. Aztán mindkét kezével a szoknyája alá nyúlt, megkereste a bugyija korcát, és lassan lehúzta a bugyit, közben megfogta Suza cipőjét, hogy le ne essen, amíg a lány kilép a bugyiból. Dickstein fölegyenesedett. Még mindig ugyanazon a helyen álltak, ahol megcsókolták egymást, mikor a férfi megérkezett, és most ugyanott állva szeretkezni kezdtek. Dickstein Suza arcát figyelte. Nyugodtnak látszott, félig lehunyta a szemét. A férfi azt akarta, hogy ezek a lassú mozdulatok sokáig tartsanak, de a teste nem tudott várni. Érezte, hogy megbillen, ezért mindkét karjával átölelte Suzát, kissé fölemelte, majd anélkül, hogy visszahúzódott volna a testéből, két lépést tett, és a lány hátát a falhoz támasztotta. Suza kihúzta Dickstein ingét a nadrágja korcából és belemélyesztette az ujjait a férfi hátának kemény izmaiba. Dickstein összekulcsolta a kezeit a lány feneke alatt, aztán megemelte. Suza magasra felhúzta mindkét lábát, a combjával Dickstein csípőjét szorította, a bokáját meg a háta mögött fonta össze, és szinte hihetetlen, de a férfi még mélyebbre hatolhatott a testébe. Dickstein úgy érezte, föl van húzva, akár egy óra, és minden, amit a lány tesz, minden pillantása csak tovább feszíti a rugót. Vágytól elhomályosult tekintettel nézett Suzára, akinek a rémülethez

hasonló kifejezés költözött tágra nyílt szemébe; valami vad, állati érzés, amelytől a férfi nem bírta tovább türtőztetni magát, mert már tudta, hogy most jön, most történik meg a csoda, és meg akarta mondani a lánynak, ezért azt suttogta: — Suza, most! —, és a lány azt felelte: — Igen, most —, aztán belevájta a körmét Dickstein hátába, és egyetlen hosszú, éles karmolással végighúzta a gerincén. A férfit mintha áramütés érte volna; ugyanabban a pillanatban érezte a földrengést a lány testében, amikor a magáéban. Még mindig a lányt nézte. Látta, hogy nagyra nyitja a száját, mély lélegzetet vesz, és a mindkettőjüket elborító gyönyör tetőpontján felsikolt.

— Mi követjük az izraelieket, és az izraeliek követik Dicksteint. Már csak az hiányzik, hogy Dickstein követni kezdjen bennünket, és akkor egész nap körbe-körbe rohangálhatunk — mondta Rosztov. Nagy léptekkel ment végig a szálloda folyosóján. Tyirin mellette loholt; rövid, tömzsi lábát ugyancsak szednie kellett, hogy lépést tudjon tartani vele.

— Azon gondolkoztam, pontosan mi volt a szándékod, amikor megparancsoltad, hogy azonnal hagyjuk abba Dickstein megfigyelését — kérdezte Rosztovtól.

— Ez világos, mint a nap — felelte Rosztov ingerülten, de aztán eszébe jutott, hogy Tyirin hűsége értékes a számára, ezért úgy döntött, megmagyarázza neki a dolgot. — Dickstein sokszor állt megfigyelés alatt az elmúlt néhány hét során. A végén minden alkalommal kiszúrt és le is rázott bennünket. Bizonyos mennyiségű megfigyelés persze elkerülhetetlen, ha valaki olyan régen benne van a buliban, mint ő. De egy különleges akció közben minél többször követik, annál valószínűbb, hogy abbahagyja, amit csinál, átadja a munkát valaki másnak — és lehet, hogy nem fogjuk megtudni, kinek. Túl gyakran előfordul, hogy az információt, amit a megfigyeléssel szereztünk, érvénytelenítik, mert rájönnek, hogy követjük őket, tehát tudják, hogy megszereztük a szóban forgó információt. Ezzel a módszerrel, vagyis a megfigyelés megszüntetésével, amit ma csináltunk, tudjuk, hol van Dickstein, ő viszont nem tudja, hogy mi tudjuk.

— Értem — felelte Tyirin.

— Pillanatokon belül ki fogja szúrni azokat az izraelieket — tette hozzá Rosztov. — Most már nyilván teljesen ki van hegyezve az ilyesmire.

— Miből gondolod, hogy a saját emberüket követik?

— Tulajdonképpen ezt én sem értem. — Rosztov összeráncolt szemöldökkel hangosan gondolkozott. — Biztos vagyok benne, hogy Dickstein találkozott Borggal ma délelőtt; ez megmagyarázná, miért rázta le Borg a követőit azzal a taximanőverrel. Lehetséges, hogy elvette az ügyet Dicksteintől, és most egyszerűen csak ellenőrzi, hogy Dickstein tényleg kiszállt-e a buliból, és nem próbálja-e meg a saját szakállára folytatni a munkát. — Tehetetlen dühvel rázta meg a fejét. — Engem ez nem győz meg. De a másik lehetőség az, hogy Borg már nem bízik Dicksteinben, és szerintem ez sem valószínű. Na, most vigyázzunk!

Dickstein szállodai szobájának ajtaja előtt álltak. Tyirin apró, erős fényű zseblámpát vett elő, és rávilágított az ajtó sarkaira. — Nem biztosította az ajtót — mondta.

Rosztov bólintott és várt. Ez Tyirin szakterülete volt. Rosztov úgy vélte, a köpcös kis ember a KGB legjobb technikusa. Figyelte, ahogy Tyirin elővett a zsebéből egy álkulcsot, hatalmas gyűjteménye egyik darabját. Jó néhányat kipróbált itteni szobája ajtaján, így már előre megállapította, melyik illik a Jacobean Hotel zárjába. Lassan nyitotta ki Dickstein ajtaját, de még nem ment be, előbb benézett a küszöbről.

— Nincs álcázott csapda — mondta egy perc múlva.

Belépett. Rosztov követte és becsukta az ajtót. A játéknak ebben a részében semmi örömét nem lelte, ö figyelni, spekulálni, tervezni szeretett: a betörés nem az ő műfaja volt. Ilyenkor úgy érezte, támadható és sebezhető. Ha most bejönne egy szobalány, vagy a szállodaigazgató, vagy éppen Dickstein, aki esetleg kijátszotta a hallban várakozó őrszemet... az olyan méltatlan, olyan megalázó lenne. — Siessünk — mondta.

A szoba beosztása a szabvány szerinti volt: az ajtó egy kis előtérbe nyílt, egyik oldalon a fürdőszobával, a másikon a beépített szekrénnyel. A négyszögletes szobában az egyik fal mellett állt az egyszemélyes ágy, a másik mellett a televízió. Az ajtóval szemben, az utcai falban hatalmas ablak volt.

Tyirin fölemelte a telefonkagylót, és elkezdte lecsavarni a membránt védő perforált burkolatot. Rosztov az ágy lábánál állva körülnézett; igyekezett valamilyen képet alkotni arról az emberről, aki ebben a szobában lakik. Nem volt sok támpont. A szobát kitakarították, az ágyat bevetették. Az éjjeliszekrényen egy sakkjátszmákat tartalmazó könyv meg egy esti újság hevert. Alkoholnak, dohánynak nyoma se látszott. A papírkosár üres volt. Az egyik széken egy kis fekete műanyag bőrönd feküdt, benne tiszta

fehérnemű és egy tiszta ing. — Ez a fickó egyetlen tiszta inggel utazik — dünnyögte Rosztov. A komód fiókjaiban sem talált semmit. Benézett a fürdőszobába. Egy fogkefét meg egy utántöltős villanyborotvát látott tartalék dugókkal a különböző méretű konnektorokhoz — és egyetlen személyes jellegű tárgyat, egy csomag gyomorfájás elleni tablettát.

Visszament a hálószobába, ahol Tyirin éppen összeszerelte a telefont. — Kész.

— Rakj egyet az ágy támlája mögé is — mondta Rosztov.

Tyirin éppen elhelyezte a poloskát az ágy mögé, amikor megszólalt a telefon.

Abban állapodtak meg, hogy ha Dickstein visszajönne, a hallban várakozó őrszem fölszól a házi telefonon, kettőt csönget, aztán leteszi a kagylót.

Most csöngött másodszor. Rosztov és Tyirin mozdulatlanul, némán állt.

Harmadszor is csöngött.

Megkönnyebbültek.

A hetedik csöngetés után végre elhallgatott.

— Bár lenne kocsija, hogy abba is poloskát rakhassunk — mondta Rosztov.

— Van egy inggombom.

— Micsoda?

— Egy inggombba épített poloskám.

— Nem is tudtam, hogy ilyesmi létezik.

— Új találmány.

— Van tűd és cérnád?

— Hát persze.

— Akkor rajta, varrd föl.

Tyirin Dickstein bőröndjéhez lépett. Anélkül, hogy kivette volna belőle az inget, levágta a második gombot és eltávolított minden kilógó cérnaszálat. Néhány gyors öltéssel fölvarrta az új gombot. Tömzsi keze meglepően ügyes volt.

Rosztov figyelte, de az esze máshol járt. Rettentően szeretett volna még többet tenni, hogy mindent halljon, amit Dickstein mond és csinál. Az izraeli megtalálhatja a telefonba és az ágy támlája mögé rejtett poloskákat; és az inget se hordja majd egész idő alatt. Rosztov szeretett biztosra menni, és megőrjítette, hogy Dickstein mindig kicsúszik a kezei közül: sehol nem

tudja beleakasztani a horgot. Élt benne a halvány remény, hogy ebben a szobában talál egy fényképet valakiről, akit Dickstein szeret.

— így, ni. Nézd. — Tyirin megmutatta neki, mit csinált. A sima, fehér nyloningen a legegyszerűbb fehér gombok voltak. Az újat nem lehetett megkülönböztetni a többitől.

— Jó — dicsérte Rosztov. — Csukd be a bőröndöt.

Tyirin megtette. — Van még valami?

— Gyorsan nézz körül még egyszer, hátha tett valamilyen óvintézkedést. Nem tudom elképzelni, hogy Dickstein elmegy enélkül.

Hangtalanul, gyakorlott és takarékos mozdulatokkal újra átkutatták a szobát, de nem látszott rajtuk a mindkettőjüket, sürgető sietség. Sokféle óvintézkedést ismertek. Az ajtó sarkába ragasztott hajszál a legegyszerűbb; a fiók háta mögé dugott papír kiesik, ha a fiókot kihúzzák; ha valaki rálép a vastag szőnyeg alá rejtett kockacukorra, az hang nélkül összetörik; a bőrönd fedelének bélése alá tett egypennys pedig elölről hátracsúszik, ha a bőröndöt kinyitják...

Semmit sem találtak.

— Minden izraeli paranoiás. Miért épp ő lenne kivétel? — kérdezte Rosztov.

— Lehet, hogy elvették tőle az ügyet.

— Rosztov felmordult. — Különben miért lenne egyszeriben ilyen meggondolatlan?

— Talán beleszeretett valakibe — találgatott Tyirin.

Rosztov nevetett. — Hát persze! — mondta. — Ilyesmi akkor fordulhat elő, amikor Sztálint szentté avatja a Vatikán. Na, tűnjünk el innen.

Kilépett a szobából. Tyirin követte, és halkan bezárta az ajtót.

Tehát nő van a dologban.

Pierre Borg ettől a szokatlan ténytől megdöbbent, megrökönyödött, zavarba jött, majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság, ugyanakkor szörnyen ideges lett.

Dicksteint soha nem érdekelték a nők.

Borg a park egyik padján üldögélt az ernyője alatt. A követségen képtelen volt gondolkozni, mert folyton csöngtek a telefonok, állandóan kérdésekkel zaklatták, úgyhogy a zuhogó eső ellenére inkább kijött ide. Az

eső végigsöpört az üres padokon, és egy-egy csöpp időnként a szivarja végére hullott, így kénytelen volt újra meg újra rágyújtani.

Dicksteint a benne élő feszültség tette erőszakossá. Borg a legkevésbé sem akarta, hogy a fickó megtanuljon lazítani.

A flaszterművészek egy kis chelsea-i házig követték, ahol egy nővel találkozott. — Szexuális kapcsolat — mondta az egyik. — Kihallatszott, ahogy a nő sikoltozott az élvezettől. — Kifaggatták a házfelügyelőt, de az semmi mást néni tudott a nőről, csak azt, hogy a lakás tulajdonosainak közeli barátja.

Ebből nyilvánvalóan az következik, hogy a lakás Dicksteiné (és lepénzelte a házfelügyelőt, hogy hazudjon); itt szokott randevúzni; az ellenfél táborába tartozó nővel találkozik; szeretkezés közben titkokat árul el neki.

Borg mindezt simán bevette volna, ha más módon szerez tudomást a nőről. De ha Dickstein egyszerűen csak elárulta volna őket, nem hagyná, hogy Borg gyanúja fölébredjen. Ehhez túl okos. Nyilván eltüntetné a nyomokat. Nem vezetné a flaszterosokat egyenesen a lakáshoz, anélkül, hogy egyetlenegyszer hátranézne. Az egész viselkedéséből sugárzik az ártatlanság. Találkozott Borggal, úgy nézett ki, mint a macska, amelyik éppen megette a tejszínt, és vagy nem tudta, vagy nem érdekelte, hogy minden az arcára van írva. Amikor Borg megkérdezte, mi ütött bele, csak tréfálkozott. Borg kénytelen volt figyeltetni. Néhány órával később Dickstein megkefélt egy lányt, aki ezt annyira élvezte, hogy az egész kurva utca zengett a sikoltozásától. Ez olyan átkozottul naiv dolog, hogy csak igaz lehet.

No jó, legyen. Tehát egy nő, Dickstein éberségét kijátszva, a közelébe férkőzött és elcsábította. Persze Dickstein erre úgy reagált, mint egy kamasz, hiszen nem volt kamaszkora. Most az a legfontosabb kérdés, hogy ki ez a nő.

A ruszkiknak is van nyilvántartásuk, és nyilván ők is azt feltételezték, hogy szexuálisan Dickstein megközelíthetetlen. De talán úgy gondolták, azért érdemes lenne megpróbálni. És lehet, hogy igazuk volt.

Borg ösztöne ismét azt súgta, hogy azonnal vegye el az ügyet Dicksteintől. De ismét csak tétovázott. Ha bármely más tervről lenne szó, és nem erről, vagy bármely más ügynökről, és nem Dicksteinről, rögtön tudná, mit kell tennie. De Dickstein az egyetlen, aki meg tudja oldani ezt a feladatot. Borgnak nem volt más választása, ki kellett tartania az eredeti

elképzelése mellett: megvárja, míg Dickstein teljes egészében kidolgozza a tervét, csak aztán váltja le.

De legalább a londoni kirendeltséget ráuszíthatja a nőre, hogy mindent tudjanak meg róla, amit csak lehet.

Ő meg eközben mindössze abban reménykedhet, hogy ha a nő az ellenfél ügynöke, Dicksteinnek van annyi sütnivalója, hogy semmit nem árul el neki.

Veszélyes időszak lesz; de Borg tudta, hogy ennél többet nem tehet.

Kialudt a szivarja, de jóformán észre sem vette. A parkban most már senki sem járt, csak ő üldögélt a padján, rá egyáltalán nem jellemző szoborszerű mozdulatlanságban, esernyőt tartva a feje fölé, és közben majd meggebedt az idegességtől.

Most aztán vége a szórakozásnak, mondta magában Dickstein: ideje ismét munkához látni.

Amikor délelőtt tíz órakor belépett szállodai szobájába, rájött, hogy — bármilyen hihetetlen —, nem tett semmiféle óvintézkedést. Húszéves ügynöki pályafutása során először fordult elő, hogy megfeledkezett a legelemibb dolgokról. Az ajtóban állva körülnézett, közben arra gondolt, milyen megsemmisítő hatással van rá a lány. Olyan érzés volt elválni tőle, és újra munkához látni, mint beülni egy hosszú idő óta garázsban álló kocsiba: ki kellett várnia, míg „a régi szokások, a régi megérzések a régi paranoiával együtt visszaszivárognak az agyába.

Bement a fürdőszobába, és vizet engedett a kádba. Érzelmi szempontból most afféle lélegzetvételnyi szünethez jutott, mert Suzának ma újra munkába kellett állnia. A BOAC, vagyis a British Overseas Airways Corporation légikísérőjeként ezen a szolgálati úton körülutazza a földet. Arra számított, hogy három hét múlva jön vissza, de lehet, hogy tovább fog tartani az út. Dicksteinnek fogalma sem volt, vajon ő hol lesz három hét múlva; vagyis nem tudta, mikor fog újra találkozni a lánnyal. De az biztos, hogy találkozni akar vele, ha ezt az akciót túléli.

Most mindent másképp látott, múltat és jövőt egyaránt. Élete utolsó húsz évét unalmasnak találta, annak ellenére, hogy több embert lelőtt és többször rálőttek, körbeutazta az egész világot, álcázta magát, mindenkit átvert, és vérlázító, titkos, vakmerő tetteket vitt véghez. Most mindez jelentéktelen apróságnak tűnt.

A fürdőkádban ülve azon tűnődött, mihez kezdjen élete hátralevő részében. Úgy döntött, többé nem fog kémkedni — de akkor mit fog csinálni? Beválasztathatja magát a knesszetbe, saját üzleti vállalkozásba foghat, vagy egyszerűen a kibucban maradhat, és termelheti a legjobb izraeli bort. Vajon feleségül veszi-e Suzát? És ha igen, Izraelben fognak-e élni? Élvezte ezt a bizonytalanságot; olyan volt, mint amikor az ember azon mélázik, mit fog kapni a születésnapjára.

Ha ezt túlélem, gondolta. Hirtelen nagyon megnőtt a tét. Félni kezdett a haláltól. Eddig a halál olyasmi volt, amit minden ügyességét bevetve, el kellett kerülnie, de csak azért, mert afféle vereséget jelentő sakkhúzásnak számított. Most azonban iszonyúan ragaszkodott az életéhez: újra le akart feküdni Suzával, fészket akart rakni vele. Mindent meg akart tudni róla, a hóbortjait, a szokásait és a titkait, meg azt, hogy milyen könyveket olvas szívesen, mi a véleménye Beethovenről, és vajon horkol-e.

Szörnyű lenne, ha épp most halna meg, amikor Suza megmentette az életét.

Kilépett a kádból, megtörülközött és felöltözött. Csak úgy maradhat életben, ha győztesként kerül ki ebből a csatából.

Következő lépésként telefonálni akart. Fontolóra vette, hogy a szálloda telefonját használja, de aztán úgy döntött, ettől a pillanattól kezdve fokozottan óvatos lesz, és elindult egy utcai telefonfülkét keresni.

Megváltozott az időjárás. Tegnap az égbolt teljes esőtartaléka lezúdult, és most kellemes meleg napsütés volt. Dickstein elment a hotelhoz legközelebb eső telefonfülke mellett, csak az utána következőnél állt meg: fokozott óvatosság. Kikereste a Lloyd's of London számát a telefonkönyvből és feltárcsázta.

— Itt a Lloyd's. Jó napot kívánok.

— Néhány információra lenne szükségem egy hajóról.

— A Lloyd's of London Press ad felvilágosítást. Azonnal kapcsolom.

Amíg várakozott, Dickstein a fülke ablakán át a londoni forgalmat nézte, közben azon tűnődött, vajon a Lloyd'stól megtudja-e, amire szüksége van. Remélte, hogy igen, mert el nem tudta képzelni, hova fordulhatna még felvilágosításért. Idegesen dobolt a lábával,

— Lloyd's of London Press.

— Jó napot kívánok. Szeretnék néhány információt kérni egy hajóról.

— Miféle hajóról? — kérdezte egy hang, Dickstein szerint némi gyanakvással.

— Azt szeretném tudni, vajon ez a bizonyos hajó egy széria egyik darabjaként épült-e, és ha igen, érdekelne a testvérhajók neve, jelenlegi tartózkodási helye és tulajdonosa. És ha lehet, a tervek is, amelyek alapján a hajók készülték.

— Attól tartok, ebben nem segíthetek önnek.

Dickstein szíve elszorult. — Miért nem?

— Azért, mert a tervekkel nem mi foglalkozunk, hanem a Lloyd's Register, és ők is csak a hajótulajdonosoknak adják ki.

— És a többi adat? A testvérhajókról?

— Ebben sem segíthetek.

Dickstein legszívesebben megfojtotta volna a fickót. — Akkor kihez forduljak?

— Kizárólag mi rendelkezünk efféle információval.

— És titokban tartják?

— Telefonon nem közöljük.

— Várjon egy pillanatig! Szóval azt akarja mondani, hogy telefonon nem adhat felvilágosítást.

— Igen. Így van.

— De ha írásban fordulok önökhöz, vagy személyesen keresem fel önöket, akkor nincs akadálya.

— Ö... nincs. Az efféle adatok kikeresése nem tart sokáig, úgyhogy személyesen is érdeklődhet.

— Kérem, adja meg a címet. — Felírta. — És a helyszínen megvárhatom, amíg összegyűjtik ezeket az adatokat?

— Azt hiszem, igen.

— Rendben van. Akkor most megadom önnek a hajó nevét, és mire odaérek, minden szükséges információt kikereshetnek. A hajó neve *Coparelli*. — Dickstein betűzte.

— És az ön neve?

— Ed Rodgers.

— Melyik cég munkatársa?

— *Science International*.

— A cég terhére állítsuk ki a számlát?

— Nem; a saját csekkemmel fizetek.

— Ez is lehetséges, ha igazolni tudja magát.

— Természetesen. Egy órán belül ott leszek. Jó napot kívánok.

Dickstein letette a kagylót, kilépett a telefonfülkéből, közben hálát adott az istennek. Átment az úttesten egy kávéházba, és kávét meg szendvicset rendelt.

Természetesen hazudott Borgnak: pontosan tudta, hogyan fogja elrabolni a *Coparelli*t. Megveszi az egyik testvérhajót — ha van ilyen —, és azon viszi ki az embereit a nyílt tengerre, hogy ott támadják meg a *Coparelli*t. Ha az akció sikerül, nem fogja megkockáztatni, hogy átszállítsa a rakományt az egyik hajóról a másikra, hanem elsüllyeszti a saját hajóját, az iratait meg átviszi a *Coparelli*re. A *Coparelli* nevét lemázolja, és a helyére festi az elsüllyesztett testvérhajó nevét. Aztán azzal a hajóval, amelyről mindenki azt fogja hinni, hogy az övé, szépen elladikázik Haifába.

Mindez nagyon szép, de még mindig csak egy terv vázlata. Mi lesz például a *Coparelli* legénységével? Hogyan lehet megmagyarázni a *Coparelli* kétségtelen eltűnését? Hogyan fogja elkerülni a nemzetközi vizsgálatot, amelyet a nyílt tengeren eltűnt több tonna uránérc felkutatására indítanak?

Minél tovább töprengett rajta, ez az utóbbi probléma annál nagyobbnak tűnt. Széles körű kutatás indul majd minden nagy hajó után, amelyről addig úgy tudták, hogy elsüllyedt. Mivel ki fog derülni, hogy urán volt a fedélzeten, a kutatás oda fogja csábítani a sajtót, tehát a vizsgálat még alaposabb lesz. És mi történik, ha nem a *Coparelli*t találják meg, hanem a testvérhajóját, amely állítólag az ő tulajdona?

Sokáig rágódott ezen a kérdésen, anélkül, hogy választ talált volna rá. Még mindig túl sok ismeretlen szerepelt abban az egyenletben, amelyet meg kellett oldania. Vagy a szendvics feküdte meg a gyomrát, vagy ez a probléma: bevett egy görcsoldó tablettát.

Rátért arra, hogyan játssza ki az ellenfelet. Vajon elég jól eltüntette a nyomait? Kizárólag Borg tudhat a terveiről. Még ha a szállodai szobáját, vagy a szállodához legközelebb levő telefonfülkét lehallgatják is — akkor sem tudhat róla senki más, hogy a *Coparelli* érdekli, mert rendkívül óvatosan járt el.

A kávéját kortyolgatta; ekkor egy másik vendég, aki éppen kifelé igyekezett a kávéházból, meglökte a könyökét, ő meg rálöttyintette a kávét a tiszta, fehér ingére.

— *Coparelli*! — kiáltott fel izgatottan David Rosztov. — Mintha már hallottam volna egy *Coparelli* nevű hajóról...

— Nekem is ismerős a neve — mondta Yasif Hassan.

— Mutasd csak azt a komputerlistát!

A Jacobean Hotel közelében parkoló zárt lehallgató-teherautó hátsó részében kuporogtak. A KGB tulajdonában levő, megkülönböztető jelzések nélküli sötétkék teherautó nagyon piszkos volt. A belső tér túlnyomó részét a nagy teljesítményű rádióberendezés foglalta el, de az első ülések mögött kialakítottak egy kis fülkét, ahová Rosztov és Hassan bepréselhette magát. Pjotr Tyirin a volánnál ült. A fejük fölött levő hatalmas hangszórók tompítva sugároztak valami távoli beszélgetést, és időnként edénycsörömpölés is hallatszott. Egy pillanattal ezelőtt érthetetlen párbeszéd zajlott le: valaki elnézést kért valamiért, Dickstein meg azt felelte, nincs semmi baj, véletlen volt az egész. Azóta egyetlen tisztán érthető szó sem hangzott el.

Rosztov örült, hogy le tudja hallgatni Dickstein beszélgetéseit, és örömét csak az homályosította el, hogy ennek Hassan is fültanúja volt. Az arabnak nagyon a fejébe szállt a dicsőség, mióta kiderítette, hogy Dickstein Angliában van; most már azt képzelte, hogy ő is ugyanolyan profi kém, mint bárki más. Ragaszkodott hozzá, hogy a londoni akció minden részletében benne legyen, és azzal fenyegetőzött, hogy panaszt tesz Kairónak, ha kihagyják. Rosztov mérlegelte a lehetőséget, hogy elfogadja ezt a kihívást, de ez újabb összeütközést jelentene Feliksz Voroncovval. Rosztov pedig nem akart megint átnyúlni Feliksz feje fölött, és a múltkori eset után ilyen hamar ismét Andropovhoz fordulni, így aztán egy másik megoldás mellett döntött: megengedi Hassannak, hogy mindenben részt vegyen, de figyelmezteti, nehogy bármiről is beszámoljon Kairónak.

Hassan, aki már olvasta a komputerlistát, most odacsúsztatta Rosztovnak. Amíg az orosz végigpörgette a lapokat, a hangszórókból egy-két percig utcai zajok hallatszottak, majd újabb beszélgetés következett,

Hová vigyem, főnök?

Dickstein hangja: *A Lime Streetre*.

Rosztov fölnézett és odaszólt Tyirinnek: — Ez a Lloyd's címe lesz, amit telefonon adtak meg neki. Menjünk oda.

Tyirin elindította a teherautót, és keleti irányba, a City felé tartott. Rosztov ismét belemélyedt a komputerlistába.

— A Lloyd's valószínűleg írásban ad választ neki — jegyezte meg Hassan borúsan.

— A poloska remekül működik... legalábbis eddig — szólt hátra Tyirin. Fél kézzel fogta a volánt, a másik keze a szájában volt; a körmét rágta.

Rosztov megtalálta, amit keresett. — Itt van! — mondta. — A *Coparelli*. — Lelkesen csapkodta a térdét. — Nagyon jó!

— Mutasd! — követelte Hassan.

Rosztov egy pillanatig habozott, de rájött, hogy semmiképpen sem térhet ki előle, így aztán rámosolygott Hassanra, és az utolsó oldalra bökött. — A „NEM NUKLEÁRIS CÉLÚ FELHASZNÁLÁS” címszó alatt van. Kétszáz tonna uránércet szállítanak Antwerpenből Genovába a *Coparelli* nevű motoros hajóval.

— Tehát akkor ez az — mondta Hassan. — Ezt szemelte ki Dickstein.

— De ha ezt jelented Kairónak, akkor valószínűleg másik célpontot választ. Hassan...

Az arab arca elsötétült a haragtól. — Ezt egyszer már elmondtad — sziszegte hidegen.

— Oké — csillapította Rosztov. A fene egye meg, még diplomata is legyek, gondolta. — Most már tudjuk, mit fog lopni, és azt is, hogy kitől. Ezt nevezem haladásnak! — mondta.

— De azt nem tudjuk, hogy mikor, hol és hogyan — akadékoskodott Hassan.

Rosztov bólintott. — Biztos, hogy ez a testvérhajóügy összefügg vele. — Megdörzsölte az orrát. — De fogalmam sincs, hogyan.

Két shilling, hat penny, főnök.

A többi a magáé.

— Tyirin, keress egy parkolóhelyet — szólalt meg Rosztov.

— Ez nem megy olyan könnyen errefelé — panaszkodott Tyirin.

— Ha nem találsz helyet, akkor csak állj meg valahol. A kutya se törődik vele, ha megbüntetnek — förmedt rá Rosztov.

Jó napot. Ed Rodgers vagyok.

A, igen. Egy pillanat türelmet kérek... Az önnek készült jelentést épp most gépelték le, Mr. Rodgers. És itt a számla.

Önök nagyon ügyesek.

— Tehát írásban kapott választ — mondta Hassan.

Nagyon szépen köszönöm.

Viszontlátásra, Mr. Rodgers.

— Nem valami szószátyár fickó, igaz? — kérdezte Tyirin.

— A jó ügynök soha nem szószátyár — felelte Rosztov. — Nem ártana, ha ezt az eszedbe vésnéd.

— Igenis.

— A fene egye meg. Most nem fogjuk megtudni, milyen válaszokat kapott a kérdéseire — dühöngött Hassan.

— Nem számít — nyugtatta meg Rosztov. — Épp most jutott eszembe valami. — Elmosolyodott.

— A kérdéseket ismerjük. Mindössze annyi a teendőnk, hogy nekünk is föl kell tennünk ugyanezeket a kérdéseket, és megkapjuk ugyanazokat a válaszokat, amelyeket ő kapott. Figyelem, megint kiment az utcára. Tyirin, kerüld meg a háztömböt, hátha meglátjuk.

A teherautó elindult, de mielőtt teljesen megkerülhette volna a háztömböt, az utcai zajok ismét elhalkultak.

Mivel szolgálhatok, uram?

— Bement egy üzletbe — közölte Hassan.

Rosztov rápillantott. Ha megfeledkezik a büszkeségéről, az arabot olyan izgalomba hozza ez az egész — a teherautó, a poloskák, a megfigyelés —, mint egy iskolás kölyköt. Talán befogja a száját, ha másért nem, hát azért, hogy továbbra is rablópandúrt játszhasson az oroszokkal.

Egy ingre lenne szükségem.

— Jaj, nem! — kiáltott fel Tyirin.

Azt látom, uram. Mi ömlött rá?

Kávé.

Rögtön ki kellett volna mosni, uram. Most már nagyon nehéz lesz kivenni belőle a foltot. Ugyanilyet óhajt?

Igen. Egyszerű fehér nejloninget, szimpla kézelővel; a nyakbőségem negyvenes.

Tessék. Harminckét shilling, hat penny.

Remek.

— Fogadni mernék, hogy a költségszámlából fizeti ki.

Köszönöm. Most rögtön föl óhajtja venni?

Igen, ha lehet.

Itt a próbafülke.

Léptek hallatszottak, majd rövid ideig csönd volt.

Adhatok egy zacskót a réginek, uram?

Inkább dobja, ki, legyen szíves.

— Az a gomb kétezer rubelbe került! — bődült el Tyirin.

Ahogy óhajtja, uram.

— Kész — mondta Hassan. — Most aztán nincs tovább.

— Kétezer rubel! — ismételte Tyirin.

— Azt hiszem, megkaptuk az ellenértékét — csillapította Rosztov.

— Hová megyünk? — kérdezte Tyirin.

— Vissza a követségre — felelte Rosztov. — Ki akarom nyújtani a lábaimat. A bal már teljesen elzsibbadt. De a fenébe is, ez jó meló volt, ma reggel érdemes volt fölkelni.

Amíg Tyirin nyugati irányba hajtott, Hassan elgondolkozva jegyezte meg: — Ki kell derítenünk, hol van most a *Coparelli*.

— Ezt a mókusok is ki tudják deríteni — válaszolta Rosztov.

— Miféle mókusok?

— A moszkvai központ hivatalnokai. Egész nap csak a seggüket meresztik, az a legkockázatosabb vállalkozásuk, hogy csúcsforgalomban átmennek a Granovszkij utcán, mégis többet vágnak zsebre, mint a terepen dolgozó ügynökök. — Rosztov úgy döntött, kihasználja az alkalmat, és megtanítja Hassant egy-két dologra. — Jegyezd meg, hogy egy ügynöknek soha nem szabad közismert információ megszerzésére fecsérelnie az idejét. A mókusok bármit kikeresnek, ami könyvekben, jelentésekben vagy beszámolókban megtalálható. Mivel egy mókus munkája olcsóbb, mint egy ügynöké — nem a fizetés, hanem a befektetett munka miatt —, a KGB, ha teheti, szívesebben alkalmazza a mókusokat egy adott feladat elvégzésére. Mindig vedd igénybe a mókusokat. Senki nem fog lustának tartani miatta.

Hassan közönyös mosolya régi, nyegle énjét idézte. — Dickstein nem így dolgozik.

— Az izraeliek egészen másképp viszonyulnak ehhez a kérdéshez. Amellett az a gyanúm, hogy Dickstein nem alkalmas a csapatmunkára.

— Mennyi idő kell hozzá a mókusoknak, hogy kiderítsék, hol van most a *Coparelli*?

— Talán egy nap. Amint visszaérünk a követségre, továbbítom a kérést.

Tyirin hátraszólt a válla fölött. — Le tudsz adni egyúttal egy gyors anyagigénylést is?

— Mire van szükséged?

— Hat új inggombra.

— Hatra?

— Ha olyanok lesznek, mint a legutóbbi széria, őt nem fog működni közülük.

Hassan fölnevetett. — Ez a kommunista hatékonyság?

— A kommunista hatékonysággal nincs semmi baj — felelte Rosztov. — Az orosz hatékonyságtól kell gutaütést kapni.

A teherautó befordult az Embassy Row-ra, és az ügyeletes rendőr intett, hogy továbbmehet. Hassan megkérdezte: — Mit csinálunk, ha megtudjuk, hol van a *Coparelli*?

— Ez magától értetődő — vágta rá Rosztov. — Elhelyezzük rajta az egyik emberünket.

KILENC

A donnak rossz napja volt.

Már korán reggel kiderüli, hogy az éjszaka elkapták néhány emberét. A rendőrség megállított és átkutatott egy teherautót, amelyik kétezer-ötszáz pár szőrmével bélelt papucsot és öt kiló kevert heroint szállított. A Kanadából New York Citybe tartó rakományra Albanyben csaptak le. A szajrét elkobozták, a sofőrt meg a kocsikísérőt lecsukták.

A szajré nem a don tulajdona volt, de a szállító banda rendesen letejelt neki, és ennek fejében elvárta tőle a védelmet. Most azt akarják majd, hogy hozza ki az embereiket a börtönből, és szerezze vissza a heroint. Ez szinte lehetetlen. Ha csak az állam rendőrsége csinálta volna a balhét, elintézhetné; de ha csak az állam rendőrsége lett volna benne a buliban, akkor elő sem fordul ilyesmi.

És ez csak a kezdet volt. A legidősebb fia táviratozott a Harvardról, hogy pénzt kér, mert hetekkel az előadások megkezdése előtt eljátszotta az utolsó centjét is, amit a következő félévre kapott. Ezután a don azzal töltötte a délelőttöt, hogy megpróbált rájönni, miért veszteséges az étteremhálózata, a délutánt pedig azzal, hogy igyekezett megmagyarázni a szeretőjének, miért nem viheti el az idén Európába. És végül az orvosa közölte vele, hogy már megint kankója van.

Belenézett az öltözőszobája tükrébe, megigazította a csokornyakkendőjét, és fennhangon közölte a tükörképével: — Szar napom van.

Kiderült, hogy New York City zsarui állnak a letartóztatás mögött: ők adták le a fülest az állami rendőrségnek, hogy elkerüljék az összetűzést a városi maffiával. A városi rendőrség persze megtehette volna, hogy rá se hederít a fülesre: az a tény, hogy nem ezt tette, jelezte, hogy a füles magas helyről származott, mondjuk a pénzügyminisztérium kábítószerellenes ügynökségétől. A don kijelölte a lecsukott sofőrök ügyvédeit, látogatókat küldött a családjukhoz, és tárgyalásokat kezdett, hogy visszavásárolja a rendőrségtől a heroint.

Belebújt a zakójába. Szeretett átöltözni a vacsorához; mindig így szokta. Fogalma sem volt, mit kezdjen a fiával, Johnnyval. Miért nem jött haza a vakációra? A kollégisták állítólag otthon szokták tölteni a nyarat. A don arra gondolt, odaküld valakit, hogy látogassa meg Johnnyt; de akkor a fiú azt fogja hinni, hogy az apja csak a pénz miatt ideges. Úgy látszik, személyesen kell meglátogatnia.

Csöngött a telefon, a don fölvette a kagylót. — Tessék.

— Itt a kapu, uram. Egy angol férfi keresi, beszélni szeretne önnel, de nem hajlandó megmondani a nevét.

— Akkor küldd el — felelte a don. Még mindig Johnnynál kalandoztak a gondolatai.

— Azt akarja, mondjam meg önnek, hogy a barátja van itt az oxfordi egyetemről.

— Nem ismerek senkit az... Várj csak! Hogy néz ki a fickó?

— Alacsony, szemüveges kis ürge, olyan csavargóképű.

— Ez nem lehet igaz! — A don arcát széles mosoly ragyogta be. — Azonnal hozd föl! És terítsd le a vörös szőnyeget!

Ez olyan év volt, amelyben régi barátokkal találkozott, és látnia kellett, mennyire megváltoztak: de eddig az volt a legmegdöbbentőbb, ahogy Al Cortone kinézett. Az elhízás, amely Frankfurtból visszatértekor kezdődött, az évek során úgy látszik, állandósult, és Cortone most legalább százhúsz kilót nyomott. Puffadt arca érzékiségről árulkodott, amit 1947-ben még csak sejteni lehetett, a háború alatt pedig még sejteni sem. Ráadásul teljesen

megkopaszodott. Dickstein arra gondolt, hogy az olaszoknál az ilyesmi egészen rendkívüli.

Dickstein olyan tisztán emlékezett arra az esetre, amikor egy életre lekötelezte Cortonét, mintha tegnap történt volna. Akkoriban sokat tanulhatott a sarokba szorított állat lélektanáról: ha már semmilyen lehetőség nincs rá, hogy elfusson, rájön, milyen elszántan tud küzdeni. Egy idegen országban, az egységétől elszakítva, az ismeretlen terepen puskával a kezében előrenyomulva. Dickstein a türelme, ravaszsága és kíméletlensége utolsó tartalékaiból élt, amelyekről azt sem tudta, hogy léteznek. Fél órán át egy cserjésben hasalt, és azt az elhagyatott tankot figyelte, amelyről — bár fogalma sem volt honnan — tudta, hogy ez a csali a csapdában, Kiszúrta az egyetlen mesterlövészt, és épp a másikat kereste, amikor az amerikaiak óriási zajt csapva odaértek. Dickstein érezte, most nyugodtan lőhet — ha van egyáltalán másik mesterlövész, az a jól látható célpontra, az amerikaiakra fog tüzelni, és nem áll oda átfésülni a bozótot, hogy megtudja, honnan vették célba.

Így aztán Dickstein, aki csak a saját bőrét akarta menteni, egyúttal megmentette Al Cortone életét is.

Cortone még Dicksteinnél is később kezdte a katonásdit, de ugyanolyan gyorsan tanult. Mindketten az utcán nőttek fel, és a régi törvényeket új terepen alkalmazták. Egy ideig együtt harcoltak, káromkodtak, nevettek, és együtt beszélték ki a nőket is. Amikor a szigetet elfoglalták, a következő támadás előkészületei közben leléceltek, hogy meglátogassák Cortone szicíliai rokonságát.

Dickstein érdeklődésének középpontjában most ez a rokonság állt.

Egyszer már segítettek neki 1948-ban. Abból az ügyből csinos hasznot húzhattak, így Dickstein akkor egyenesen hozzájuk fordult. Ez a mostani terv azonban más volt: szívességet akart kérni tőlük, de semmit nem tudott fölajánlani érte. Ezért aztán el kellett jönnie Alhoz, hogy behajtsa a huszonnégy évvel ezelőtti adósságot.

Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy sikerülni fog. Cortone most gazdag volt. A nagy házat Angliában kastélynak nevezték volna — a magas fal mögött gyönyörű park terült el, és a kapuban őrök strázsáltak. A murvával felszórt kocsifeljárón három autó állt, és Dickstein össze se tudta számolni a szolgákat. Egy gazdag, jómódban élő, középkorú amerikai talán nem fogja siettében a nyakát törni, hogy belekeveredjen a földközi-tengeri

gyanús politikai üzelmekbe, még egy olyan ember kedvéért sem, aki az életét mentette meg.

Úgy tűnt, Cortone nagyon örül, hogy látja, és ez kezdetnek nem volt rossz, hátba veregették egymást, éppúgy, mint azon a novemberi vasárnapon, 1947-ben, miközben egyre azt kérdezték egymástól: — Hát hogy vagy, te vén lókötő?

Cortone tetőtől talpig végigmérte Dicksteint. — Te semmit nem változtál! Én megkopaszodtam és fölszedtem ötven kilót, neked meg még egy ősz hajszálad sincs. Mit műveltél azóta?

— Elmentem Izraelbe. Amolyan farmerféle vagyok. És te?

— Én meg üzletember. Gyerünk, együnk valamit, és beszélgessünk.

A vacsora igen furcsán zajlott le. Mrs. Cortone szótlanul üldögélt az asztal alsó végén, és hozzá se szólt senki. A két neveletlen fiú mohón belapátolta az ennivalót, aztán sportkocsiba ült, és bömbölő motorral elhajlott. Cortone rengeteget evett a nehéz olasz ételekből, és jó néhány pohár kaliforniai vörösbort ivott. De a legidegesítőbb figura egy jól öltözött, ravasz képű férfi volt, aki néha úgy viselkedett, mint egy barát, néha úgy, mint egy tanácsadó, néha meg úgy, mint egy szolga: Cortone egy ízben a jogtanácsosának nevezte. Vacsora közben nem beszéltek fontos dolgokról. Inkább háborús történeteket meséltek — a legtöbbet Cortone. Elmondta Dickstein 1948-as nagy húzását az arabok ellen: a rokonaitól hallotta, és ugyanúgy el volt ragadtatva tőle, mint ők. A sztori annál színesebb lett, minél többször mesélték el.

Dickstein úgy érezte, Cortone őszintén örül, hogy látja. Lehet, hogy ez az ember halálra unja magát. Ez érthető is, ha minden áldott este egy szótlan feleség, két neveletlen kölyök meg egy ravasz képű jogtanácsos társaságában vacsorázik. Dickstein minden tőle telhetőt megtett, hogy életben tartsa a kedélyes társalgást: azt akarta, hogy Cortone jó hangulatban legyen, amikor szívességet kér tőle.

Vacsora után mindketten elhelyezkedtek a dohányzó bőr karosszékeiben. Egy inas brandyt és szivart hozott. Dickstein sem ezt, sem azt nem kért.

— Te valaha rettentő sokat vedeltél — jegyezte meg Cortone.

— Akkoriban rettentő nagy háború volt — felelte Dickstein. Az inas kiment. Dickstein figyelte a brandyt kortyolgató, szivarozó Cortonét, és arra gondolt, hogy ez az ember nem leli örömét sem az evésben, sem az ivásban, sem a dohányzásban; úgy viselkedik, mintha azt hinné, ha elég sokáig ízlelgeti ezeket a dolgokat, akkor végül csak rájön, mi a jó bennük.

Dicksteinnek eszébe jutott, milyen remekül szórakoztak ők ketten a szicíliai rokonoknál, és azon tűnődött, vajon maradtak-e még igazi emberek Cortone életében.

Cortone egyszer csak hangosan fölnevetett. — Annak az oxfordi napnak minden percére emlékszem. Mondd csak, összejött a dolog a professzor arab feleségével?

— Nem — felelte Dickstein halvány félmosollyal. — Már meghalt.

— Sajnálom.

— Különös dolog történt. Visszamentem oda, a folyóparti házba, és találkoztam a lányával... Ugyanúgy néz ki, mint Eila annak idején.

— Na, ne viccelj. És... — Cortone sokatmondóan hunyorított. — És a lányával összejött! Ezt úgysem hiszem el!

Dickstein bólintott. — Méghozzá minden lehetséges pózban. Feleségül akarom venni. Az a tervem, hogy akkor kérem meg a kezét, ha legközelebb találkozom vele.

— Igent fog mondani?

— Nem tudom biztosan. Azt hiszem. Jóval idősebb vagyok nála.

— A kor nem számít. Bár fölszedhetnél néhány kilót. A nők szeretik, ha van mibe kapaszkodni.

Dicksteint ingerelte ez a beszélgetés, és most jött rá, hogy miért: Cortone csak lényegtelen dolgokról akart beszélni. Talán azért, mert az évek során megszokta a szűkszavúságot; talán azért, mert a „családi üzlet” túlnyomó része törvénybe ütközött, és nem akarta, hogy Dickstein megtudja (csakhogy ő már sejtette); vagy talán attól félt, hogy valami mást árul el, valami titkos csalódást, amit senkivel nem tud megosztani: akárhogy is, a nyíltszívű, bő-beszédű, lobbanékony fiatalember rég eltűnt ebben a kövér férfiban. Dickstein szerette volna megkérdezni tőle: Mondd, mi szerez neked örömet, kit szeretsz, és hogy megy a sorod.

Ehelyett így szólt: — Emlékszel, mit mondtál nekem Oxfordban?

— Hogyne emlékeznék. Azt mondtam, az adósod vagyok, mert megmentetted az életemet. — Cortone mélyen leszívta a szivarfüstöt.

Legalább ez nem változott. — Azért jöttem, hogy segítséget kérjek tőled.

— Rajta, ki vele.

— Bekapcsolhatom a rádiót?

Cortone elmosolyodott. — Ebben a házban körülbelül hetenként irtják a poloskákat.

— Akkor jó — felelte Dickstein, de azért bekapcsolta a rádiót, — Kiterítem a kártyáimat, Al. Az izraeli hírszerzésnek dolgozom.

Cortone kigúvadt szemmel meredt rá. — Sejthettem volna.

— Novemberben egy akciót vezetek a Földközi-tengeren. Ez... — Dickstein azon tűnődött, menynyit kell elmondania, és úgy döntött, nagyon keveset. — Ez az ügy pontot tehet a közel-keleti háborúk végére. — Elhallgatott; eszébe jutott egy kifejezés, amelyet Cortone sokszor használt. — És nehogy azt hidd, hogy palira veszlek.

Cortone nevetett. — Ha palira akarnál venni, azt hiszem, nem vártál volna húsz évig, hogy ide gyere.

— Nagyon fontos, hogy ki ne derüljön: az akciót Izrael szervezte. Szükségem van egy bázisra, ahol dolgozhatom. Szükségem van egy nagy házra a parton, ahol kisebb hajók kiköthetnek, és egy olyan helyre, nem túl messze a parttól, ahol egy nagy hajó lehorgonyozhat. Amíg ott tartózkodom — egy-két hétig, talán valamivel tovább —, védelemre van szükségem a szimatoló zsarukkal és más kíváncsiskodó hivatalnokokkal szemben. Csak egy helyet tudok, ahol mindezt megkaphatom, és csak egy ember képes elintézni ezt nekem.

Cortone bólintott. — Én tudok egy helyet — egy elhagyatott házat Szicíliában. Nem igazán fényűző, öcskös... nincs fűtés, nincs telefon — de a célnak talán megfelel.

Dickstein szélesen elmosolyodott. — Ez fantasztikus — mondta. — Épp ezt akartam kérni.

— Csak tréfálsz — felelte Cortone. — Ennyi az egész?

CÍMZETT: A Mossad főnöke

FELADÓ: A londoni kirendeltség vezetője

DÁTUM: 1968. július 29.

Szinte biztos, hogy Suza Ashford egy arab titkosszolgálat ügynöke.

1944. június 17-én született az angliai Oxfordban. Mr. (jelenleg professzor) Stephen Ashford (szül.: Anglia, Guildford, 1908.) és Eila Zuabi (szül.: Libanon, Tripoli, 1925.) egyetlen gyermeke. Anyja, aki 1954-ben halt meg, tisztavérű arab volt. Apja jellemzésére egy angol kifejezés a legalkalmasabb: „arab-szakértő”, aki élete első negyven évének túlnyomó részét a Közel-Keleten töltötte; kutató, vállalkozó és nyelvész volt. Most a

sémi nyelvek tanára az oxfordi egyetemen, ahol mérsékelten arabbarát nézeteiről ismerik.

Ebből kifolyólag, bár Suza Ashford szigorúan véve az Egyesült Királyság állampolgára, feltételezhető, hogy szimpatizál az arab üggyel.

A BOAC nemzetközi járatain dolgozik mint légi utaskísérő, és gyakran utazik többek között Teheránba, Szingapúrba és Zürichbe. Következésképpen számos alkalma van rá, hogy titkos kapcsolatokat létesítsen az arab diplomáciai testületek tagjaival.

Feltűnően szép, fiatal nő (lásd a mellékelt fényképet — bár ez az üggyel foglalkozó kiküldött munkatársunk szerint meg sem közelíti a valóságot). A szabad szerelem híve, de sem szakmája, sem Londonban felnőtt nemzedéke mércéjével mérve nem múlja felül az átlagot. Pontosabban: számára az információszerzés céljából létesített szexuális kapcsolat talán kellemetlen élmény, de nem okoz lelki megrázkódtatást.

Végezetül — és ez perdöntő bizonyíték —, Yasif Hassan, az az ügynök, aki fölfedezte Dicksteint Luxemburgban, a lány apjának, Ashford professzornak a tanítványa volt, ugyanakkor, amikor Dickstein, és az azóta eltelt években is időnként kapcsolatba lépett vele. Lehet, hogy meg is látogatta Ashfordot — egy férfi, akire ráillik a személyleírása, mindenesetre valóban meglátogatta —, körülbelül akkor, amikor Dickstein és Suza Ashford viszonya elkezdődött.

Javasolom, hogy folytassuk a megfigyelést.

(aláírás)
Robert Jakes

CÍMZETT: A londoni kirendeltség vezetője
FELADÓ: A Mossad főnöke
DÁTUM: 1968. július 30.

Ha ennyi minden szól ellene, nem értem, miért nem azt javasolod, hogy öljük meg a lányt.

(aláírás)
Pierre Borg

CÍMZETT: A Mossad főnöke
FELADÓ: A londoni kirendeltség vezetője

DÁTUM: 1963. július 31.

Az alábbi okokból nem javasolom Suza Ashford likvidálását:

1. Az ellene szóló bizonyíték meggyőző ugyan, de közvetett.

2. Annak alapján, amit Dicksteinről tudok, erősen kétlem, hogy bármilyen információt közölt volna a lánnyal, még akkor is, ha érzelmi kapcsolat fűzi hozzá.

3. Ha megöljük a lányt, az ellenfél más módszert fog keresni, hogy Dickstein közelébe férkőzzön. Jobb a biztos rossz, amit ismerünk.

4. Talán felhasználhatjuk a lányt arra, hogy hamis információval etessük az ellenfelet.

5. Nem szeretek közvetett bizonyíték alapján ölni. Mi nem barbárok vagyunk, hanem zsidók.

6. Ha megöljük a nőt, akit Dickstein szeret, azt hiszem, Dickstein megöl téged is, engem is, meg mindenkit, akinek köze van a dologhoz.

(aláírás)
Robert Jakes

CÍMZETT: A londoni kirendeltség vezetője
FELADÓ: A Mossad főnöke
DÁTUM: 1968. augusztus 1.

Csináld, ahogy jónak látod.

(aláírás)
Pierre Borg

UTÓIRAT (*személyes jellegű*)

Igen nemes és megható, amit az 5. pontban írsz, de az ehhez hasonló megjegyzésekért nem fognak előléptetni ebben a férfihadseregben. — P. B.

Kicsi, öreg, csúnya, piszkos és rosszindulatú, ordas teknő volt.

A rozsda hatalmas narancssárga foltokban virított az egész testén, mint valami kiütés. Ha valaha látott is festéket a fedélzete, az már réges-rég lemállott, elszállt és feloldódott a szél, az eső és a tenger támadásaitól. A jobb oldali korlátja, közvetlenül az orr mögött, csúnyán elgörbült egy régi ütközés következtében, de soha senki nem vette a fáradságot, hogy kiegyenesítse. A kéményére vastagon rárakódott az elmúlt tíz év korma. A fedélzetén karcolások, horpadások és piszokfoltok éktelenkedtek; bár

gyakran fölsúrolták, soha nem tisztították meg alaposan, így régi rakományok nyomai — gabonaszemek, faszilánkok, rothadó növénydarabok és zsákfoszlányok — rejtőztek a mentőcsónakok mögött, a kötélcsomók alatt, a repedésekben, eresztékekben és lyukakban. Meleg napokon orrfacsaró bűzt árasztott.

Súlya 2500 tonna, hossza hatvan méter, szélessége több mint tíz méter volt. Legömbölyített orrában magas rádióantenna állt. Fedélzete legnagyobb részét a két hatalmas nyílás foglalta el, amely a fő rakodótérbe vezetett. A fedélzeten három daru magasodott: egy a nyílások előtt, egy mögöttük, egy pedig közöttük. A kormányosfülke, a tiszti kabinok, a konyha és a legénységi szállás a tatnál helyezkedett el, a kémény körül. Az egyetlen hajócsavart egy hathengeres dízelmotor forgatta, elméletileg 2450 lóerővel, és tizenhárom csomós sebességet tudott elérni.

Ha dugig megrakták, szörnyen imbolygott, üresen viszont úgy táncolt, mint maga az ördög. A legkisebb lökés hatására jobbra-balra hetvenfokos szögben megdőlt. A legénységi szállás szűk volt és fülledt, a konyhát gyakran elöntötte a víz. a gépházat pedig Hieronymus Bosch tervezte.

A legénység, a tiszteket is beleértve, harmincegy főből állt, és egy sem akadt közöttük, akinek egy jó szava lett volna róla.

Utasok nem voltak rajta, csak egy csótánykolónia a konyhában, néhány egér meg több száz patkány.

Senki nem szerette. *Coparelli*nek hívták.

TÍZ

Nat Dickstein azért utazott New Yorkba, hogy hajótulajdonos legyen. Az egész délelőttje ráment.

Föllapozta a manhattani telefonkönyvet, és kiválasztott egy ügyvédet, akinek az alsó East Side-on volt az irodája. Nem hívta föl telefonon, inkább személyesen ment oda, és elégedetten látta, hogy az egyetlen szobából álló ügyvédi iroda egy kínai étterem fölött helyezkedik el. Az ügyvédet Mr. Chungnak hívták.

Dickstein és Chung taxival a Park Avenue-ra hajtatott, a Libériai Vállalatszervezési Szolgálat irodaházához. Ezt a céget azért hozták létre, hogy segítségére legyen mindazoknak, akik libériai vállalatot akarnak bejegyeztetni anélkül, hogy Libéria közelébe mennének. Dicksteintől nem kértek semmiféle referenciát, és arról sem kellett nyilatkozatot tennie, hogy becsületes, hitelképes és épelméjű. Ötszáz dollár illeték fejében — amelyet készpénzben fizetett ki — bejegyezték a libériai Savile Hajózási Társaságot. A kutyát sem érdekelte az a tény, hogy Dicksteinnek pillanatnyilag egy árva csónakja sem volt.

A társaság székhelyeként a következő címet vették nyilvántartásba: Libéria, Monrovia, Broad Street 80; igazgatói pedig P. Satia, E. K. Nugba és J. D. Boyd libériai lakosok voltak. Ugyanez volt a legtöbb libériai részvénytársaság, sőt a Libériai Trösszttársaság székhelyének a címe is. Satia, Nugba és Boyd sok hasonló vállalat alapító igazgatói voltak; valójában ebből éltek, és egyúttal a Libériai Trösszttársaság alkalmazásában álltak.

Mr. Chung ötven dollárt kért, meg a taxiköltséget. Dickstein készpénzzel fizetett, és azt tanácsolta neki, hogy menjen haza autóbusszal.

Így tehát anélkül, hogy akár a lakcímét megadta volna, létrehozott egy teljesen törvényes hajózási társaságot, amelynek az eredetét sem hozzá, sem a Mossadhoz nem lehetett követni.

Satia, Nugba és Boyd a bevett szokás szerint huszonnégy órával később benyújtotta a lemondását, és még ugyanazon a napon a libériai Montserrado megye közjegyzője rányomta a bélyegzőjét egy esküvel megerősített írásbeli nyilatkozatra, amelyben az állt, hogy a Savile Hajózási Társaság teljes irányítása immár egy bizonyos Andre Papagopolous kezébe került.

Dickstein ekkor már a zürichi repülőtérről a városba tartó buszon ült, hogy együtt ebédeljen Papagopolousszal.

Amikor volt rá ideje, hogy ilyesmin töprengjen, még őt is megrendítette, milyen bonyolult a terve, mennyi apró részletnek kell beleilleszkednie a mozaikjátékba, és hány embert kellett rábeszélnie, megzsarolnia, rákényszerítenie, hogy eljátssza a ráosztott szerepet. Eddig minden bejött; először Keménygallér, aztán Al Cortone, a Lloyd's of Londonról meg a Libériai Vállalatszervezési Szolgálatról nem is beszélve. De meddig mehet ez így?

Bizonyos értelemben Papagopolous jelentette a legnagyobb kihívást: ez az ember ugyanolyan ravasz és ugyanolyan erős volt, mint maga Dickstein,

és hozzá hasonlóan neki sem voltak gyökerei.

1912-ben született egy olyan faluban, amelyik Papagopolous gyermekkorában felváltva volt török, bolgár és görög. Apja halász volt. A fiú már kamaszkorában áttért a halászatról a jövedelmezőbb tengeri munkákra, főleg a csempészésre. A második világháború után Etiópiában bukkant: föl, és bagóért vásárolta fel a fölösleges fegyverkészleteket, amelyek hirtelen elvesztették az értéküket, amikor a háború véget ért. Karabélyokat, kézi lőfegyvereket, géppisztolyokat, páncéltörő lövegeket vett, és valamennyihez muníciót is. Aztán kapcsolatba lépett a kairói zsidó ügynökséggel, és hatalmas haszonnal adta el az arzenált az illegális izraeli hadseregnek. Megszervezte, hogy mindent hajón szállítsanak el — ebben csempész múltja felbecsülhetetlen értékű volt —, és eljuttatta az árut Palesztinába, majd megkérdezte, akarnak-e még belőle.

Így ismerkedett meg Nat Dicksteinnel.

Hamarosan továbbállt, előbb Faruk király Kairójába, aztán Svájcba költözött. Izraeli ügyei átmenetet képeztek a teljesen törvénytelen üzletek, továbbá a legrosszabb esetben gyanúsnak, a legjobb esetben pedig eredetinek nevezhető ügyletek között. Jelenleg hajózási ügynöknek nevezte magát, és ez a tevékenység volt a lényege a legtöbb, bár korántsem valamennyi üzleti vállalkozásának.

Nem volt lakcíme. Fél tucat telefonszám segítségével az egész világon el lehetett érni, de soha nem volt ott, ahol éppen keresték — valaki mindig átvette az üzenetet, és Papagopolous visszahívta az illetőt. Sokan ismerték és bíztak benne, főleg a hajózási vállalkozók körében, mert soha senkit nem hagyott cserben, de ez a bizalom a hírnevére épült, nem személyes kapcsolatokra. Jómódban élt, de szerényen, és Nat Dickstein egyike volt azon keveseknek, akik tudtak egyetlen sebezhető pontjáról, nevezetesen arról, hogy sok lánnyal szeretett lefeküdni — de igazán sokkal: tízzel, tizenkettővel egyszerre. Nem volt humorérzéke.

Dickstein a pályaudvarnál szállt le a buszról, ahol Papagopolous várta a járdán. Magas, olajbarna bőrű férfi volt, vékony szálú barna haját ráfésülte egyre növekvő tonzúrájára. Ezen a ragyogó zürichi nyári napon tengerészkék öltönyt, világoskék inget és csíkos sötétkék nyakkendőt viselt. Apró, sötét szemei voltak.

Kezet fogtak. — Hogy megy az üzlet? — kérdezte Dickstein.

— Hol jól, hol rosszul. — Papagopolous elmosolyodott. — Többnyire jól.

Végigsétáltak a tiszta, rendes utcákon, és úgy hatottak, mint egy ügyvezető igazgató meg a könyvelője. Dickstein beszívta a hűs levegőt. — Szeretem ezt a várost — mondta.

— Az óvárosban, a Veltliner Kellerben foglaltam asztalt — közölte Papagopolous. — Tudom, hogy magát nem érdekli, mit eszik, engem viszont igen.

— Járt a Pelikanstrassén? — kérdezte Dickstein.

— Igen.

— Akkor jó. — A Libériai Vállalatszervezési Szolgálat zürichi irodája a Pelikanstrassén volt. Dickstein korábban megkérte Papagopoloust, hogy menjen oda és jegyeztesse be magát a Savile Hajózási Társaság elnök-vezérigazgatójának. Ezért tízezer amerikai dollárt kap, amit egy svájci bankban levő Mossad-számláról utalnak át Papagopolous számlájára, amely ugyanannak a banknak ugyanabban a fiókjában van elhelyezve — az ilyen tranzakciót ugyanis rendkívül nehezen lehet felderíteni.

— De semmi mást nem ígértem. Lehet, hogy hiába pazarolta a pénzét — mondta Papagopolous,

— Biztos vagyok benne, hogy nem. Megérkeztek az étteremhez. Dickstein azt hitte, hogy Papagopoloust itt jól ismerik, de a főpincér ennek semmi jelét nem adta, és Dicksteinnek eszébe jutott: Hát persze, hiszen őt sehol nem ismerik. Megrendelték az ételt és az italt. Dickstein szomorúan vette tudomásul, hogy a svájci fehérbor még mindig jobb, mint az izraeli.

Ebéd köziben elmagyarázta Papagopolousnak a Savile Hajózási Társaság elnökének feladatait.

— Először: vegyen egy gyors kis hajót, olyan ezerötszáz tonnásat, kis legénységgel. Jegyeztesse be Libériában. — Ez újabb látogatást jelent a Pelikanstrassén, körülbelül tonnánként egydolláros tiszteletdíjért. — A vásárlásért számítsa fel magának az ügynöknek járó százalékot. Nem érdekel, mire használja a hajót, ha az pontosan október 7-én vagy az előtt befejezi útját, és beáll a haifai száraz-dokkba. Haifában eressze szélnek a legénységet. Nem óhajt jegyzeteket készíteni?

Papagopolous elmosolyodott. — Azt hiszem, nem.

A burkolt célzás nem kerülte el Dickstein figyelmét. Papagopolous meghallgatta ugyan, de még nem egyezett bele, hogy elvállalja a feladatot. Dickstein folytatta. — Másodszor: vegye meg bármelyik hajót, amelyik ezen a listán szerepel. — Átnyújtott egy papírlapot, amelyen a *Coparelli* négy testvérhajója volt fölsorolva, továbbá a tulajdonosok neve és a hajók

legutolsó ismert tartózkodási helye — vagyis a Lloyd'stól kapott információ. — Bármennyit kérnek érte, fizesse ki az árat: feltétlenül meg kell szereznem az egyiket. Október 7-re vigye Haifába. Bocsássa el a legénységet.

Papagopolous rezzenéstelen arccal éppen csokoládékrémet evett. Lerakta a kanalát, és föltette aranykeretes szemüvegét, hogy elolvassa a listát. Félbehajtotta a papírt, és megjegyzés nélkül az asztalra helyezte.

Dickstein újabb papírt adott át neki. — Harmadszor: vásárolja meg ezt a hajót — a *Coparelli*t. De pontosan a megfelelő pillanatban kell megvennie. November 17-én, vasárnap indul Amszterdamból. Indulás után kell megszereznünk, de még mielőtt áthalad a Gibraltári-szoroson.

Papagopolous kétkedő pillantással nézett rá. — Hát...

— Várjon, hadd mondjam végig. Negyedszer: 1969 elején eladja az 1. számú hajót, a kicsit, és a 3. számút, a *Coparelli*t. Kap tőlem egy igazolást, amelyen az áll majd, hogy a 2. számú hajót eladták ócskavasnak. Ezt az igazolást elküldi a Lloyd'snak. Felszámolja a Savile Hajózási Társaságot. — Dickstein mosolyogva kortyolt a kávéjából.

— Tehát nyomtalanul el akar tüntetni egy hajót. Dickstein bólintott. Papagopolous esze úgy vágott, mint a borotva.

— Nyilván tudja — folytatta Papagopolous —; hogy ez sima ügy, kivéve a *Coparelli* megvásárlását, miközben a hajó a tengeren van. Egy hajó eladásakor a szokásos eljárás a következő: lezajlik az alku, megállapodnak az árban és kiállítják a szükséges okmányokat. A hajót szárazdokkba állítják, hogy átvizsgálják. Amennyiben megfelelőnek találják, aláírják az okmányokat, kifizetik a pénzt, és az új tulajdonos elviszi a dokkból. Rendkívül szabálytalan eljárás egy olyan hajót megvásárolni, amelyik tengeren van.

— De nem lehetetlen.

— Nem; nem lehetetlen.

Dickstein figyelte Papagopoloust, aki gondolkodóba esett, pillantása a messzeségbe révedt: most birkózott a problémával. Ez jó jel volt.

Végül Papagopolous megszólalt: — Tárgyalásokat kell kezdenünk, meg kell állapodnunk a vételárban, és úgy kell időzítenünk a dolgot, hogy a vizsgálat a hajó novemberi útja után legyen. Amikor a hajó elindul, azt mondjuk, hogy a vevőnek azonnal el kell költenie a pénzét, talán az adó miatt. A vevő ezután biztosítást köt bármilyen nagyobb javításra, amely a hajó átvizsgálása után szükségesnek látszik, de ez nem tartozik az eladóra,

öt csak a saját fuvarozói jó híre érdekli. Szigorú garanciát akar, hogy a *Coparelli* új tulajdonosa a rendeltetési helyre szállítja a rakományt.

— Az ön személyes jó hírén alapuló garanciát elfogadna az eladó.

— Természetesen. De miért adnék én efféle garanciát?

Dickstein Papagopolous szemébe nézett. — Megígérhetem önnek, hogy a rakomány tulajdonosának nem lesz oka panaszra.

Papagopolous széttárta a karját. — Nyilvánvaló, hogy maga itt valami szélhámosságot művel. Azért van szüksége rám, hogy a jó hírem mögé bújhasson. Erre kapható vagyok. De ha nem tévedek, maga azt is akarja, hogy az ügy érdekében kockára tegyem a jó híremet, és elfogadjam az adott szavát, hogy nem esik csorba rajta.

— Igen. Ide hallgasson. Engedjen meg egy kérdést. Ugye emlékszik rá, hogy egyszer már megbízott az izraeliekben?

— Persze, hogy emlékszem.

— Megbánta valaha is?

Papagopolous elmosolyodott, eszébe jutottak a régi, szép idők. — Életem legjobb döntése volt.

— Tehát akkor most is megbízik bennünk? — Dickstein visszafojtott lélegzettel várta a választ.

— Akkoriban kevesebb vesztenivalóm volt. Harmincöt éves voltam. Rengeteget mókáztunk. Ez a legizgatóbb ajánlat, amit az elmúlt húsz évben kaptam. A fenébe is; vállalom.

Dickstein kezet nyújtott az étterem asztala fölött. Papagopolous megszorította.

A pincérnő kis tálkában svájci csokoládét hozott nekik a kávéhoz. Papagopolous kivett egy darabot, Dickstein azonban nem kért.

— Lássuk a részleteket — mondta. — Nyisson számlát a Savile Hajózási Társaság részére az itteni bankjában. A követség a kívánsága szerint fogja betenni a számlára a tőkét. Maga úgy tehet jelentést nekem, hogy egyszerűen hagy néhány sort a bankban. A levelet a követség egyik embere veszi át. Ha személyesen kell találkoznunk, a szokásos telefonszámokat használjuk.

— Rendben van.

— Örülök, hogy újra közös üzleti vállalkozásban veszünk részt.

Papagopolous elgondolkozott. — A 2. számú hajó a *Coparelli* testvérhajója — mélázott. — Azt hiszem, sejtem, miben sántikál. Csak

egyet szeretnék tudni, bár ezt biztosan nem árulja el nekem. Mi az ördögöt fog szállítani a *Coparelli* — talán uránt?

Pjotr Tyirin rosszkedvűen nézte a *Coparelli*t. — Mocskos, vén teknő — mondta.

Rosztov nem válaszolt. Egy bérelt Fordban üllek a cardiffi dokkok egyik mólóján. A moszkvai központban szorgoskodó mókusoktól tudták meg, hogy a *Coparelli* ma ide fog befutni, és most éppen azt nézték, hogyan köt ki. Ki kellett rakni a svéd fát, amit hozott, és kisgépeket meg pamutárut kellett fölvennie: ez eltart néhány napig.

— Legalább nem az előfedélzeten van a legénységi szállás — dünnyögte Tyirin inkább csak magának.

— Annyira azért nem vén — mondta Rosztov. Tyirint meglepte, hogy Rosztov tudja, mire utalt.

Rosztov állandóan meglepte azzal, hogy mennyi mindent tud.

Kolja Bunyin szólalt meg a kocsi hátsó ülésén: — Ez a ladik eleje vagy a hátulja?

Rosztov és Tyirin összenézett: mindkettő elmosolyodott Kolja tudatlanságán. — A hátulja — felelte Tyirin. — Tat a neve.

Esett az eső. A walesi eső kitartóbb és egyhangúbb, mint az angol, ráadásul hidegebb. Pjotr Tyirin le volt lombozódva. Történetesen két évet húzott le a szovjet haditengerészetnél. Ez volt az oka, hogy magától értetődően ő lett a kiválasztott, akit el akartak helyezni a *Coparelli*n, no meg az a tény is közrejátszott, hogy ő értett a rádióhoz és az elektronikához. Nem akart visszamenni a tengerre. Az az igazság, hogy főleg azért kérte felvételét a KGB-be, hogy megszabaduljon a flottától. Gyűlölte a nedvességet, a hideget, a matrózkosztot meg a fegyelmet. Amellett gyöngéd, szerető feleség várta egy moszkvai lakásban, és nagyon hiányzott neki az asszony.

Persze eszébe sem jutott, hogy nemet mondjon a főnökének.

— Rádiós tisztnek fogunk beszerezni a hajóra, de tartaléknak magaddal kell vinned a saját készülékedet is — mondta Rosztov.

Tyirin azon tűnődött, hogy fog ez összejönni. Ő úgy csinálná, hogy megkeresné a rádióst, kupán vágná, belehajítaná a tengerbe, aztán fölszállna a hajóra, és azt mondaná: — Hallom, új rádiósra van szükségük. — Semmi

kétség, Rosztov ennél elegánsabb megoldással fog előrukkolni; hiszen azért ezredes.

A fedélzeten megszűnt a sürgés-forgás, és a *Coparelli* gépháza elcsöndesedett. Öt-hat matróz nevetve és kiáltozva jött le a hajóhídon, és a város felé indult. — Kolja, nézd meg, melyik kocsmába mennek — szólalt meg Rosztov. Bunyin kiszállt a kocsiból, és a matrózok nyomába eredt.

Tyirin utána bámult. Nyomasztotta ez az egész: a férfiak, akik felhajtott gallérú esőkabátban vágnak át a rakpart vizes betonján; a vontatóhajók tülkölése és a hajózási vezényszavakat kiáltozó emberek; a föl-le tekert láncok csikorgása; a gépolaj, a hajókötelek meg a sós permet szaga. Mindez úgy hatott rá, hogy folyton moszkvai lakására kellett gondolnia: a petróleumkályha előtt álló karosszékre, a szardíniára, a fekete kenyérre, a frizsiderben hűlő sörre és vodkára, meg az esti tévénézésre.

Képtelen volt abban a csillapíthatatlan jókedvben osztozni, amit Rosztov az akció sikeres alakulása miatt érzett. Már megint fogalmuk sem volt róla, hol lehet Dickstein — bár ezúttal nem tévesztették szem elől, hanem szándékosan hagyták eltűnni. Rosztov döntött így: attól félt, hogy túl közel kerülnek Dicksteinhez, és elriasztják. — Majd követjük a *Coparelli*t, és Dickstein oda fog jönni hozzánk — mondta. Yasif Hassan vitába szállt vele, de Rosztov győzött. Tyirin, aki nem tudott hozzászólni az efféle stratégiai megbeszélésekhez, úgy vélte, a főnöknek igaza van, de azért semmi oka, hogy ilyen magabiztos legyen.

— Mindenekelőtt barátkozz össze a legénységgel — szólalt meg Rosztov, félbeszakítva Tyirin gondolatait. — Rádiós tiszt vagy. Kisebb balesetet szenvedtél a Christmas Rose-on, azon a hajón, amelyen legutóbb szolgáltál — mondjuk eltörted a karodat —, és itt, Cardiffban tettek partra, hogy felépülj. Kártérítésként szép summát kaptál a hajó tulajdonosaitól. Nagy lábon élsz, szórod a pénzt, amíg tart. Homályosan célzói rá, hogy majd, ha elfogy, új munka után nézel. Két dolgot kell megtudnod: ki a rádiós, és előreláthatólag melyik napon, hány órakor indul a hajó.

— Jó — mondta Tyirin, bár egészen más volt a véleménye. Például hogyan barátkozzon össze ezekkel a matrózokkal? Nem tartotta magát túl jó színésznek. Vajon el kell játszania, hogy afféle szívélyes fickó, aki mindenkivel komázik? És mi van akkor, ha ennek a hajónak a legénysége unalmasnak fogja találni, amolyan magányos alaknak, aki rá akarja tukmálni magát egy vidám kompániára? És ha egyszerűen csak nem tetszik nekik a pofája?

Önkéntelenül is megfeszítette széles vállát. Vagy elvégzi a feladatot, vagy lesz valami oka, amiért nem lehet végrehajtani. Csak annyit ígért, hogy megtesz minden tőle telhetőt.

Bunyin visszajött a rakparton. — Ülj hátra. Hagyd, hogy Kolja vezessen — mondta Rosztov. Tyirin kiszállt és megfogta az ajtót, míg Kolja beült a kocsiba. A fiatalember arca csurom víz volt az esőtől. Beindította a motort. Tyirin beugrott á hátsó ülésre.

Ahogy a kocsi elindult, Rosztov hátrafordult Tyirinhez. — Itt van száz font — mondta, és átadott neki egy bankjegyköteget. — Nem muszáj az egészet elverni.

Bunyin a dokknegyed egyik kis kocsmájával szemben, a sarkon állította le a kocsit. „Brains sör", hirdette odakint a szélben ide-oda lengő cégér. A jégvirágos ablakok mögött füstös sárga lámpafény derengett. Egy ilyen napot rosszabb helyen is eltölthet az ember, gondolta Tyirin.

— Milyen nemzetiségű a legénység? — kérdezte hirtelen.

— Svéd — felelte Bunyin.

Tyirin hamis irataiban az állt, hogy ő osztrák állampolgár. — Milyen nyelven beszéljek velük?

— Minden svéd tud angolul — mondta Rosztov. Egy pillanatig csönd volt, aztán folytatta: — Van még kérdésed? Vissza akarok menni Hassanhoz, mielőtt valami bajt keverne.

— Nincs több kérdésem. — Tyirin kinyitotta a kocsi ajtaját.

— Szólj be hozzám, ahogy visszaérsz a szállodába ma éjjel — nem számít, hány óra — mondta Rosztov.

— Igen.

— Sok szerencsét.

Tyirin becsapta a kocsi ajtaját, és átvágott az úttesten a kocsmához. Ahogy a bejárathoz ért, valaki éppen kijött. A meleg füst- és sörszag egy pillanatra elborította Tyirint. Bement.

A szűk kis helyiségben kemény falócák sorakoztak a falak mellett, előttük a padlóhoz szögezett műanyag asztalok álltak. Négy matróz célba dobált a sarokban, az ötödik meg a söntéspultnál biztatta őket.

A csapos biccentett Tyirinnek. — Jó reggelt — mondta az orosz. — Egy korsó sört, egy nagy whiskyt meg egy sonkás szendvicset kérek.

A pultnál ülő matróz megfordult, és szívélyesen bólintott. Tyirin rámosolygott. — Most kötöttetek ki?

— Igen, a *Coparelli*vel jöttünk — felelte a matróz.

— Én meg a Christmas Rose-zal — mondta Tyirin. — Itt tett partra.

— Szerencsés fickó vagy.

— Eltörtem a karomat.

— Hát aztán — vigyorgott a matróz. — A poharat a másik kezeddel is föl tudod emelni.

— Ez jó — mondta Tyirin. — Hadd hívjalak meg egy italra. Mit kérsz?

Két nap óta ittak. A csoport összetétele változott, mert néhány matróz szolgálatba ment, mások pedig partra szálltak; és volt egy rövid időszak hajnali négy óra meg a reggeli üzletnyitás között, amikor egyetlen hely sem akadt a városban, ahol italt lehetett kapni; ettől eltekintve azonban abból állt az élet, hogy egyik kocsmából a másikba vándoroltak. Tyirin már elfelejtette, hogy a matrózok menynyire bírják az italt. Rettegett a másnaposságtól, de örült, mert nem került olyan helyzetbe, amelyben prostituáltakkal kellett szóba állnia: a svédek ugyan szerették a nőket, de a kurvákat nem. Tyirin soha nem tudta volna meggyőzni a feleségét, hogy a szovjet haza szolgálatában szerzett vérbajt. A svédek másik bűne a hazárdjáték volt. Tyirin körülbelül ötven fontot veszített pókeren a KGB pénzéből. Olyan jól összemelegedett a *Coparelli* legénységével, hogy az előző éjszakán, hajnali kettőkor meghívták a fedélzetre. A legénységi szálláson aludt el, és csak akkor keltették föl, amikor a hajóharang elkongatta a delet.

Ma éjjel azonban más lesz a helyzet. A *Coparelli* a reggeli dagállyal indul, és éjfélre valamennyi tisztnek és matróznak a hajón kell lennie. Most tizenegy óra múlt tíz perccel. A kocsmáros már körbejárt a teremben, összegyűjtötte a poharakat és kiürítette a hamutartókat. Tyirin éppen Larsszal, a rádiós tiszttel dominózott. Már abbahagyták a szabályos játékot, és éppen versenyeztek, hogy ki tud több kockát sorba állítani anélkül, hogy fölborítaná a többit. Lars nagyon berúgott, Tyirin viszont csak úgy tett, mintha ő is részeg lenne. És szörnyen be volt gyulladva attól, amit néhány percen belül meg kell tennie.

A kocsmáros elkiáltotta magát: — Uraim, záróra! Köszönjük a látogatást.

Tyirin nevetve fölborította a dominóit.

Lars megjegyezte: — Látod, én nem vagyok úgy elázva, mint te.

A többi matróz már elindult. Tyirin és Lars fölállt. Tyirin átölelte Lars vállát, és együtt tántorogtak ki az utcára.

Az éjszakai levegő hűvös és nyirkos volt. Tyirin borzongott. Mostantól kezdve szorosan Lars mellett kell maradnia. Remélem, Kolja jól időzíti a

dolgot, gondolta. Remélem, a kocsi nem robban le. És végül: Remélem, Christ Lars nem hal bele.

Beszélni kezdett; az otthonáról meg a családjáról faggatta Larst. Vigyázott, hogy megmaradjon az a néhány méteres távolság, amely a matrózok nagyobb csoportjától választotta el őket.

Elhaladtak egy miniszoknyás szőke nő mellett. A nő megérintette a bal mellét. — Hello, fiúkák, nem bújunk össze egy kicsit?

Ma éjjel nem megy, szivi, gondolta Tyirin, és meg sem állt. Nem engedheti, hogy Lars letáborozzon csevegni. Az időzítés; minden az időzítésen múlik. Kolja. merre vagy?

Ott. Egy sötétkék Ford Capri 2000-es felé közeledtek, amelyik kikapcsolt fényszórókkal állt az út szélén. Ahogy az utastérben levő lámpa felvillant, majd kialudt, Tyirin megpillantotta a volánnál ülő férfi arcát: Kolja Bunyin volt. Tyirin lapos fehér sapkát vett elő a zsebéből, és a fejére tette: ez volt a jeladás Bunyinnak, hogy indulhat. Ahogy a tengerészek elhaladtak mellette, a kocsi elindult az ellenkező irányba.

Már nem tart sokáig.

— Menyasszonyom is van — dicsekedett Lars.

Jaj ne, csak ezt ne!

Lars vihogott: — Forrónadrágot hord.

— Feleségül veszed? — Tyirin fürkésző pillantással előremeredt, fülelt, és csak azért beszélt, hogy Lars a közelében maradjon.

Lars kacsintott: — Minek?

— Nem csal meg?

— Remélem, nem, különben kitekerem a nyakát.

— Azt hittem, a svédek a szabad szerelem hívei. — Tyirin hetet-havat összehordott, ami csak eszébe jutott.

— Hát persze. De ő azért jobban teszi, ha nem csal meg.

— Értem.

— Megmagyarázom...

Gyerünk, Kolja, essünk túl rajta.

A csoportból az egyik matróz megállt, és a csatornába vizelt. A többiek nevetve körülállták, és trágárságokat óbégattak. Tyirin szerette volna, ha a fickó gyorsan elvégzi a dolgát — az időzítés, az időzítés —, de úgy tűnt, örökké ott fog ácsorogni.

Végre begombolkozott és továbbment.

Tyirin motorzúgást hallott.

Minden izma megfeszült.

— Mi a baj? — kérdezte Lars.

— Semmi. — Tyirin látta a fényszórókat. A kocsi egyenletes tempóban közeledett feléjük az út közepén. A tengerészek a járdára húzódtak, hogy kitérjenek előle. Ez így nem jó, nem így kellene csinálni, ez így nem fog menni! Tyirin hirtelen zavarba jött, pánikba esett — ám amikor a kocsi elhaladt egy lámpa alatt, jobban láthatta a körvonalait, és rájött, hogy ő nem erre várt, hiszen ez egy járőröző rendőrautó. Ártalmatlanul elhúzott mellettük.

Az utca széles, üres, rosszul kövezett térbe torkollott. Egyetlen kocsi sem járt erre. A matrózok egyenesen a tér közepe felé tartottak.

Most.

Gyerünk.

Már félúton voltak.

Gyerünk!

Egy kocsi vakító fényszórókkal, száguldva fordult be a sarkon a térre. Tyirin szorosabban markolta Lars vállát. A kocsi eszelősen cikázott összevissza.

— Részeg a pilóta — dadogta akadozó nyelvvel Lars.

A Ford Capri az elöl ballagó matrózok felé lódult. Azok nevelve megálltak, és átkozódva szétspricceltek az útjából. A kocsi irányt változtatott, aztán iszonyú fékcsikorgással megfordult, majd teljes sebességgel Tyirin és Lars felé tartott.

— Vigyázz! — ordította Tyirin.

Amikor a Ford már szinte fellökte őket, oldalra rántotta Larst. kibillentette az egyensúlyából, ő maga pedig félreugrott. Az émelyítő puffanást egy sikoly és üvegcsörömpölés követte. A kocsi továbbhajtott.

Kész, gondolta Tyirin.

Föltápászkodott, hogy megkeresse Larst.

A tengerész néhány lábnyira, az úttesten feküdt. Vér csillant a lámpafényben.

Lars felnyögött.

Él, gondolta Tyirin. Hála istennek.

A kocsi fékezett. Az egyik fényszórója összetört — nyilván az, amelyik elkapta Larst, vélekedett Tyirin. A kocsi lassított, mintha a sofőr tétovázna. Aztán ismét gázt adott, és egyetlen világító reflektorral eltűnt az éjszakában.

Tyirin Lars fölé hajolt. A többiek körülállták őket; svédül beszéltek. Tyirin megérintette Lars lábát. A tengerész fölordított a fájdalomtól.

— Azt hiszem, eltört a lába — mondta Tyirin. *Hála istennek, hogy csak ennyi.*

A tér körül álló házak némelyikében villanyt gyújtottak. Az egyik tiszt mondott valamit, erre egy matróz elrohant, valószínűleg azért, hogy mentőt hívjon. Újabb gyors tanakodás után egy másik matróz a dokkok felé indult.

Larsnak folyt a vére, de nem nagyon. A tiszt fölé hajolt. Lars nem engedte, hogy hozzáérjenek a lábához.

A mentőautó perceken belül megérkezett, de Tyirin úgy érezte, egy örökkévalóság telt el: soha nem ölt embert, és nem is akart.

Larst hordágyra fektették. A tiszt beszállt a mentőbe, aztán kiszólt Tyirinnek: — Jobb lesz, ha velünk jössz.

— Igen.

— Azt hiszem, te mentetted meg az életét.

— Ó!

Beült a tiszt mellé.

Végigszáguldottak a vizes utcákon; a mentőautó tetején villogó kék lámpa kellemetlen fénnyel világította meg a házakat. Tyirin hátul ült, képtelen volt Larsra vagy a tisztre nézni, az ablakon meg nem akart kibámulni, mint valami turista, úgyhogy nem tudta, merre pillantson. Hazája és Rosztov ezredes szolgálatában már sok ocsmányságot csinált — szerelmesek beszélgetését vette magnóra, hogy megzsarolja őket, terroristáknak mutatta meg, hogyan kell bombát készíteni, olyan embereket segített elfogni, akiket aztán megkínoztak —, de még soha nem kényszerült rá, hogy egy mentőautóban utazzon az áldozatával. Nem volt ínyére a dolog.

Megérkeztek a kórházhoz. A mentősök bevitték a hordágyat. Tyirinnek és a tisztnek megmutatták, hol várakozhatnak. A lázas sietség hirtelen véget ért. Nem volt más dolguk, csak az, hogy aggódjanak. Tyirin a kórház falán lévő elektromos órára pillantott, és döbbenten látta, hogy még éjfél sincs, pedig úgy érezte, órák teltek el, mióta kiléptek a kocsmából.

Hosszú várakozás után megjelent egy orvos. — A társuk eltörte a lábát, és némi vért is veszített — mondta. Nagyon fáradtnak látszott. — Sok alkohol van a szervezetében, és ez elég baj. De fiatal, erős és egészséges. A lába majd rendbe jön. Néhány hét múlva felépül.

Tyirint elöntötte a megkönnyebbülés hulláma. Érezte, hogy reszket.

— Reggel indul a hajónk — szólalt meg a tiszt.

— Ez a fiú nem lesz rajta — közölte az orvos. — Idejön a kapitány?

— Már elküldtem, érte.

— Remek. — Az orvos sarkon fordult és távozott.

A kapitány a rendőrséggel együtt érkezett. Svédül beszélt a tiszttel; míg egy fiatal őrmester fölírta azt a keveset, amit Tyirin a kocsiról mondott.

Ezután a kapitány odalépett Tyirinhez. — Azt hiszem, maga egy sokkal súlyosabb balesettől mentette meg Larst.

Tyirin nem bánta volna, ha ezt nem ismételgetik ennyit. — Megpróbáltam félrehúzni az útból, de elesett. Nagyon be volt rúgva.

— Horst azt mondja, maga is tengerész.

— Igen, uram.

— Szakképzett rádiós tiszt?

— Igen, uram.

— Szükségem van valakire szegény Lars helyett. Nem volna kedve velünk jönni holnap reggel?

— Elveszem tőled az ügyet — közölte Pierre Borg.

Dickstein elsápadt. A főnökére meredt.

— Azt akarom, hogy menj vissza Tel-Avivba, és az irodából irányítsd tovább az akciót — folytatta Borg.

— Te meg menj a jó édes anyádba! — felelte Dickstein.

A zürichi tó partján álltak. A számtalan csónak színpompás vitorlái takarosan verdestek a svájci napfényben.

— Nincs vita, Nat — jelentette ki Borg.

— Nincs vita, Pierre. Nem veszed el tőlem az ügyet, és kész. Befejeztük.

— Parancsolom.

— Én meg azt ajánlom, hogy menj a jó édes anyádba.

— Ide figyelj. — Borg mély lélegzetet vett. — Kész a terved. Az egyetlen szépséghibája az, hogy lebuktál: az ellenség tudja, hogy dolgozol, megpróbál megtalálni, és mindent elfuserálni, amit csinálsz. Tovább irányíthatod az akciót — csak el kell rejtőznöd, hogy ne lássák a pofádat.

— Nem — felelte Dickstein. — Ez nem olyan terv, hogy az ember csak üldögélhet egy irodában, és gombnyomásra megy minden. Túl bonyolult, túl sok benne a változó elem. Nekem is ott kell lennem a helyszínen, hogy az adott pillanatnak megfelelően dönthessek. — Dickstein elhallgatott és

gondolkozni kezdett: Miért akarom személyesen csinálni? Tényleg én vagyok az egyetlen ember Izraelben, aki sikerrel végre tudja hajtani? Nem csak arról van szó, hogy a dicsőséget akarom?

Borg ki is mondta ezeket a gondolatokat. — Ne akarj hősködni, Nat. Ehhez te túl okos vagy; igazi profi, aki parancsokat teljesít.

Dickstein megrázta a fejét. — Több eszed is lehetne, mint hogy ilyesmivel etetsz. Emlékszel, mi a véleményük a zsidóknak azokról, akik állandóan parancsokat teljesítenek?

— Rendben van, te koncentrációs táborban voltál, de ez még nem jogosít fel rá, hogy egész hátralevő életedben azt csinálj, amit akarsz!

Dickstein szinte könyörögve kulcsolta össze a kezét. — Leállíthatsz. Megvonhatod tőlem a támogatást. De akkor az uránt sem kapod meg, mert senkinek nem árulom el, hogyan lehet megszerezni.

Borg rámeredt. — Te gazember, te ezt komolyan gondolod.

Dickstein figyelte Borg arckifejezését. Egyszer abban a kellemetlen élményben volt része, hogy láthatta Borgot kamasz fiával, Dannel veszekedni. A fiú csak állt, komoran és magabiztosan, miközben Borg megpróbálta megmagyarázni neki, hogy ha békemenetekben vesz részt, akkor elárulja az apját, az anyját, a hazáját és az Istent, és ez így ment, míg végül Borg már szinte beszélni sem tudott a fojtogató haragtól. Dan, csakúgy, mint Dickstein, megtanulta, hogyan kell kivédeni, hogy megfélemlítsék, Borg viszont soha nem fogja megtanulni, mit kezdjen azokkal, akiket nem lehet megfélemlíteni.

A forgatókönyv szerint Borgnak most vörös képpel kellett volna ordítania. Dickstein hirtelen rájött, hogy ez nem fog bekövetkezni. Borg megőrizte a nyugalmát.

Alattomos mosollyal szólalt meg: — Ha nem csalódom, az ellenség egyik ügynökét keféled.

Dicksteinnek elakadt a lélegzete. Úgy érezte, mintha hátulról vágták volna fejbe kőtörő kalapáccsal. Erre egyáltalán nem számított. Ok nélkül bűntudatot érzett, mint egy kölyök, akit rajtakaptak, hogy maszturbál: szégyellte magát, zavarba jött, és úgy érezte, valami összetört. Suza csak az övé volt, akit elkülönített élete többi részétől, és most Borg előrángatta a lányt, mintegy közszemlére tette: Nézzétek csak, hogy Nat mit művel!

— Ne — mondta Dickstein fakó hangon.

— Csak címszavakban foglalom össze a tényeket — folytatta Borg. — A lány arab, az apja az arabokkal szimpatizál, a lány beutazza a világot, hogy

kapcsolatokat teremtsen, ezt a munkájával remekül leplezi, és az a Yasif Hassan nevű kém, aki kiszúrt téged Luxemburgban, a család barátja.

Dickstein szembefordult Borggal, és egészen közelről, ádáz tekintettel nézett a szemébe, miközben bűntudata haraggá változott. — Ez minden? — kérdezte.

— Hogyhogy ez minden? Mi a francot akarsz ezzel mondani? Te ennyi bizonyíték alapján bárkit agyonlőnél!

— Akit ismerek, azt nem.

— Kiszedett belőled valamit az a nő?

— Nem! — ordította Dickstein.

— Azért vagy így kiakadva, mert tudod, hogy hibát követtél el.

Dickstein elfordult, a tavat nézte, és küszködve próbált nyugalmat erőltetni magára: a dühöngés Borg műfaja volt, nem az övé. Hosszú hallgatás után megszólalt: — Igen, ki vagyok akadva, mert hibát követtem el. El kellett volna mondanom neked, nem pedig megvárnom, hogy te olvasd a fejemre. Megértem, hogy az a látszat, mintha...

— A látszat? Szóval te nem hiszed, hogy a lány kém?

— Ellenőriztetted Kairóval?

Borg erőltetett nevetéssel válaszolt: — Ezt úgy mondod, mintha én lennék a kairói titkosszolgálat főnöke. Nem szólhatok oda telefonon, hogy ugyan nézzék már meg a dossziéját, én meg addig a vonalban maradok.

— De van egy nagyon jó kettős ügynököd az egyiptomi hírszerzésnél.

— Már hogy lenne jó? Úgy látszik, mindenki tud róla.

— Ne szórakozz. A hatnapos háború óta már az újságok is írják, hogy remek kettős ügynökeid vannak Egyiptomban. A lényeg az, hogy nem ellenőriztetted a lányt.

Borg a megbékélés jeleként kifelé fordított tenyérrel emelte föl mindkét kezét. — Oké, ellenőriztetem Kairóval. Kell hozzá egy kis idő. Ezalatt te írsz egy jelentést, amelyben közlöd a terved valamennyi részletét, én meg ráállítok az ügyre valaki mást.

Dickstein Al Cortonére és Andre Papagopolousra gondolt: másnak egyik sem fogja megtenni, amit ígért, csak neki. — Nem fog menni, Pierre — mondta halkan. — Neked szükséged van az uránra, és én vagyok az egyetlen, aki meg tudja szerezni.

— És ha Kairó igazolja, hogy a lány ügynök?

— Biztos vagyok benne, hogy a válasz negatív lesz.

— És ha nem?

— Akkor, gondolom, megölöd.

— Ó, dehogy. — Borg az egyik ujjával Dickstein orrára bökött, és amikor megszólalt, igazi, mélyről fakadó rosszindulat sistergett a hangjában. — Ó, dehogy. Én nem teszek ilyet, Dickstein. Ha a lány ügynök, te ölöd meg.

Dickstein szándékos lassúsággal fogta meg Borg csuklóját, és félrehúzta az arca elől az ujját. Hangja csak alig észrevehetően remegett, amikor megszólalt: — Igen, Pierre. Megölöm.

TIZENEGY

David Rosztov még egy pohár italt rendelt a heathrow-i repülőtér bárjában, és úgy döntött, hazárdjátékba kezd Yasif Hassannal. Még mindig az volt a gondja, hogyan állítsa le az arabot, hogy az ne mondjon el mindent, amit tud, egy izraeli kettős ügynöknek Kairóban. Mindketten hazakészültek évközi jelentéstételre és eligazításra, tehát most kellett döntenie. Rosztov úgy határozott, mindenről tájékoztatja Hassant, aztán úgy próbál hatni rá, hogy elhiteti vele: igazi profinak tartja — bármit jelentsen is ez. A másik lehetőség az volt, hogy jól felbosszantja, de most szövetségesként volt rá szüksége és nem gyanakvó ellenfélként.

— Nézd meg ezt — mondta, és egy dekódolt üzenetet mutatott Hassannak.

CÍMZETT: David Rosztov ezredes, a londoni rezidens címén

FELADÓ: A moszkvai központ

DÁTUM: 1968. szeptember 3.

Tisztelt Ezredes Elvtárs!

A g/35—21a kóddal jelölt üzenetére hivatkozva, amelyben további információt kért négy hajóról — ezek a nyilvántartásban az r/35—21 jelzést viselik —, a következő a válasz.

A 2500 tonnás *Stromberg* motoros, amely holland tulajdonban van és Hollandiában szerepel a nyilvántartásban, a közelmúltban gazdát cserélt; Bizonyos Andre Papagopolous hajózási ügynök vásárolta meg a libériai Savile Hajózási Társaság képviseletében, 1 500 000 nyugatnémet márkáért.

A Savile Hajózási Társaságot folyó év augusztus 6-án jegyezték be a Libériai Vállalatszervezési Szolgálat New York-i irodájában, ötszáz dollár alaptőkével. A részvényesek: Mr. Lee Chung New York-i ügyvéd és egy bizonyos Mr. Robert Roberts, akinek a postai címe Mr. Chung irodája. A három igazgatót a szokásos módon a Libériai Vállalatszervezési Szolgálat biztosította, és ezek a vállalat alapítását követő napon, ugyancsak a szokásos módon, lemondtak. A fent említett Papagopolous vette át az irányítást mint elnök-vezérigazgató.

A Savile Hajózási Társaság megvásárolta a Gil Hamilton nevű 1500 tonnás motoros hajót is, 80 000 font sterlingért.

A New York-i embereink kikérdezték Mr. Chungot. Azt állítja, hogy Mr. Roberts az utcáról ment be az irodába, nem adta meg a címét, és készpénzzel fizette ki az ügyvédi tiszteletdíjat. Angolnak látszott. Részletes személyleírása szerepel az itteni nyilvántartásunkban, de nem túl sokat ígérő.

Papagopoloust ismerjük. Meghatározhatatlan nemzetiségű, gazdag nemzetközi üzletember. Fő tevékenységi területe: hajók vétele és eladása. Üzleti vállalkozásai állítólag a törvényes keretek határmezsgyéjén mozognak. A címét nem ismerjük. Tekintélyes mennyiségű adat található a dossziéjában, de ennek túlnyomó része feltételezésen alapul. Úgy hírlik, 1948-ban üzleti kapcsolatban állt az izraeli hírszerzéssel. Mindazonáltal politikai elkötelezettsége nem ismeretes.

Folytatjuk az információgyűjtést a listán szereplő hajókról.

— Moszkvai központ.

Hassan visszaadta a papírt Rosztovnak. — Honnan szerzik be ezt az anyagot?

Rosztov kezdte darabokra tépkedni az üzenetet. — Vagy itt, vagy ott minden szerepel a különböző dossziékban. A *Stromberg* eladását nyilván bejelentették a Lloyd'snál, Londonban. A libériai konzulátusunkról valaki megszerezte a monroviai központi nyilvántartóból a Savile Hajózási Társaságról szóló részleteket. New York-i embereink kikeresték Chung

címét a telefonkönyvből, Papagopolousnak pedig dossziéja van Moszkvában. Ezek közül egyik adat sem titkos, kivéve a Papagopolous-dossziét. A dolognak az a nyitja, hogy tudni kell, hol adnak választ a kérdésekre. A mókusoknak ez a trükk a specialitása. Csak ezt csinálják.

Rosztov egy nagy üveg hamutartóba dobta a papírdarabokat és meggyújtotta őket. — Nálatok is elkelnének a mókusok — fűzte hozzá.

— Gondolom, már tettünk lépéseket az ügyben.

— Javasold te magad. Nem fog ártani. Talán még azzal is megbíznak, hogy építsd ki a hálózatot. Jót tenne a karrierednek.

Hassan bólintott. — Lehet, hogy javasolni fogom. Kihozták az italokat: Rosztovnak vodkát, Hassannak gint. Rosztov örült, hogy Hassan kedvezően reagált barátságos bevezetőjére. Ellenőrizte a pernyét a hamutartóban, hogy meggyőződjön róla: az üzenet teljesen elégett.

— Szerinted Dickstein áll a Savile Hajózási Társaság mögött — szólalt meg Hassan.

— Igen.

— Ha így van, mire való a *Stromberg*?

— Hát... — Rosztov fölhajtotta a vodkát, és az asztalra tette a poharat. — Azt hiszem, azért kell neki, hogy pontosan ismerje a testvérhajó, a *Coparelli* tervrajzát.

— Elég drága kópia...

— Újra eladhatja a hajót. Ámbár fölhasználhatja a *Stromberg*et a *Coparelli* elrablásához is, de még nem tudom, hogyan.

— A *Stromberg*re is beépítesz egy embert, mint Tyirint a *Coparelli*re?

— Nincs értelme. Dickstein biztosan szélnek ereszti a régi legénységet, és izraeli tengerészeket küld a hajóra. Valami mást kell kitalálnom.

— Tudjuk, hol van most a *Stromberg*?

— Már megkérdeztem a mókusoktól. Mire Moszkvába érek, meglesz a válasz.

Bemondták Hassan gépének indulását. Az arab fölállt. — Találkozunk Luxemburgban?

— Nem biztos. Majd értesítelek. Ide figyelj, valamit még mondani akarok neked. Ülj vissza egy pillanatra.

Hassan leült.

— Amikor közösen kezdtünk dolgozni a Dickstein-ügyön, nagyon barátságtalan voltam hozzád. Már megbántam, ne haragudj érte; de meg kell mondanom, hogy volt rá okom. Tudod, Kairó nem biztonságos.

Egészen biztos, hogy kettős ügynökök dolgoznak az egyiptomi hírszerzés apparátusában. Az aggasztott — és most is aggaszt —, hogy mindaz, amiről a főnökeidnek beszámolsz, valamelyik kettős ügynök közreműködésével visszajut Tel-Avivba; akkor pedig Dickstein megtudja, hogy szorosan a nyomában vagyunk, és kicsúszik a kezünk közül.

— Méltányolom az őszinteségedet.

Még hogy méltányolod, gondolta Rosztov; lubickolsz benne. — De most már mindent tudsz, és azt kellene megbeszélnünk, hogyan akadályozzuk meg, hogy a birtokodban lévő információ Tel-Avivba jusson.

Hassan bólintott. — Mit javasolsz?

— Lássuk csak. Természetesen el kell mondanod, mit derítettünk ki, de azt akarom, hogy a részleteket illetően csak a lehető leghomályosabb felvilágosítással szolgálj. Ne említs neveket, időpontokat, helyeket. Ha erőltetik a dolgot, panaszkodj rám, mondd azt, hogy nem voltam hajlandó valamennyi információt a rendelkezésedre bocsátani. Csak azokkal beszélj, akiknek jelentést kell tenned. Főleg a Savile Hajózási Társaságról, a *Stromberg*ről és a *Coparelli*ről ne szólj senkinek. Azt pedig kifejezetten próbáld meg elfelejteni, hogy Pjotr Tyirin a *Coparelli* fedélzetén tartózkodik.

Hassan idegesnek látszott. — De hát akkor mit mondhatok el?

— Sok mindent. Beszélhetsz Dicksteinről, az Euratomról, az uránról, a találkozásról Pierre Borggal... Akkor is valóságos hős leszel Kairóban, ha csak a sztori felét meséled el.

Hassant ez nem győzte meg. — Ugyanolyan őszinte leszek, mint te. Ha azt teszem, amit kívánsz tőlem, akkor az én jelentésem nem lesz olyan hatásos, mint a tied.

Rosztov erőltetett mosollyal kérdezte: — És szerinted ez igazságtalan?

— Nem — ismerte el Hassan —, neked jár a nagyobb dicsőség.

— Amellett kettőnkön kívül senki más nem fogja tudni, mennyire különböznek egymástól a beszámolók. És a végén úgyis minden elismerést megkapsz, amit csak akarsz.

— Rendben van. Homályosan fogom kifejezni magam — ígérte Hassan.

— Jó. — Rosztov intett a pincérnek. — Még van egy kis időd, hajts föl valamit indulás előtt. — Hátradőlt a székében, és keresztbe tette a lábát. Elégedett volt: Hassan engedelmeskedni fog az utasításnak. — Már alig várom, hogy hazaérjek.

— Mi a terved?

— Megpróbálok elutazni néhány napra a tengerpartra Marijával meg a fiúkkal. Van egy dácsánk a Rigai-öbölben.

— Jól hangzik.

— Nagyon kellemes hely — persze nincs olyan meleg, mint ott, ahová te mész. Egyenesen Alexandriába készülsz?

A hangosbemondó utoljára szólította Hassan gépének utasait, és az arab fölállt. — Nincs nekem olyan szerencsém — felelte. — Azt hiszem, egész idő alatt abban a mocskos Kairóban dekkolhatok.

És Rosztovnak az a különös érzése támadt, hogy Yasif Hassan hazudik.

Franz Albrecht Pedler élete romba dőlt, amikor Németország elvesztette a háborút. Ötvenéves fejjel, a Wehrmacht hivatásos tisztjeként egyszer csak nem volt se otthona, se pénze, se állása. És több millió némethez hasonlóan, ő is újrakezdte.

Egy francia festékgyáros ügynöke lett; kis jutalékkal, fizetés nélkül. 1946-ban kevés vevő akadt, de 1951-re a német ipar magához tért, és amikor kezdett fellendülni, Pedler megfelelő helyzetben volt ahhoz, hogy kihasználja az új lehetőségeket. Irodát nyitott a Rajna jobb partján lévő vasúti csomópontban, Wiesbadenben, mert ígéretes kilátás volt rá, hogy a város ipari központtá fejlődik. Pedler terméklistája egyre nőtt, és ezzel együtt a vevői is megszaporodtak: hamarosan már szappant is árult, csakúgy, mint festékeket, és bejutott az amerikai támaszpontokra, amelyek akkoriban a megszállt Németországnak ezt a részét irányították. A nehéz évek során megtanulta, hogy rugalmasnak kell lenni, alkalmazkodni kell a megrendelők igényeihez: ha az amerikai hadsereg egyik beszerzőtisztje félliteres üvegekben akart fertőtlenítőszert vásárolni, akkor Pedler megvette az anyagot ötvenliteres hordókban, egy bérelt pajtában átöntötte a folyadékot másodkézből vásárolt félliteres üvegekbe, ráragasztotta a címkét: „F. A. Pedler különleges fertőtlenítője”, majd óriási haszonnal újra eladta.

Eleinte nagy tételekben vásárolta az árut, aztán átcsomagolta, és ettől már nem volt túl messze az sem, hogy a szükséges anyagokat vásárolja meg, és maga állítsa elő a terméket. Az első hordó F. A. Pedler-féle különleges ipari tisztítószert — amelyet soha nem neveztek egyszerűen „szappan”-nak — ugyanabban a bérelt pajtában kotyvasztották, majd eladták az amerikai

légierőnek, ahol a repülőgépeket karbantartó szerelők használták. A vállalat ettől kezdve folyamatosan fejlődött.

Az ötvenes évek végén Pedler olvasott egy könyvet a vegyi hadviselésről, és nagy szerződést kötött egy egész sor oldat szállítására, amelyeket a különböző vegyi fegyverek hatástalanítására készítettek.

F. A. Pedler hadiszállító lett; igaz, hogy nem tartozott a nagyágyúk közé, de az üzlet biztonságos volt és nyereséges. A bérelt pajta átalakult földszintes épületek kis együttesévé. Franz újra megnősült — első felesége az 1944-es bombázások alatt halt meg —, és egy gyermeke született. De a lelke mélyén még mindig az alkalomra várt, és amikor meghallotta, hogy egy kis uránérc olcsón eladó, hasznot szimatolt.

Az urán a Société Generálé de la Chimie nevű belga vállalat tulajdona volt, az egyik olyan részvénytársaságé, amely Belgium afrikai gyarmatát, az ásványi forrásokban gazdag Belga-Kongót irányította. Az 1960-as kivonulás után a Chimie ott maradt, de tudta, hogy aki nem megy magától, azt végül kidobják, ezért a vállalat minden erejét arra fordította, hogy annyi nyersanyagot szállítson haza hajóval, amennyit csak bír, mielőtt a kapuk bezárulnak. 1960 és 1965 között hatalmas uránérckészlet halmozódott fel a holland határ közelében lévő finomítójában. A Chimie legnagyobb sajnálatára időközben ratifikálták az atomkísérleteket betiltó egyezményt, és amikor a céget végül kiebrudalták Kongóból, kevés vevő akadt az uránra. Az uránérc egy silóban pihent, és lekötötte a vállalat csekély tőkéjét.

F. A. Pedler cége tulajdonképpen nem használt túl sok uránt a festékgyártáshoz, Franz azonban szerette az efféle szerencsejátékot: az ár alacsony volt, kereshetett egy kis pénzt az anyag finomításával, és tudta, ha az uránpiac fellendül — ahogy ez előbb-utóbb valószínűleg bekövetkezik —, óriási haszonra fog szert tenni, így aztán vásárolt egy keveset.

Nat Dickstein első látásra megkedvelte Pedlert, ezt a sűrű hajú, csillogó szemű, hetvenhárom éves eleven öregfiút. Egy szombati napon találkoztak. Pedler rikító sportzakót viselt őzbarna nadrággal, amerikai kiejtéssel jól beszélt angolul, és egy pohár Sekttel, a helybeli pezsgővel kínálta meg Dicksteint.

Először bizalmatlanul méregették egymást, elvégre ellenkező oldalon harcoltak egy olyan háborúban, amelyik mindkettőjükkel kegyetlenül elbánt. De Dickstein mindig is szentül hitte, hogy az ellenség nem Németország volt, hanem a fasizmus, és csak az nyugtalanította, hogy Pedlert talán feszélyezi a dolog. Úgy tűnt, Pedlert ugyanez a cipő szorítja.

Dickstein egy wiesbadeni hotelben szállt meg, onnan hívta föl Pedlert, hogy találkozót beszéljen meg vele. Nagyon várták a hívását. A helybeli izraeli konzul már jelezte Pedlernek, hogy Mr. Dickstein, a hadsereg magas rangú beszerzőtisztje úton van egy hosszú megrendelőlistával. Pedler azt javasolta, tegyenek rövid körsétát a gyárban szombaton délelőtt, amikor nincs ott senki, utána pedig meghívta ebédre Dicksteint az otthonába.

Ha Dickstein valóban beszerzőtiszt lett volna, akkor a körséta bizonyára eltéríti a szándékától; a gyár ugyanis messze nem a német hatékonyság ragyogó mintapéldánya volt, hanem rozoga kalyibák és zsúfolt udvarok átható szagot árasztó, zilált együttese.

Dickstein fél éjszakán át egy vegyészeti szakkönyv fölött kókadozott, így most fel volt vértezve egy csomó intelligens kérdéssel a keverőedényekről, a fényelnyelő lemezekről, az anyagmozgatásról, a minőségellenőrzésről és a csomagolásról. Abban bízott, hogy a nyelvi nehézségekre hivatkozva leplezheti a tévedéseit. Úgy tűnt, hogy ez a húzása bejött.

Különös helyzet volt. Dicksteinnek a habozó, semmiféle határozott szándékot nem nyilvánító vevő szerepét kellett eljátszania, miközben az eladó körüludvarolta, a kedvét kereste, míg ő a valóságban abban reménykedett, hogy sikerül beleugrasztania Pedlert egy olyan kapcsolatba, amelyet a német nem tudna vagy nem akarna megszakítani. Pedler uránját akarta, de ezt sem most, sem máskor nem kérhette tőle. Ehelyett olyan helyzetbe próbálta hozni Pedlert, amelyben annak egzisztenciája tőle, Dicksteintől függene.

A gyári körséta után Pedler egy új Mercedesszel vitte haza a hegyoldalban álló tágas, a svájci faházak stílusában épült villájába. Egy nagy ablak előtt ülve kortyolgatták a Sektet, miközben a csinos, jó kedélyű, negyvenes éveiben járó Frau Pedler a konyhában tüsténtkedett. A zsidók szoktak úgy üzletet kötni, hogy hétvégén az otthonukban látják vendégül ebédre a potenciális vevőt, mélázott Dickstein, és azon tűnődött, vajon Pedler gondolt-e erre. Az ablak a völgyre nézett. A mélyben szélesen, lassan hömpölygött a folyó, mellette keskeny út kanyargott. Fehér redőnyös, apró szürke házak kis csoportjai álltak mindkét parton, és a szőlőskertek meredeken futottak föl Pedler házáig, sőt azon is túl, egészen az erdőig. Ha hűvös éghajlatú országban akarnék élni, gondolta Dickstein, ez éppen megfelelne.

— Nos, mi a véleménye? — kérdezte Pedler.

— A kilátásról vagy a gyárról?

Pedler mosolyogva vállat vont. — Mindkettőről.

— A kilátás pompás. A gyár kisebb, mint amire számítottam.

Pedler cigarettára gyújtott. Erős dohányos volt. — szerencse, hogy ilyen szép kort ért meg. — Kicsinek találja?

— Talán jó lenne, ha elmagyaráznám, mit keresek.

— Kérem.

Dickstein nekidurálta magát és belekezdett a mesébe. — A hadsereg jelenleg különböző szállítóktól vásárolja a tisztítószereket: mosószereket az egyiktől, szappant a másiktól, gépekhez való oldószereket a harmadiktól, és így tovább. Igyekszünk csökkenteni a kiadásokat, és talán sikerül is, ha a teljes beszerzésünket erre a területre csoportosítjuk át, egyetlen gyárhoz.

Pedler szeme elkerekedett. — Hát ez... — a megfelelő szavakat kereste — ...ez igen nagy megrendelés.

— Attól tartok, talán túlságosan is nagy önnek — mondta Dickstein, de gondolatban felkiáltott: Csak azt ne mondd, hogy igazam van!

— Nem feltétlenül. Eddig egyszerűen soha nem volt ilyen nagyarányú üzletünk. Kizárólag ez az oka, hogy nem vagyunk berendezkedve nagyüzemi tömeggyártásra. De az irányításhoz szükséges szakértelem és a technikai tudás természetesen megvan hozzá, és egy biztos, nagy megrendelés birtokában meg tudnánk szerezni a bővítéshez szükséges tőkét... Valójában minden a számokon múlik.

Dickstein fölemelte a széke mellől az aktatáskáját és kinyitotta. — Itt van a termékek pontos, részletes felsorolása — mondta, és átnyújtott egy listát Pedlernek. — Szerepel rajta a kívánt mennyiség, és az is, hogy mikorra kellene szállítani. Nyilván szüksége van néhány napra, hogy megbeszélje a dolgot az igazgatókkal, és elkészítsék a kalkulációt...

— Én vagyok a főnök — felelte mosolyogva Pedler. — Senkivel sem kell tanácskoznom. Adjon rá két napot: holnap meg tudom csinálni a kalkulációt, és hétfőn bemegyek a bankba. Kedden fölhívom és közlöm az árajánlatot.

— Már hallottam róla, hogy önnel öröm együtt dolgozni — jegyezte meg Dickstein.

— Annak is megvan az előnye, ha az ember egy kis cég tulajdonosa.

Frau Pedler bejött a konyhából és közölte: — Kész az ebéd.

Suza, kedvesem!

Még soha nem írtam szerelmes levelet. Azt hiszem, még soha senkit nem szólítottam kedvesemnek. Be kell vallanom, csodálatos érzés.

Egyedül vagyok egy idegen városban, egy hűvös vasárnap délutánon. A város elég szép, rengeteg itt a park, most én is éppen az egyikben ülök, innen írok neked egy golyóstollal, amely folyik, erre a hitvány zöld levélpapírra, mert csak ilyet kaptam. A padom egy furcsa pagodaféle alatt áll; kerek a kupolája, körös-körül görög oszlopok sorakoznak — úgy néz ki, mint egy gloriett vagy mint egy nyári lak, amilyet angol vidéki kertekben lehet látni, és valami viktoriánus csudabogár építette. Az előttem zöldellő sima gyepszőnyeget itt-ott nyárfák tarkítják, és kissé távolabbról idehallatszik egy rezesbanda: éppen Edward Elgar egyik darabját játsszák. A parkban rengeteg a gyerek, a futball-labda meg a kutya.

Fogalmam sincs, miért írom meg Neked mindezt. Valójában azt akarom mondani, hogy szeretlek, és életem hátralevő részét Veled akarom leélni. Ezt már néhány nappal a megismerkedésünk után is tudtam. Nem mondtam meg Neked, de nem azért, mert nem voltam biztos benne, hanem...

Ha éppen tudni akarod az igazat, úgy gondoltam, elriasztana, ha szólnék. Tudom, hogy szeretsz, de azt is tudom, hogy huszonöt éves vagy. Hozzád könnyen jön a szerelem (hozzám épp ellenkezőleg), és az a szerelem, amely könnyen jött, könnyen el is száll, így hát azt gondoltam: Csak finoman, óvatosan, adj neki alkalmat, hogy megszeressen, mielőtt arra kérnéd, hogy örök hűséget esküdjön neked, Most, hogy már hetek óta nem láttuk egymást, nem tudok tovább fondorlatoskodni. Muszáj bevallanom Neked, mit érzek. Azt akarom, hogy örökre velem maradj, és most már nem árt, ha ezt Te is tudod.

Más ember lettem. Tudom, hogy ez banálisán hangzik, de ha ilyesmi történik az emberrel, az egyáltalán nem banális; épp ellenkezőleg. Most sok szempontból egészen másképp látom az életet — néhányról már Te is tudsz, a többit meg majd egyszer elmesélem. Még ez az egyedüllét is egészen más egy idegen városban, ahol hétfőig nincs mit csinálni. Nem mintha különösebben érdekelne. De azelőtt meg sem fordult volna a fejemben, hogy jó-e ez nekem vagy sem. Azelőtt semmi más nem volt, amit szívesebben csináltam volna. Most mindig van valami, amit szívesebben csinálnék, és Te vagy az, akinek csinálni szeretném. Vagyis akivel, nem akinek. Illetve akinek és akivel. Befejezem ezt a témát, mert nem férek a nadrágomba miatta.

Egy-két nap múlva elutazom innen, nem tudom, hova megyek legközelebb — és az a legszörnyűbb, hogy még azt sem tudom, mikor láthatlak újra. De

ha egyszer újra látlak, hidd el, legalább tíz-tizenöt évig nem engedlek el magam mellől.

Ez az egész levél nem olyan, amilyennek lennie kellene. El akarom mondani, mit érzek, és nem tudom szavakba foglalni. Azt akarom, hogy tudd, milyen érzés nekem nap mint nap számtalanszor felidézni az arcodat: milyen érzés egy fekete hajú, karcsú lányt látni, és a józan ésszel szembeszállva azt remélni, hogy talán Te vagy az; milyen érzés állandóan elképzelni, mit szólnál egy szép tájhoz, egy újságcikkhez, egy hatalmas kutyát sétáltató apró emberhez vagy egy csinos ruhához; azt akarom, hogy tudd, mennyire vágyom rá, hogy megérinthesselek, amikor egyedül fekszem le.

Végtelenül szeretlek.

N.

Franz Pedler titkárnője kedden reggel felhívta Nat Dicksteint a szállodában, és a főnöke nevében meghívta ebédre.

Egy szerény étterembe mentek a Wilhelmstrassén, és nem bort rendeltek, hanem sört, mert dolgozni akartak. Dickstein türelmetlen volt, de uralkodott magán — hiszen Pedlernek kellett őt körüludvarolnia, és nem fordítva.

— Nos, azt hiszem, meg tudunk felelni a kívánalmainak — mondta Pedler.

Dickstein legszívesebben harsány Éljen-t kiáltott volna, de szándékosan fapofával fogadta a bejelentést.

Pedler folytatta: — Azok az árak, amelyeket rögtön megadok önnek, feltételhez kötődnek. Az első tizenkét hónapra garantáljuk őket, de később változhatnak bizonyos nyersanyagok világpiaci ára szerint. És szerződésbontás esetén bánatpénz fizetendő, amely az egyéves készlet tíz százalékával egyenlő.

Dickstein rá akarta vágni, hogy Áll az alku!, és szerette volna kézfogással megpecsételni a megállapodást, de eszébe jutott, hogy folytatnia keli a szerepjátszást, — A tíz százalék túl magas.

— Nem túl magas — érvelt Pedler. — Biztos, hogy nem kárpótolna a veszteségeinkért, ha önök érvénytelenítenék a szerződést, és elállnának az üzlettől. De elég magasnak kell lennie ahhoz, hogy eltérítse Önöket a

visszalépéstől, hacsak nem merülnek föl rendkívül súlyos kényszerítő körülmények.

— Ezt megértem. De lehet, hogy alacsonyabb százalékot fogunk ajánlani.

Pedler vállat vont. — Mindenről lehet tárgyalni. Itt vannak az árak.

Dickstein áttanulmányozta a listát, aztán közölte: — Mindez igen közel áll ahhoz, amit keresünk.

— Tehát ez azt jelenti, hogy áll az alku?

Igen, igen! gondolta Dickstein. de fennhangon csak annyit mondott: — Nem egészen, ez azt jelenti, hogy úgy érzem, üzletet köthetünk.

Pedler ragyogott. — Ha így áll a dolog — mondta, akkor koccintsunk rá valami jóféle borral. Pincér!

Amikor kihozták az italt, így szólt: — Emelem poharam a hosszú évekig tartó együttműködésre.

— Erre iszom — felelte Dickstein. Fölemelte a poharát, közben arra gondolt: Hát mit szóltok hozzá — már megint sikerült!

A tengeren nem volt kellemes az élet, de azért nem is volt olyan rossz, mint ahogyan Pjotr Tyirin emlékezetében élt. A szovjet haditengerészet hajóin a szüntelen kemény munka, a szigorú fegyelem és a rossz ellátás elvei érvényesültek. A *Coparelli* egészen más volt. Eriksen kapitány mindössze biztonságot és megfelelő tengerészeti szakismereteket kívánt, és még e téren sem rakta túl magasra a lécet. A fedélzeten ugyan időnként szemlét tartottak, de soha semmit nem fényesítettek ki és nem festettek be. A koszt elég jó volt, és Tyirin abba a kedvező helyzetbe került, hogy a szakács kabinjában kapott szállást. Elvileg éjjel-nappal bármikor utasíthatták, hogy rádión üzenetet küldjön, ám gyakorlatilag a rádióadások a szokásos munkanap alatt zajlottak le, így minden éjjel nyolc órát alhatott Ez kényelmes életmódot biztosított, és Pjotr Tyirinnek nagyon fontos volt a kényelem.

Sajnos a hajót távolról sem lehetett kényelmesnek nevezni. Megátalkodott vén teknő volt. Amint megkerülték a Wrath-fokot és elhagyták a Minch-csatornát, majd az Északi-tengert, bukdácsolni és dülöngélni kezdett, mint egy szélviharba került játékcsónak. Tyirint szörnyű tengeribetegség kerítette hatalmába, amit titkolnia kellett, mivel állítólag tengerész volt. Ez szerencsére azalatt zajlott, amíg a szakácsnak a konyhán

akadt dolga és a rádióskabinban sem volt szükség rá, úgyhogy nyugodtan elnyúlhatott az ágyán, amíg túlesett a nehezén.

A legénységi szálláson rossz volt a szellőzés és alig fűtöttek, tehát ahogy kissé nyirkosabbra fordult odakinn, minden tele volt felaggatott, száradó ruhákkal, és ez csak tovább rontotta a levegőt.

Tyirin rádiókészüléke a matrózzsákjában lapult műanyag zsákba, vászonba és néhány pulóverbe bugyolálva. A kabinjában azonban nem tudta felállítani és működtetni, mert oda a szakács vagy bárki más benyithatott. Egy nyugodt — mindazonáltal feszült — pillanatban már megteremtette Moszkvával a rutinszerű kapcsolatot a hajó rádióján, de biztonságosabb helyre volt szüksége, ahonnan bármikor üzenetet küldhetett.

Fészekrakó típus volt. Míg Rosztov úgy költözött követségről hotelszobába, hotelszobából biztonságos házba, hogy észre sem vette, mi van körülötte, ő azt szerette, ha van egy bázisa, egy olyan hely, ahol otthonosan, biztonságban és jól érezheti magát. Ha az volt a feladata, hogy egy lakásból figyeljen valakit — egyébként ezt a megbízatást szerette a legjobban —, mindig keresett egy nagy fotelt, az ablakhoz húzta, majd órákig elüldögélt a távcső előtt, és teljesen meg volt elégedve a táskájában hozott szendvicseivel, a szódásüvegével meg a gondolataival. Itt, a *Coparelli*n is talált egy helyet, ahol fészket rakhatott.

Amikor napvilágnál átkutatta a hajót, az elülsőfedélzeti nyíláson túl, az orrban fölfedezett egy kis raktárlabirintust, amelyet a hajóépítő mérnök csak azért helyezett oda, hogy valamivel betöltse az üres helyet a rakodótér és a hajóorr között. A középső, legnagyobb raktárba egy lépcsősor alján megbújó, félig elrejtett ajtón át lehetett bejutni. Szerszámokat tartottak odabent, meg jó néhány hordó gépzsírt a darukhoz, és — megmagyarázhatatlan okokból — egy rozsdás, régi fűnyírót. Ebből a raktárból több kisebb helyiség nyílt: néhányban hajóköteleket, gépalkatrészeket és rothadó kartondobozokban csavarokat tároltak; a többi, a bogaraktól eltekintve, üres volt. Tyirin soha senkit nem látott ide belépni — azt a felszerelést, amit használtak, hátul tartották, ahol szükség volt rá.

Olyan pillanatot választott, amikor odakint már sötétedett, és a matrózok meg a tisztek zöme vacsorázott. Bement a kabinjába, fölkapta a matrózzsákját, és a kabinlépcsőn fölment a fedélzetre. A híd alatt lévő kis kamrából kivett egy zseblámpát, de még nem gyújtotta meg.

Bár a naptár szerint holdas éjszaka volt, a hold elbújt a vastag felhők mögött. Tyirin lopakodva haladt előre a hajókorlát mentén, mert úgy vélte,

kisebb az esély rá, hogy ott meglátják, amíg végigoson a piszkosfehér fedélzeten. A hídon és a kormányosfülkében ugyan pislákolt némi fény, de az ügyeletes tisztek nyilván a környező tengert figyelik, nem a fedélzetet.

Hideg permet hullott rá, és ahogyan a *Coparelli* szokás szerint jobbra-balra dülöngélt, két kézzel kellett a korlátba kapaszkodnia, hogy a hullámok le ne sodorják. A hajóra időnként felcsapott a víz — igaz, nem túl sok, de ahhoz épp elég, hogy becsurogjon Tyirin csizmájába és lefagyassza a lábát. Őszintén remélte, hogy soha nem fogja megtudni, milyen az, amikor a hajó igazi orkánba kerül.

Teljesen átázott és egész testében reszketett, mire a hajó orrába ért és belépett a kis raktárba, amelyet semmire sem használtak. Becsukta maga után az ajtót, bekapcsolta a zseblámpáját, és átbotorkált az összegyűjtött ócska holmik között a középső raktár mellett lévő egyik kis sufnihoz. Bement és ennek az ajtaját is becsukta. Levette vízhatlan tengerészköpenyét, majd a pulóverébe törölte a kezét, hogy kissé megszárítsa és megmelegítse, aztán kinyitotta a matrózzsákját. A rádióadót beállította az egyik sarokba, és a válaszfalhoz kötözte a fedélzeti horgonygyűrűről lelógó dróttal, majd egy kartondobozzal megtámasztotta.

Bár gumitalpú csizma volt rajta, a következő feladat elvégzéséhez fokozott elővigyázatosságból gumikesztyűt is húzott. Az antennaárboc kábelei egy csőben haladtak a fedélzet elírésze mentén, éppen a feje fölött. A gépházból elcsent kis fémfűrésszel tizenöt centit levágott a csőből, így szabaddá tette a kábeleket. Megcsapolta a magasfeszültségű huzalt, és a leágazó vezetéket a rádióadó bemeneti áramköréhez kapcsolta, aztán összekötötte a saját rádiója antennáját az antennaárboc jelződrót javai.

Bekapcsolta a rádiót, és Moszkvát hívta.

Kimenő jelzései nem zavarták a hajó rádióját, hiszen ő volt a rádiós tiszt, és nem valószínű, hogy bárki más megpróbálna jelzéseket leadni a hajó berendezésén. Ám amíg a saját rádióját használta, a beérkező jelek nem jutottak el a hajó rádióskabinjába, és ő sem hallotta őket, hiszen a készüléke más hullámhosszra volt beállítva. Úgy is összeköthette volna a huzalokat, hogy mindkét rádió egyszerre vegye az adást, de akkor Moszkva neki szánt válaszait a hajó rádiója is venné, és ez esetleg feltűnne valakinek. De hát nincs abban semmi gyanús, hogy egy kis hajónak kell néhány perc hozzá, míg venni tudja a jelzéseket, ő meg majd vigyáz, hogy csak olyankor használja a rádióját, ha a hajó részére nem várható üzenet.

Amikor létrejött a kapcsolat Moszkvával, a következő üzenetet adta le: *Ellenőrzőm a szekunder adókészüléket.*

Tudomásul vették a jelentkezését, és már jött is az utasítás: *Állj készenlétben; Rosztov jelentkezik*. Mindez a szokásos KGB-kóddal érkezett.

Tyirin válaszolt: *Készen állok, de siessetek*.

Így szólt a parancs: *Lapíts, amíg nem történik valami. Rosztov.*

Tyirin ismét válaszolt: *Értettem. Vége*. A visszajelzést meg sem várva szétszedte a huzalokat, és a hajó kábeleit visszaállította az eredeti állapotukba. A vezetékek összecsavarása és szétválasztása még a szigetelt csípőfogó segítségével is időigényes és nem túl biztonságos munka volt. A hajó rádióskabinjának felszerelésében akadt néhány önműködő árammegszakító kapcsoló is: majd zsebre vág néhányat és legközelebb lehozza, gondolta, hogy megkönnyítse a szerelést.

Nagyon meg volt elégedve az esti munkájával. Fészket rakott, kapcsolatot teremtett Moszkvával és nem bukott le. Most már nem volt más dolga, mint nyugodtan a fenekén maradni — és ezt csinálta a legszívesebben.

Úgy döntött, becipel még egy kartondobozt, és a rádió elé állítja, hogy elrejtse minden illetéktelen pillantás elől. Kinyitotta az ajtót, zseblámpájával bevilágított a középső raktárba — és kis híján elájult.

Valaki volt odabent.

A plafonon égett a lámpa, sárga fénye nyugtalanul mozgó árnyékokat vetett a falakra. A raktár közepén egy fiatal matróz ült kinyújtott lábbal, hátát egy gépzsíros hordónak támasztva. Fölnézett; ugyanúgy meg volt rémülve, mint Tyirin — és az arca azt is elárulta, hogy szintén valami rosszban sántikál.

Tyirin megismerte. Ravlónak hívták, körülbelül tizenkilenc éves lehetett, a haja halványszőke volt, az arca sápadt és vékony. Nem szállt be a cardiffi kocsmázásokba, mégis gyakran látszott másnaposnak; zilált volt, a szeme karikás.

— Mit keresel te itt? — kérdezte Tyirin, aztán rájött.

Ravlo fölgyűrte a bal karján az inge ujját, egészen a könyöke fölé. A két lába között, a padlón, egy ampulla, egy homokóra meg egy kis vízhatlan táska hevert. A jobb kezében injekciós tűt tartott, és éppen a bal karjába akarta szúrni.

Tyirin összeráncolta a szemöldökét. — Cukros vagy?

Ravlo eltorzult arccal, szárazon, keserűen felnevetett.

Tyirin végre megértette. — Tehát narkós — mondta. Keveset tudott a kábítószerekről, de abban biztos volt, hogy Ravlót ezért a következő menetrend szerinti kikötőben kidobhatják a hajóról. Kezdett kissé megkönnyebbülni. El lehet boronálni a dolgot.

Ravlo elnézett mellette, szeme a kis sufnit fürkészte. Tyirin hátrapillantott és észrevette, hogy a rádió tisztán látható. A két férfi egymásra meredt, és mindkettő pontosan tudta, hogy a másik olyasmit csinál, amit titokban kell tartania.

Tyirin szólalt meg: — Én megőrzöm a titkodat, ha te sem árulod el az enyémet.

Ravlo arcán ismét felvillant a torz mosoly, és újra szárazon, keserűen nevetett; aztán elfordította a tekintetét Tyirinről, lepillantott a karjára és beledöfte az injekciós tűt.

A *Coparelli* és Moszkva között lezajlott üzenetváltást vette és rögzítette az USA haditengerészeti hírszerzésének egyik lehallgató állomása. Mivel a rádiósok a szokásos KGB-kódot alkalmazták, az amerikaiak meg tudták fejteni a jelzéseket. De mindössze annyit hámoztak ki az egészből, hogy valaki egy hajón — az nem derült ki, melyiken — ellenőrzi a szekunder rádióadóját, és valami Rosztov nevű fickó — a név egyik nyilvántartásban sem szerepelt — azt akarja, hogy az illető maradjon nyugton. Senki nem tudta megfejteni az üzenet értelmét, így aztán nyitottak egy „Rosztov” feliratú dossziét, beletették a rádióadások szövegét, és megfeledkeztek róla.

TIZENKETTŐ

Amikor az évközi eligazítás befejeződött, Hassan engedélyt kért, hogy Szíriába utazhasson, és meglátogathassa a szüleit a menekülttáborban. Négy napot kapott rá. Repülőgéppel ment Damaszkuszba és taxival a táborba.

Nem látogatta meg a szüleit.

A tábornál megérdeklődött bizonyos dolgokat, és az egyik menekült, többszöri átszállással, autóbuszon átkísérte Darába, a Jordán határ másik oldalára, onnan pedig egészen Ammanig utaztak. Ammanból egy másik ember egy másik busszal a Jordán folyóhoz vitte.

A második éjszakán két géppisztolyos férfi vezetésével átkelt a folyón. Hassan ekkor már arab lepleket viselt és ugyanolyan fejdíszt, mint ők, de fegyvert nem kért. A két férfi fiatal volt, kölyök-képükön most jelentek meg egy új hadsereg újoncainak kimerültségről és kegyetlenségről árulkodó ráncai. Bizalmas csendben vágtak át a Jordán völgyén, egy-egy érintéssel vagy suttogva kimondott szóval irányították Hassant: látszott rajtuk, hogy már sokszor megtették ezt az utat. Egy alkalommal mindhárman hason fekve lapultak néhány kaktusz mögött, miközben negyed mérföldnyire fények villantak és távolodó katonák hangja hallatszott.

Hassan nagyon gyámoltalannak érezte magát — és valami más is nyugtalanította. Először azt hitte, az a baj, hogy teljes egészében a két fiú kezében van a sorsa, és élete az ügyességükön meg a bátorságukon múlik. De később, amikor már egyedül volt egy vidéki autóúton, és megpróbált fölkéredzkedni egy kocsira, rájött, hogy ez az utazás számára valamiféle hanyatlást jelent. Éveken át egy európai bankban dolgozott, Luxemburgban élt, kocsija, frizsidere, televíziója volt. És most egyszerre csak szandálban kutyagol ifjúsága Palesztinájának poros útjain: itt aztán nincs se kocsi, se repülőgép, ő meg ismét csak egy arab paraszt, másodosztályú állampolgár a szülőhazájában. Itt egyetlen reflexe sem működik — itt semmit nem lehet megoldani azzal, hogy fölemeli a telefont, elővesz a hitelkártyáját, vagy hív egy taxit. Úgy érezte, gyermek, koldus és szökevény egy személyben.

Öt mérföldet gyalogolt anélkül, hogy egyetlen kocsit látott volna, aztán egy gyümölcsöt szállító teherautó húzott el mellette rekedten köhögő motorral, füstöt okádva, majd néhány méterrel arrébb megállt. Hassan utánarohant.

— Nablusba mész? — kiáltotta.

— Ugorj föl!

A sofőr testes fickó volt, alkarján csak úgy duzzadtak az izmok, ahogy teljes sebességgel kormányozta a kanyarokban a teherautót. Egyfolytában cigarettázott. Nyilván biztos volt benne, hogy egész éjjel egyetlen járművel sem fognak találkozni, mert mindvégig az út közepén hajtott, és soha nem lépett rá a fékre. Hassan szívesen szundított volna egyet, de a sofőr beszélgetni akart. Elmesélte, hogy a zsidók jó urak, virágzik az üzlet, mióta elfoglalták Jordániát, de természetesen egy napon az országnak ismét szabadnak kell lennie. Nem kétséges, hogy mindennek a fele sem volt igaz; de Hassan nem tudta megállapítani, hogy melyik fele.

Hűvös, szamaritánus hajnalban érkeztek meg Nablusba, a hegyoldal mögött vöröslött a fölkelő nap. A város még aludt. A teherautó bedübörgött a piactérre és megállt. Hassan elköszönt a sofőrtől.

Lassan ballagott végig az üres utcákon, miközben a nap lassan kezdte elűzni a hűvös éjszakát. Hassan ízlelgette a tiszta levegőt, gyönyörködött az alacsony, fehér házakban, minden apró részletet élvezett, sütkérezett a gyermekkora után érzett izzó vágyakozásban: Palesztinában volt, hazaérkezett.

Pontos útbaigazítást kapott egy házhoz, amelynek nem volt házszáma és egy névtelen utcában állt a szegénynegyedben, ahol a kis kőházak túlságosan összezsúfolódtak, és senki nem söpörte föl az utcákat. Egy kecskét kikötöttek a ház elé, és Hassan egy pillanatig azon töprengett, vajon mit eszik szegény pára, mert itt egyetlen fűszál se nőtt. Az ajtó nem volt bezárva.

Egy másodpercig tétován álldogált odakint, igyekezett legyűrni a gyomrában remegő izgalmat. Túl hosszú ideig volt távol — és most visszatért a szülőföldre. Túl sok évig várt erre az alkalomra, hogy visszavágjon és bosszút álljon azért, amit az apjával tettek. Elszenvedte a száműzetést, türelemmel viselt el mindent, elég sokáig táplálta magában a gyűlöletet; talán túl sokáig is.

Bement a házba.

Négy-öt ember aludt a földön. Egyikük, egy nő, kinyitotta a szemét, meglátta őt, azonnal fölült, és a keze rögtön a párna alá nyúlt, talán a fegyveréért.

— Mit akarsz?

Hassan kimondta annak a férfinak a nevét, aki a fedajinok parancsnoka volt.

A harmincas évek végén, amikor még mindketten gyerekek voltak, Mahmoud nem lakott messze Yasif Hassantól, de soha nem találkoztak, vagy ha mégis, egyikük sem emlékezett rá. Az európai háború után, amikor Yasif Angliába ment, hogy ott folytassa tanulmányait, Mahmoud birkákat őrzött az apjával, a fivéreivel, az unokafivéreivel meg a nagyapjával. Ha nem jön közbe az 1948-as háború, Mahmoud és Hassan élete továbbra is egészen más mederben folyt volna. Mahmoud apja, csakúgy, mint Yasifé, úgy döntött, hogy csomagol és elmenekül az országból. A két fiú — Yasif

néhány évvel idősebb volt Mahmoudnál — a menekülttáborban találkozott. Mahmoudot sokkal jobban felháborította a tűzszünet, mint Yasifot. Ez meglepő volt, hiszen Yasifot sokkal nagyobb veszteség érte. De Mahmoudot hatalmába kerítette az a hatalmas, szenvedélyes harag, amely a hazája felszabadításáért folytatott küzdelmen kívül semmi mást nem tűrt meg. Egészen addig nem törődött a politikával, mert úgy vélte, az nem a pásztorok dolga; ám akkor elhatározta, hogy minden csínját-bínját megtanulja. Mielőtt ezt megtehette volna, meg kellett tanulnia olvasni.

Legközelebb az ötvenes években találkoztak Gázában. Ekkorra Mahmoud tudása már virágba szökkent, már amennyiben ez helyes kifejezés egy ilyen szenvedélyes jelenséggel kapcsolatban. Tudta, mit írt Clausewitz a háborúról, olvasta Platón *Köztársaságát*, *A tőkét*, a *Mein Kampf*ot, Keynes, Mao, Galbraith és Gandhi műveit, ismert történelmi és életrajzi munkákat, klasszikus regényeket és modern színdarabokat. Jól beszélt angolul, elég rosszul oroszul, és valamicskét konyított a kantoni dialektushoz is. Egy maroknyi terrorista élén be-betört Izraelbe; bombáztak, lövöldöztek, fosztogattak, aztán visszavonultak, és úgy tűntek el a gázai táborokban, mint a patkányok a szemétkupacokban. A terroristák Kairótól kapták a pénzt, a fegyvereket és a titkos értesüléseket; Mahmoudot rövid ideig a kairói titkosszolgálat pénzelte, és amikor ismét találkoztak, Yasif bevallotta neki, hogy nem vonzza sem Kairó, sem a pánarab mozgalom ügye — csak Palesztina iránt érez őszinte elkötelezettséget.

Yasif kész volt rá, hogy akkor és ott mindent feladjon — bankbéli állását, luxemburgi lakását, az egyiptomi hírszerzésben játszott szerepét —, és csatlakozzon a szabadságharcosokhoz. De Mahmoud azt mondta, ne tegye; és a parancsolás már úgy illett hozzá, mintha az anyatejjel szívta volna magába. Nagy távlatokban gondolkozott: azt mondta, néhány éven belül annyi gerilla harcol majd az oldalukon, amennyit csak akarnak, de akkor is szükségük lesz magas pozícióban levő barátokra, európai kapcsolatokra és titkos információkra.

Még egyszer találkoztak Kairóban, és létrehoztak egy olyan kapcsolatteremtési módszert, amely megkerülte az egyiptomiakat. Hassan félrevezette a hírszerzés szervezetét: úgy tett, mintha kissé gyengébb lenne a megfigyelőképessége, mint amilyen valójában volt. Kezdetben ugyanolyan értesüléseket küldött Mahmoudnak, mint Kairónak; főleg az ügyhöz hű arabok neveit, akik rengeteg pénzt rejtettek el Európában, és így meg lehetett környékezni őket anyagi támogatásért. Az utóbbi időben,

ahogy a palesztin mozgalom Európában is megkezdte működését, Hassan sokkal közvetlenebb módon is hasznosnak bizonyult. Szállodai szobákat foglalt, repülőjegyeket rendelt, kocsikat és házakat bérelt, fegyverkészleteket gyűjtött, és átutalta a különböző pénzösszegeket.

Nem olyan ember volt, aki fegyveres harcra vállalkozik. Ezt ő is tudta, és kissé szégyenkezett is miatta, így annál büszkébb volt rá, hogy más, erőszakmentes, de azért gyakorlati szempontból fontos dolgokban ilyen hasznos lehet.

Munkája gyümölcsei abban az évben kezdtek robbanni Rómában. Yasif hitt Mahmoud programjában, amely az európai terrorizmust hirdette. Meg volt győződve róla, hogy az arab seregek soha nem fogják legyőzni a zsidókat, még orosz támogatással sem, mert egy ilyen támadás hatására a zsidók ostromlott nemzetnek képzelhetnék magukat, amely idegen katonák ellen védelmezi a hazáját, és ez megsokszorozza erejüket. Yasif szerint az igazság az volt, hogy a palesztinai arabok védelmezik a hazájukat a cionista betolakodókkal szemben. Még mindig több a palesztinai arab, mint az izraeli zsidó, ha a táborokban sínylődő száműzötteket is beszámítjuk; és éppen ők fogják felszabadítani a szülőföldjüket, nem pedig egy Kairóból és Damaszkuszból összeszedett gyülevész hadsereg. De ezeknek a palesztinai araboknak előbb hinniük kell a fedajinokban. Az olyan akciók, mint amilyen a római repülőtéren lezajlott robbantás volt, meg fogja győzni őket, hogy a fedajinok nemzetközi befolyással rendelkeznek. És ha az emberek hinni fognak a fedajinokban, ők maguk is fedajinok lesznek, akkor pedig senki nem állíthatja meg őket.

A római repülőtéren végrehajtott robbantás jelentéktelen apróság volt ahhoz képest, amit most Hassan kitalált.

Szörnyű terve olyan felháborító és észveszejtő volt, hogy a fedajinok hetekig a világsajtó címoldalain fognak szerepelni miatta, és be fogják bizonyítani, hogy a szervezet nemcsak rongyos menekültek szedett-vedett bandája, hanem jelentős nemzetközi erőt képvisel. Hassan szívből remélte, hogy Mahmoud bele fog egyezni.

Yasif Hassan ugyanis azért jött Mahmoudhoz, hogy rávegye: a fedajinok raboljanak el egy készülő holocaustot.

Megölelték és arcon csókolták egymást, mint a testvérek, aztán hátraléptek, hogy ki-ki jól megnézhesse a másikat.

— Úgy illatozol, mint egy kurva! — rikkantotta Mahmoud.

— Te meg úgy bűzlesz, mint egy kecskepásztor! — vágott vissza Hassan, aztán nevetve ismét összeölelkeztek.

Mahmoud jól megtermett férfi volt, paraszthajszállal magasabb Hassannál, és sokkal testesebb; hatalmas termetűnek is látszott, mert úgy tartotta a fejét, úgy járt, és úgy is beszélt, mint a rendkívüli testi adottságokkal rendelkező emberek. Mindehhez ismerős, fanyar illatot árasztott, hiszen testközelben élt sok emberrel egy olyan helyen, ahol nem ismerték a forró fürdők, a higiénia és a hulladékeltakarítás korszerű találmányait. Hassan már három napja nem használt arcszeszt borotválkozás után, sem hintőport, de Mahmoud szerint még mindig úgy illatozott, mint egy bekölnizett asszony.

A házban két szoba volt: az, amelybe Hassan belépett, és ebből nyílt a másik, ahol Mahmoud aludt a padlón két férfival. Emelet nem volt. A ház mögött főztek az udvaron, és a legközelebbi kúthoz száz métert kellett elgyalogolni. Az asszony tüzet gyújtott és nekilátott, hogy szárazbabból kását főzzön. Amíg arra vártak, hogy az étel elkészüljön, Hassan elmesélte Mahmoudnak, mi történt vele.

— Három hónappal ezelőtt Luxemburgban találkoztam valakivel, akit még Oxfordból ismerek: egy Nat Dickstein nevű zsidóval. Kiderült, hogy nagy fejes a Mossadnál. Azóta figyelem az oroszok, nevezetesen egy Rosztov nevű KGB-tiszt segítségével. Rájöttünk, hogy Dickstein el akar rabolni egy hajórakomány uránt, hogy a cionisták atombombát tudjanak gyártani.

Mahmoud először nem akart hinni a fülének. Keresztkérdéseket tett föl Hassannak: mennyire megbízható az értesülés, pontosan mivel bizonyítható, milyen hibák csúszhattak a számításba. Aztán, amikor Hassan válaszaiból egyre inkább kikerekedett a történet, Mahmoud lassan rádöbbent az igazságra, és nagyon elkomolyodott.

— Ez nemcsak a palesztin ügyet fenyegeti. Ezek a bombák az egész Közel-Keletet elpusztíthatják.

Ez jellemző rá, gondolta Hassan; rögtön teljes egészében felfogja a dolog horderejét.

— Mit főztetek ki azzal a ruszkival? — kérdezte Mahmoud.

— Azt, hogy meg kell állítani Dicksteint, és le kell leplezni az izraeliek tervét, hogy megmutassuk: a cionisták gátlástalan kalandorok. Még nem dolgoztuk ki a részleteket. De nekem van egy másik javaslatom. — Hassan

elhallgatott, a megfelelő szavakat kereste, aztán kibökte: — Szerintem a fedajinoknak el kellene rabolniuk a hajót, mielőtt Dickstein a helyszínre ér.

Mahmoud egy végtelenül hosszú pillanatig bambán bámult rá.

Mondj már valamit, az istenért, gondolta Hassan. Mahmoud lassan csóválni kezdte a fejét, aztán széles mosolyra nyílt a szája, végül nevetni kezdett; először csak kuncogott, majd kitört belőle az egész testét rázó, harsogó hahota, és összeszaladt a ház, mert mindenki látni akarta, mi folyik itt.

Hassan megkockáztatta a kérdést: — De mégis, mit szólsz hozzá?

Mahmoud felsóhajtott. — Csodálatos. Fogalmam sincs, hogyan lehet megcsinálni, de az ötlet csodálatos.

Aztán kérdésekkel kezdte bombázni Hassant.

Ez így ment reggeli közben is, sőt csaknem egész délelőtt: érdekelte az urán mennyisége, az ügyben részt vevő hajók neve, meg az, hogyan alakítják át az uránércet nukleáris robbanóanyaggá; kíváncsi volt a helyszínekre, időpontokra és az akcióban szereplő személyekre. A belső szobában beszélgettek, többnyire kettesben, de Mahmoud időnként behívott valakit, és megparancsolta az illetőnek, hogy hallgassa meg Hassant, aki ilyenkor megismételt egy-egy döntő fontosságú részletet.

Dél felé Mahmoud behívott két férfit; úgy tűnt, ezek a hadnagyai voltak. A fülük hallatára ismét végigment azokon a pontokon, amelyeket különösen fontosnak tartott.

— Tehát a *Coparelli* közönséges kereskedelmi hajó, állandó legénységgel?

— Igen.

— Mennyi az uránérc súlya?

— Kétszáz tonna.

— És hordókban szállítják.

— Ötszázhatvan hordóban.

— Piaci ára?

— Kétmillió amerikai dollár.

— És atombomba előállításához használják.

— Igen. Ez a nyersanyaga.

— Drága vagy bonyolult dolog robbanóanyaggá alakítani?

— Ha van hozzá atomreaktor, akkor nem. Egyébként igen.

Mahmoud intett a kél hadnagyának. — Menjetek és mondjátok el mindezt a többieknek is.

Délután, amikor lement a nap és a levegő is eléggé lehűlt ahhoz, hogy ki lehessen merészkedni, Mahmoud és Yasif kisétált a városon túli hegyekbe. Yasif rettentően szerette volna tudni, mit gondol valójában Mahmoud a tervéről, de az nem volt hajlandó az uránról beszélgetni, így aztán Yasif mesélt David Rosztovról, és elmondta, mennyire csodálja az orosz szakmai tudását, még akkor is, ha Rosztov megnehezíti az ő helyzetét.

— Az oroszokat lehet is csodálni — mondta Mahmoud —, de nem lehet bennük megbízni. Nem támogatják szívvel-lélekkel az ügyünket. Három okból álltak mellénk. A legkevésbé fontos az, hogy bajt okozunk a nyugati világnak, és mindaz, ami rossz a Nyugatnak, jó az oroszoknak. Aztán itt van az önmagukról kialakított kép. Az elmaradott nemzetek inkább velünk azonosulnak, mintsem a cionistákkal, így aztán ha bennünket támogatnak, az oroszok befolyást szereznek a harmadik világban — és ne felejtsd el, hogy az Egyesült Államok és a Szovjetunió közötti versengésben a harmadik világ mondja ki a döntő szót. De a legfontosabb ok — az egyetlen igazán fontos ok — az olaj. Az araboknak olajuk van.

Elhaladtak egy fiú mellett, aki egy kisebb nyájra való sovány birkát őrzött. A fiú furulyázott. Yasifnak eszébe jutott, hogy Mahmoud valaha szintén pásztorfiú volt, aki sem írni, sem olvasni nem tudott.

— Fölfogtad, hogy mennyire fontos az olaj? — kérdezte Mahmoud. — Hitler az olaj miatt veszítette el az európai háborút.

— Nem.

— Ide figyelj. Az oroszok legyőzték Hitlert. Le kellett győzniük. Hitler tudta ezt, hiszen azt is tudta, hogy járt Napóleon, meg azt is, hogy senki nem győzheti le Oroszországot. Akkor miért próbálta meg mégis? Mert fogytán volt az olaja. Grúziában pedig van olaj, a kaukázusi olajmezőkön. Hitlernek meg kellett kaparintania a Kaukázust. De senki nem tarthatja kézben szilárdan a Kaukázust, ha nem az övé Volgográd, amit akkoriban Sztálingrádnak hívtak; az a város, ahol Hitler szerencséje megfordult. Olaj. Tudod-e, hogy akár tetszik, akár nem, a mi harcunk is ekörül forog? Ha nem olajról lenne szó, rajtunk kívül a kutya se törődne vele, hogy néhány arab meg zsidó marakodik egy olyan poros kis ország miatt, mint a miénk.

Mahmoudból delejes erő sugárzott, ha beszélt. Erős, tiszta hangon ömlöttek a szájából a rövid mondatok, egyszerű magyarázatok és megállapítások, amelyek úgy hangzottak, mint az elsöprő erejű

alapigazságok. Hassan gyanította, hogy ugyanezeket a dolgokat gyakran elmondja a csapatainak is. Tudat alatt emlékezett rá, milyen mesterkélt, agyonbonyolított módon politizálnak olyan helyeken, mint Luxemburg vagy Oxford, és most úgy érezte, hogy azok az emberek a rendelkezésükre álló információhegyek ellenére is kevesebbet tudnak Mahmoudnál. Hassan azt is tudta, hogy a nemzetközi politika rendkívül bonyolult: sokkal több van a dolgok hátterében, mint az olaj; a lelke mélyén mégis hitt benne, hogy Mahmoudnak igaza van.

Egy fügefa árnyékában ültek. A sík, sötétbarna táj szabadon terült el körülöttük, egy lelket sem lehetett látni. Forrón és kéken ragyogott az ég, egy árva felhő sem volt a szemhatáron. Mahmoud kihúzta a dugót a vizesüvegből, és az üveget odanyújtotta Hassannak, aki ivott a langyos vízből, aztán visszaadta az üveget. Később megkérdezte Mahmoudtól, hogy ő akar-e Palesztina vezetője lenni, ha visszaverik a cionistákat.

— Sok embert öltem meg — felelte Mahmoud. — Először a saját kezemmel, késsel, puskával vagy bombával. Most úgy ölök, hogy terveket szövök és parancsokat adok — de mégis ölök. Tudjuk, hogy ez bűn, de én képtelen vagyok a bűnbánatra. Yasif, nekem nincs lelkiismeret-furdalásom. Még akkor sincs, ha hibákat követünk el, és gyermekeket meg arabokat gyilkolunk meg katonák és cionisták helyett; olyankor azt gondolom: „Ez árt a jó hírünknek”, és nem azt, hogy „Ez árt a lelkemnek”. Vér tapad a kezemhez, és nem fogom lemosni. Meg sem próbálom. Van egy regény, *Dorian Gray arcképe* a címe. Egy olyan emberről szól, aki bűnös és önpusztító életmódot folytat, olyan életet él, amelytől ráncos arcú, táskás szemű, vérbajos öregembernek kellene látszania, akinek a mája is tönkrement. De ő nem szenved. Sőt, az évek múlásával sem öregszik meg, mintha megtalálta volna az életelixírt. De a háza egyik bezárt szobájában van egy festmény, amely őt ábrázolja, és az a kép öregszik, azon látszik meg a bűnös életmód és a szörnyű betegség romboló hatása. Angol regény. Ismered?

— Láttam a filmet — felelte Hassan.

— Én akkor olvastam, amikor Moszkvában voltam. Szívesen megnézném azt a filmet. Emlékszel a végére?

— Hát persze. Dorian Gray elpusztította a festményt, és ekkor valamennyi betegség és fájdalom egy pillanat alatt átszállt rá. Belehalt.

— Igen. — Mahmoud visszatette a dugót az üvegbe, aztán a barna hegyekre pillantott, de nem látta őket. Később annyit mondott: — Amikor

Palesztina felszabadul, az én képemet is elpusztítják.

Ezután sokáig csöndben üldögéltek. Végül szó nélkül fölálltak és elindultak vissza, a város felé.

Az esti szürkületben, közvetlenül a kijárási tilalom kezdete előtt, több férfi érkezett a kis nablusi házba. Hassan nem tudta pontosan, kik ezek; lehettek a mozgalom helyi vezetői is, vagy egy válogatott csoport tagjai, akiknek Mahmoud adott a szavára, vagy egy állandó haditanács tisztjei, akik közel álltak Mahmoudhoz, de nem laktak egy fedél alatt vele. Hassan meg tudta érteni ezt az utóbbi változatot, hiszen ha mindannyian együtt élnének, együtt lehetne elpusztítani őket.

Az asszony kenyérrel, hallal és vízzel kevert borral kínálta a férfiakat. Mahmoud pedig ismertette. Hassan tervét. Ő sokkal alaposabban átgondolta a dolgot, mint Hassan. Azt javasolta, hogy még Dickstein megérkezése előtt rabolják el a *Coparelli*t, aztán ejtsék foglyul az izraelieket, amikor azok átszállnak a hajóra, így meg tudnák semmisíteni Dickstein csoportját, hiszen ők csak az állandó legénységre és lagymatag ellenállásra számítanak. Ezután a fedajinok egy észak-afrikai kikötőbe vinnék a *Coparelli*t, és meghívnák a hajóra a világsajtó képviselőit, hogy nézzék meg a cionista bűnözők holttestét. A rakományt pedig fölajánlanák a jogos tulajdonosának a piaci ár felével egyenlő váltságdíjért — vagyis egymillió amerikai dollárért.

Hosszú vita következett. A mozgalom egyik frakcióját már láthatóan nyugtalanította Mahmoud politikája, amellyel Európába exportálja a háborút, és a javasolt hajórablást e stratégia további kiterjesztésének tekintették. Szerintük a fedajinok akkor is szinte mindent elérnek, ha sajtóértekezletet hívnak össze Bejrútban vagy Damaszkuszban, és feltárják az izraeli tervet a nemzetközi sajtó képviselői előtt. Hassan meg volt győződve róla, hogy ez nem elég: a vádaskodás olcsó fogás, és nem Izrael gátlástalanságát kell bebizonyítaniuk, hanem a fedajinok erejét.

Egyenrangú társakként beszéltek, és úgy tűnt, Mahmoud mindenkit ugyanolyan figyelemmel hallgat végig. Hassan szótlanul ült és hallgatta ezeket a nyugodt, mély hangú férfiakat, akik úgy néztek ki, mint a parasztok és úgy beszéltek, mint a szenátorok. Egyszerre reménykedett és rettegett, hogy elfogadják a tervét: reménykedett, mert ezzel húsz év bosszúszomjas álmai válnának valóra; és rettegett, mert így sokkal

bonyolultabb, erőszakosabb és kockázatosabb dolgokat kellene végrehajtania, mint az a munka, amelyet eddig végzett.

Végül nem bírta tovább, kiment, leguggolt a hitvány kis udvaron, és beszívta az éjszaka meg a kihunyó tűz illatát. Nem sokkal később halk hangok kórusa hallatszott odabentről, mintha szavaznának.

Mahmoud kijött, lekuporodott Hassan mellé. — Kocsiért küldtem — mondta.

— Miért?

— Még ma éjjel Damaszkuszba kell mennünk. Rengeteg tennivalónk van. Ez lesz a legnagyobb akciónk. Azonnal munkához kell látnunk.

— Tehát megszületett a döntés.

— Igen. A fedajinok elrabolják a hajót és ellopják az uránt.

— Úgy legyen — válaszolta Yasif Hassan.

David Rosztov mindig csak kis adagokban szerette a családját, és ahogy öregedett, az adagok egyre zsugorodtak. Szabadságának első napja pompásan sikerült. Ő készítette el a reggelit, aztán sétáltak a tengerparton, délután pedig Vlagyimir, az ifjú zseni szimultán sakkpartit játszott Rosztov, Marija és Jurij ellen, és mindhárom játszmát megnyerte. Órákig üldögéltek a vacsoraasztal mellett, ittak egy kis bort, és elmesélték egymásnak, mi történt az elmúlt hetekben. A második nap is hasonlóan telt el, de már nem élvezték annyira; és a harmadik napra már semmi újdonságot nem találtak egymás társaságában. Vlagyimirnak eszébe jutott, hogy ő állítólag csodagyerek, és ismét bújni kezdte a könyveit; Jurij elfajzott nyugati együttesek lemezeit hallgatta, és az ellenzéki költőkről vitatkozott az apjával; Marija pedig kimenekült a dácsa konyhájába, és már az arcát sem festette ki.

Így aztán, amikor megjött a hír, hogy Kolja Búnyin visszatért Rotterdamból, és sikerült elhelyeznie az irány jeladó berendezést a *Stromberg*en, Rosztovnak ez jó ürügy volt, hogy visszautazzon Moszkvába.

Kolja jelentette, hogy a *Stromberg* szárazdokkba állt a szokásos ellenőrzésre, mielőtt eladják a Savile Hajózási Társaságnak. Éppen néhány kisebb javítást végeztek rajta, így ő villanyszerelőnek adta ki magát, simán feljutott a fedélzetre, és elhelyezett egy nagy teljesítményű rádióirányjeladót a hajó orrában. Amikor távozott, a dokkbeli munkafelügyelő, akinek aznap semmiféle villanyszerelőt igénylő munka

nem szerepelt a terveiben, megkérdezte, mit keres ott; erre ő megmagyarázta, hogy ha a munkát nem rendelték meg, akkor nem is kell kifizetni.

Ettől a pillanattól kezdve, amikor a hajó elektromos hálózata be van kapcsolva — márpedig a nyílt tengeren állandóan be van kapcsolva, sőt a dokkban töltött idő túlnyomó részében is —, a rádióirányjeladó harmincpercenként jelez, egészen addig, míg a hajó el nem süllyed vagy be nem zúzzák ócskavasnak. De amíg épségben van, bárhol legyen is a világon, Moszkva egy órán belül meg tudja állapítani a tartózkodási helyét.

Rosztov végighallgatta Kolját, aztán hazaküldte. Estére tervei voltak. Rég nem találkozott Olgával, és türelmetlenül várta, mit fog művelni az asszony azzal az elemes vibrátorral, amit Londonból hozott neki ajándékba.

Az izraeli haditengerészeti hírszerzésnél dolgozott egy fiatal százados, Dieter Koch hajógépész. A terv szerint amikor a *Coparelli* elindul Antwerpenből az uránérc-rakománynyal, Kochnak a fedélzeten kell lennie.

Nat Dickstein úgy érkezett meg Antwerpenbe, hogy halvány fogalma sem volt róla, hogyan lehet ezt megoldani. Szállodai szobájából fölhívta annak a vállalatnak a képviselőjét, amely a *Coparelli* tulajdonosa volt.

Ha meghalok, gondolta, míg a kapcsolásra várt, egy szállodai szobából fognak a temetőbe vinni.

Egy lány vette föl a telefont. Dickstein nagyon gyorsan annyit mondott:
— Itt Pierre Beaudaire beszél. Kapcsolja nekem az igazgatót.

— Egy kis türelmet kérek.

Egy férfihang szólalt meg: — Tessék.

— Jó napot kívánok. Pierre Beaudaire vagyok, a Beaudaire legénységi nyilvántartótól. — Dickstein beszéd közben találta ki a folytatást.

— Soha nem hallottam magáról.

— Ezért jelentkezem. Tudja, irodát szándékozunk nyitni Antwerpenben, és érdekelne, hogy ön igénybe venné-e a szolgáltatásainkat.

— Kétlem, de ha írásban fordul hozzám és…

— Teljesen meg van elégedve azzal a legénységi ügynökséggel, amellyel most együttműködik?

— Lehetne rosszabb is. Nézze, kérem...

— Még egy kérdés, aztán nem zavarom tovább. Ha szabad érdeklődnöm, jelenleg melyik ügynökséggel áll kapcsolatban?

— A Cohen-ügynökséggel. Most pedig sajnos nincs több időm...

— Megértem. Köszönöm a türelmét. Viszonthallásra.

A Cohen-ügynökséggel! Micsoda szerencse! Ezt a részt talán erőszak nélkül is el tudom intézni, gondolta Dickstein, ahogy letette a telefont. Cohen! Erre nem számított — a dokkok és a hajózás nem a jellemző zsidó üzlet. Hát, néha mindenkinek lehet szerencséje.

Kikereste a Cohen legénységi ügynökséget a telefonkönyvből, megjegyezte a címet, belebújt a kabátjába, távozott a szállodából és fogott egy taxit.

Cohen kétszobás kis irodája egy matrózkocsma fölött helyezkedett el a város vöröslámpás negyedében. Még nem volt dél, és az éjszaka alakjai — a kurvák és tolvajok, muzsikusok és sztriptíztáncosok — nők, pincérek és kidobóemberek, vagyis mindazok, akik életre keltették ezt a helyet — még aludtak. A környék most lerobbant, szürke, hideg és nem túl tiszta üzleti negyed is lehetett volna.

Dickstein fölment a lépcsőn az első emeleti ajtóhoz, bekopogott és bement. Egy középkorú titkárnő uralkodott a kis fogadószobában, amelyben iratszekrények és narancssárga műanyag székek álltak.

— Mr. Cohennel szeretnék beszélni — mondta Dickstein.

A nő tetőtől talpig végigmérte, mintha azt gondolná, hogy Dickstein nem látszik matróznak. — Talán hajót óhajt? — kérdezte kétkedve.

— Nem. Izraelből jöttem.

— Ó. — Az asszony tétovázott. Sötét haja volt, mélyen ülő, karikás szeme, és jegygyűrűt hordott. Dickstein azon tűnődött, vajon nem Cohen felesége-e. Az asszony fölállt, és a háta mögött levő ajtón bement a belső irodába. Nadrágkosztümöt viselt, és hátulról meglátszott rajta a kora.

Egy perc múlva újra megjelent, és bekísérte Dicksteint Cohen irodájába. Cohen fölállt, kezet nyújtott, és minden bevezető nélkül így szólt: — Minden évben áldozok az ügyre. A háború alatt húszezer guldent adtam, a csekket is megmutathatom. Ez valami új óhaj? Már megint háború van?

— Nem pénzért jöttem, Mr. Cohen — mondta mosolyogva Dickstein. Mrs. Cohen nyitva hagyta az ajtót: ő most becsukta. — Megengedi, hogy leüljek?

— Ha nem pénzt akar, akkor foglaljon helyet, igyon egy kávét és legyen a vendégem egész nap — felelte nevetve Cohen.

Dickstein leült. Az alacsony, szemüveges Cohen kopasz, simára borotvált férfi volt; körülbelül ötvenévesnek látszott. Barna kockás, kissé viseltes

öltönyt hordott. Dickstein gyanította, hogy a kis üzlet jól megy ugyan, de a tulajdonosa nem milliomos.

— A második világháború alatt is itt élt? — kérdezte.

Cohen bólintott. — Fiatal ember voltam. Vidékre mentem, egy gazdaságban dolgoztam, ahol senki nem ismert, és senki nem tudta, hogy zsidó vagyok. Szerencsém volt.

— Mit gondol, megismétlődhet még egyszer?

— Igen. A történelem folyamán mindig ez ismétlődött. Miért pont most maradna abba? Újra meg fog történni — de én már nem érem meg. Jól megvagyok itt. Nem akarok Izraelbe menni.

— Oké. Én az izraeli kormánynak dolgozom. Szeretnénk, ha megtenne nekünk valamit.

Cohen vállat vont. — Éspedig?

— Néhány héten belül az egyik ügyfele sürgős kéréssel fog magához fordulni. Hajógépészre lesz szüksége a *Coparelli* nevű hajón. Azt szeretnénk, ha a mi emberünket küldené oda. Kochnak hívják és izraeli, de más nevet fog használni és hamis iratai lesznek. Viszont valóban hajógépész — az ügyfelei meg lesznek elégedve vele.

Dickstein arra várt, hogy Cohen válaszoljon valamit. Rokonszenves fickó vagy, gondolta; jóravaló zsidó üzletember, eszes, dolgos és kissé megviselt; ne kényszeríts rá, hogy erőszakot alkalmazzak.

Cohen megszólalt: — Azt ugye nem mondja meg, miért akarja az izraeli kormány, hogy ez a Koch nevű gépész a *Coparelli*re kerüljön?

— Nem.

Csönd volt.

— Tudja valamivel igazodni magát?

— Nem.

A titkárnő kopogás nélkül lépett be a kávéval. Dickstein úgy érezte, ellenséges rezgések sugároznak belőle. Cohen arra használta ezt a rövid közjátékot, hogy rendezze a gondolatait. Amikor az asszony kiment, Cohen megszólalt: — Bolond volnék, ha megtenném.

— Miért?

— Maga csak úgy besétál az utcáról, és azt állítja, hogy az izraeli kormányt képviseli, de nem tudja igazolni magát, még a nevét sem mondja meg, Arra kér, vegyek részt valami nyilvánvalóan titkos és valószínűleg bűnös dologban; azt sem akarja elárulni, mit akarnak csinálni. Még ha el is

hiszem a meséjét, nem tudom, helyeselném-e, hogy az izraeliek azt tegyék, amit tenni akarnak.

Dickstein fölsóhajtott és a lehetőségein töprengett: megzsarolja a fickót, elrabolja a feleségét, elfoglalja az irodát a döntő fontosságú napon... — Mit tehetnék, hogy meggyőzzem? — kérdezte.

— Ahhoz, hogy ezt megtegyem, az izraeli miniszterelnök személyes kérésére lenne szükségem.

Dickstein fölállt, indulni készült, de aztán azt gondolta: Miért ne? Mi a fenéért is ne? Elképesztő ötlet, azt fogják hinni, hogy megbolondult..., de menni fog, a célt fogja szolgálni... Kajánul vigyorgott, amíg ezt végiggondolta. Pierre Borgot megüti a guta.

— Rendben van — mondta Cohennak.

— Hogy érti azt, hogy „rendben van”?

— Fogja a kabátját. Indulunk Jeruzsálembe.

— Most?

— Talán nem ér rá?

— Komolyan beszél?

— Mondtam, hogy fontos a dolog. — Dickstein az íróasztalon levő telefonra mutatott. — Hívja föl a feleségét.

— Itt van kint.

Dickstein az ajtóhoz lépett és kinyitotta: — Mrs. Cohen?

— Tessék.

— Legyen szíves, jöjjön be.

Az asszony besietett az irodába. Idegesnek látszott. — Mi történik itt, Josef? — kérdezte a férjétől.

— Ez az ember azt akarja, hogy menjek, vele Jeruzsálembe.

— Mikor?

— Most.

— Úgy érted, hogy ezen a héten?

Dickstein válaszolt a kérdésre: — Ma délelőtt, Mrs. Cohen. Meg kell mondanom önnek, hogy szigorúan titkos ügyről van szó. Arra kértem a férjét, tegyen meg valamit az izraeli kormánynak. Természetesen biztos akar lenni benne, hogy valóban a kormány kéri tőle ezt a szívességet és nem valami bűnöző, így aztán odaviszem, hogy meggyőzzem.

— Ne keveredj bele, Josef — mondta az asszony.

Cohen vállat vont. — Zsidó vagyok, már belekeveredtem. Vigyázz az üzletre.

— Semmit nem tudsz erről az emberről!

— Azért akarok a végére járni a dolognak.

— Nekem ez nem tetszik.

— Nincs semmi vész — nyugtatta Cohen a feleségét. — A menetrend szerinti géppel elmegyünk Jeruzsálembe, találkozóim a miniszterelnökkel, aztán visszajövünk!

— A miniszterelnökkel?! — Dickstein rájött, milyen büszke lenne rá az asszony, ha a férje találkozna Izrael miniszterelnökével. — Ennek titokban kell maradnia, Mrs. Cohen — mondta neki. — Kérem, mindenkinek mondja azt, hogy a férje üzleti ügyben Rotterdamba utazott, de holnapra visszajön.

Az asszony rámeredt a két férfira. — Az én Josefem találkozik a miniszterelnökkel, és én nem mesélhetem el Rachel Rothsteinnek?

Dickstein ekkor már tudta, hogy minden rendben lesz.

Cohen leakasztotta a kabátját a fogasról és belebújt. Mrs. Cohen megcsókolta a férjét és átölelte.

— Minden rendben van — dünnyögte Cohen.— Nagyon hirtelen jött a dolog, és nagyon furcsa ez az egész ügy, de minden rendben van.

Az asszony szó nélkül bólintott és elengedte a férjét.

Taxival mentek ki a repülőtérre. Útközben Dickstein jókedve nőttön-nőtt. A tervet a csintalanság levegője lengte körül. Kissé úgy érezte magát, mint egy iskolás kölyök: óriási kópéságra készült.

Pierre Borg a plafonig fog ugrani.

Dickstein két jegyet vett Tel-Avivig és vissza. A hitelkártyájával fizetett. Párizsban kell majd átszállniuk az izraeli gépre. Mielőtt fölszálltak, fölhívta a párizsi követséget, és elintézte, hogy valaki várja őket a tranzitban.

Párizsban átadott néhány sort a követségi tisztviselőnek, hogy továbbítsa Pierre Borgnak, és megmagyarázta, mit kíván. A diplomata a Mossad ügynöke volt, és mely tisztelettel bánt Dicksteinnel. Cohen végighallgatta a beszélgetést, és amikor a férfi visszament a követségre, azt mondta: — Máris visszafordulhatunk. Meggyőzött.

— Szó sem lehet róla — felelte Dickstein. — Ha már eddig eljöttünk, biztosra akarok menni.

A repülőgépen Cohen megszólalt: — Ön biztosan nagyon fontos személyiség Izraelben.

— Én nem vagyok fontos. De amit csinálok, az igen.

Cohen tudni akarta, hogyan viselkedjen, hogyan szólítsa meg a miniszterelnököt. — Nem tudom, még soha nem találkoztunk — válaszolta Dickstein. — Fogjon kezet vele és szólítsa a nevén.

Cohen elmosolyodott. Lassan átragadt rá Dickstein pajkossága.

Pierre Borg a lodi repülőtéren várt rájuk, hogy bevigye őket a városba. Mosolyogva fogott kezet Cohennal, de a kedélyes álarc mögött forrt benne a méreg. — Remélem, jó okod van erre a disznóságra — morogta Dicksteinnek, amíg a kocsihoz mentek.

— Jó okom van rá.

Cohen mindvégig velük volt, így Borg nem talált rá alkalmat, hogy keresztkérdésekkel bombázza Dicksteint. Egyenesen a miniszterelnök Jeruzsálemi rezidenciájára mentek. Dickstein és Cohen az előszobában várakozott, amíg Borg megmagyarázta a miniszterelnöknek, mit kívánnak tőle és miért.

Néhány perc múlva beengedték őket. — Miniszterelnök úr, engedje meg, hogy bemutassam Nat Dicksteint — mondta Borg.

Kezet fogtak, aztán a miniszterelnök szólalt meg: — Még nem találkoztunk, de már hallottam önről, Mr. Dickstein.

— Ez az úr pedig Mr. Josef Cohen Antwerpenből — folytatta Borg.

— Üdvözlöm, Mr. Cohen — mosolygott a miniszterelnök. — ön rendkívül óvatos ember. Politikával kellene foglalkoznia. Nos, most... arra kérem, tegye meg nekünk ezt a szívességet. Nagyon fontos dologról van szó, és biztosíthatom, hogy nem lesz bántódása miatta.

Teljesen elkápráztatta Cohent. — Igen, uram, természetesen megteszem, és sajnálom, hogy ilyen felfordulást okoztam...

— Szó sincs róla. Helyesen cselekedett. — A miniszterelnök ismét kezet fogott Cohennal. — Köszönöm, hogy eljött. Isten vele.

Amikor visszafelé mentek a repülőtérre, Borg már nem volt olyan udvarias. Szótlanul szivarozott a kocsi első ülésén, és egyfolytában fészkelődött. A repülőtéren egy percre sikerült félrevonnia Dicksteint. — Ha még egyszer ilyen disznóságot csinálsz...

— Muszáj volt — felelte Dickstein. — Egy percig sem tartott az egész. Miért ne csináltam volna?

— Azért, mert az osztályom fele egész álló nap azon dolgozott, hogy ez az egy perc összejöjjön. Miért nem nyomtál revolvert a fickó fejéhez vagy valami hasonló?

— Azért, mert nem vagyunk barbárok — felelte Dickstein.
— Mások is mindig ezt hajtogatják.
— Igen? Ez rossz jel.
— Miért?
— Mert elég baj az, ha téged erre figyelmeztetni kell.

Aztán bemondták, hogy indul a gépük. Amíg Cohennal együtt beszállt, Dickstein arra gondolt, hogy kapcsolata Borggal romba dőlt. Mindig évődő hangnemben sértegették egymást, de egészen mostanáig emögött ha nem is szeretet, legalább tisztelet húzódott meg. Ennek most nyoma veszett. Borg kifejezetten ellenségesen bánt vele. Ő nem hagyta, hogy Borg elvegye tőle az ügyet, és ez a megátalkodott dac tűrhetetlen megnyilvánulása volt. Ha továbbra is a Mossadban akar maradni, meg kell küzdenie Borggal az igazgatói székért — mert kettőjüknek nincs elég hely a szervezetben. De most már nem lesz összecsapás, mert ő vissza akar vonulni.

Amíg az éj leple alatt visszarepültek Európába, Cohen ivott egy kis gint és elaludt. Dickstein gondolatban összefoglalta, mit végzett az elmúlt öt hónap során. Májusban úgy vágott bele a dologba, hogy fogalma sem volt, hogyan fogja ellopni az uránt, amelyre Izraelnek szüksége van. Úgy vette az akadályokat, ahogy felbukkantak, és mindegyikre talált megoldást: hogyan derítése fel az urán lelőhelyét, milyen uránszállítmányt lopjon el, hogyan raboljon el egy hajót, hogyan álcázza Izrael szerepét a lopásban, hogyan akadályozza meg, hogy az urán eltűnését jelentsék a hatóságoknak, hogyan biztosítsa az urán tulajdonosainak hallgatását. Ha a kezdet kezdetén leült volna, hogy megálmodja az egész tervet, nem láthatta volna előre az összes bonyodalmat.

Néha mellette állt a szerencse, néha nem. Az a tény, hogy a *Coparelli* tulajdonosai egy antwerpeni zsidó ügynökség útján szerződtették a legénységet, nagy szerencse volt, csakúgy, mint a nem nukleáris célra használandó uránrakomány létezése — amelyet ráadásul hajóval szállítanak. A balszerencsét főleg az jelentette, hogy összetalálkozott Yasif Hassannal.

Hassan volt a légy a levesben. Dickstein szinte biztos volt benne, hogy lerázta az ellenfeleit, amikor Buffalóba repült Cortonéhoz, és abban is, hogy azóta sem akadtak ismét a nyomára. De ez nem jelenti azt, hogy ejtették az ügyet.

Jó lenne tudni, mire jöttek rá, mielőtt szem elől tévesztették.

Dickstein nem találkozhatott Suzával, amíg az egész ügy le nem zárult, és ennek is Hassan volt az oka. Ha elmenne Oxfordba, az arab valahogy biztosan a nyomára akadna.

A repülőgép megkezdte a leszállást. Dickstein bekapcsolta a biztonsági övet. Most már mindent elintézett, a terv készen állt, az előkészületeket megtette. A kártyák ki voltak osztva. Tudta, mi van a kezében, az ellenfél lapjai közül is ismert néhányat, és ők is ismertek egy párat az ő lapjai közül. Nem volt más hátra, végig kellett játszani a partit, és a végeredményt senki nem tudta előre megjósolni. Szerette volna tisztábban látni a jövőt; szerette volna, ha a terve nem ilyen bonyolult; ha nem kellene már megint az életét kockáztatnia; és szerette volna, ha végre elkezdődne a játék, hogy ne csak vágyakoznia kelljen arra, amit szeretne, hanem cselekedhessen végre.

Cohen fölébredt. — Talán csak álmodtam az egészet? — kérdezte.

— Nem. — Dickstein mosolygott. Még volt egy kellemetlen kötelessége: halálra kellett rémítenie Cohent. — Már említettem önnek, hogy ez az ügy nagyon fontos és szigorúan titkos.

— Hogyne, értem.

— Nem érti. Ha a feleségén kívül bárkinek beszél róla, erőszakos intézkedésekre kényszerülünk.

— Ez fenyegetés? Hová akar kilyukadni?

— Oda, hogy ha nem tartja a száját, megöljük a feleségét.

Cohen halottsápadtan meredt rá. Egy pillanat múlva elfordult, kinézett az ablakon, és az egyre közeledő repülőteret bámulta.

TIZENHÁROM

A moszkvai Hotel Rosszíja Európa legnagyobb szállodája volt, 5738 ággyal, tíz mérföldnyi folyosóval — és légkondicionálás nélkül.

Yasif Hassan nagyon rosszul aludt a Rosszíjában. Könnyű volt azt mondani, hogy a fedajinoknak el kellene rabolniuk a hajót, mielőtt Dickstein a helyszínre ér, de minél többet gondolkozott a dolgon, annál jobban megrémült.

A Palesztinái Felszabadítás! Szervezet 1968-ban korántsem volt olyan szoros politikai egység, amilyennek mutatta magát. Még együttműködő, önálló csoportok laza szövetségének sem lehetett nevezni.

Inkább olyan klubhoz hasonlított, amelynek a tagjait közös érdekek hozták össze: képviselte a klubtagokat, de nem irányította őket. Az önálló gerillacsoportok egyhangú véleményt tudtak nyilvánítani a PFSZ-en keresztül, de nem léptek föl egységesen, és nem is voltak képesek rá. Így aztán, amikor Mahmoud azt mondta, hogy a fedajinok tenni fognak valamit, akkor kizárólag a saját csoportja nevében beszélt. Azonkívül ebben az esetben nem is lett volna bölcs dolog a PFSZ-nek akár csak az együttműködését is kérni, mert a szervezetnek az egyiptomiak adtak pénzt, felszerelést és otthont, de be is szivárogtak a szervezetbe: ha az ember el akart titkolni valamit az arab uralkodó osztály elől, akkor azt a PFSZ elől is el kellett titkolnia. Persze a vakmerő akció után, majd ha a világsajtó megjelenik, hogy megtekintse a zsákmányolt hajót és az uránszállítmányt, az egyiptomiak is megtudják, mi történt, és valószínűleg gyanítani fogják, hogy a fedajinok szándékosan kijátszották őket, de akkor majd Mahmoud megjátssza az ártatlant, és az egyiptomiak kénytelenek lesznek csatlakozni a fedajinok általános dicsőítéséhez, amiért meghiúsították az izraeli agressziót.

Mahmoud különben is úgy vélte, hogy nincs szüksége mások segítségére. Az ő csoportjának voltak a legjobb kapcsolatai Palesztinán kívül, az övék volt a legjobb európai szervezet, és rengeteg pénz állt a rendelkezésükre, ő most Bengáziban tartózkodott és intézkedett, hogy kölcsönadjanak nekik egy hajót, miközben nemzetközi csapata összesereglett a világ minden tájáról.

De a legfontosabb feladat végrehajtása Hassanra hárult: ha a fedajinok meg akarják szerezni a *Coparelli*t az izraeliek orra elől, neki kell megtudnia, hogy pontosan mikor és hol lesz Dickstein hajórabló akciója. Ehhez a KGB-re volt szüksége.

Most nagyon kellemetlenül érezte magát Rosztov közelében. Amíg el nem ment Mahmoudhoz, be tudta mesélni magának, hogy két szervezetnek dolgozik, amelyeknek közös a célja. Most azonban már vitathatatlanul kettős ügynök volt, és csak úgy tett, mintha együttműködne az egyiptomiakkal meg a KGB-vel, miközben szabotálta a terveiket. Úgy érezte, megváltozott — bizonyos értelemben áruló lett —, és attól félt, hogy Rosztov átlát majd rajta.

Amikor Hassan megérkezett Moszkvába, Rosztov maga is kellemetlenül érezte magát. Azt mondta, nincs elég hely a lakásában ahhoz, hogy Hassan nála szállhasson meg, bár Hassan tudta, hogy Rosztov családja elutazott üdülni. Úgy tűnt, az orosz titkol valamit. Hassan gyanította, hogy egy nővel randevúzik, ezért nem akarja, hogy kollégája útban legyen.

A Rosszíjában eltöltött nyugtalan éjszaka után Hassan a Szadovaján, a KGB épületében találkozott Rosztovval, Feliksz Voroncovnak, Rosztov főnökének az irodájában. Itt is észlelni lehetett a rejtett áramlatokat. A két férfi veszekedett, amikor az arab belépett a szobába. Bár rögtön abbahagyták, sűrű volt a levegő a visszafojtott ellenséges indulatoktól. Hassant azonban a saját titkos ügyei túlságosan lefoglalták ahhoz, hogy az öveikkel foglalkozzon.

Leült. — Van valami új fejlemény?

Rosztov és Voroncov összenézett. Voroncov szólalt meg: — A *Stromberg*et fölszereltük egy rendkívül nagy teljesítményű rádióirányjeladóval. Már elhagyta a szárazdokkot, és dél felé halad a Vizcayai-öblön át. Feltevésünk szerint Haifába igyekszik, hogy fölvegye a Mossad-ügynökökből álló legénységet. Azt hiszem, nagyon meg lehetünk elégedve az adatszerző munkánkkal. A terv most átkerül a valódi cselekvés szférájába. Hogy úgy mondjam, feladatunk inkább előíró, mintsem leíró jellegűvé válik.

— A moszkvai központban mindenki így beszél — jegyezte meg Rosztov tiszteletlenül. Voroncov dühös pillantást vetett rá.

— Miféle cselekvésről van szó?

— Rosztov Odesszába utazik, hogy fölszálljon a *Karla* nevű lengyel kereskedelmi hajóra — közölte Voroncov. — Felületes szemlélő számára egyszerű teherhajónak látszik, de rendkívül gyors, és bizonyos különleges felszerelés is van rajta. Elég gyakran igénybe vesszük.

Rosztov enyhe utálattal az arcán a plafont bámulta. Hassan sejtette, hogy néhány részletet el akart titkolni az egyiptomiak elől: talán éppen ezen veszekedtek Voroncovval.

Voroncov folytatta: — Magának az a feladata, hogy szerezzen egy egyiptomi hajót, és lépjen kapcsolatba a *Karlá*val a Földközi-tengeren.

— És aztán? — kérdezte Hassan.

— Megvárjuk, hogy Tyirin a *Coparelli* fedélzetéről közölje velünk, mikor akarják elrabolni az izraeliek a hajót. Azt is jelenteni fogja, hogy

átrakják-e az uránt a *Coparelli*ről a *Stromberg*re, vagy egyszerűen a *Coparelli*n hagyják, Haifába viszik, és ott rakják ki.

— És aztán?

Voroncov már folytatta volna, de Rosztov megelőzte. — Azt akarom, hogy falból egy másik sztorit adj be az egyiptomiaknak — mondta Hassannak. — Azt akarom, hogy a tieid azt higgyék, nem tudunk a *Coparelli*ről, csak annyit derítettünk ki, hogy az izraeliek terveznek valamit a Földközi-tengeren, és még mindig azt próbáljuk kipuhatolni, hogy mit.

Hassan szándékosan közönyösre igazított képpel bólintott. Meg kellett tudnia, hogy mi a terv, és Rosztov nem akarta elárulni neki! — Jó, ezt fogom beadni nekik, ha te elmondod nekem a valódi tervet.

Rosztov Voroncovra nézett és vállat vont. Ismét Voroncov szólalt meg: — A *Coparelli* elrablása után a *Karla* követi Dickstein hajóját, amelyik az uránt szállítja. A *Karla* össze fog ütközni ezzel a hajóval.

— Össze fog ütközni?

— A maga hajója tanúja lesz az ütközésnek, jelenti az esetet, egyúttal észleli, hogy a legénység izraeli, a rakomány pedig urán. Ezeket a tényeket is jelenti. Nemzetközi vizsgálat indul az ütközés miatt. Kétséget kizáróan megállapítják mind az izraeliek, mind pedig az urán jelenlétét. Eközben az uránt visszaadják jogos tulajdonosának, és az izraeliek elsüllyednek szégyenükben.

— Az izraeliek támadni fognak — jelentette ki Hassan.

— Annál jobb, hiszen ott lesz a ti hajótok, így látni fogjátok, hogy megtámadtak bennünket, és segíthettek nekünk visszaverni őket — magyarázta Rosztov.

— Ez jó terv — jelentette ki Voroncov. — Egyszerű. A mieinknek csak annyit kell tenniük, hogy összeütköznek Dickstein hajójával, a többi már megy magától.

— Igen, ez jó terv — helyeselt Hassan, hiszen tökéletesen egybevágott a fedajinok tervével. Hassan ugyanis Dicksteinnel ellentétben tudta, hogy Tyirin a *Coparelli* fedélzetén van. Ha a fedajinoknak sikerül elrabolni a *Coparelli*t, és tőrbe csalni az izraelieket, Tyirint rádióstul a tengeribe hajíthatják, és akkor Rosztov nem tudja majd megállapítani, merre járnak.

De Hassannak azt is meg kellett tudnia, mikor és hol akarja végrehajtani Dickstein az akcióját, hogy a fedajinok biztosan előbb érjenek oda.

Voroncov irodájában nagyon meleg volt. Hassan az ablakhoz ment, és fenézett a forgalmas Szadovajára. — Pontosan kell tudnunk, mikor és hol

fogja Dickstein elrabolni a *Coparelli*t — mondta.

— Miért? — kérdezte Rosztov kitárt karral, fölfelé fordított tenyérrel. — Tyirin a *Coparelli*n van, a *Stromberg*re meg fölszereltük a rádióirányjeladót. Mindig tudjuk mindkettő tartózkodási helyét. Csak a közelükben kell lennünk és le kell csapnunk rájuk, ha eljön az idő.

— Az én hajómnak is a megfelelő helyen kell lennie a döntő pillanatban.

— Akkor kövessétek a *Stromberg*et, de úgy, hogy azért ne lássanak meg benneteket, hiszen a rádióadásaikat úgyis venni tudjátok. Vagy tartsátok velem a kapcsolatot a *Karl*án. Vagy kombináljátok ezt a két megoldást.

— És ha az irányjeladó elromlik vagy Tyirin lebukik?

— Ezt a veszélyt szembe kell állítani azzal a lehetőséggel, hogy ha ismét követni kezdjük Dicksteint, esetleg rájön — feltéve, ha egyáltalán megtaláljuk.

— Azért Hassannak igaza lehet — szólt közbe Voroncov.

Most Rosztovon volt a sor, hogy vasvillaszemekkel nézzen rá.

Hassan kigombolta a gallérját. — Kinyithatom az ablakot?

— Nem nyílik — felelte Voroncov.

— Még sose hallottak a légkondicionálásról?

— Moszkvában?

Hassan Rosztovhoz fordult. — Gondold végig. Egészen biztos akarok lenni benne, hogy elkapjuk őket.

— Már végiggondoltam — felélte Rosztov. — Olyan biztosra megyünk, amennyire csak lehet. Utazz vissza Kairóba, intézd el, hogy meglegyen a hajó, és tartsd velem a kapcsolatot.

Te nagyképű gazember, gondolta Hassan. Voroncovhoz fordult. — Amíg nem tudjuk kiküszöbölni a még meglevő kételyeket, nem állíthatom teljes őszinteséggel az enyéimnek, hogy meg vagyok elégedve a tervvel.

— Egyetértek Hassannal — közölte Voroncov.

— Én nem — vágta rá Rosztov. — És Andropov már jóváhagyta a jelenlegi tervet.

Hassan eddig azt hitte, hogy eléri a célját, mert Voroncov mellette állt, és Voroncov Rosztov főnöke volt. De úgy tűnt, a KGB igazgatójának említése győztes sakkhúzásnak bizonyult a játszmában: Voroncov szinte meghunyászkodott a hallatán, és Hassannak ismét lepleznie kellett kétségbeesését.

— A tervet meg lehet változtatni — mondta Voroncov.

— Csak Andropov beleegyezésével. És én semmiféle változtatást nem támogatok — jelentette ki Rosztov.

Voroncov dühösen összeszorított szája csak egy vékony vonalnak látszott. Gyűlöli Rosztovot, gondolta Hassan. Én is.

— Így is jó — morogta Voroncov.

Mióta csak a felderítésben működött, Hassan mindig egy profi csapathoz tartozott — az egyiptomi hírszerzéshez, a KGB-hez, sőt a fedajinoké is ilyen csoport volt. Mindig akadtak más tapasztalt, határozott emberek, akiktől parancsot és útmutatást kapott, és akik a teljes felelősséget vállalták. Most, amikor távozott a KGB épületéből és visszament a szállodába, rájött, hogy csak önmagára számíthat.

Egyedül kellett megtalálnia egy rendkívül ravasz és okos embert, hogy kipuhatolja a legrejtettebb titkait.

Napokig páni félelemben élt. Visszautazott Kairóba, beadta nekik Rosztov meséjét, és az orosz óhaja szerint megszervezte, hogy meglegyen az egyiptomi hajó. A probléma úgy ágaskodott a tudatában, mint egy szikla, amelyet nem- tud megmászni, amíg nem látja a csúcshoz vezető útnak legalább egy részét. Öntudatlanul is a saját múltjában kereste a megfelelő magatartásformákat és a lehetséges megközelítési módokat, amelyek hozzásegítenék, hogy megbirkózhasson ezzel a feladattal és önállóan cselekedhessen.

Messzire kellett visszanyúlnia.

Yasif Hassan valaha egészen más ember volt: gazdag, majdnem az arisztokrata körökhöz tartozó ifjú arab, akinek az egész világ a lába előtt hevert. Úgy járt-kelt, mint aki többé-kevésbé bármit megtehet, amit akar — és mivel ezt el is hitte, valóban úgy ment minden, mint a karikacsapás. Csöppnyi szorongás nélkül utazott Angliába, egy idegen országba, hogy ott folytassa a tanulmányait; és úgy lépett be az ottani társadalmi életbe, hogy nem törődött vele és nem is volt rá kíváncsi, mit gondolnak róla.

Akkoriban is előfordult, hogy meg kellett tanulnia valamit, de az is könnyen ment. Egyszer egy diáktársa, valamilyen vikomt, meghívta vidékre pólót játszani. Hassan soha nem pólózott. Megkérdezte a szabályokat, és egy darabig nézte a többiek játékát, megfigyelte, hogyan fogják az ütőt, hogyan ütik el a labdát, hogyan passzolják tovább és miért; aztán ő is beállt. Az ütőt ügyetlenül forgatta, viszont szélsebesen lovagolt: egész jól játszott, teljes szívvel élvezte, és a csapata győzött.

Most, 1968-ban azt mondta magában: Bármire képes vagyok, de kit utánozzak?

Természetesen az volt a válasz, hogy David Rosztovot.

Rosztov önálló volt, magabiztos, tehetséges, ragyogó koponya. Még akkor is meg tudta találni Dicksteint, amikor úgy látszott, hogy felsült, elvesztette a nyomot, zsákutcába került. Kétszer is sikerült neki. Hassan felidézte, hogyan csinálta:

Kérdés: Miért van Dickstein Luxemburgban?

Nos, mit tudunk Luxemburgról? Mi van itt?

Az értéktőzsde, a bankok, az Európa Tanács, az Euratom...

Az Euratom!

Kérdés: Dickstein eltűnt — hová mehetett?

Nem tudom.

De kit ismerünk, akit ő is ismer?

Csak Ashford professzort Oxfordban…

Oxfordban!

Rosztov módszere ugyanis az volt, hogy információtöredékeket kutatott fel — bármilyen információ érdekelte, nem számított, akármilyen jelentéktelen apróság volt is az —, mégpedig azért, hogy lecsaphasson a célpontra.

Csak az volt a baj, hogy úgy tűnt, a birtokukban lévő információ minden részletét fölhasználták már.

Ha így van, akkor újabb információkat szerzek, gondolta Hassan: bármire képes vagyok.

Törte a fejét, hogy minden eszébe jusson abból az időből, amelyet együtt töltöttek Oxfordban.

Dickstein megjárta a háborút, sakkozott, mindig szörnyen kopott ruhát hordott…

És az anyjával mi van?

Persze ő már meghalt.

Hassan nem tudott róla, hogy Dicksteinnek fivére, nővére vagy bármely más rokona lett volna. Mindez olyan régen történt; és akkoriban sem álltak tűi közel egymáshoz.

De azért van valaki, aki talán valamivel többet tud Dicksteinről: Ashford professzor.

Így aztán Hassan végső kétségbeesésében visszament Oxfordba.

Egész úton — a kairói repülőgépen, a taxiban, amely a londoni reptérről a Paddington állomásra vitte, az oxfordi vonaton és a másik taxiban, amellyel a kis zöld-fehér házhoz ment — Ashford járt az eszében. Az igazat megvallva, megvetette a professzort, aki ifjúkorában talán kalandor volt, de gyönge vénember lett belőle, dilettáns politikus, egyetemi tanár, aki még a feleségére sem tudott vigyázni. Az ember nem tisztelhet egy vén felszarvazott férjet — és az a tény, hogy az angolok nem így gondolkoznak, csak növelte Hassan megvetését.

Attól tartott, hogy Ashford gyöngesége valamiféle hűséggel párosul Dicksteinhez, aki a barátja és a tanítványa volt, így visszariad a gondolattól, hogy belekeveredjen az ügybe.

Hassan azon tűnődött, vajon kihangsúlyozza-e azt, hogy Dickstein zsidó. Még oxfordi éveiből tudta, hogy Angliában az antiszemitizmus a felsőbb osztályokban a legállhatatosabb: azok a londoni klubok, amelyek mind a mai napig nem veszik föl tagjaik sorába a zsidókat, a West Enden vannak, nem pedig az East Enden... De Ashford ebben kivétel volt. Szerette a Közel-Keletet, és arabpárti beállítottságát nem faji, hanem etikai szempontok motiválták. Nem: az efféle megközelítés hibás lenne.

Végül úgy döntött, nyílt lapokkal játszik: megmondja Ashfordnak, miért akarja megtalálni Dicksteint, és reménykedik, hogy a professzor ugyanilyen okokból hajlandó lesz segíteni neki.

Miután kezet fogtak, kitöltötték a sherryt és leültek a kertben, Ashford megkérdezte: — Mi szél hozta vissza ilyen hamar Angliába, fiam?

Hassan megmondta az igazat: — Nat Dicksteint üldözöm.

A folyó mellett üldögéltek, a kertnek abban a kis sarkában, amelyet az élősövény elkerített; ott, ahol hosszú évekkel ezelőtt Hassan a gyönyörű Eilát csókolta. Ebbe a zugba nem fújt be az októberi szél, és egy kis őszi napfény is melengette őket.

Ashford óvatos volt és bizalmatlan, semmit nem árult el az arca. — Azt hiszem, jobb lesz, ha elmondja, miről van szó.

Hassan észrevette, hogy a professzor a nyár folyamán kissé engedett a divat csábításának. Oldalszakállt növesztett, a homlokába fésülte a haját, mint egy szerzetes, és régi tweedzakójához farmernadrágot hordott széles bőrövvel.

— Elmondom — felelte Hassan azzal a szörnyű érzéssel, hogy Rosztov ezt sokkal finomabban csinálta volna —, de a szavát kell adnia, hogy nem árulja el senkinek.

— A szavamat adom.

— Dickstein izraeli kém.

Ashford szeme összeszűkült, de egy szót sem szólt.

Hassan belevágott. — A cionisták atombombát akarnak gyártani, de nincs hozzá plutóniumuk. Szükségük van egy titkos uránrakományra, amelyet betáplálhatnak a reaktorukba, hogy előállíthassák a plutóniumot. Dicksteinnek az a feladata, hogy ellopja ezt az uránt — az enyém pedig az, hogy megtaláljam Dicksteint, és megakadályozzam ebben. Szeretném, ha ön segítene nekem.

Ashford belebámult a sherryjébe, aztán egy hajtásra kiitta. — Itt két kérdésről van szó — mondta, és Hassan rájött, hogy Ashford intellektuális problémaként kezeli a dolgot. Jellemző: így védekezik egy berezelt akadémikus. — Az egyik az — folytatta a professzor —, hogy tudok-e segíteni vagy sem; a másik pedig az, hogy kell-e segítenem vagy sem. Azt hiszem, az utóbbi a fontosabb; erkölcsi szempontból mindenképpen.

Legszívesebben tarkón ragadnálak és jól megráználak, gondolta Hassan. Talán megtehetem, legalábbis képletesen. — Persze, hogy segítenie kell —; mondta. — Ön hisz az ügyünkben.

— Ez nem ilyen egyszerű. Arra kér, hogy avatkozzam bele két ember versengésébe, és mindkettő a barátom.

— De csak az egyiknek van igaza.

— Vagyis annak kell segítenem, akinek igaza van, a másikat meg el kell árulnom?

— Természetesen.

— Ez egyáltalán nem olyan „természetes”. Mit fog tenni, ha megtalálja Dicksteint?

— Én az egyiptomi hírszerzésnek dolgozom, professzor úr. De a szívem — és azt hiszem, az öné is — Palesztinához húz.

Ashford nem volt hajlandó bekapni a csalit. — Folytassa — mondta diplomatikusan.

— Meg kell tudnom, hogy pontosan mikor és hol akarja Dickstein ellopni ezt az uránt. — Hassan habozott. — A fedajinok meg fogják előzni Dicksteint, és saját maguknak szerzik meg a rakományt.

Ashford szeme csillogott. — Istenem — suttogta. — Ez csodálatos!

Már nem sok biztatás kell neki, gondolta Hassan. Be van gyulladva, de izgatja is a dolog. — Önnek, könnyű itt Oxfordban hűségesnek lenni Palesztinához, miközben előadásokat tart és összejövetelekre jár. Azoknak,

akik harcolnak a hazájukért, valamivel nehezebb a dolguk. Azért jöttem, hogy megkérjem: tegyen valami kézzelfoghatót is a politikai meggyőződéséért; döntse el, hogy az eszményei jelentenek-e önnek valamit vagy sem. Ez az a pont, ahol mindketten megtudhatjuk, vajon az arab ügy többet jelent-e önnek egy romantikus elképzelésnél. Ez próbatétel, professzor úr.

— Valószínűleg igaza van — felelte Ashford.

És Hassan azt gondolta: Most megvagy.

Suza elhatározta, hogy megmondja az apjának: szerelmes Nat Dicksteinbe.

Kezdetben ő maga sem volt biztos benne; legalábbis nem egészen. Az a néhány nap, amelyet együtt töltöttek Londonban, szenvedélyes és boldog szerelemmel telt el, de később a lány rájött, hogy ezek az érzések el is múlhatnak. Úgy határozott, hogy egyelőre nem dönt el semmit. Folytatja a megszokott életét és meglátja, hogyan alakulnak a dolgok.

De Szingapúrban történt valami, amitől meggondolta magát. Az úton két steward homokos volt, és csak az egyiket használták a rendelkezésükre álló két szobából, így a másik szobában a legénység bulit rendezhetett. A bulin a pilóta rá akart szállni Suzára. A csöndes, mosolygós, vékony csontú, szőke férfinak szédületesen jó humora volt. Valamennyi stewardess egyhangúlag állította: nagy kan. Normális körülmények között Suza minden teketória nélkül lefeküdt volna vele, de most az egész személyzet döbbenetére visszautasította. Amikor később átgondolta a dolgot, úgy döntött, többé nem akar lefeküdni senkivel. Hirtelen elment a kedve az egésztől. Csak Nathaniel kellett neki. Olyan volt... olyan volt ez az egész, mint öt évvel ezelőtt, amikor a második Beatles-album megjelent, ő meg átböngészett egy csomó Elvis, Roy Orbison és Everly Brothers-lemezt, és rájött, hogy többé nem akarja leforgatni őket, már nem hatnak rá, sőt a könyökén jönnek ki az ismerős dallamok; most már magasabb rendű zenére vágyik. Most ugyanezt érezte, csak sokkal erősebben.

Dickstein levele mindent eldöntött. Isten tudja, hol írta; az Orly repülőtéren dobta be. Apró betűs, takaros írásával, furcsán kacskaringós g betűivel és y-jaival úgy öntötte ki a szívét, hogy az egyszerűen megrendítő volt, annál is inkább, mivel egy normális körülmények között szűkszavú ember vallomása volt. Suza sírva fakadt rajta.

Azt kívánta, bárcsak meg tudná magyarázni valahogy mindezt az apjának.

Tudta, hogy az apja nem szereti az izraelieket. Dickstein régi tanítványa volt, és a papa őszintén örült, hogy meglátogatta, ezért hajlandó volt szemet hunyni a tény fölött, hogy hajdani diákja az ellenség oldalán áll. De ő, Suza, most azt akarta, hogy Dickstein állandó szerepet játsszon az életében, vagyis családtag legyen. Levelében azt írta: „Azt akarom, hogy örökre velem maradj", és Suza alig várta, hogy megmondhassa neki: „Ó, igen; én is ezt akarom."

Úgy gondolta, a Közel-Kelettel kapcsolatban sem az apjának, sem Dicksteinnek nincs igaza. A menekültek helyzete igazságtalan és siralmas, de talán hozzá kellene látniuk, hogy új otthont teremtsenek maguknak — ez persze nem könnyű, de még mindig könnyebb, mint háborúzni, és ő, Suza, megvetette a nagyhangú, színpadias hősködést, amelyet oly sok arab férfi ellenállhatatlannak talált. Másrészt világos, hogy az egész átkozott zűrzavart a cionisták okozták, akik elfoglalták egy másik nép hazáját. Az efféle cinikus szemlélet nem tetszett az apjának, aki az egyik oldalon csak a Jót látta, a másik oldalon meg csak a Rosszat — és felesége gyönyörű szellemét a Jó oldalán.

Nehezen fogja megemészteni. Suza már rég szertefoszlatta apja álmait, amelyeket az arról szőtt, hogy végigmehet fehér menyasszonyi ruhába öltözött lánya oldalán a templomi padsorok között; de időnként még mindig arról beszélt, hogy Suza majd kiköt valaki mellett, és megajándékozza őt egy kislány unokával. Nehezen fogja elviselni a súlyos csapást, hogy ez az unoka talán zsidó lesz.

De hát ez az ára annak, hogy az ember gyermeket nemz, gondolta Suza, ahogy belépett a házba. — Papa, megjöttem — kiáltotta, miközben kibújt a kabátjából, és letette a légitáskáját. Nem kapott választ; apja biztosan kiment a kertbe, hiszen a táskája már a hallban volt. Suza föltette a teavizet, aztán kilépett a konyhából és lesétált a folyóhoz, gondolatban még mindig a megfelelő szavakat keresve, amelyekkel elmondhatja az apjának, hogy mi újság. Talán azzal kellene kezdeni, hogy az útjáról mesél neki, aztán fokozatosan rá lehetne térni a...

Az élősövényhez közeledve hangokat hallott.

— És mit fog tenni vele? — kérdezte az apja. Suza megállt, azon tűnődött, félbeszakítsa-e a beszélgetést vagy sem.

— Csak követni akarom — felelte egy másik, idegen férfihang. — Dicksteint természetesen nem szabad megölni, amíg az akció be nem fejeződik.

Suza a szájára tapasztotta a kezét, hogy ne hallatsszon rémült zihálása. Aztán riadtan sarkon fordult, és nesztelen léptekkel visszafutott a házba.

— Nos, akkor most az úgynevezett Rosztov-módszerrel idézzük fel mindazt, amit Nat Dicksteinről tudunk — mondta Ashford professzor.

Csinálj, amit akarsz, gondolta Hassan, de az isten szerelmére, adj valami tippet.

Ashford folytatta: — Londonban született, az East Enden. Még gyerek volt, amikor az apja meghalt. Az anyjáról mit tud?

— A nyilvántartásunk szerint ő is meghalt.

— Ó. Szóval, Dickstein a háború közepén lépett be a hadseregbe; ha jól tudom, 1943-ban. Még épp jókor ahhoz, hogy részt vegyen a Szicília elleni támadásban. Nem sokkal ezután fogságba esett valahol az olasz csizma közepe táján, de nem emlékszem, hogy pontosan melyik városban. Azt mesélték — erre biztosan maga is emlékszik —, hogy rendkívül rosszul bántak vele a koncentrációs táborban, mert zsidó származású volt. A háború után idejött, ő...

— Szicília — vágott közbe Hassan.

— Tessék?

— Szicíliáról szó van a dossziéjában is. Állítólag részt vett egy hajórakományra való fegyver elrablásában. A mieink vették meg a fegyvereket egy szicíliai gengszterbandától.

— Ha hihetünk annak, amit az újságok írnak — mondta Ashford —, akkor Szicíliában csak egyetlen gengszterbanda létezik.

Hassan hozzátette: — Az embereink arra gyanakodtak, hogy a rablók megvesztegették a szicíliaiakat, és tőlük kapták a tippet.

— Nem Szicíliában mentette meg Dickstein annak a fickónak az életét?

Hassan azon töprengett, vajon miről beszél Ashford. Türelmetlen volt, de uralkodott magán, és azt gondolta: Hagyd, hogy összevissza locsogjon; hiszen ez a lényeg. — Megmentette valakinek az életét?

— Az amerikai fickóét. Nem emlékszik? Én soha nem felejtettem el. Dickstein idehozta azt az embert. Meglehetősen marcona külsejű amerikai katona volt. Ö mesélte el nekem az egész történetet, itt, ebben a házban. No,

most végre kilyukadunk valahova. Magának is találkoznia kellett a fickóval, hiszen maga is itt volt aznap, nem emlékszik?

— Nem mondhatnám — dünnyögte Hassan. Zavarba jött... Valószínűleg a konyhában ölelgette Eilát.

— Az egész olyan... nyugtalanító volt — mondta Ashford. A lassan hömpölygő folyót bámulta, miközben húszévnyi távolságban kalandoztak a gondolatai, és egy pillanatra beárnyékolta az arcát a szomorúság, mintha a felesége jutott volna eszébe. Aztán folytatta: — Mindannyian itt voltunk, tanárok és diákok, valószínűleg sherryt kortyolgattunk, az atonális zenéről vagy az egzisztencializmusról vitatkoztunk, amikor belépett egy behemót katona, és orvlövészekről, tankokról, vérről meg halálról kezdett beszélni. Valósággal megfagyott a levegő: ezért emlékszem rá ilyen tisztán. Azt mondta, hogy a családja Szicíliából származik, és az unokatestvérei hősként ünnepelték Dicksteint az életmentő akció után. Ugye maga azt állította az előbb, hogy egy szicíliai banda hívta fel Dickstein figyelmét a fegyverrakományra?

— Lehetséges. Ennyi az egész?

— Talán nem is kellett megvesztegetnie őket. Hassan megrázta a fejét. Ez információ volt, épp olyan apró, jelentéktelen Információ, amilyenből Rosztov szinte mindig kihozott valamit —, de hogy az ördögbe lehetne ezt felhasználni? — Nem értem, mi hasznunk lehet mindebből — mondta. — Hogyan függhet össze Dickstein hajdani fegyverrablása a maffiával?

— Maffia! — szólalt meg Ashford. — Ez a név nem jutott eszembe az előbb. És annak a katonának Cortone volt a neve — Tony Cortone —, nem, Al Cortone. Buffalóból jött. Mondtam magának, hogy minden részletre emlékszem.

— De mi az összefüggés? — kérdezte türelmetlenül Hassan.

Ashford vállat vont. — Egyszerű: Dickstein a múltban egyszer már fölhasználta Cortonéval való kapcsolatát arra, hogy segítséget kérjen a maffiától egy földközi-tengeri kalózakcióhoz. Tudja, Hassan, az ember megismétli az ifjúságát: lehet, hogy Dickstein ismét ugyanezt fogja tenni.

Hassan már kezdte érteni; és ahogy megvilágosodott előtte a dolog, úgy éledt föl benne a remény. Messzemenő következtetés volt, inkább csak feltevés; de valódi lehetőség kínálkozott rá, hogy talán Dickstein nyomára akadjon.

Ashfordon látszott, hogy meg van elégedve magával. — Ez nagyon szép elméleti következtetés — jó volna, ha publikálhatnám, lábjegyzetekkel

ellátva.

— Bárcsak igaza lenne — mondta vágyakozva Hassan.

— Kezd hűvös lenni, menjünk be a házba.

Ahogy fölfelé ballagtak a kertben, Hassan futólag arra gondolt, hogy nem tanult meg úgy viselkedni, mint Rosztov: egyszerűen csak talált valakit Ashford személyében, aki pótolhatja az oroszt. Hajdani büszke önállósága talán mindörökre odaveszett. Van ebben valami férfiatlan... Azon tűnődött, vajon a többi fedajin is ugyanígy érez-e, vajon nem ez-e az oka, hogy olyan vérszomjasak.

— Csak az a baj — mondta Ashford —, hogy szerintem Cortone semmit nem fog elárulni magának, feltéve, ha egyáltalán tud valamit.

— Önnek elmondaná?

— Miért tenné? Talán nem is emlékszik rám. Ha Eila élne, ő talán fölkereshetné valami mesével...

— Hát... — Hassan jobban örült volna, ha Eila kimarad a beszélgetésből. — Magamnak kell megpróbálnom.

Bementek a házba. A konyhában meglátták Suzát; aztán egymásra néztek és tudták, hogy megtalálták a megoldást.

Mire a két férfi visszatért a házba, Suza már csaknem elhitette önmagával, hogy tévedett, amikor a kertben azt képzelte: Nat Dickstein meggyilkolásáról beszélnek. Ez egyszerűen képtelenség: a kert, a folyó, az őszi napfény, a professzor és vendége…; itt nincs helye gyilkosságnak; elképesztő ötlet, olyan, mint egy jegesmedve a Szaharában. Amellett nagyon jó lélektani magyarázata van a tévedésnek, hiszen arra készült, hogy megmondja az apjának: szereti Dicksteint, és tartott tőle, hogy az apja mit fog szólni hozzá — Freud valószínűleg előre meg tudta volna jósolni, hogy ilyen helyzetben akár azt is képzelheti: az apja összeesküvést sző az ő szeretője meggyilkolására.

Mivel már majdnem elhitte ezt az okoskodást, ragyogó mosollyal tudott rájuk nézni és megkérdezni: — Ki kér egy kis kávét? Most lett kész.

Az apja arcon csókolta. — Nem is tudtam, hogy itthon vagy, drágám.

— Most érkeztem, és éppen arra gondoltam, hogy kimegyek és megkereslek. — Vajon miért hazudok?

— Még nem találkoztál Yasif Hassannal; kislány voltál, amikor tanítottam.

Hassan kezet csókolt Suzának, és úgy bámult rá, mint mindazok, akik ismerték Eilát. — Maga ugyanolyan gyönyörű, mint az édesanyja volt —: mondta, és szemernyi udvarlás vagy hízelgés sem volt a hangjában — csak ámulat.

— Yasif már járt itt néhány hónappal ezelőtt, nem sokkal azután, hogy az egyik évfolyamtársa, Nat Dickstein meglátogatott bennünket — mondta Ashford. — Ha jól emlékszem, Dicksteinnel találkoztál, de mire Yasif jött, már elutaztál.

— Volt valami össze... összefüggés a két látogatás között? — kérdezte Suza, magában megátkozva a hangját, amiért megbicsaklott.

A két férfi összenézett, és Ashford szólalt meg: — Az igazat megvallva, volt.

És Suza ekkor már tudta, hogy minden igaz, nem hallotta rosszul, ezek tényleg arra készülnek, hogy megöljék az egyetlen férfit, akit valaha is szeretett. Úgy érezte, veszélyesen közel van ahhoz, hogy sírva fakadjon, ezért hátat fordított nekik, és a csészéket meg a tányérokat kezdte rakosgatni.

— Meg akarlak kérni valamire, drágám —, mondta az apja. — Valami nagyon fontos dolgot kellene megtenned, édesanyád emlékére. Ülj le.

Elég, gondolta a lány; ennél rosszabb már nem jöhet.

Mély lélegzetet vett, megfordult és leült az apjával szemben.

Ashford folytatta: — Azt szeretném, ha segítenél Yasifnak megkeresni Nat Dicksteint.

Ettől a pillanattól kezdve Suza gyűlölte az apját. Hirtelen, egy másodperc alatt rájött, hogy az apja soha nem szerette őt igazán, hazugság volt az egész, soha nem tekintette őt embernek, csak kihasználta, ugyanúgy, mint az anyját. Soha többé nem fogja gondját viselni, kiszolgálni; soha többé nem fog aggódni érte, hogy jól érzi-e magát, nem magányos-e, mire van szüksége... Suza ugyanebben a mindent megvilágító és gyűlölettel teli pillanatban arra is rájött, hogy valaha az anyja is eljutott erre a pontra, és most ő is ugyanazt fogja tenni, amit Eila tett: meg fogja vetni az apját.

Ashford tovább beszélt: — Él egy ember Amerikában, aki talán tudja, hol van Dickstein. Azt szeretném, ha odamennél Hassannal, és kifaggatnád ezt az embert.

A lány egy szót sem szólt. Hassan azt hitte, azért, mert nem érti, miről van szó, és magyarázni kezdett: — Tudja, ez a Dickstein izraeli kém, és a mieink ellen harcol. Meg kell állítanunk. Lehet, hogy Cortone — az a

buffalói fickó — segít neki; ha igen, akkor mi nem számíthatunk rá. De a maga édesanyjára biztosan emlékezni fog, és ezért talán hajlandó lesz magával szóba állni. Akár azt is bemesélheti neki, hogy szerelmes Dicksteinbe.

Suza kissé hisztérikusan nevetett; csak azt remélte, hogy félreértik az okát. Összeszedte magát, és sikerült érzéketlenné válva, mozdulatlanná dermedve, kifejezéstelen arccal végighallgatnia, amit az uránércről, a *Coparelli* fedélzetén rejtőző emberről, a *Stromberg*re fölszerelt rádió-irányeladóról, Mahmoudról, az ő hajórablási tervéről mondtak neki, meg arról, hogy milyen fontos mindez a palesztin felszabadítási mozgalomnak; és mire a végére értek, valóban megdermedt, érzéketlenné vált, már nem is kellett színlelnie.

Végül az apja megkérdezte: — Szóval segítesz, drágám? Megteszed?

Ekkor olyan óriási önfegyelemmel, amely őt magát is meglepte, Suza rájuk villantotta ragyogó stewardess-mosolyát, fölállt és így szólt: — Ennyi mindent kissé nehéz lenne egy menetben megemészteni, igaz? Majd a fürdőkádban gondolkozom rajta.

Ezzel kiment.

Mindaz, amit hallott, fokozatosan jutott el a tudata mélyére, amíg a forró vízben feküdt, és zárt ajtó választotta el a két férfitól.

Tehát Nathanielnek ezt a feladatot kell végrehajtania, mielőtt újra találkozhatnak: el kell rabolnia egy hajót. És aztán, ahogy írta, tíz-tizenöt évig nem engedi el maga mellől... Talán ez azt jelenti, hogy abbahagyhatja ezt a munkát.

De természetesen egyik terve sem fog sikerülni, mert az ellenségei mindent tudnak. Az az orosz bele akar rohanni Nat hajójába, Hassan meg előbb el akarja rabolni a hajót, aztán csapdába akarja ejteni Nathanielt, aki így is, úgy is veszélyben van, mert ezek mindketten el akarják pusztítani. De ő, Suza, figyelmeztetheti.

Bárcsak tudná, hol lehet.

Milyen keveset tud róla az a két férfi odalent! Hassan, mint afféle arab soviniszta disznó, egyszerűen azt hiszi, hogy ő majd azt fogja tenni, amit parancsolnak neki. Az apja meg feltételezi, hogy a lánya a palesztinok oldalára áll, mert ő maga ezt tette, és ugyebár ő a család esze. Soha nem tudta mi jár a lánya fejében: ami azt illeti, a feleségéről sem tudott semmit.

Eila mindig át tudta verni: az öreg soha nem is gyanította, hogy az asszony talán nem olyan, amilyennek látszik.

Amikor Suza rájött, mit kell tennie, ismét hatalmába kerítette a félelem.

Hiszen van rá egy lehetőség, hogy megtalálja és figyelmeztesse Nathanielt.

Ezek azt kívánják tőle, hogy keresse meg.

Tudta, hogy képes lesz becsapni őket, mert eleve azt hiszik, hogy az ő oldalukon áll, pedig nem így van.

Tehát megteheti, amit akarnak. Megkeresheti Nathanielt — aztán figyelmeztetheti.

Vajon nem fog rontani a helyzeten? Hiszen ahhoz, hogy ő maga megtalálja, el kell vezetnie hozzá az ellenségeit.

De ha Hassan nem is találja meg, Nat életét akkor is veszélyeztetik az oroszok.

És ha figyelmeztetik, mindkét veszély elől elmenekülhet.

Talán ő, Suza is meg tud szabadulni valahogy Hassantól, mielőtt tényleg megtalálja Nathanielt.

Mi mást tehetne ehelyett? Várhatna, élhetne tovább, mintha mi sem történt volna, reménykedhetne, hogy egyszer megszólal a telefon, ami talán soha nem fog bekövetkezni... Rájött, hogy egyrészt azért gondolkodik így, mert úgy érzi, látnia kell Dicksteint, másrészt meg azért, mert talán ez az utolsó esélye, hiszen lehet, hogy Nat nem ússza meg élve az akciót. De józan okai is voltak: azzal, hogy tétlenül ül, talán segít meghiúsítani Hassan tervét, ettől azonban még mindig megmaradnak az oroszok a saját tervükkel.

Suza döntött. Úgy tesz, mintha együttműködne Hassannal, hogy meg tudja keresni Nathanielt.

Furcsán boldog volt. Csapdába esett, de úgy érezte, mégis szabad; engedelmeskedett az apjának, mégis tudta, hogy most végre szembeszáll vele: történjék bármi, elkötelezte magát Nathaniel mellett.

Ugyanakkor nagyon-nagyon félt is.

Kilépett a kádból, megtörülközött, felöltözött és lement, hogy közölje velük a jó hírt.

1968. november 16-án hajnali négy órakor a *Coparelli* a holland partoknál, Vlissingennél megállt, és fölvett a fedélzetére egy révkalauzt,

hogy az bevezesse a hajót a Westerschelde-csatornán Antwerpenbe. Négy órával később, a kikötő kapujánál fölszállt még egy révkalauz, hogy segítsen átkelni a hajónak a dokkokon. A *Coparelli* a központi kikötőből továbbment a Royers Lockba, onnan a Suez Canal nevű dokk mentén, a Siberia Bridge alatt beúszott a Kattendijk dokkba, ahol kikötött a horgonyzóhelyén.

Nat Dickstein figyelte.

Amikor meglátta, hogy a hajó lassan besiklik a kikötőbe, megpillantotta oldalán a *Coparelli* nevet, és az uránércet tartalmazó hordókra gondolt, amelyek hamarosan megtöltik a rakodóteret, rendkívül furcsa érzés kerítette hatalmába; ahhoz hasonló, mint amikor Suza meztelen testét nézi... igen, majdnem olyan, mint a testi vágy.

Elfordult a 42-es horgonyzóhelytől, és a vasúti sínre nézett, amely majdnem a rakpartig futott. Most egy vonat vesztegelt a sínen; tizenegy vagonból és a mozdonyból állt. Tíz vagonban egyenként ötvenegy darab 200 literes, lepecsételt fedelű hordót szállított ide, oldalukon PLUMBAT felirattal; a tizenegyedik vagonban csak ötven hordó sorakozott. Dickstein olyan közel volt azokhoz a hordókhoz, ahhoz az uránhoz, hogy odasétálhatott és megérinthette a vagonokat — kora hajnalban már meg is tette, és arra gondolt: Fantasztikus lenne helikopterekkel meg egy csoport izraeli kommandóssal lerohanni ezt a helyet, és egyszerűen ellopni az uránt.

A *Coparelli*nek gyorsan tovább kellett indulnia. A kikötői hatóságok ugyan meggyőződtek róla, hogy az uránércet biztonságosan lehet kezelni, de azért mégsem akarták, hogy a rakomány egyetlen perccel is tovább maradjon a kikötőjükben, mint ameddig feltétlenül szükséges. Egy daru készenlétben állt, hogy berakja a hajóba a hordókat.

De a szokásos formaságokat el kellett intézni, mielőtt megkezdődhetett a rakodás.

Dickstein látta, hogy a hajózási társaság egyik tisztviselője volt az első ember, aki fölment a fedélzetre. Ő adta át a révkalauzok borravalóját, és neki kellett elkérnie a kapitánytól a legénység névsorát a kikötői rendőrség részére.

Josef Cohen volt a második ember, aki a fedélzetre lépett. Azért jött, hogy ápolja a jó viszonyt az ügyfelével: egy üveg whiskyt ad majd át a kapitánynak és leül vele, meg a hajózási társaság tisztviselőjével egy pohár italra. Volt nála egy csomó ingyenes belépő is a város legjobb éjszakai mulatójába; a belépőkhöz egy pohár ital is járt. Ezeket a jegyeket is átadja a

kapitánynak, hogy ossza szét a tisztek között. És meg kell tudnia a hajógépész nevét. Dickstein azt javasolta, hogy kérje el a legénység névsorát, és egyenként számolja le a jegyeket minden egyes matróznak.

Akárhogyan csinálta, sikerrel járt: amikor elhagyta a hajót és átvágott a rakparton, hogy visszamenjen az irodájába, elhaladt Dickstein mellett.

Meg sem állva odasúgta neki: — A gépész neve Same.

Már délután volt, mire a daru dolgozni kezdett, és a dokkmunkások hozzáláttak, hogy berakják a hordókat a *Coparelli* három rakodóterébe. A hordókat egyenként kellett leereszteni, és a hajóban mindegyiket faékkel kellett kitámasztani. Amint az várható volt, aznap nem fejezték be a rakodást.

Este Dickstein elment a város legjobb éjszakai mulatójába. A bárpultnál, a telefon közelében egy harminc körüli, lélegzetelállítóan szép fekete hajú nő ült, arisztokratikusan hosszúkás arcán kissé gőgös kifejezéssel. Elegáns fekete ruhát viselt, amely a lehető legelőnyösebben emelte ki gyönyörű lábát és telt, kerek mellét. Dickstein szinte észrevétlenül biccentett neki, de nem szólította meg.

Beült az egyik sarokba egy korsó sörrel, és remélte, hogy a tengerészek eljönnek. Biztosan eljönnek. Előfordult valaha is, hogy tengerészek visszautasították az ingyen piát?

Igen.

A mulató lassan megtelt. A fekete ruhás nőt kétszer is megpróbálták felcsípni, de egyik férfival sem állt szóba, ezzel jelezve, hogy nem prostituált. Kilenc órakor Dickstein kiment az előcsarnokba, és telefonált Cohennek. Előzetes megállapodásuk szerint Cohen korábban valamilyen ürüggyel fölhívta a *Coparelli* kapitányát. Most közölte Dicksteinnel, amit megtudott: két kivétellel valamennyi tiszt igényt tartott az ingyenjegyre. Csak a kapitány maradt a hajón, aki a hivatalos iratokkal volt elfoglalva, meg a rádiós tiszt, aki megfázott — ő új ember, Cardiffban vették föl, miután Lars eltörte a lábát.

Dickstein ezután annak a mulatónak a számát tárcsázta, ahol éppen tartózkodott. Mr. Sarne-nal akart beszélni, aki tudomása szerint a bárban van. Amíg várakozott, hallotta, hogy a mixer Sarne nevét kiáltja: kétféleképpen jutott el hozzá a hang, egyenesen a bárból, és a több mérföldnyi telefonvezetéken át. Végül beleszólt valaki a telefonba: — Igen? Halló! Itt Sarne. Van ott valaki? Halló!

Dickstein a helyére akasztotta a kagylót, és visszasietett a bárba. Odanézett, ahol a bárban lévő telefon állt. A fekete ruhás nő egy magas, napbarnított, harmincas éveiben járó szőke férfival beszélgetett, akit Dickstein aznap már látott a rakparton. Tehát ez a fickó Sarne.

A nő rámosolygott a tengerészre. Ilyen szép mosolyra minden férfi felfigyelne: piros ajkú, meleg mosoly volt, kivillant az egyenletes fehér fogsor, és a bágyadtan, félig lehunyt szemek pillantása kísérte. Mindez rendkívül vonzó volt, és egyáltalán nem látszott, hogy ezerszer is elpróbálták tükör előtt.

Dickstein megbabonázva figyelt. Nagyon keveset tudott róla, hogy megy az ilyesmi, hogyan szedik fel a férfiak a nőket és a nők a férfiakat, és még kevésbé értette, hogyan tud egy nő úgy felcsípni egy férfit, hogy közben elhiteti vele: a férfi csípi fel őt.

Úgy tűnt, Sarne sajátos vonzerővel rendelkezik. Pajkos, kisfiús képpel mosolygott a nőre, és ettől a mosolytól tíz évvel fiatalabbnak látszott. Mondott valamit, és a nő ismét elmosolyodott. Sarne tétován álldogált, mint aki folytatni szeretné a beszélgetést, de nem jut eszébe semmi; aztán Dickstein rémületére megfordult és menni készült.

Dickstein fölöslegesen aggódott: a nő erre is fel volt készülve, azonnal vette a lapot. Megérintette Sarne zubbonyának ujját, és a férfi ismét visszafordult. Hirtelen egy szál cigaretta jelent meg a nő kezében. Sarne végigtapogatta a zsebeit, gyufát keresett. Nyilván nem dohányzott. Dickstein magában felnyögött. A nő öngyújtót vett el a bárpulton heverő retiküljéből, és átnyújtotta a tengerésznek, aki tüzet adott neki.

Dickstein képtelen volt elmenni, vagy távolabbról nézni a jelenetet; úgy érezte, még a végén idegösszeomlást kap. Hallania kellett a beszélgetést. Odatolakodott a bárpulthoz, és megállt Sarne mögött, aki szembefordult a nővel. Dickstein még egy italt rendelt.

Már tudta, hogy a nő hangja meleg és csábító, de most aztán tényleg bevetette. Vannak olyan nők, akiknek ágyba csalogató szemük van, másoknak ágyba hívogató hangjuk.

— Mindig ilyen dolgok történnek velem — panaszolta éppen Sarne.

— A telefonhívásra gondol? — kérdezte a nő.

Sarne bólintott. — A nők okozzák a bajt. Gyűlölöm őket. Egész életemben csak fájdalmat és szenvedést okoztak nekem. Bárcsak homoszexuális lennék!

Dickstein elképedt. Mit beszél ez? Vajon komolyan gondolja? Csak nem akarja lerázni a nőt?

— Miért nem próbálja ki? — kérdezte a nő.

— Nem csípem a férfiakat.

— Akkor menjen el szerzetesnek.

— Hát, tudja, van egy másik gondom is: a kielégíthetetlen szexuális étvágyam. Feltétlenül nőre van szükségem, gyakran egy éjszakán többször is. Ez az én nagy bajom. Inna még valamit?

Aha! Szóval ez csak amolyan süket duma. Vajon hogy találta ki a fickó? Dickstein úgy vélte, a tengerészek állandóan ilyesmiről beszélnek, így már valósággal művészi szintre fejlesztették a szövegelést.

És ez így ment tovább. Dickstein kénytelen volt csodálattal adózni a nőnek, ahogy az orránál fogva vezette Sarne-t, miközben elhitette a férfival, hogy ő a kezdeményező. Azt mondta neki, hogy csak egy éjszakára állt meg Antwerpenben, és tudtára adta, hogy egy jó szállodában vett ki szobát. Sarne nemsokára azt javasolta, igyanak pezsgőt, de mindjárt hozzátette, hogy a mulatóban nagyon rossz minőségűt adnak, nem olyat, amilyet máshol kaphatnának, mondjuk egy szállodában; például ott, ahol a nő lakik.

Akkor indultak el, amikor a show-műsor megkezdődött. Dickstein elégedett volt: eddig minden jól ment. Még tíz percig nézte, hogy dobálják a lányok a lábukat, aztán ő is távozott.

Taxival a szállodához hajtatott és fölballagott a szobájába. Szorosan a szomszéd szobába nyíló átjáró ajtó mellé állt. Hallotta, hogy a nő felkacag, és Sarne halkan mond neki valamit.

Dickstein leült az ágyra, és ellenőrizte a gázpalackot. Gyors mozdulattal kinyitotta, majd elzárta a csapot, és a palackhoz tartozó maszkból átható, édeskés illat csapta meg az orrát, egyébként azonban nem érezte a hatását. Kíváncsi volt, mennyit kell beszippantani belőle, hogy elkábítsa az embert. Nem volt ideje alaposan kipróbálni az anyagot.

A szomszéd szobából egyre nagyobb zaj hallatszott át, és Dickstein zavarba jött. Azon tűnődött, vajon Sarne mennyire lelkiismeretes. Vajon vissza akar-e menni a hajóra, ahogy elintézte a dolgát a nővel? Ez kellemetlen volna, mert verekedés lenne belőle a hotel folyosóján — márpedig az ilyesmi nem profi munka; és kockázatos.

Dickstein feszülten, zavartan, gondterhelten várakozott. A nő nagyon értette a mesterségét. Tudta, hogy Dickstein azt szeretné, ha Sarne elaludna

szeretkezés után, így most megpróbálta kifárasztani a tengerészt. Úgy tűnt, örökké fog tartani.

Már hajnali két óra is elmúlt, amikor a nő kopogott az átjáró ajtón. Három hosszú koppanás jelezte, hogy Sarne alszik, és hat rövid, hogy el akar menni.

A nő három hosszút koppantott.

Dickstein kinyitotta az ajtót. Egyik kezében a gázpalackkal, másikban a maszkkal halkan átment a szomszéd szobába.

Sarne meztelenül, tátott szájjal, lehunyt szemmel feküdt a hátán, szőke haja kócos volt. Edzettnek és erősnek látszott a teste. Dickstein egészen közel ment hozzá, és a lélegzését hallgatta. Sarne beszívta a levegőt, aztán kifújta — majd épp abban a pillanatban, amikor ismét beszívta a levegőt, Dickstein kinyitotta a palackon a csapot, és az alvó férfi orrára és szájára szorította a maszkot.

Sarne tágra nyílt szemmel meredt rá. Dicksteint szorosabban nyomta az arcára a maszkot. Egy fél lélegzetvétel után értetlenség látszott Sarne szemében. Á lélegzés átcsapott zihálásba, Sarne megmozdította a fejét, de nem sikerült leráznia Dickstein kezét. Ekkor hánykolódni kezdett; Dickstein rákönyökölt a férfi mellkasára, közben azt gondolta: Az isten szerelmére, ez így túl sokáig tart!

Sarne kifújta a levegőt. A szemében tükröződő zavar félelemmé, majd pánikká változott. Ismét zihálva szívta be a levegőt, hogy folytatni tudja a küzdelmet. Dickstein már arra gondolt, megkéri a nőt, hogy segítsen lefogni a tengerészt. De a második belégzés már nem érte el a célját: a kapálózás láthatóan alábbhagyott; a szemhéjak megrebbentek, aztán lecsukódtak, és mire Sarne másodszor is kifújta a levegőt, már aludt.

Körülbelül három másodperc kellett hozzá. Sarne valószínűleg soha nem fog emlékezni rá, mi történt. Dickstein beleeresztett még egy kis gázt, hogy biztosra menjen, aztán fölegyenesedett.

A nőre nézett, akin csak cipő, harisnya és harisnyatartó volt, semmi más. Szédületesen nézett ki. Elkapta Dickstein pillantását, és kitárt karral kínálta önmagát: állok rendelkezésére, uram. Dickstein megrázta a fejét, és a sajnálkozó mosolyt csak részben színlelte.

Leült az ágy mellett álló fotelba és nézte, ahogy a nő felöltözik: apró bugyi, puha melltartó, ékszerek, ruha, kabát, retikül. Aztán a nő odament hozza, és Dickstein nyolcezer guldent adott neki. A nő csókot lehelt az arcára, majd megcsókolta a bankókat is. Szó nélkül ment ki a szobából.

Dickstein az ablakhoz lépett. Néhány perc múlva látta, ahogy a nő sportkocsija elhúz a szálloda bejárata elől, és visszafelé igyekszik Amsterdamba.

Újra leült, tovább várakozott. Nemsokára kezdett elálmosodni. Átment a másik szobába, és kávét rendelt a szobapincértől.

Reggel Cohen telefonált, és elmesélte, hogy a *Coparelli* első tisztje tűvé teszi az antwerpeni bárokat, bordélyházakat és garniszállókat a hajógépész után.

Fél egykor Cohen újra telefonált. A kapitány felhívta és közölte, hogy a rakomány a hajón van, ő meg ott áll gépész nélkül.

— Kapitány úr, jó napja van — felelte neki Cohen.

Fél háromkor Cohen ismét jelentkezett és elmondta, hogy látta Dieter Kochot a *Coparelli* fedélzetén, vállán a matrózzsákjával.

Ahányszor úgy látszott, hogy Sarne ébredezik, Dickstein minden alkalommal újabb adag gázt pumpált bele. Az utolsó eresztést másnap reggel hat órakor adta be neki, aztán kifizette a két szobát és távozott.

Amikor Sarne végre fölébredt, látta, hogy a nő, akivel lefeküdt, szó nélkül lelécelt. Ezenkívül érezte, hogy szörnyen éhes; olyan éhes, mint a farkas.

A délelőtt folyamán arra is rájött, hogy nemcsak ezt az egy éjszakát aludta át, ahogy képzelte, hanem kettőt, sőt a közbeeső napot is.

A tudatalattijában egy hang konokul azt súgta, hogy valami fontos dologról megfeledkezett, de soha nem tudta meg, mi történt vele abban az elveszett huszonnégy órában.

Eközben a *Coparelli* 1968. november 17-én, vasárnap útnak indult.

TIZENNÉGY

Suzának mindössze annyit kellett volna tennie, hogy telefonál az izraeli nagykövetségre, és üzenetet hagy Nat Dicksteinnek.

Ez egy órával azután jutott eszébe, hogy közölte az apjával: segít Hassannak. Ekkor éppen a bőröndjét csomagolta be, és azonnal fölemelte a szobájában a telefonkagylót, hogy megérdeklődje a számot a tudakozótól. De belépett az apja és megkérdezte, kinek telefonál. Azt felelte, hogy a repülőteret hívja, erre az apja azt mondta, majd ő elintézi.

Suza ezután állandóan kereste az alkalmat, hogy titokban telefonálhasson, de hiába. Hassan minden percben vele volt. Kimentek a repülőtérre, elcsípték a gépet, a Kennedy repülőtéren átszálltak a buffalói járatra, és egyenesen Cortone házához hajtottak.

Az út során megutálta Hassant. Az arab szüntelenül hencegett, homályos célzásokat tett rá, hogy milyen fontos feladatai vannak a fedajinoknál; tenyérbe mászóan mosolygott és Suza térdére tette a kezét; utalt rá, hogy Eila és közte több volt, mint barátság, és szeretné, ha ez Suzával is így lenne. A lány megmondta neki, hogy Palesztina mindaddig nem fog felszabadulni, amíg az asszonyai szabadok nem lesznek, és hogy az arab férfiaknak meg kell tanulniuk, mi a különbség a férfiasság meg a disznólkodás között. Ezzel belefojtotta a szót Hassanba.

Elég nehezen jutottak el Cortone címére — Suza abban reménykedett, hogy nem is fog sikerülni —, de végül találtak egy taxisofőrt, aki tudta, hol van a ház. Suza kiszállt; Hassan félmérföldnyire, az út mentén várakozott.

A hatalmas házat magas fal vette körül, a kapuban őrök álltak. Suza közölte, hogy Nat Dickstein barátnője és Cortonéval akar beszélni.

Sokat gondolkozott rajta, mit kellene mondania Cortonénak: vajon elmesélje neki a teljes igazságot, vagy csak egy részét? Tegyük fel, hogy tudja, hol van Dickstein, vagy képes kideríteni: miért árulná el neki? Ha azt állítaná, hogy Dickstein veszélyben van, és azért kell megtalálnia, mert muszáj figyelmeztetnie, mi oka lenne rá Cortonénak, hogy higgyen neki? Talán levehetne a lábáról — hiszen érti a módját, hogyan kell bánni az ilyen korú férfiakkal —, de ettől Cortone még mindig gyanakodna.

Szerette volna megmagyarázni Cortonénak az egész helyzetet: azért keresi Nathanielt, mert figyelmeztetni akarja, ugyanakkor Nat ellenségei arra használják őt, hogy elvezesse hozzá őket, és Hassan fél mérföldnyire vár rá az úton egy taxiban. De ha ezt megteszi, biztos, hogy Cortone semmit sem fog mondani neki.

Úgy érezte, nagyon nehéz ezt világosan végiggondolni, hiszen annyi csalás és dupla fenekű átverés van ebben az ügyben. És annyira szeretné látni Nathanielt és szót váltani vele.

Még akkor sem döntötte el, mit mondjon, amikor az őr kitárta előtte a kaput, majd a murvával fölszórt feljárón fölvezette a házhoz. Gyönyörű épület volt, de kissé nyomasztó: mintha a lakberendező fényűzőén bebútorozta volna, aztán a tulajdonosok egy csomó méregdrága szeméttel rakták volna tele a saját ízlésük szerint. Úgy tűnt, rendkívül népes a személyzet. Az egyik inas fölvezette Suzát a lépcsőn, és közölte, hogy Mr. Cortone éppen a villásreggelijét fogyasztja a hálószobájában.

Amikor Suza belépett, Cortone egy kis asztalnál ült, és beledöfte a villáját egy tányér ham-and-eggs-be. Kövér ember volt és teljesen kopasz. Suza nem emlékezett rá abból az időből, amikor a férfi náluk járt Oxfordban, de biztos, hogy akkoriban egészen másképp nézett ki.

Cortone ránézett a lányra, aztán rémült arccal fölegyenesedett és rákiáltott: — Magának öregnek kellene lennie! — Ekkor cigányútra ment a falat, és Cortone fröcskölve köhögni kezdett.

Az inas hátulról megragadta Suzát, és fájdalmas szorítással megcsavarta a karját, de aztán elengedte, odalépett Cortonéhoz és hátba veregette. — Mit csinált? — kiáltott rá a lányra. — Az isten szerelmére, mit csinált?

Furcsa módon ez a komédia hozzásegítette Suzát, hogy kissé megnyugodjon. Hiszen mégsem félhet egy férfitól, aki így megijedt tőle. Az önbizalom hullámát meglovagolva leült az asztalhoz, és kávét töltött magának. Amikor Cortone abbahagyta a köhögést, Suza csak annyit mondott neki: — Az anyám volt.

— Istenem — lehelte Cortone. Még egy utolsót köhintett, intett az inasnak, hogy elmehet, aztán ő is leült. — Maga úgy hasonlít rá, hogy majdnem halálra rémített. — Összehúzott szemmel idézte föl az emléket: — Maga körülbelül négy-öt éves lehetett 1947-ben, ugye?

— Igen.

— Az ördögbe is, emlékszem magára: masni volt a hajában. És most Nat barátnője.

— Tehát itt volt — mondta Suza, és nagyot dobbant a szíve örömében.

— Lehet — felelte Cortone, és már nem volt olyan barátságos. Suza rájött, hogy nem lesz könnyű befolyásolni.

— Tudni akarom, hol van — mondta a férfinak.

— Én meg azt akarom tudni, hogy ki küldte ide magát.

— Senki nem küldött. — Suza összeszedte a gondolatait. Küszködve próbálta leplezni, milyen ideges. — Gyanítottam, hogy talán magától kér segítséget ehhez a... tervhez, amelyen dolgozik. Az a helyzet, hogy az

arabok tudnak róla, és meg fogják ölni Nathanielt. Figyelmeztetnem kell... Ha tudja, hol van, kérem, segítsen nekem.

Hirtelen csaknem sírva fakadt, de Cortonét nem hatotta meg. — Segíteni nem lenne nehéz magának — mondta. — Csak bízni nem könnyű magában. — Kicsomagolt egy szivart, és rágyújtott. Húzta az időt. Suza nézte, közben majd belepusztult a türelmetlen várakozásba. Cortone elfordult tőle, szinte magában beszélt. — Tudja, régebben, ha megláttam valamit, amit akartam, csak kinyújtottam a kezemet és elvettem. Most már nem ilyen egyszerű a dolog. Most mindenféle bonyodalom akadályoz. Választanom kell különböző lehetőségek között, és egyik sem az, amit igazán akarok. Nem tudom, hogy a körülmények változtak-e meg, vagy én.

Ismét szembefordult a lánnyal. — Én az életemet köszönhetem Dicksteinnek. Ha maga igazat beszél, most alkalmam nyílik rá, hogy megmentsem az övét. Ez becsületbeli adósság, amit nekem kell megfizetnem, méghozzá személyesen. Hát mit tegyek? — kérdezte, és elhallgatott.

Suza lélegzetvisszafojtva várta a folytatást.

— Dickstein egy rozoga házban van, valahol a Földközi-tenger partján. A ház romos, évek óta senki nem lakott benne, így aztán telefon sincs. Üzenetet is küldhetnek, de nem lehetnék biztos benne, hogy megkapja, és ahogy már mondtam, ezt személyesen kell elintéznem.

Nagyot szippantott a szivarból. — Megmondhatnám magának, hol keresse, de maga egyszerűen továbbadhatná ezt az információt az ellenségnek. Nem vállalhatom ezt a kockázatot.

— Akkor mi lesz? — kiáltott fel Suza éles, átható hangon. — Segítenünk kell neki!

— Tudom — felelte higgadtan Cortone. — Épp ezért magam megyek oda.

— Ó! — Suza meglepődött: ezzel a lehetőséggel nem számolt.

— Hát maga? — folytatta Cortone. — Én nem mondom meg magának, hova megyek, de lehetnek emberei, akiket a nyakamra küld, hogy kövessenek. Mostantól nem engedhetem el a közelemből. Ne kerteljünk: maga akár kettős játékot is játszhat. Épp ezért magammal viszem.

A lány rábámult. Hirtelen elszállt belőle a feszültség, valósággal belesüppedt a fotelbe. — Köszönöm — suttogta, aztán végre sírva fakadt

Első osztályon utaztak. Cortone mindig így repült. Ebéd után Suza kiment a mosdóba. Minden józan megfontolás ellenére is reménykedve, a

függöny mögül kilesett a másodosztályra, de csalódnia kellett: Hassan gyanakvó barna arca fordult felé a fejtámlák sora fölött.

Suza benézett a konyhába is, és bizalmas hangon fordult a főstewardhoz. Azt mondta neki, hogy bajban van. Értesítenie kell a barátját, de nem tud megszabadulni olasz apjától, aki azt szeretné, ha huszonegy éves koráig páncélbugyit hordana. Megkérte a férfit, hogy Rómában hívja föl az izraeli konzulátust, és hagyjon üzenetet egy bizonyos Nathaniel Dicksteinnek. Csak annyit mondjon: Hassan mindent elmondott nekem, és mindketten úton vagyunk hozzád. Suza kifizette a főstewardnak a telefonhívást. A szükségesnél jóval több pénzt adott neki — ez afféle borravaló volt. A férfi fölírta az üzenetet, és megígérte, hogy továbbítja.

A lány visszament Cortonéhoz. Közölte vele a rossz hírt: az egyik arab a másodosztályon utazik, nyilván követi őket.

Cortone káromkodott, aztán azt mondta, ne is törődjön vele, a fickót később egyszerűen el kell tenni láb alól.

Jaj, istenem, mit tettem, gondolta Suza.

A sziklacsúcson levő nagy házból Dickstein lement a partra a sziklába vágott hosszú, cikcakkos lépcsősoron. Átgázolt a sekély vízen a várakozó motorcsónakhoz, beugrott és bólintott a kormánynál álló férfinak.

Fölberregett a motor, a csónak a hullámokat átszelve kisuhant a nyílt tengerre. Épp most nyugodott le a nap. Az utolsó halvány fénysugárban odafönt összegyűltek a felhők, és rögtön eltakarták a előbukkanó csillagokat. Dickstein mélyen gondolkozott. Azon törte a fejét, mit felejtett el, milyen óvintézkedést tehet még, milyen lyukak befoltozására maradt ideje. Gondolatban újra meg újra elismételte a tervét, mint aki kívülről megtanult egy beszédet, amelyet el kell mondania, de még mindig csiszolni szeretne rajta.

Feltűnt a *Stromberg* hosszú körvonala, és a matróz tajtékos ívben kanyarodott oda a csónakkal, majd éppen ott állt meg a hajó mellett, ahol a kötéllétra belelógott a vízbe. Dickstein fölmászott a fedélzetre. A hajó kapitánya kezet fogott vele és bemutatkozott. Csakúgy, mint valamennyi tisztet a *Stromberg*en, őt is az izraeli haditengerészettől kapták kölcsön.

Körbesétáltak a fedélzeten. — Van valami problémája, kapitány? — kérdezte Dickstein.

— Nem túl jó ez a ladik — felelte a kapitány. — Lassú, öreg, és esetlenül mozog. De mi helyrepofoztuk.

Dickstein a szürkületben csak annyit látott, hogy a *Stromberg* sokkal jobb állapotban van, mint testvére, a *Coparelli* volt Antwerpenben. A *Stromberg* ragyogott a tisztaságtól, és úgy tűnt, a fedélzeten példás rend van.

Fölkapaszkodott a hídra, a rádióskabinban megnézték a nagy teljesítményű felszerelést, aztán lementek a kantinba, ahol a legénység éppen most fejezte be a vacsorát. A tisztekkel ellentétben az egyszerű matrózok valamennyien Mossad-ügynökök voltak — a legtöbb igen kevés tengeri jártassággal. Dickstein korábban már dolgozott néhányukkal. Látta, hogy kivétel nélkül legalább tíz évvel fiatalabbak nála. Valamennyien csillogó szemű, kisportolt, keménykötésű, jó humorú, kitűnően képzett fickók voltak különös, szedett-vedett, durva vászonholmikban és kézzel kötött pulóverekben.

Dickstein fogott egy csésze kávét, és leült az egyik asztalhoz. Rangban messze túlszárnyalta őket, de az izraeli fegyveres erőknél nem volt divat a rangkórság, még kevésbé a Mossadnál. Az asztalnál ülő négy férfi fejbólintással üdvözölte. Ish, egy palesztinai születésű, sötét bőrű, mélabús izraeli megjegyezte: — Változik az időjárás.

— Ne mondj ilyet. Én le akartam sülni ezen a sétahajókázáson — felelte egy nyúlánk, hamvasszőke. Feinberg nevű, megtévesztőén jóképű New York-i, akinek a hosszú szempilláit bármelyik nő megirigyelhette volna. Már szakállas viccnek számított, hogy sétahajókázásaként emlegették a megbízatást. Dickstein aznap korábban már tájékoztatót tartott és közölte, hogy a *Coparelli*n szinte senki sem lesz, amikor el fogják rabolni. — Nem sokkal azután, hogy átkel a Gibraltári-szoroson — mondta nekik —, lerobban a motorja. Olyan nagy lesz a baj, hogy a tengeren nem lehet megjavítani. A kapitány ezt táviratban közli a tulajdonosokkal — vagyis velünk, mert most a miénk a hajó. Bizonyára valami szerencsés véletlen következtében egy másik hajónk is a közelben lesz. Gil Hamilton a neve, pillanatnyilag a szemközti öbölben horgonyoz. Odamegy a *Coparelli*hez, és a gépész kivételével az egész legénységet fölveszi. A továbbiakban nincs szerepe: a legközelebbi útba eső kikötőben a *Coparelli* legénysége megkapja a vonatjegy árát hazáig, aztán valamennyiüket szélnek eresztik.

A tengerészek egész nap gondolkozhattak a hallottakon, és Dickstein most készen állt, hogy válaszoljon a kérdéseikre. Az alacsony, erős testalkatú Levi Abbas szólalt meg elsőnek, aki Feinberg szerint „úgy néz ki,

mint, egy tank, és legalább olyan szép is”. — Azt nem mesélted el, miért vagy annyira biztos benne, hogy a *Coparelli* épp akkor robban le, amikor akarod.

— Aha. — Dickstein kortyolt egyet a kávéjából. — Ismeritek Dieter Kochot a haditengerészeti hírszerzéstől?

Feinberg ismerte.

— Ő a *Coparelli* gépésze.

Abbas bólintott. — És ezért olyan biztos az is, hogy képesek leszünk megjavítani a *Coparelli*t. Tudjuk, mi fog elromlani.

— Így van.

Abbas folytatta. — Lemázoljuk a *Coparelli* nevét, átkereszteljük *Stromberg*re, kicseréljük a hajónaplókat, elsüllyesztjük a jó öreg *Stromberg*et, és a *Coparelli*n, amelyet ettől kezdve *Stromberg*nek hívnak, Haifába hajózunk a rakománnyal. De miért nem rakjuk át a szállítmányt a tengeren egyik hajóról a másikra? Hiszen van darunk.

— Ez volt az eredeti elképzelésem — felelte Dickstein. — De túl kockázatos. Nem tudom garantálni, hogy sikerülni fog, különösen, ha rossz az idő.

— Ha jó idő marad, még mindig megcsinálhatjuk.

— Igen, de most, hogy egyforma testvérhajóink vannak, könnyebb lesz kicserélni a nevüket, mint a rakományt.

— Különben sem marad jó idő — jegyezte meg sötéten Ish.

Az asztalnál ülő negyedik férfi Porush volt, egy tüskehajú fiatal fickó, aki történetesen Abbas húgát vette feleségül, és úgy domborodott a deltája, akár egy söröshordó. — Ha ez ilyen könnyen fog menni, mit keres itt ennyi hozzánk hasonló, kemény fickó? — kérdezte.

— Az elmúlt hat hónapban körbeszáguldottam az egész világot, hogy összehozzam ezt a balhét — válaszolta Dickstein. — Egyszer-kétszer óhatatlanul beleütköztem az ellenfél embereibe. Nem hiszem, hogy tudják, mire készülünk..., de ha mégis, majd kiderül, milyen kemény fickók vagyunk ...

Az egyik tiszt lépett be egy darab papírral, és Dickstein felé igyekezett. — Üzenet Tel-Avivból, uram. A *Coparelli* most haladt el Gibraltár mellett.

— Ez az — mondta Dickstein és fölállt. — Holnap reggel indulunk.

Suza Ashford és Al Cortone átszállt Rómában, és korán reggel érkezett meg Szicíliába. Cortonét két unokatestvére várta a repülőtéren. Hangos és izgatott, hosszú vita kezdődött közöttük, de azért nem marakodtak. Suza nem értette teljesen a pergő tájszólást, de sejtette, hogy az unokatestvérei el akarják kísérni Cortonét, ő viszont ragaszkodik hozzá, hogy ezt a dolgot egyedül kell elintéznie, mert becsületbeli adósságról van szó.

Úgy látszik, Cortone győzött a vitában, mert az unokatestvérei nélkül távoztak a repülőtérről egy nagy fehér Fiattal. Suza vezetett, Cortone irányította a part menti úton. A lány már századszor élte át gondolatban a találkozást Nathaniellel: látta sovány, szögletes testét; Nat fölnéz; megismeri őt és boldogan elmosolyodik; ő odafut hozzá; átölelik egymást: Nat úgy magához szorítja, hogy fáj; ő azt mondja: „Szeretlek”, és megcsókolja Nat arcát, orrát, száját... De Suzának lelkiismeret-furdalása is volt, meg félt is, és elképzelt egy másik jelenetet, amelyet sokkal ritkábban játszott el magában: Nat jéghideg arccal mered rá, és azt kérdezi: „Hát te mi a fenét keresel itt?”

Mindez kissé hasonlított arra az időre, amikor egyszer rossz fát tett a tűzre karácsony este. Az anyja nagyon megharagudott rá, és azzal ijesztgette, hogy a Télapó köveket dug majd a cipőjébe játékok meg cukor helyett. Suza nem tudta, vajon elhiggye-e, így aztán ébren feküdt, és az egyik pillanatban alig várta a reggelt, a másikban meg rettegett tőle.

A mellette ülő Cortonéra pillantott, akit megviselt a hosszú út az Atlanti-óceán fölött. Suza csak nehezen tudott úgy gondolni rá, mint Nathaniellel egykorú férfira, mert olyan kövér és kopasz volt, meg... hát igen, olyan elcsigázottnak és züllöttnek látszott. Ez mulatságos is lehetett volna, valójában azonban pusztán öreges volt.

Szép látványt nyújtott a sziget, amikor fölkelt a nap. Suza a tájat nézte, hogy valamivel elterelje a figyelmét, és gyorsabban teljen az idő. Az út városról városra kanyargott a tenger mellett. Jobbra sziklás partszakaszok látszottak, meg a csillogó Földközi-tenger.

Cortone szivarra gyújtott. — Fiatal koromban sokszor csináltam ilyesmit — mondta. — Fölszálltam egy repülőgépre, elutaztam valahova egy csinos lánnyal, kocsiba ültünk, szép helyeket láttunk... Ma már másképp van. Úgy érzem, évek óta leragadtam Buffalóban. Ilyen az üzlet — az ember meggazdagodik, de mindig akad valami idegeskednivalója, így aztán nem jár sehova, inkább másokat rendel oda magához, mindent helybe hozat, végül túlságosan ellustul ahhoz, hogy szórakozni tudjon.

— Maga választotta — jegyezte meg Suza, Sokkal jobban együtt érzett Cortonéval, mint ahogy mutatta: olyan férfi volt, aki keményen dolgozott, de mindig rossz célokért.

— Igen, én választottam — ismerte be Cortone. — Az ifjúság nem kegyelmez. — Ritka félmosoly villant fel az arcán, és nagyot szippantott a szivarjából.

Suza már harmadszor látta a visszapillantó tükrében ugyanazt a kék kocsit. — Követnek bennünket — mondta, és megpróbált nyugodt, normális hangon beszélni.

— Az arab?

— Biztosan. — Suza nem láthatta a fickó arcát a szélvédő mögött. — Most mi lesz? Maga azt mondta, hogy majd elteszi láb alól.

— El is teszem.

Cortone elhallgatott. Suza rápillantott, azt várta, hogy a férfi mondjon még valamit, de az éppen csúf barnásfekete golyókkal töltött meg egy pisztolyt. A lánynak elakadt a lélegzete: még soha nem látott igazi revolvert.

Cortone ránézett, aztán előremeredt. — Az isten szerelmére, az utat figyelje, ne engem bámuljon!

Suza előrenézett, és beletaposott a fékbe egy éles kanyarban. — Hol szerezte ezt az izét? — kérdezte.

— Az unokatestvéremtől kaptam.

Suza egyre inkább úgy érezte, hogy egy lidércnyomás kellős közepébe került. Négy napja nem aludt ágyban. Attól a pillanattól kezdve, amikor meghallotta, milyen nyugodtan beszél az apja Nat Dickstein meggyilkolásáról, egyfolytában rohant: az apjáról és Hassanról kiderült szörnyű igazság elől menekült Dickstein izmos, vékony karjának biztonságos ölelésébe; ám minél gyorsabban rohant, ez a cél, akár egy lidércnyomásban, egyre távolibbnak tűnt,

— Miért nem mondja meg, hova megyünk? — kérdezte Cortonétól.

— Azt hiszem, most már megmondhatom. Nat megkért, hogy adjak kölcsön neki egy házat, amelynek kikötője van, és nem férkőzhetnek a közelébe a szaglászó zsaruk. Ebbe a házba megyünk.

Suza szívverése felgyorsult. — Messze van még?

— Egy-két mérföldnyire.

Egy perc múlva Cortone ismét megszólalt: — Ne siessen annyira, lassabban is odaérünk. Nem akarunk útközben elpatkolni.

Suza rájött, hogy önkéntelenül is tövig nyomta a gázpedált. Most lassított, de száguldó gondolatainak nem tudott megálljt parancsolni. Hiszen bármelyik percben megláthatja Nathanielt, megsimogathatja az arcát, csókkal üdvözölheti, érezheti a kezét a vállán.

— Ott forduljon jobbra.

Suza behajtott egy nyitott kapun, és a gyommal benőtt, rövid, kavicsos feljárón egy fehér kőből épült hatalmas, romos villa elé érkezett. Amikor megállt az oszlopos főbejárat előtt, azt várta, hogy Nathaniel futva jön elé, úgy köszönti.

A háznak ezen az oldalán életnek semmi jelét nem látták.

Kiszálltak a kocsiból, és a töredezett lépcsőkön fölmentek a főbejárathoz. A nagy faajtó csukva volt, de nem volt bezárva. Suza kinyitotta és beléptek.

Az óriási hall márványpadlója csupa repedés volt. A mennyezet középen megereszkedett, és a falakon foltokban ütött ki a nedvesség. A hall közepén úgy hevert a lezuhant hatalmas csillár, mint egy halott sas.

Cortone elkiáltotta magát: — Halló, van itt valaki?

Nem jött válasz.

Nagy ez a ház, gondolta Suza; Nat biztosan itt van, csak nem hallotta a kiabálást, talán kiment a kertbe.

A csillárt kikerülve átvágtak a halion. Beléptek a barlanghoz hasonló csupasz nappaliba, csak úgy visszhangoztak a lépteik odabent, majd a teraszajtón át, amelynek valamennyi üvege kitört, a ház hátuljánál hagyták el az épületet.

Nyúlfarknyi kert vezetett a szikla pereméhez, ahonnan látták, hogy a sziklafalba vágott hosszú, cikcakkos lépcsősor lekanyarog a tengerhez.

Sehol egy lélek.

Nincs itt, gondolta Suza. A Télapó most tényleg köveket hozott nekem.

— Oda nézzen! — Cortone kövér kezével a tengerre mutatott, Suza egy hajót meg egy motorcsónakot látott. A motorcsónak gyorsan közeledett feléjük, hegyes orrával szelve a vizet, csak úgy ugrált a hullámokon. Egyetlen férfi ült benne. A hajó közben kiúszott az öbölből; széles sávban kavargott a víz a nyomában.

— Úgy látszik, éppen elkerültük egymást — szólalt meg Cortone.

Suza tébolyultan kiabálva és integetve lerohant a lépcsőn, megpróbálta felhívni magára a hajón utazók figyelmét, bár tudta, hogy ez lehetetlen, hiszen már túl messze vannak. Megcsúszott a köveken, és teljes súlyával a fenekére esett. Sírva fakadt.

Cortone utánarohant, kövér teste imbolygott a lépcsőkön. — Ez így nem lesz jó — mondta, és talpra segítette a lányt.

— A motorcsónak! — zokogta Suza kétségbeesetlen. — A motorcsónakkal talán utolérhetnénk a hajót...

— Lehetetlen. Mire az ideér, a hajó már messze jár, túlságosan messze, és sokkal gyorsabb, mint a motorcsónak.

Visszavezette a lányt a lépcsőhöz. Suza csaknem a partig lerohant, és Cortone nagyon kifáradt, mire ismét fölértek. A lány szinte észre sem vette: borzasztóan szenvedett.

Semmi nem jutott eszébe, amíg visszacaplattak a kerten át a házhoz.

— Muszáj leülnöm — zihálta Cortone, ahogy átmentek a nappali szobán.

Suza ránézett. A férfi nehezen lélegzett, hamuszürke arcát elöntötte a verejték. A lány hirtelen rájött, hogy mindez túl sok volt ennek az elhízott testnek. Egy pillanatra megfeledkezett saját keserves csalódásáról. — A lépcső készítette ki — mondta.

Bementek a romos haliba. Suza a szélesen ívelő lépcsőhöz vezette és leültette a második fokra Cortonét, aki úgy zöttyent le, mint egy zsák krumpli. Lehunyt szemmel a falhoz támasztotta a fejét.

— Ide figyeljen — motyogta —, egy hajót föl lehet hívni... vagy táviratot lehet küldeni... még mindig elérhetjük Nathanielt... kapcsolatba léphetünk vele...

— Maradjon nyugton egy percig — mondta a lány. — Ne beszéljen.

— Kérje meg az unokatestvéreimet... Ki van ott?

Suza megpördült. Megreccsentek a csillár üvegszilánkjai, és a lány most már látta, hogy mitől.

Yasif Hassan közeledett feléjük a hallon át.

Cortone óriási erőfeszítéssel hirtelen fölállt.

Hassan megtorpant.

Cortone szaggatottan, zihálva kapkodta a levegőt. A zsebében kotorászott.

— Ne — nyögte Suza.

Cortone előhúzta a revolvert.

Hassannak a földbe gyökerezett a lába.

Suza felsikoltott. Cortone megtántorodott, a kezében lévő fegyverrel hadonászott.

Meghúzta a ravaszt. A revolver kétszer sült el. Két fülsiketítő dörrenés hallatszott. A lövések célt tévesztettek. Cortone halálsápadtan a földre

rogyott. A pisztoly kiesett a kezéből, és nagyot koppant a repedezett márványpadlón.

Yasif Hassan hányni kezdett.

Suza letérdelt Cortone mellé.

A férfi kinyitotta a szemét. — Hallgasson meg — hörögte.

— Hagyja a fenébe, menjünk innen — mondta Hassan.

Suza felé fordította a fejét, és ránézett. Ráordított: — Takarodjon! — Aztán visszafordult Cortonéhoz.

— Sok embert öltem meg — suttogta Cortone. Suza közelebb hajolt, hogy jobban hallja. — Tizenegy embert öltem meg a saját kezemmel... Rengeteg nővel paráználkodtam... — Elhalt a hangja, lecsukódott a szeme, majd óriási erőfeszítéssel újra beszélni kezdett. — Az egész nyavalyás életemben rabló és erőszakos gazember voltam. De a barátomért halok meg, igaz? Azért ez számít valamit; kell hogy számítson valamit, ugye?

— Igen — felelte a lány. — Ez valóban sokat számít.

— Oké — lehelte Cortone. Aztán meghalt.

Suza még soha senkit nem látott meghalni. Szörnyű volt. Egyszer csak semmi nem maradt, csak egy test; a lélek elszállt belőle. Nem csoda, hogy a halál megríkat bennünket, gondolta a lány. Ekkor vette észre, hogy patakokban folyik a könny az arcán. Mostanáig még csak nem is kedveltem ezt az embert, gondolta.

Hassan megszólalt: — Nagyon ügyes volt, de most már tűnjünk el innen.

Suza nem értette. Mi az, hogy ügyes voltam? — gondolta. Aztán rájött. Hassan nem tudhatta, hogy ő elárulta Cortonénak: egy arab követi őket. Hassan csak azt látta, hogy ő pontosan azt tette, amit akart tőle: idevezette. Most meg kell próbálnia fenntartani a látszatot, hogy Hassan oldalán áll, amíg valami módot nem talál rá, hogy kapcsolatba lépjen Nathaniellel.

Nem tudok tovább hazudni és csalni, gondolta; nem bírom tovább, ez már túl sok, fáradt vagyok.

Aztán eszébe jutott, mit mondott Cortone: Egy hajót föl lehet hívni, vagy legalább táviratot lehet küldeni.

Még mindig figyelmeztetni tudja Nathanielt.

Jaj, istenem, mikor alhatók végre egy kicsit?

Fölállt. — Mire várunk?

A magas, romos kapun át elhagyták a házat.

— Az én kocsimmal megyünk tovább — közölte Hassan.

Suza arra gondolt, hogy megpróbál megszökni előle, de ez őrült ötlet volt. Hassan hamarosan elengedi. Hiszen megtette, amit kért tőle, igaz? Most majd hazaküldi.

A lány beült a kocsiba.

— Várjon! — kiáltott fel Hassan. Odaszaladt Cortone autójához, kivette belőle, és a bokrok közé hajította a kulcsokat. Beszállt a saját kocsijába. — Így a motorcsónakos fickó nem tud követni bennünket — magyarázta.

Ahogy elindultak, megjegyezte: — Csalódást okozott nekem a viselkedése. Ez az ember az ellenségeinknek segített. Nem sírnia, hanem örülnie kellene, ha egy ellenség meghal.

Suza eltakarta a szemét a kezével. — A barátjának segített.

Hassan megveregette a lány térdét. — Nagyon ügyes volt, igazán nem kellene kritizálnom. Hiszen megszerezte azt az információt, amire szükségem van.

Suza ránézett. — Igazán?

— Igazán. Az a nagy hajó, amelyik kiúszott az öbölből, a *Stromberg* volt. Tudom, mikor indult el, és ismerem a maximális sebességét, így ki tudom számítani, melyik az a legkorábbi időpont, amikor találkozhat a *Coparelli*vel, és egy nappal előbb odavihetem az embereimet. — Ismét megveregette a lány térdét, és ezúttal a combján felejtette a kezét.

— Ne nyúljon hozzám — szólt rá Suza.

Hassan visszahúzta a kezét.

A lány lehunyta a szemét, és gondolkozni próbált. Tette a lehető legrosszabb következménnyel járt: elvezette Hassant Szicíliába, de nem sikerült figyelmeztetnie Nathanielt. Meg kell tudnia, hogyan lehet egy hajóra táviratot küldeni, és ahogy megszabadul Hassantól, ezt azonnal el kell intéznie. Ezenkívül csak egyetlen esélye van — a fősteward a repülőgépről, aki megígérte, hogy fölhívja az izraeli konzulátust Rómában.

— Istenem, de jó lesz hazamenni Oxfordba! — sóhajtotta.

— Oxfordba? — nevetett Hassan. — Még nem mehet haza. Velem kell maradnia az akció végéig.

Édes istenem, gondolta Suza, ezt nem bírom tovább. — De én olyan fáradt vagyok — mondta.

— Nemsokára pihenhetünk. Nem engedhetem el. Tudja, a biztonság kedvéért. És különben is, nyilván nem akarja elszalasztani az alkalmat, hogy Nat Dickstein holttestét láthassa.

A repülőtéren, az Alitalia pultjánál három férfi lépett oda Hassanhoz. Kettő fiatal volt és gengszterképű, a harmadik meg egy éles arcvonású, magas, ötvenes fickó.

Az utóbbi ráförmedt Hassanra: — Te idióta, megérdemelnéd, hogy agyonlőjelek!

Hassan ránézett, és Suza páni félelmet látott a szemében. — Rosztov! — hebegte.

Jaj, istenem, mi ez már megint, gondolta a lány.

Rosztov karon ragadta Hassant. Egy pillanatig úgy látszott, az arab ellenáll, és elrántja a karját. De a két fiatal gengszter közelebb lépett. Közrefogták Suzát és Hassant. Rosztov elvezette az arabot a pulttól. Az egyik bandita karon fogta Suzát, és elindult vele a másik kettő után.

Egy csöndes sarokba húzódtak. Rosztovban láthatóan forrt a méreg, de halkan beszélt. — Ha nem késel néhány percet, az egész akciót elszúrhattad volna.

— Fogalmam sincs, miről beszélsz — mondta elszántan Hassan.

— Azt hiszed, nem tudom, hogy körberohantad az egész világot Dickstein után? Azt hiszed, az embereim nem követtek téged is, mint minden istenverte félkegyelműt? Óránként jelentették, hogy hol jársz, mióta elhagytad Kairót. — Hüvelykujjával Suzára bökött. — És miből gondoltad, hogy megbízhatsz ebben a nőben?

— Ő vezetett el ide.

— Igen, de ezt nem tudhattad előre.

Suza mozdulatlanul állt, szinte elnémult a rémülettől. Reménytelenül összezavarodott. A sok megrázkódtatás, amely a délelőtt folyamán zúdult rá — nem érte utol Nathanielt, látta meghalni Cortonét, most pedig ez a cirkusz —, teljesen megbénította, képtelen volt gondolkodni. Épp elég volt különválasztani a hazugságot, amikor átverte Hassant, és Cortonénak megmondta az igazat, amiről Hassan azt hitte, hogy hazugság. És most itt ez az orosz, akinek Hassan hazudik, és ő, Suza, arra sem képes, hogy gondolkozni kezdjen, vajon Rosztovnak az igazat mondja-e, vagy egy másik, egészen más hazugságot találjon ki.

— Hogy kerültél ide? — kérdezte Hassan Rosztovtól.

— Természetesen a *Kariá*val. Mindössze negyven-ötven mérföldnyire voltunk Szicíliától, amikor megkaptam a jelentést, hogy itt vagy. És Kairótól is megszereztem az engedélyt, hogy haladéktalanul és egyenesen hazaküldjelek.

— Én még most is úgy érzem, hogy helyesen cselekedtem — makacskodott Hassan.

— Tűnj el a szemem elől.

Hassan elsomfordált. Suza követte volna, de Rosztov rászólt: — Maga itt marad. — Karon fogta a lányt és elindult.

Suza vele ment, közben azon gondolkozott, hogy most mit csináljon.

— Tudom, hogy bebizonyította irántunk való hűségét, Miss Ashford, de egy ilyen akció kellős közepén nem engedhetünk haza csak úgy frissen beszervezett embereket. Másrészt itt, Szicíliában nincs több ügynököm azokon kívül, akikre szükségem van a hajón, tehát nem tudom elintézni, hogy máshova kísérjék. Attól tartok, velem kell maradnia a *Karla* fedélzetén, amíg ez az ügy befejeződik. Remélem, nem bánja. Tudja, maga a megszólalásig hasonlít az édesanyjára.

Kiléptek a repülőtér épületéből, és egy várakozó kocsihoz mentek. Rosztov kinyitotta az ajtót Suzának. Most érkezett el az idő, amikor menekülnie kellene, mert ezután talán már késő lesz, gondolta a lány, de tétovázott. Az egyik bandita mellette állt. Zakója kissé szétnyílt, és ő meglátta a fickó revolverének a markolatát. Eszébe jutott Cortone fegyverének szörnyű dörrenése a romos villában, meg a saját sikolya; és hirtelen megrémült a haláltól, nem akarta, hogy egy darab agyag legyen belőle, mint szegény Cortonéból; megrettent ettől a fegyvertől, a dörrenéstől, a testébe hatoló golyótól, és reszketni kezdett.

— Mi a baj? — kérdezte Rosztov.

— Al Cortone meghalt.

— Tudjuk — válaszolta Rosztov. — Szálljon be a kocsiba.

És Suza beszállt.

Pierre Borg kihajtott Athénból, és egy olyan partszakaszon állította le a kocsiját, ahol csak elvétve andalgott egy-egy szerelmespár. Kiszállt és végigsétált a part mentén, amíg össze nem találkozott az ellenkező irányból közeledő Kawashsal. Megálltak egymás mellett, és a tengert nézték; a kis hullámok álmosan nyaldosták a homokot a lábuk előtt. Borg a csillagok fényénél látta a magas arab kettős ügynök szép arcát. Kawash most nem volt olyan magabiztos, mint máskor.

— Köszönöm, hogy eljöttél — szólalt meg az arab.

Borg nem tudta, miért mond neki köszönetet. Ha itt bárkinek bármit meg kell köszönnie, akkor az ő. Aztán rájött, hogy Kawash pontosan erre célzott. Ez az ember mindent ilyen finoman csinál, beleértve a sértést is.

— Az oroszok gyanítják, hogy kiszivárognak a hírek Kairóból — mondta az arab. — Nagyon óvatosak, nem engedik, hogy bárki belelásson a kollektív kommunista lapjaikba, hogy így fejezzem ki magam. — Halványan elmosolyodott, de Borg nem értette a tréfát. — Még akkor sem tudtunk meg túl sokat, amikor Yasif Hassan visszajött Kairóba jelentéstételre — és én sem kaptam meg minden információt, ami Hassantól származott.

Borg hangosan böfögött: kiadós görög vacsorát kebelezett be. — Kérlek, ne fecséreld az időt fölösleges mentegetőzésre. Csak mondd el, hogy mit tudsz.

— Rendben van — felelte szelíden Kawash. — Tudnak róla, hogy Dickstein uránt akar lopni.

— Ezt már legutóbb is mondtad.

— Nem hiszem, hogy bármilyen részletet ismernek. Az a szándékuk, hogy hagyják megtörténni a dolgot, aztán nyilvánosságra hozzák. Kivezényeltek egy-két hajót a Földközi-tengerre, de nem tudják, hova küldjék őket.

A dagály egy műanyag palackot sodort Borg lábához. Borg visszarúgta a vízbe. — És mi van Suza Ashforddal?

— Egészen biztos, hogy az araboknak dolgozik. Ide figyelj! Rosztov és Hassan között vita támadt. Hassan tudni akarta, hogy pontosan hol van Dickstein, és Rosztov úgy vélte, erre semmi szükség.

— Ez rossz hír. Folytasd.

— Ezután Hassan a saját szakállára veszélyes akcióba kezdett. Rávette az Ashford lányt, hogy segítsen neki megkeresni Dicksteint. Elutaztak Amerikába, egy Buffalo nevű városba, és találkoztak egy Cortone nevű gengszterrel, aki Szicíliába vitte őket. Dicksteint nem érték utol, de csak egy hajszálon múlt a dolog, még látták, amikor a *Stromberg* elindult. Hassan elég nagy bajba került emiatt. Visszarendelték Kairóba, de eddig még nem érkezett meg.

— A lány vezette el őket arra a helyre, ahol Dickstein rejtőzött?

— Pontosan így volt.

— Jézusom, ez nagyon nagy baj. — Borg arra az üzenetre gondolt, amelyik a római konzulátusra érkezett Nat Dicksteinnek, a „barátnőjétől”.

Beszámolt róla Kawashnak. — „Hassan mindent elmondott nekem, és mindketten úton vagyunk hozzád.” Mi a fenét jelent ez? Vajon az volt a célja, hogy figyelmeztesse, feltartsa vagy megzavarja Dicksteint? Vagy talán dupla fenekű átverésről van szó, és a lány megpróbálja elhitetni Dicksteinnel, hogy rákényszerítették: vezesse el hozzá Hassant?

— Szerintem dupla fenekű átverés — mondta Kawash. — A lány tudta, hogy végül fény derül az ügyben játszott szerepére, tehát megpróbálta elérni, hogy Dickstein továbbra is bízzon benne. Ugye nem továbbítod az üzenetet....?

— Nem hát. — Borg gondolatai másik vágányra terelődtek. — Ha ezek elmentek Szicíliába, akkor tudnak a *Stromberg*ről. Szerinted milyen következtetést vonhatnak le ebből?

— Talán azt, hogy a *Stromberg* részt vesz az uránlopásban?

— Pontosan. Ha én Rosztov helyében lennék, követném a *Stromberg*et, hagynám, hogy elrabolják a rakományt, aztán megtámadnám őket. Ó, hogy a nyavalya törje ki! Azt hiszem, le kell fújni az akciót. — Cipője orrát belefúrta a puha homokba. — Qattarában mi a helyzet?

— A legrosszabb hírt a végére hagytam. Az összes ellenőrzés kielégítő eredménnyel zárult. A ruszkik már szállítják az uránt. A reaktor mához három hétre működni kezd.

Borg a tengert bámulta; olyan szerencsétlen, pesszimista és olyan szomorú volt, mint egész boldogtalan életében még soha. — Ugye tudod, hogy ez mi az istennyilát jelent? Azt, hogy mégsem fújhatjuk le az akciót. Azt, hogy nem állíthatom le Dicksteint. Azt jelenti, hogy Dickstein Izrael utolsó reménye.

Kawash hallgatott. Borg egy másodperc múlva ránézett. Az arab lehunyt szemmel állt.

— Mit csinálsz? — kérdezte Borg.

Néhány pillanatig még csönd volt, aztán Kawash kinyitotta a szemét, Borgra nézett, és udvarias kis félmosollyal annyit mondott: — Imádkozom.

TEL-AVIV A STROMBERG MOTOROSNAK

BORG SZEMÉLYES ÜZENETE KIZÁRÓLAG DICKSTEINNEK

CSAK A CÍMZETT DEKÓDOLHATJA

SUZA ASHFORD BIZONYÍTOTTAN ARAB KÉM STOP RÁVETTE CORTONÉT HOGY VIGYE EL ŐT MEG HASSANT SZICÍLIÁBA

STOP AZUTÁN ÉRKEZTEK MEG HOGY TE ELINDULTÁL STOP CORTONE MEGHALT STOP MÁS ADATOKKAL EGYÜTT MINDEZ ARRA UTAL HOGY MEG FOGNAK TÁMADNI A TENGEREN STOP Ml ITT MÁR SEMMIT SEM TEHETÜNK STOP EGYEDÜL FUSERÁLTAD EL EGYEDÜL IS MÁSSZ KI BELŐLE VÉGE

A felhők, amelyek az elmúlt néhány nap során gyűltek össze a Földközi-tenger nyugati része fölött, ezen az éjszakán végre meghasadtak, és esővel áztatták a *Stromberg*et. Élénk szél kerekedett, és most fény derült a hajó hibáira, ahogy hánykolódni és forogni kezdett a föltámadó hullámokon.

Nat Dickstein észre sem vette a zord időt.

Egyedül ült kis kabinjában a válaszfalhoz erősített asztal előtt, ceruzával a kezében, előtte jegyzettömb, egy rejtjelkulcs meg egy üzenet. Pokoli kínok között most fejtette meg szavanként Borg táviratát.

Újra meg újra végigolvasta, aztán a csupasz acélfalra meredt.

Úgy érezte, semmi értelme azon töprengeni, vajon Suza miért tette ezt, vagy erőltetett feltevéseket kiagyalni arról, hogy Hassan kényszerítette, talán megzsarolta a lányt; esetleg azt hinni, hogy Suza hibás elképzelések vagy zavaros indítékok alapján cselekedett: Borg megmondta, hogy a lány kém, és igaza volt. Mindvégig kém volt. Ezért feküdt le vele.

Ennek a lánynak nagy jövője van a hírszerző szakmában.

Dickstein a kezébe temette az arcát, és ujjai hegyével erősen megnyomta a szemgolyóit, de még így is látta a lányt, teljesen meztelenül, magas sarkú cipőben, ahogy a kis lakás konyhájában a kredencnek támaszkodva a reggeli lapot olvassa, míg arra vár, hogy felforrjon a teavíz.

A legszörnyűbb az volt, hogy még mindig szerette. Mielőtt megismerte, szinte nyomorék volt, üszkös érzelemvilággal, a szerelemre nemcsak a lelke, de teste is képtelen volt, és Suza csodát tett vele, ismét ép, egészséges embert faragott belőle. És most elárulta őt, visszavette, amit adott, ő meg sokkal nyomorultabb lesz, mint valaha volt. És még szerelmes levelet írt neki... Te jó isten, gondolta, vajon mit csinálhatott, amikor elolvasta azt a levelet? Nevetett? Megmutatta Yasif Hassannak, és azt kérdezte: „Mit szólsz, hogy behúztam a csőbe?”

A vak ember érezheti így magát, akinek visszaadták a látását, aztán egy nap múlva ismét megvakították.

Azt mondta Borgnak, megöli Suzát, ha kiderül róla, hogy kém; de most már tudta, hogy hazudott. Bármit tett is, soha nem tudná bántani.

Későre járt. Az őrök kivételével a legénység zöme már aludt. Dickstein úgy ment föl a kabinjából a fedélzetre, hogy senkivel sem találkozott. Amíg a fedélzeti nyílástól a korlátig jutott, bőrig ázott, de észre sem vette. Megállt a korlátnál, belebámult a sötétségbe, de képtelen volt megállapítani, hol végződik a tenger és hol kezdődik a fekete ég, közben hagyta, hogy az eső úgy csurogjon végig az arcán, mintha a könnyei záporoznának.

Suzát soha nem tudná megölni, de Yasif Hassannal egészen más a helyzet.

Ha embernek valaha ellensége volt, akkor neki Yasif Hassan az ellensége. Szerelmes volt Eilába, és Hassan karjában kellett látnia. Most beleszeretett Suzába, és rá kellett jönnie, hogy a lányt már elcsábította ugyanez a régi vetélytárs. És Hassan felhasználta Suzát a hadjáratában is, amelyet azért indított, hogy elvegye az ő hazáját.

Igen, meg fogja ölni Yasif Hassant. méghozzá a saját két kezével. Meg a többieket is. Ez a gondolat őrjöngő dühvel emelte föl a kétségbeesés mélységeiből: csontok roppanását akarta hallani, összecsukló testeket akart látni, a nyüszítő félelmet és az elsütött fegyverek zaját kívánta: azt akarta, hogy a halál vegye körül.

Borg szerint a tengeren fogják megtámadni őket. Dickstein szorosan markolta a korlátot, miközben a hajó a háborgó hullámokat szelte: most feltámadt a szél és az arcába vágta a hideg, kemény esőt, ő meg azt gondolta: Úgy legyen; aztán kinyitotta a száját és beleüvöltötte a szélbe: — Jöjjenek! Jöjjenek csak a gazemberek!

TIZENÖT

Hassan sem akkor, sem máskor nem tért vissza Kairóba.

Ujjongott, amikor a repülőgép fölszállt Rómából. Csak egy hajszálon múlt a dolog, de megint sikerült túljárnia Rosztov eszén. Alig tudta elhinni, amikor az orosz azt mondta: „Tűnj el a szemem elől.” Biztosra vette, hogy rá fogják kényszeríteni: szálljon föl a *Karlá*ra, és így lekéste volna a

fedajinok akcióját. De Rosztov elhitte, hogy ő pusztán túlbuzgó, tapasztalatlan alak, és a pillanat hatása alatt, megfontolás nélkül cselekedett. Rosztovnak eszébe sem jutott, hogy Hassan áruló lehet. De hát miért is jutott volna eszébe? Hassan az egyiptomi hírszerzést képviselte a csoportban, ráadásul arab volt. Ha az oroszban egyáltalán felmerült a gyanú a hűségét illetően, csak azt mérlegelhette volna, vajon nem az izraelieknek dolgozik-e, mert ők az ellenség — a palesztinokról, ha egyáltalán szóba kerülnének, azt feltételezné, hogy az arabok oldalán állnak.

Ez csodálatos volt. Az okos, öntelt Rosztov ezredest meg a hírhedt, hatalmas KGB-t lóvá tette egy nyamvadt palesztin menekült, akit jelentéktelen kis senkinek hittek.

De még nincs vége. Még nem csatlakozott a fedajinokhoz.

A palermói járattal Rómába ment, ahol megpróbált egy olyan gépet találni, amely elviszi az algériai partvidék közelébe, Annabába vagy Constantine-ba. Algír vagy Tunisz volt a két legközelebbi város, amit a légitársaságok fel tudtak ajánlani. Hassan Tuniszba ment.

Tuniszban talált egy fiatal taxisofőrt egy viszonylag új Renault-val, és sokkal több pénzt nyomott a fickó orra alá amerikai dollárban, mint amennyit az általában egy év alatt keresett. A taxi átvitte a száz mérföldnyi széles Tunézián, majd a határon Algériába, és egy halászfaluban tette le, amelynek természetes kis kikötője volt.

A fedajinok egyik embere várta. Hassan a parton talált rá egy felfordított és kitámasztott dingi alatt, ahová a fickó az eső elől húzódott be, és ostáblát játszott egy halásszal. A három férfi beszállt a halász csónakjába és elindult.

Háborgott a tenger, ahogy napnyugtakor kifelé tartottak a nyílt vízre. Hassan, aki nem volt tengerész, aggódott, hogy a kis motorcsónak felborul, de a halász egész idő alatt vidáman mosolygott.

Még félóra hosszat sem tartott az út. Egy felbukkanó hajó felé közeledtek. Hassanban ismét feltámadt a győzelem fölemelő érzése. Egy hajó... van egy hajójuk!

Fölkapaszkodott a fedélzetre, miközben a férfi, aki a parton várta, kifizette a halászt. Mahmoud a fedélzeten fogadta Hassant. Megölelték egymást, és Hassan közölte: — Azonnal föl kell szednünk a horgonyt. Most már nagyon gyorsan peregnek az események.

— Menjünk föl a hídra.

Hassan követte Mahmoudot. Előrementek a körülbelül ezertonnás, meglehetősen új, jó állapotban lévő, part menti forgalmat bonyolító kis

kereskedelmi hajón, amely igen karcsú volt, így szinte minden a fedélzet alatt helyezkedett el. Az egyetlen rakodótérbe egyetlen fedélzeti lejáró vezetett le. A hajót kis rakományok szállítására tervezték, és helybeli, észak-afrikai kikötők között közlekedett.

Egy pillanatra megálltak az előfedélzeten, és körülnéztek.

— Épp ilyen kell nekünk — mondta boldogan Hassan.

— Átkereszteltem *Nablus*ra — jelentette ki Mahmoud. — Ez a palesztin haditengerészet első hajója.

Hassan érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe.

Fölmásztak a létrán. — Egy líbiai üzletembertől vettem, aki meg akarta menteni a lelkét — folytatta Mahmoud.

A híd takaros volt és rendes, egyetlen komoly hibával: hiányzott róla a radar. Sok hasonló, part mentén közlekedő kis hajó jól boldogult nélküle, és nem volt rá idő, hogy megvásárolják és felszereljék a berendezést.

Mahmoud bemutatta a szintén líbiai kapitányt — az üzletember legénységet is biztosított a hajóhoz, mert a fedajinok között egyetlen tengerész sem akadt. A kapitány kiadta a parancsot, hogy szedjék fel a horgonyt és indítsák be a gépeket.

A három férfi egy tengerészeti térkép fölé hajolt, miközben Hassan beszámolt arról, amit Szicíliában megtudott. — A *Stromberg* ma délben indult el Szicília déli partvidékéről. A *Coparelli*nek tegnap éjjel kellett áthaladnia a Gibraltári-szoroson. Mivel testvérhajókról van szó, azonos a maximális sebességük, tehát legkorábban a Szicília és Gibraltár közötti felezőponttól tizenkét órányira keletre találkozhatnak.

A kapitány néhány számítást végzett, és egy másik térképre pillantott. — Minorca szigetétől délkeletre fognak találkozni.

— Legkésőbb nyolc órával előbb el kell csípnünk a *Coparelli*t.

A kapitány visszafelé csúsztatta az ujját a kereskedelmi útvonal mentén. — Tehát holnap alkonyatkor. Akkor éppen Ibiza szigetétől délre fog hajózni.

— Odaérünk?

— Oda, sőt, ha nem tör ki a vihar, még hamarabb is ott leszünk.

— Vihar lesz?

— Az elkövetkező néhány napban biztosan. De azt hiszem, holnap még nem.

— Jól van. Hol a rádiós tiszt?

— Itt. Yaacov a neve.

Hassan megfordult, és így szólt az alacsony, mosolygós férfihoz, akinek a fogai foltosak voltak a nikotintól. — A *Co-parelli* fedélzetén van egy Tyirin nevű orosz, aki jelzéseket fog küldeni egy lengyel hajónak, a *Karlá*nak. Ezt a hullámhosszt figyelje. — Fölírta az adatokat egy darab papírra. — Ezenkívül a *Stromberg*en van egy rádióirányjeladó, amely félóránként egyszerű harminc másodperces jelet ad. Ha ezt minden alkalommal meghallgatjuk, biztosra vehetjük, hogy a *Stromberg* nem előz meg bennünket.

A kapitány megadta az útirányt. Az első tiszt induláshoz sorakoztatta a matrózokat a fedélzeten. Mahmoud valami fegyverszemlét emlegetett az egyik fedajinnak. A rádiós tiszt a *Stromberg* irányjeladójáról kezdte faggatni Hassant, de az nem nagyon figyelt rá. Arra gondolt: Dicső dolog lesz, bármi történjék is.

Felbőgtek a hajó gépei, a fedélzet oldalra billent, az orr kiemelkedett a vízből — és elindultak.

Dieter Koch, a *Coparelli* új hajógépésze az éjszaka közepén ébren feküdt a hálóhelyén, és azon töprengett, mit mondjon, ha meglátja valaki.

Tudta, hogy egyszerű, amit most tennie kell. Föl kell kelnie, be kell mennie a hátsó gépalkatrészraktárba, ki kell hoznia a tartalék olajszivattyút, és meg kell szabadulnia tőle. Szinte biztosan meg tudja tenni anélkül, hogy meglátnák, mert a kabinja közel van a raktárhoz, a legénység zöme alszik, azok meg, akik ébren vannak, a hídon vagy a gépházban tartózkodnak, és valószínűleg ott is maradnak. De egy ilyen fontos akcióban nem elég „szinte biztos"-ra menni. Ha most vagy később bárki gyanút fogna, miben sántikál valójában...

Pulóverbe és nadrágba bújt, gumicsizmát húzott és fölvette vízhatlan tengerészköpenyét. Ezt a dolgot el kell intézni, méghozzá most rögtön. Zsebre vágta a raktár kulcsát, kinyitotta a kabinja ajtaját és kiment. Ahogy végigosont a fedélzeti folyosón, arra gondolt: Azt fogom mondani, hogy nem tudtam aludni és kijöttem ellenőrizni a raktárakat.

Kinyitotta a raktárát, villanyt gyújtott, bement, és becsukta maga mögött az ajtót. Az állványokon és a polcokon mindenütt tartalék gépalkatrészek sorakoztak körülötte — tömítések, szelepek, konnektorok, kábelek, csavarok, szűrők... ha egy hengerblokk is lenne, egy egész hajómotort össze lehetne szerelni belőlük.

Az egyik magas polcon levő dobozban megtalálta a tartalék olajszivattyút. Leemelte — nem volt túl nagy, csak nehéz —, aztán öt percet töltött azzal, hogy ellenőrizze, nincs-e még egy tartalék olajszivattyú.

Most jött a neheze.

...Nem tudtam aludni, uram, úgyhogy a pótalkatrészeket ellenőriztem. Helyes. És minden rendben van? Igen, uram. És mi az ott a hóna alatt? Egy üveg whisky, uram. Egy torta, amit az édesanyám küldött. A tartalék olajszivattyú, uram, most fogom a tengerbe dobni.

Kinyitotta a raktár ajtaját és kilesett.

Sehol senki.

Leoltotta a villanyt, kiment, becsukta az ajtót és be is zárta. Végiglopózott a fedélzeti járdán, és kilépett a fedélzetre.

Sehol senki.

Még mindig esett az eső. Csak néhány méter távolságra látott; ennek örült, mert ez azt jelentette; hogy mások sem látnak messzebbre.

Átvágott a fedélzeten a hajóperemhez, áthajolt a korláton, a tengerbe dobta az olajszivattyút, megfordult — és nekiment valakinek.

Egy torta, amit az édesanyám küldött, de olyan száraz volt, hogy...

— Ki van itt? — kérdezte valaki angolul, de idegen kiejtéssel.

— A hajógépész vagyok. És maga? — Amíg Koch beszélt, a másik férfi elfordult, így az arcéle látszott a fedélzeti lámpa fényében, és Koch fölismerte a köpcös, nagy orrú rádiós tisztet.

— Nem tudtam aludni — szólalt meg a rádiós. — Kijöttem... egy kicsit levegőzni.

Ugyanolyan zavarban van, mint én, gondolta Koch. Vajon miért?

— Pocsék éjszakánk van — mondta. — Bemegyek.

— Szép álmokat.

Koch bement és a kabinjához botorkált. Különös fickó ez a rádiós. Nem tartozik az állandó legénységhez. Cardiffban vették föl, miután a hajó rádiósa eltörte a lábát. Csakúgy, mint Koch, ő is kilógott ezek közül. Jó, hogy ebbe a fickóba botlott bele, és nem valaki másba.

A kabinjában levette vizes felső ruháit és lefeküdt. Tudta, hogy nem fog elaludni. A holnapi tervét részletesen kidolgozta, nem volt értelme újra elismételni, így aztán megpróbált másra gondolni: az anyjára, aki a világon a legjobb krumplis gombócot főzi; a menyasszonyára, aki a legjobb nő a világon; őrült apjára, ki most egy tel-avivi elmegyógyintézetben él; a remek magnóra, amit majd a zsoldjából vesz meg, ha teljesítette ezt a megbízatást;

szép haifai lakására; születendő gyermekeire, akik majd egy olyan Izraelben fognak felnőni, ahol nem lesz többé háború.

Két óra múlva fölkelt. Hátrament a hajókonyhára, hogy egy kis kávét igyon. A kukta egy-két hüvelyknyi vízben állva szalonnát sütött a legénységnek.

— Pocsék idő van — mondta Koch.

— Lesz ez még pocsékabb is.

Koch fölhajtotta a kávéját, újra teletöltötte a bögréjét, egy másikba is öntött, aztán mindkettőt fölvitte a hídra. Az első tiszt ott volt. — Jó reggelt — üdvözölte Koch.

— Nem valami jó — felelte az első tiszt, és kibámult az esőfüggönybe.

— Kér kávét?

— Nagyon kedves. Köszönöm.

Koch odaadta neki a bögrét. — Hol vagyunk?

— Itt. — A tiszt a térképre bökött. — A rossz idő ellenére hajszálpontosan tartjuk az útitervet.

Koch bólintott. Tehát tizenöt percen belül meg kell állítania a hajót. — Viszlát — mondta. Távozott a hídról, és lement a gépházba.

A helyettese ott volt, elég frissnek látszott, mintha éjszakai ügyelete alatt kiadósat szundított volna. — Milyen az olajnyomás? — kérdezte tőle Koch.

— Egyenletes.

— Tegnap kissé ingadozott.

— Éjjel semmi nem utalt rá, hogy valami baj lenne — felelte a helyettese. Mintha ezt túl határozottan állította volna... talán attól félt, azzal vádolják majd, hogy elaludt, miközben a műszer kilengett.

— Jól van — mondta Koch. — Talán magától rendbe jött. — Letette a bögréjét egy vízszintes védőlemezre, de aztán föl is kapta, ahogy a hajó dülöngélni kezdett. — Ébreszd föl Larsent, amikor aludni mész.

— Oké.

— Aludj jól.

A helyettese elment, Koch pedig megitta a kávéját és munkához látott.

Az olajnyomásmérő egy tárcsablokkban helyezkedett el a motor hátulján. A tárcsák egy vékony, fénytelen, feketére festett fémtokban voltak, amelyet négy csavarral rögzítettek. Koch egy nagy csavarhúzóval kiszedte a négy csavart, és kihúzta a tokot, amely mögött rengeteg színes huzal vezetett a különböző mérőműszerekhez. Koch a nagy csavarhúzót egy kis szigetelt nyelű, árammal működő szerszámmal cserélte fel. Néhány csavarással

leválasztotta az olajnyomásmérőhöz vezető egyik drótot. Egy-két hüvelyknyi szigetelő szalagot tekert a drót csupasz végére, aztán a tárcsa hátuljára ragasztotta, hogy csak alapos ellenőrzéssel lehessen kideríteni: nem érintkezik a csatlakozással. Ezután a helyére illesztette a tokot, és rögzítette a négy csavarral.

Amikor Larsen belépett, Koch éppen a transzmissziós folyadékot töltötte be.

— Megengedi, hogy én csináljam, uram? — kérdezte Larsen, aki főfűtő volt, és az olajozás az ő hatáskörébe tartozott.

— Már készen van — felelte Koch. Visszacsavarta a töltőnyílás kupakját, a kannát meg berakta egy szekrénybe.

Larsen megdörzsölte a szemét, és rágyújtott. A tárcsákra pillantott, majd jobban megnézte őket, és felkiáltott: — Uram! Nincs olajnyomás!

— Nincs?

— Nincs.

— Állítsa le a gépeket!

— Igenis, uram.

Ha nincs olaj a motorban, a szerkezet részei rendkívül gyorsan átforrósodnak, végül a fém megolvad, az alkatrészek kiégnek és a motor végérvényesen megáll. Az olajnyomás megszűnése olyan veszélyes, hogy Larsen akár Koch megkérdezése nélkül, a saját szakállára is leállíthatta volna a gépeket.

A hajón mindenki hallotta, hogy a motor megáll, és mindenki érezte, hogy a *Coparelli* irányt változtatva letér az eredeti útvonalról; még azok is érzékelték és fölébredtek, akik nappal voltak szolgálatban, és még aludtak a hálóhelyükön. Mielőtt teljesen leállt a motor, az első tiszt hangja hallatszott a hangcsövön át: — Itt a híd! Mi folyik odalenn?

Koch beleszólt a hangcsőbe: — Hirtelen megszűnt az olajnyomás.

— Tudják már, hogy mitől?

— Még nem.

— Folyamatosan tájékoztasson.

— Igenis, uram.

Koch Larsenhez fordult. — Levesszük az olajtartályt — mondta. Larsen fölkapta a szerszámosládát, és követte Kochot a félfedélzetre, ahonnan alulról lehetett hozzáférni a motorhoz. — Ha a főtengely vagy a hajtókar forgattyúvégénél lévő tengely, kopott volna el — mondta Koch —, akkor az olajnyomás fokozatosan csökkent volna. A hirtelen csökkenés azt jelenti,

hogy az olajadagolásnál van a hiba. A szerkezetben bőven van olaj — korábban ellenőriztem —, és nyoma sincs szivárgásnak. Tehát eldugult valami.

Koch egy elektromos csavarkulccsal meglazította az olajtartályt, és a két férfi egyesült erővel leemelte a fedélzetre. Megvizsgálták az olajtartály szűrőjét, a teljes áramlás szűrőjét, a szűrő nyomáskiegyenlítő szelepét és a fő biztonsági szelepeket, de egyik sem volt eldugulva.

— Ha nincs dugulás, akkor a szivattyúban van a hiba — közölte Koch. — Hozza ide a tartalék olajszivattyút.

— Az a felső fedélzeten van, a raktárban — mondta Larsen.

Koch odaadta neki a kulcsot, és Larsen fölment.

Kochnak most villámgyorsan kellett dolgoznia. Levette az olajszivattyú tokját, és meglátta a két széles fogazatú fogaskereket. Kivette a villanyfúróból a csavarkulcsot, a helyére illesztett egy fúrófejet, aztán a fúróval nekiesett a fogaskerekek fogazatának. Úgy kicsorbította és megrongálta őket, hogy teljesen tönkrementek. Letette a fúrót, fölkapott egy feszítővasat meg egy kalapácsot, beerőltette a feszítővasat a két fogaskerék közé, és addig feszegette őket, míg tompa reccsenést nem hallott. Végül elővett a zsebéből egy ütött-kopott, kicsorbult, kemény acélcsavart, amely már akkor is nála volt, amikor hajóra szállt. Beledobta a csavart az olajtartályba.

Kész.

Larsen visszajött.

Koch csak most látta, hogy nem vette le a villanyfúróról a fúrófejet: amikor Larsen elment, még a csavarkulcs volt a szerszámon. Rá ne nézz a fúróra, gondolta.

— A szivattyú nincs a helyén, uram — jelentette Larsen.

Koch kihalászta az acélcsavart az olajtartályból. — Ide nézzen — mondta, hogy elterelje Larsen figyelmét a terhelő bizonyítékként is felhasználható fúróról. — Ez okozta a bajt. — Megmutatta az olajszivattyú szétroncsolódott fogaskerekeit. — Ez a csavar nyilván akkor esett bele a tartályba, amikor legutóbb kicserélték a szűrőket. Belekerült a szivattyúba és azóta is körbe-körbe forgott a fogaskerekek között. Csodálom, hogy nem hallottuk a zörgését még a motorzaj mellett is. Egyébként az olajszivattyút nem lehet megjavítani, úgyhogy elő kell kerítenie a tartalékot. Szóljon néhány matróznak, hogy segítsenek megkeresni.

Larsen elment. Koch levette a villanyfúróról a fúrófejet, és visszatette rá a csavarkulcsot, aztán fölszaladt a lépcsőn a fő gépházba, hogy a többi terhelő bizonyítékot is eltüntesse. Bárki bejöhetett, ezért szélsebesen dolgozott: levette a műszerek tokját, és ismét bekötötte az olajnyomásmérőt. Most aztán tényleg azt fogja mutatni, hogy nincs nyomás. A helyére illesztette a tokot, és kidobta a szigetelőszalagot.

Elkészült. Most már csak a kapitányt kellett átvernie.

Amint a tartalék olajszivattyú keresésére indult csoport jelentette, hogy nincs meg a szivattyú, Koch fölment a hídra, és így szólt a kapitányhoz: — A legutóbbi karbantartásnál egy szerelő nyilván beleejtett egy csavart az olajtartályba, uram. — Megmutatta a csavart a kapitánynak. — A csavar belekerült az olajszivattyúba, talán akkor, amikor a hajó olyan erősen hánykolódott. Ezután már csak idő kérdése volt az egész. A csavar addig forgott a fogaskerekek között, amíg teljesen tönkretette őket. Attól tartok, itt nem tudunk ilyen fogaskerekeket készíteni. A hajón lennie kellene egy tartalék olajszivattyúnak is, de nincsen.

A kapitány dühbe gurult. — Ha kiderül, ki a felelős érte, megemlegeti a gazember.

— A pótalkatrészek ellenőrzése a gépész feladata, de mint ön is tudja, uram, én az utolsó pillanatban szálltam hajóra.

— Tehát Sarne a hibás.

— Talán van rá valami magyarázat...

— Hát persze, hogy van. Túl sokáig hajkurászta a belga kurvákat, és nem volt ideje a motorral törődni. Tovább tudunk vánszorogni valahogy?

— Ki van zárva, uram. Még fél csomót se tennénk meg, máris lerobbanna a hajó.

— A nyavalya törje ki! Hol van a rádiós?

— Megkeresem, uram — mondta az első tiszt és kiment.

— Biztos, hogy nem tud összeeszkábálni valamit? — kérdezte a kapitány Kochtól.

— Sajnos pótalkatrészekből és drótokból nem lehet olajszivattyút készíteni. Ezért kell a tartalék szivattyú.

Az első tiszt visszatért a rádióssal. A kapitány ráförmedt a fickóra: — Hát maga hol a pokolban mászkált?

Az a köpcös, nagy orrú férfi volt a rádiós tiszt, akibe Koch belebotlott az éjjel. Látszott rajta, hogy megsértődött. — Az elülső raktárban segítettem az olajszivattyút keresni, uram, aztán elmentem kezet mosni. — Kochra

pillantott, de a gyanú árnyéka sem látszott a szemében. Koch nem tudta biztosan, mennyit látott a fickó a néhány másodperc alatt, amikor a fedélzeten egymásba ütköztek, de ha talált is bármilyen összefüggést a hiányzó tartalék szivattyú meg a tengerbe dobott csomag között, ezt nem közölte.

— No jól van — mondta a kapitány. — Küldje el a következő üzenetet a hajó tulajdonosainak: Géphiba történt az... Első tiszt, mi a pontos helyzetünk?

Az első tiszt megadta a rádiósnak a koordinátákat,

A kapitány folytatta: — Új olajszivattyúra van szükségünk, vagy vontassanak el bennünket a legközelebbi kikötőbe. Utasítást kérünk.

Koch válla kissé meggörnyedt. Végrehajtotta a feladatát.

Végül megérkezett a válasz a tulajdonosoktól:

A COPARELLIT ELADTUK A ZÜRICHI SAVILE HAJÓZÁSI TÁRSASÁGNAK. ÜZENETÜKET TOVÁBBÍTOTTUK AZ ÜJ TULAJDONOSOKNAK. VÁRJAK MEG AZ UTASÍTÁSUKAT.

Csaknem azonnal befutott a Savile Hajózási Társaság üzenete is:

GIL HAMILTON NEVŰ HAJÓNK A KÖZELÜKBEN TARTÓZKODIK. KÖRÜLBELÜL DÉLBEN ÉRI EL A COPARELLIT. A GÉPÉSZ KIVÉTELÉVEL AZ EGÉSZ LEGÉNYSÉG KÉSZÜLJÖN FEL AZ ÁTSZÁLLÁSRA. A GIL HAMILTON MARSEILLE-BE VISZI A LEGÉNYSÉGET. A GÉPÉSZ VÁRJA MEG AZ ÜJ SZIVATTYÚT. PAPAGOPOLOUS.

Ezt az üzenetváltást hatvan mérföldnyi távolságban hallotta Solly Weinberg, a Gil Hamilton kapitánya, az izraeli haditengerészet parancsnoka.. — Pontosan a terv szerint ment minden. Jól van, Koch — dünnyögte. Megadta az irányt a *Coparelli* felé, és kiadta a parancsot: — Teljes gőzzel előre!

Nem hallotta viszont az üzenetváltást Yasif Hassan és Mahmoud 150 mérföldnyire, a *Nablus* fedélzetén. A kapitány kabinjában tartózkodtak, a *Coparelli* vázlatos tervrajza fölé hajoltak, amelyet Hassan készített, és éppen arról döntöttek, pontosan hogyan támadják meg és foglalják el a hajót. Hassan kiadta az utasítást a *Nablus* rádiós tisztjének, hogy két

hullámhosszt figyeljen: azt, amelyiken a *Stromberg* irányjeladója jelzett, meg azt, amelyet Tyirin használt, hogy a *Coparelli*ről titkos üzeneteket küldjön Rosztovnak a *Karla* fedélzetére. Mivel az üzeneteket a *Coparelli* szabályos hullámhosszán küldték, a *Nablus* nem vette őket. Elég hosszú idő telik majd el, míg a fedajinok rájönnek, hogy egy szinte teljesen üres hajót rabolnak el...

Az üzenetváltást 200 mérföldnyi távolságban, a *Stromberg* parancsnoki hídján is hallották. Amikor a *Coparelli* jelezte, hogy vette Papagopolous üzenetét, a hídon tartózkodó tisztek tapsoltak és éljeneztek. Nat Dickstein a válaszfalnak támaszkodva, egy bögre feketekávéval a kezében kibámult az esőre meg a háborgó tengerre, és nem éljenzett. A teste meggörnyedt, csupa feszültség volt, az arca merev, barna szeme résnyire szűkült a műanyag szemüvegkeret mögött. A többiek közül valaki észrevette, milyen hallgatag, és megjegyezte, hogy sikerrel vették az első nagy akadályt. Dickstein morgott valamit, és válaszát a legocsmányabb kifejezésekkel fűszerezte, pedig a káromkodás egyáltalán nem volt jellemző rá. A jókedvű tiszt elfordult, és később a kantinban azt mondta, Dickstein úgy néz, mint aki képes kést döfni az ember hátába, ha rálépnek a lábára.

És David Rosztov meg Suza Ashford is hallotta az üzenetváltást 300 mérföldnyi távolságban, a *Karla* fedélzetén.

Suza kábultan ment föl a pallón a szicíliai rakpartról a lengyel hajóra. Alig érzékelte, mi történik körülötte, ahogy Rosztov egy különbejáratú tiszti kabinhoz kísérte, és azt mondta, reméli, hogy itt jó helye lesz. Suza leült az ágyra. Egy óra múlva még mindig ott ült, ugyanabban a testtartásban, amikor egy matróz tálcán valami hideg ennivalót hozott neki, és szó nélkül letette az asztalra. Suza nem ette meg. Amikor besötétedett, borzongani kezdett, ezért lefeküdt, és tágra nyílt szemmel, még mindig reszketve belebámult a semmibe.

Végül elaludt — először nyugtalanul hánykolódott, furcsa, értelmetlen rémálmokat látott, de később mély álomba merült. A hajnal fényei ébresztették fel.

Mozdulatlanul feküdt, érezte a hajó mozgását, és zavartan nézett körül a kabinban; aztán rájött, hogy hol van. Olyan volt ez, mint amikor az ember fölébred, és eszébe jut az álmában átélt vak rémület. De most, ahelyett,

hogy azt gondolta volna: Ó, hála istennek, csak álmodtam az egészet, Suza ráébredt, hogy mindez valóság és még nincs vége.

Szörnyű bűntudata volt. Most már belátta, hogy csak áltatta magát. Bebeszélte magának, hogy meg kell keresnie Nathanielt, mert muszáj figyelmeztetnie, és nem számít, mekkora a kockázat; pedig az az igazság, hogy két kézzel kapott volna bármilyen ürügy után, csak elmehessen hozzá és láthassa. Tettének végzetes következményei természetesen fakadtak zavaros indítékaiból. Igaz ugyan, hogy Nat veszélyben volt; de most sokkal nagyobb veszélybe került, és ez az ő hibája.

Erre gondolt, aztán meg arra, hogy a tengeren van, egy lengyel hajón, Nat ellenségeinek parancsnoksága alatt, orosz gengszterekkel körülvéve. Ekkor szorosan lehunyta a szemét, a párna alá dugta a fejét, és a torkában bugyborékoló hisztérikus sírással küszködött.

Aztán lassan dühbe gurult, és ennek köszönhette, hogy nem őrült meg.

Az apjára gondolt, meg arra, hogyan akarta felhasználni őt a politikai meggyőződése szolgálatában, és iszonyúan haragudott rá. Hassanra gondolt, aki ravaszul befolyásolta az apját, neki meg a térdét fogdosta, és ő most azt kívánta, bárcsak pofon vágta volna, amíg volt rá alkalma. Végül Rosztovra gondolt, kemény, értelmes arcára, hideg mosolyára, meg arra, hogyan akar belerohanni Nat hajójába, hogy megölje őt. Ettől elöntötte a méreg.

Dickstein az övé. Különös csudabogár, erős, furcsán sebezhető, és szerelmes leveleket ír, meg hajókat lop, és ő az egyetlen férfi, akit így szeret; és nem akarja elveszíteni...

Suza tudta, hogy most az ellenség táborába került: fogoly, de csak ő látja így. Ők azt hiszik, az ő oldalukon áll, ezért megbíznak benne. Talán lesz rá valamilyen lehetősége, hogy keresztbe tegyen nekik. Meg kell keresnie ezt a lehetőséget. Félelmét eltitkolva mászkálni fog a hajón, beszélgetni fog az ellenségeivel, még jobban a bizalmukba férkőzik, úgy tesz, mintha osztozna a törekvéseikben és a céljaikban, amíg meg nem találja a megfelelő alkalmat.

Reszketni kezdett ettől a gondolattól. Aztán azt mondta magában: Ha ezt nem teszem meg, elveszítem Nathanielt; és ha őt elveszítem, nem akarok tovább élni.

Fölkelt az ágyból. Levette a ruháját, amelyben aludt, bőröndjéből tiszta pulóvert és nadrágot szedett, elő. Leült a válaszfalhoz rögzített asztalkához,

és evett egy kis kolbászt meg sajtot, amit előző nap hagytak ott neki. Megfésülködött, sőt kissé az arcát is kifestette, hogy jobban érezze magát.

Megpróbálta kinyitni a kabinja ajtaját. Nem volt bezárva.

Kiment.

Végigsietett a folyosón, és az ételszag után eljutott a konyhába. Belépett és gyorsan körülnézett.

Rosztov egyedül ült, villával lassan tojást evett. Fölnézett és észrevette a lányt. Hirtelen fagyosan gonosznak tűnt az arca, keskeny szája kemény volt, a szemében csöppnyi érzelem sem tükröződött. Suza tétovázott, aztán rákényszerítette magát, hogy odamenjen hozzá. Amikor az asztalhoz ért, egy pillanatra egy széknek támaszkodott, mert kiszállt az erő a lábából.

— Üljön le — mondta Rosztov.

Suza lerogyott a székre.

— Hogy aludt?

A lány túl gyorsan kapkodta a levegőt, mintha futott volna. — Kitűnően — felelte remegő hangon.

Rosztov éles, kétkedő pillantása mintha belefúródott volna az agyába. — Idegesnek látszik. — Színtelen hangon beszélt, minden együttérzés vagy ellenséges indulat nélkül.

— Én... — Mintha a lány torkán akadtak volna a szavak és fojtogatnák. — Tegnap minden... olyan zavaros volt. — Ez egyébként igaz volt, nem esett nehezére kimondani. — Még soha senkit nem láttam meghalni.

— Ó. — Végre egy szikrányi emberi érzés villant föl Rosztov arcán: talán eszébe jutott az első alkalom, amikor végignézte egy ember halálát. A kávéskannáért nyúlt, és töltött a lánynak egy csészével. — Maga nagyon fiatal — mondta. — Nem lehet sokkal idősebb, mint a nagyobbik fiam.

Suza hálásan kortyolgatta a forró kávét. Remélte, hogy a férfi ebben a hangnemben fog tovább beszélni — így könnyebben lecsillapodna.

— A fia? — kérdezte.

— Jurij. Húszéves.

— Mivel foglalkozik?

Rosztov mosolya kissé fölengedett, már nem volt olyan fagyos, mint az előbb. — Sajnos túl sok dekadens zenét hallgat, ilyesmire fecsérli az idejét. Nem tanul olyan keményen, ahogy kellene. Nem olyan, mint az öccse.

Suza most már szabályosan lélegzett, és a keze sem remegett, amikor fölemelte a csészéjét. Nagyon jól tudta, hogy ez az ember nem lett kevésbé

ijesztő attól, hogy családja van: de amikor így beszél, kevésbé ijesztenek látszik. — És a másik fia? — kérdezte tőle. — A fiatalabb?

Rosztov bólintott. — Vlagyimir. — Most egyáltalán nem volt ijesztő: gyöngéd, elérzékenyült pillantással nézett el Suza válla fölött. — Nagyon tehetséges. Kiváló matematikus lesz belőle, ha a megfelelő iskolába járhat.

— Ez igazán nem okozhat gondot — mondta a lány, és figyelte a férfit. — A szovjet oktatási rendszer a legjobb a világon.

Úgy érezte, ilyesmit nyugodtan mondhat; de Rosztov számára nyilván különös jelentősége volt a dolognak, mert a révedező pillantás eltűnt a szeméből, és az arca ismét megkeményedett. — Nem — felelte. — Ez valóban nem okozhat gondot. — Tovább ette a tojást.

Suza villámgyorsan gondolkozott: Már kezdett barátságosabb lenni, most nem engedhetem ki a kezem közül. Kétségbeesetten kereste, hogy mit mondhatna. Milyen közös témájuk lehet? Miről beszélgethetnének? Aztán eszébe jutott. — Bárcsak emlékeznék magára abból az időből, amikor Oxfordban tanult.

— Maga akkor még nagyon kicsi volt. — Rosztov kávét töltött magának. — Az édesanyjára mindenki emlékszik. Valószínűleg a legszebb nő volt azon a vidéken. És maga pontosan olyan, mint ő.

Így már jobb, gondolta Suza, és megkérdezte: — Milyen szakra járt?

— Közgazdaságtanra.

— Azt hiszem, akkoriban nem számított egzakt tudománynak.

— Ma sem jobb a helyzet.

Suza kissé ünnepélyes képet vágott. — Természetesen a polgári közgazdaságtanról van szó.

— Természetesen. — Rosztov úgy nézett rá, mintha nem tudná megállapítani, komolyan beszél-e a lány, vagy sem. Valószínűleg úgy döntött, hogy igen.

Egy tiszt lépett be a konyhába, és oroszul mondott valamit Rosztovnak, aki sajnálkozva nézett Suzára. — Föl kell mennem a hídra.

Suza úgy érezte, muszáj vele mennie. Nyugalmat erőltetett a hangjára. — Magával mehetek?

A férfi habozott. Meg kell engednie, gondolta a lány. Szívesen beszélgetett velem, azt hiszi, az ő oldalán állok, és ha bármilyen titkot megtudnék, hogyan is képzelhetné, hogy felhasználhatnám, amikor itt dekkolok egy KGB-hajón?

— Miért ne? — válaszolta Rosztov. Elindult és Suza követte.

A rádióskabinban Rosztov mosolyogva nézte át az üzeneteket, és Suza kedvéért lefordította őket. Úgy tűnt, örömmel tölti el Dickstein leleményessége. — Ez a fickó olyan okos, mint az ördög — mondta.

— Mi az a Savile Hajózási Társaság? — kérdezte Suza.

— Az izraeli hírszerzés fedőszerve. Dickstein mindenkit eltávolít, akit bármilyen okból érdekelhet, hogy mi történik az uránnal. A hajózási társaságot nem érdekli, mert már nem az övék a hajó. Dickstein most leváltja a kapitányt, és elküldi a legénységet. Semmi kétség, valahogyan a markában tartja az urán valódi tulajdonosát. Gyönyörű terv.

Suza pontosan ezt akarta. Rosztov úgy beszélt vele, mint egy kollégával, így ő az események középpontjába került: meg kell találnia a módját, hogyan húzhatná keresztül a számítását. — Ugye a motorhibát előre kitervelték? — kérdezte.

— Igen. Dickstein most egyetlen lövés nélkül elfoglalhatja a hajót.

Suza agya úgy járt, mint a motolla. Amikor „elárulta” Dicksteint, bebizonyította hűségét az arabokhoz, akik két táborra oszlottak: az egyikhez tartozott Rosztov, a KGB és az egyiptomi hírszerzés; a másikhoz meg Hassan és a fedajinok. Most bebizonyíthatja hűségét Rosztovnak, ha elárulja Hassant.

— És Yasif Hassan is elfoglalhatja — mondta a tőle telhető legközönyösebb hangon,

— Mit beszél?

— Hassan is elfoglalhatja a *Coparelli*t egyetlen lövés nélkül.

Rosztov rámeredt. Úgy tűnt, minden csepp vér kifutott az arcából. Suza elképedve látta, hogy hirtelen elillant minden nyugalma és önbizalma. — Hassan el akarja rabolni a *Coparelli*t? — kérdezte.

Suza úgy tett, mintha meg lenne döbbenve. — Csak nem azt akarja mondani, hogy nem tudta?

— De hát kikkel? Az biztos, hogy nem az egyiptomiakkal!

— A fedajinokkal. Hassan azt mondta, hogy ez a maga terve.

Rosztov az öklével verte a válaszfalat, és egy pillanatig nagyon idegesnek és nagyon orosznak látszott. — Hassan hazug áruló!

Suza tudta, hogy most jött el a kedvező alkalom. Istenem, adj hozzá erőt, fohászkodott magában. — Talán megállíthatjuk... — mondta.

Rosztov ránézett. — Mit tervez a gazember?

— Azt, hogy elrabolja a *Coparelli*t, mielőtt Dickstein odaér, aztán tőrbe csalja az izraelieket és elhajózik... azt nem mondta meg, hogy pontosan

hova; valahova Észak-Afrikába. Maga mit akart csinálni?

— Bele akartam rohanni a *Coparelli*be, azután, hogy Dickstein elrabolta az uránt...

— És ezt nem tehetjük meg még most is?

— Nem. Túl messze vagyunk tőlük, nem tudjuk utolérni őket.

Suza tudta, ha most nem azt mondja, amit kell, akkor ő is, meg Dickstein is meghal. Szorosan összefonta a karját, hogy ne remegjen annyira. — Akkor csak egyet tehetünk.

Rosztov ránézett. — Éspedig?

— Figyelmeztetnünk kell Dicksteint a fedajinok csapdájára, hogy vissza tudja szerezni tőlük a *Coparelli*t.

Kész. Kimondta. Rosztov arcát fürkészte. Le kell nyelnie, hiszen logikus, hogy ezt kell tennie!

Rosztov lázasan gondolkozott, aztán megszólalt: — Tehát figyelmeztessük Dicksteint, hogy vissza tudja szerezni a *Coparelli*t a fedajinoktól. Így folytathatja az akciót a terve szerint, és mi is folytathatjuk a saját tervünk szerint.

— Igen — helyeselt Suza. — Ez az egyetlen lehetőség. Igaz?

FELADÓ: SAVILE HAJÓZÁSI TÁRSASÁG ZÜRICH

CÍMZETT: ANGELUZZI E BIANCO, GENOVA

AZ F. A. PEDLER ÁLTAL KÜLDÖTT URÁN-SZÁLLÍTMÁNYUK A NYÍLT TENGEREN TÁMADT MOTORHIBA MIATT BIZONYTALAN IDEIG KÉSIK. AZ ELSŐ ADANDÓ ALKALOMMAL ÉRTESÍTEM ÖNÖKET A SZÁLLÍTÁS ÚJ IDŐPONTJÁRÓL.

Amikor a *Gil Hamilton* feltűnt a láthatáron, Pjotr Tyirin a *Coparelli* fedélközén sarokba szorította Ravlót, a narkóst. Tyirin egyáltalán nem volt olyan magabiztos, amilyennek látszott. Megjátszotta az erőszakost, és gorombán megragadta Ravlo pulóverét. Tyirin jól megtermett fickó volt, Ravlo viszont amolyan nyápic alak. — Ide figyelj! Valamit meg kell tenned nekem.

— Természetesen. Amit csak akarsz.

Tyirin tétovázott. Kockázatos lesz, de nincs más választása. — A hajón kell maradnom, amikor ti mindannyian átmentek a *Gil Hamilton*ba. Ha

keresnének, azt mondod, hogy láttál átszállni.

— Hogyne, persze, rendben van.

— Ha fölfedeznek, és át kell szállnom a *Gil Hamilton*ba, biztosra veheted, hogy elárulom nekik a titkodat.

— Mindent megteszek, ami tőlem telik.

— Ajánlom is.

Tyirin elengedte a matrózt, de nem volt nyugodt: az ilyen alak bármit megígér, aztán ha eljön a kritikus pillanat, inába száll a bátorsága.

Az átszálláshoz az egész legénységet a fedélzetre vezényelték. A tenger túlságosan háborgott ahhoz, hogy a *Gil Hamilton* melléjük tudjon állni, ezért csónakot küldött. Mindenkinek föl kellett vennie a mentőövet. A *Coparelli* tisztjei és matrózai nyugodtan álltak a zuhogó esőben, amíg megszámolták őket, aztán a parancsnokuk átmászott a hajó korlátján, leereszkedett a létrán, és beugrott a csónakba.

A csónak túl kicsi volt ahhoz, hogy az egész legénység elférjen benne — és Tyirin rájött, hogy két-három csoportban kell átszállniuk. Amíg mindenki az első néhány emberre figyelt, aki átmászott a korláton, ő odasúgta Ravlónak: — Próbálj meg utolsónál: maradni.

— Jól van.

Mindketten észrevétlenül a fedélzeten nyüzsgő tömeg háta mögé kerültek. A tisztek a hajó korlátján áthajolva a csónakot nézték. A matrózok a *Gil Hamilton* felé fordulva várakoztak.

Tyirin besurrant az egyik válaszfal mögé.

Két lépés választotta el attól a mentőcsónaktól, amelynek a ponyváját már jó előre kioldozta. A csónak orrát még lehetett látni a hajó közepéről, ahol a tengerészek álldogáltak, de a farát már nem. Tyirin a farhoz osont, fölemelte a ponyvát, bekúszott a csónakba, és belülről a helyére húzta a ponyvát.

Ha most megtalálnak, végem van, gondolta.

Testes férfi volt, és a mentőmellénytől még kövérebb lett.

Nagy nehezen előbbre kúszott a csónakban egy olyan helyre, ahonnan a vízhatlan ponyvába vágott lyukon kilesve az egész fedélzetet láthatta. Most már minden Ravlón múlt.

Figyelte, ahogy a második csoport lemászott a létrán a csónakba, aztán az első tiszt hangját hallotta: — Hol van a rádiós?

Tyirin Ravlót kereste és meg is pillantotta. Szólalj már meg, a fene essen beléd!

Ravlo tétovázott. — Az első csoporttal ment át, uram.

Jól van!

— Biztos benne?

— Igen, uram. Láttam.

A tiszt bólintott, és azt dünnyögte, hogy ebben az undorító zuhében nem lehet megkülönböztetni egyik embert a másiktól.

A kapitány félrehívta Kochot és a két férfi Tyirin rejtekhelye közelében, a szélvédett válaszfal mellett beszélgetni kezdett. — Én még soha nem hallottam erről a Savile Hajózási Társaságról. Hát maga? — mondta a kapitány.

— Én sem, uram.

— Ez az egész eljárás szabálytalan: eladnak egy hajót, miközben kint van a tengeren, aztán rábízzák a gépészre, a kapitányt meg eltávolítják róla.

— Igaza van, uram. Azt hiszem, ezek az új tulajdonosok nem tengerésznépek.

— Biztos, hogy nem, különben jobban tudnák, mi a rend. Nyilván valami aktakukacok. — A kapitány néhány másodpercig hallgatott. — Persze, maga közölheti velük, hogy nem hajlandó egyedül itt maradni, és akkor nekem is maradnom kéne. Aztán, ha minden lezajlott, kiállnék maga mellett.

— Attól félek, elveszteném az állásomat.

— No, jól van, nem kellett volna ilyesmit ajánlanom. Hát akkor sok szerencsét.

— Köszönöm, uram.

A tengerészek harmadik csoportja is beszállt a csónakba. Az első tiszt a létra tetején állva várta a kapitányt, aki még akkor is az aktakukacokról morgott valamit, amikor megfordult, átvágott a fedélzeten, és az első tiszt után átmászott a hajó korlátján.

Tyirin most Kochra összpontosította a figyelmét, aki azt hitte, hogy egyedül maradt a *Coparelli* fedélzetén. A gépész nézte, ahogy a csónak átér a *Gil Hamilton*hoz, aztán fölmászott a létrán a parancsnoki hídra.

Tyirin hangosan káromkodott. Azt szerette volna, ha Koch lemegy a hajó belsejébe, ő meg kilopódzhat az elülső raktárhoz, és rádión üzenhet a *Karlá*nak. A hidat figyelve látta, hogy Koch arca időről időre felbukkan az üvegfal mögött. Ha a fickó ott marad, akkor neki sötétedésig várnia kell, mielőtt kapcsolatba léphet Rosztovval, és jelentheti, mi történt.

Igencsak úgy tűnt, hogy Koch egész nap a parancsnoki hídon szándékozik maradni.

Tyirin fölkészült a hosszú várakozásra.

Amikor a *Nablus* elérte azt a pontot, ahol Hassan számítása szerint a *Coparelli*vel kellett volna találkoznia, egy árva hajó sem volt a láthatáron.

Egyre szélesedő spirálban köröztek e pont körül, miközben Hassan távcsővel kémlelte az üres horizontot.

— Tévedtél — mondta neki Mahmoud.

— Nem biztos. — Hassan eltökélte: nem engedi, hogy a páni félelem meglátsszon rajta. — Ez csak a legelső hely, ahol találkozhatnánk vele. Nem feltétlenül kell teljes sebességgel jönnie.

— Miért késlekedhet?

Hassan vállat vont. Nem látszott olyan nyugtalannak, mint amilyen valójában volt. — Talán lerobbant a motor, vagy rosszabb időt fogtak ki, mint mi. Rengeteg oka lehet.

— Akkor most, mit javasolsz? — Hassan rájött, hogy Mahmoud is nagyon ideges.

Ezen a hajón nem ő volt a főnök, kizárólag Hassan dönthette el, mi a teendő. — Menjünk vissza délkeleti irányba a *Coparelli* útvonalán. Előbb-utóbb találkoznunk kell vele.

— Add ki a parancsot — mondta Mahmoud, és lement az embereihez, magára hagyva Hassant a parancsnoki hídon a kapitánnyal.

Mahmoudban lángolt a feszültség okozta esztelen harag. Hassan ugyanezt látta a csoportján is. Arra számítottak, hogy délben lesz az összecsapás, és most várniuk kell, tétlenül ődönghetnek a legénységi szálláson meg a konyhában, tisztogathatják a fegyvereiket, kártyázhatnak vagy régi csaták dicsőségével henceghetnek. Fölajzottan készültek a támadásra, és hajlottak rá, hogy veszélyes késdobáló játékokat játsszanak, ezzel bizonyítva bátorságukat egymásnak és önmaguknak. Egyikük összeveszett két matrózzal valami mondvacsinált sértés miatt, és mindkettőnek az arcát összekaszabolta egy törött üveggel, mielőtt szétválasztották őket. A legénység most tisztes távolságba húzódott a fedajinoktól.

Hassan azon töprengett, hogyan bánna velük, ha Mahmoud helyében lenne. Az utóbbi időben sokat gondolkozott ilyesmin. Még mindig Mahmoud volt a parancsnok, de ő, Hassan oldott meg minden fontos feladatot: ő bukkant rá Dicksteinre, ő hozta a hírt a terveiről, ő találta ki az

ellenakciót, és ő állapította meg hol van a *Stromberg*. Tűnődni kezdett, vajon milyen helyet foglal majd el a mozgalomban, ha ez az ügy véget ér.

Mahmoud érezhetően ugyanezen töprengett.

Ez van. Amennyiben hatalmi harcra kerül sor kettőjük között, ennek várnia kell. Először el kell rabolniuk a *Coparetti*t, és csapdába kell ejteniük Dicksteint. Hassannak kissé émelygett a gyomra, amikor erre gondolt. Az rendben van, hogy azok a harcedzett férfiak bebeszélik maguknak: már alig várják a csatát, de ő soha nem vett részt háborúban, még egy revolvert se fogott rá senki, csak Cortone abban a romos villában. Félt, és még jobban rettegett attól, hogy megszégyenül, ha ez meg is látszik rajta; ha sarkon fordul és elszalad vagy ha hányni kezd, mint a villában. Ugyanakkor izgatott is volt, mert ha győznek — ha győznek!

Délután négy óra harminckor téves riadó volt, mert meglátták, hogy egy hajó közeledik feléjük, de Hassan jól megnézte távcsővel, majd közölte, hogy ez nem a *Coparelli*, és ahogy a hajó elhaladt mellettük, el tudták olvasni az oldalára írt nevet is: *Gil Hamilton*.

A nappali fény egyre gyengült, és Hassan aggódni kezdett. Ilyen időben, még ha égnek is a navigátor-lámpák, két hajó fél mérföldnyi távolságon belül is elhaladhat egymás mellett anélkül, hogy látná a másikat. Ráadásul egész délután egyetlen jelzést sem adtak le a *Coparelli* titkos rádióján, pedig Yaacov jelentette, hogy Rosztov egyfolytában próbálja hívni Tyirint. Ahhoz, hogy biztosak lehessenek benne: a *Coparelli* nem haladt el a *Nablus* mellett az éjszaka folyamán, meg kellene fordulniuk, és egész éjjel a *Coparelli* sebességével kellene hajózniuk Genova felé. hogy aztán reggel újrakezdjék a kutatást. De akkorra a *Stromberg* már a közelben lesz, és a fedajinok elveszítik az esélyt, hogy csapdába csalják Dicksteint.

Hassan már éppen meg akarta magyarázni mindezt Mahmoudnak — aki épp most tért vissza a hídra —, amikor egy lámpa kezdett pislákolni a távolban.

— Lehorgonyozták — közölte a kapitány.

— Honnan tudja? — kérdezte Mahmoud.

— Ezt jelenti az egyetlen fehér lámpa.

— Így már érthető, miért nem volt Ibiza közelében, amikor vártuk — mondta Hassan. — Ha ez tényleg a *Coparelli*, akkor föl kellene készülnötök a támadásra.

— Helyes — felelte Mahmoud, és elment, hogy szóljon az embereinek.

— Oltsa el a navigátorlámpákat — utasította Hassan a kapitányt.

Leszállt az éj, miközben a *Nablus* szorosan a másik hajó mellé úszott.

— Csaknem teljesen biztos vagyok benne, hogy ez a *Coparelli* — jelentette ki Hassan.

A kapitány elvette a szeme elől a távcsövet; — Három daru van a fedélzeten, és az egész felépítmény a fedélzeti nyílások mögött helyezkedik el.

— Maga jobban lát, mint én — mondta Hassan. — Ez a *Coparelli*.

Lement a konyhába, ahol Mahmoud éppen beszédet intézett az embereihez. Mahmoud ránézett, amikor belépett. Hassan bólintott. — Ez az.

Mahmoud visszafordult a csapatához. — Nem számítunk túl nagy ellenállásra. A hajó legénysége egyszerű matrózokból áll, és semmi ok nincs rá, hogy föl legyenek fegyverezve. Két csónakkal megyünk, az egyik balról támad, a másik jobbról. Ha följutunk, az első dolgunk az, hogy elfoglaljuk a hidat, és megakadályozzuk a legénységet, hogy a rádiót használja. Ezután összegyűjtjük a tengerészeket a fedélzeten. — Elhallgatott és Hassanhoz fordult. — Mondd meg a kapitánynak, hogy annyira közelítse meg a hajót, amennyire csak tudja, aztán állítsa le a gépeket.

Hassan megfordult. Egyszer csak újra kifutófiú lett belőle. Mahmoud meg akarta mutatni, hogy még mindig ő a parancsnok. Hassan érezte, hogy minden csepp vér kifut az arcából a megaláztatástól.

— Yasif. Visszafordult.

— Itt a fegyvered. — Mahmoud odadobott neki egy kis revolvert. Hassan elkapta. Apró pisztoly volt, szinte játékszer; ilyesmit talán egy nő hord a retiküljében. A fedajinok harsányan hahotázni kezdtek.

Ezt a játékot én is ismerem, gondolta Hassan. Megtalálta azt a pockot, amely úgy nézett ki, mint a biztonsági zár, és kikattintotta. A padló felé fordította a fegyvert, célzott és meghúzta a ravaszt. Hatalmas dörrenés hallatszott. Az egész tárat belelőtte a fedélzetbe.

Csönd volt.

— Azt hittem, egy egér szaladt erre — mondta Hassan, és visszadobta a pisztolyt Mahmoudnak.

A fedajinok most még hangosabban hahotáztak.

Hassan kiment. Visszatért a hídra, átadta az üzenetet a kapitánynak, majd újra lemászott a fedélzetre. Most már nagyon sötét volt. Egy darabig csak a

lámpát látta a *Coparelli*ből, de addig meresztette a szemét, míg végül a szürkeségből kirajzolódtak egy koromfekete árny körvonalai.

A fedajinok, immár néma csöndben, följöttek a konyhából, és a legénységgel együtt a fedélzeten sorakoztak. A *Nablus* motorjai leálltak. A matrózok leengedték a csónakokat.

Hassan és a fedajinok átmásztak a hajó korlátján.

Hassan egy csónakban ült Mahmouddal. A kis motorcsónak táncolt a hatalmasnak látszó hullámokon. A *Coparelli* hosszanti oldala felé tartottak. Életnek nyoma sem volt a hajón. Az őrségben álló tisztnek bizonyára hallania kell a közelgő két motorcsónak zaját, gondolta Hassan. De nem hangzott föl a riadó, nem árasztotta el fény a fedélzetet, senki nem kiáltott vezényszavakat, és a korláthoz sem jött senki.

Mahmoud elsőnek kapaszkodott föl a létrán.

Mire Hassan fölért a *Coparelli* fedélzetére, a másik csoport már elözönlötte a jobb oldali hajóperemet.

Férfiak száguldottak le a kabinlépcsőkön és föl a létrákon. A *Coparelli* legénységének még mindig híre-hamva sem volt. Hassannak rettenetes előérzete támadt: valami szörnyű baj történt.

Követte Mahmoudot a parancsnoki hídra. Két emberük már ott volt. Megkérdezte tőlük: — Volt idejük rádióüzenetet küldeni?

— Kikről beszélsz? — kérdezett vissza Mahmoud.

Ismét lementek a fedélzetre. Az embereik zavartan, hideg fegyverüket szorongatva, lassan fölszállingóztak a hajó gyomrából.

— A *Marie Celeste* roncsa — szólalt meg Mahmoud.

Két férfi vágott át a fedélzeten, egy rémült tengerészt közrefogva, aki szemmel láthatóan szörnyen meg volt ijedve.

Hassan angolul szólt hozzá: — Mi történt itt?

A tengerész valami más nyelven válaszolt.

Hassannak hirtelen ijesztő gondolata támadt. — Ellenőrizzük a rakodóteret — mondta Mahmoudnak.

Megkeresték a lefelé vezető lépcsőt, és lerohantak a rakodótérbe. Hassan megtalálta a kapcsolót és villanyt gyújtott.

A rakodótér zsúfolva volt lepecsételt, faékekkel alátámasztott hatalmas olajoshordókkal. A hordók oldalán a PLUMBAT felirat látszott.

— Ez az — közölte Hassan. — Ez az urán.

A hordókra néztek, azután egymásra. Egy pillanatra minden versengésről megfeledkeztek.

— Sikerült! — ujjongott Hassan. — Istenemre, sikerült!

Amikor besötétedett, Tyirin látta, hogy a mérnök előremegy és meggyújtja a fehér lámpát. Visszafelé nem ment föl a hidra, hanem a tat felé ballagott, és belépett a konyhába; ennivaló után nézett. Tyirin is éhes volt. A fél karját is odaadta volna egy tál sós heringért meg egy vekni barna kenyérért. Miközben egész délután a mentőcsónakban kuporgott arra várva, hogy Koch eltűnjön végre a hídról, csak arra tudott gondolni, milyen éhes, és ázzál kínozta magát, hogy kaviárról, füstölt lazacról, marinírozott gombáról, és főleg barna kenyérről ábrándozott.

Még nem lehet, Petya, mondta magában.

Amint Koch eltűnt a szeme elől, Tyirin kimászott a mentőcsónakból. Izmai tiltakoztak, amikor nyújtózkodott egyet, aztán végigügetett a fedélzeten az elülső raktárhoz.

A középső, nagy raktárhelyiségben úgy tolta össze a dobozokat meg a sok limlomot, hogy azok elrejtsék a rádiósfülke ajtaját. Most négykézlábra ereszkedve félre kellett húznia az egyik dobozt, hogy egy kis alagúton átmászva bejusson.

A készülék állandóan egy rövid, kéttagú jelet ismételt. Tyirin megkereste a nemzetközi rejtjelkulcsban és megtudta: azt jelenti, hogy át kell kapcsolnia egy másik hullámhosszra, mielőtt visszajelez. Adásra állította a rádiót és követte az utasításokat.

Rosztov azonnal válaszolt. A TERV MEGVÁLTOZOTT. HASSAN MEG FOGJA TÁMADNI A COPARELLIT.

Tyirin tanácstalanul ráncolta össze a szemöldökét. ISMÉTELD MEG.

HASSAN ÁRULÓ. A FEDAJINOK MEG FOGJÁK TÁMADNI A COPARELLIT.

— Jézusom, mi folyik itt? — kérdezte Tyirin fennhangon. A *Coparelli* itt van, ő meg a fedélzeten... Miért akarja Hassan... hát persze, az urán kell neki.

Rosztov még mindig folytatta az adást. HASSAN CSAPDÁBA AKARJA EJTENI DICKSTEINT. FIGYELMEZTETNÜNK KELL A TÁMADÁSRA, HOGY A TERV SZERINT FOLYTATHASSUK AZ AKCIÓT.

Tyirin a homlokát ráncolta, amíg megfejtette az üzenetet, de aztán megértette, és földerült az arca. Így ismét a nulláról indulhatunk, mondta

magában. Ügyes. De nekem mit kell tennem?
Lekopogta: HOGYAN?
A COPARELLI SZABÁLYOS HULLÁMHOSSZÁN HÍVOD A STROMBERGET, ÉS SZÓ SZERINT A KÖVETKEZŐ ÜZENETET KÜLDÖD, ISMÉTLEM, SZÓ SZERINT. IDÉZŐJEL COPARELLI A STROMBERGNEK. AZT HISZEM, ARABOK TÁMADTAK MEG. IDÉZŐJEL BEZÁRVA.
Tyirin bólintott. Dickstein így azt fogja hinni, hogy Koch még le tudott adni néhány szót, mielőtt az arabok megölték. Ha figyelmeztetik Dicksteint, biztosan vissza tudja foglalni a *Coparelli*t, és akkor Rosztov a *Karlá*val a terv szerint belerohanhat Dickstein hajójába. De mi lesz velem, gondolta Tyirin.
Visszajelzett: ÉRTETTEM. Távolról tompa koppanást hallott, mintha valami a hajó oldalához csapódott volna. Először rá se hederített, de aztán eszébe jutott, hogy Kochon és rajta kívül senki sincs a fedélzeten. Az elülső raktár ajtajához ment és kinézett.
A fedajinok megérkeztek.
Becsukta az ajtót, visszaugrott a rádióhoz, és máris kopogta: HASSAN MEGJÖTT.
AZONNAL ÜZENJ DICKSTEINNEK.
AZTÁN MIT CSINÁLJAK?
BÚJJ EL.
Köszönöm szépen, gondolta Tyirin. Leadta a „Vége” jelzést, aztán átkapcsolt a szabályos hullámhosszra, hogy üzenetet küldjön a *Stromberg*nek.
Bizarr gondolata támadt: lehet, hogy soha többé nem fog marinírozott gombát enni.

— Már hallottam olyasmit, hogy valaki állig fel van fegyverezve, de ez egyszerűen nevetséges — mondta Nat Dickstein, és mindannyian nevettek.
A *Coparelli*ről érkezett üzenet megváltoztatta Dickstein hangulatát. Először nagyon megdöbbent. Hogyan sikerült az ellenségeinek annyi mindent megtudni a tervéről, hogy elsőként rabolhatták el a *Coparelli*t? Úgy érezte, valahol szörnyű hibát követett el a helyzet megítélésében. Suza árulta volna el? De semmi értelme nem volt az önostorozásnak. Összecsapás előtt álltak. Sötét depressziója elillant. Az izgalom azonban

megmaradt, és úgy feszült benne, akár egy acélrugó, de most meg tudta lovagolni és fel tudta használni; végre kezdeni tudott vele valamit.

A *Stromberg* kantinjában összegyűlt tizenkét férfi megérezte a Dicksteinben végbement változást, és átragadt rájuk a harci kedve, bár tudták, hogy néhányan hamarosan meg fognak halni.

Valóban állig föl voltak fegyverkezve. Mindenkinek megbízható, erős fegyvere volt, egy 9 milliméteres Uzi géppisztoly, amely négy és fél kilót nyomott, ha beletették a 25 töltényes tárat, és a megnövelt fémtussal együtt is csak harminchárom centi volt a hossza. Valamennyien három tartalék tölténytárat kaptak, továbbá egy 9 milliméteres Luger lapult az övükre csatolt pisztolytáskában — ez ugyanolyan töltényekkel működött, mint a gépfegyver —, az öv másik oldalán pedig négy kézigránát lógott. Szinte biztos, hogy ezen kívül mindenkinél volt még valamilyen saját fegyver is: kés, ólmosbot, bajonett, bokszer és más, ezeknél is egzotikusabb gyilkos szerszám, amit az illető babonából cipelt magával, inkább talizmánként, mint harceszközként.

Dickstein tudta, milyen hangulatban vannak az emberei, sőt azt is tudta, hogy őróla ragadt rájuk. Máskor is érzett már hasonlót összecsapás előtt álló férfiak között. Ezek az emberek féltek, és — furcsa módon — a félelemtől egyre türelmetlenebbé válva kívánták, hogy kezdődjön már el a harc, mert a várakozás volt a legrosszabb; maga az összecsapás úgy hatott, akár az érzéstelenítő, utána pedig vagy túlélte az ember, vagy meghalt, és többé semmi nem érdekelte.

Dickstein részletesen kidolgozta a tervét és eligazítást tartott a csoportjának. A *Coparelli*t úgy tervezték meg, mint egy miniatűr tartályhajót: a rakodóterek elöl és középen helyezkedtek el, a fő-parancshídház a hátsó fedélzeten volt, a másod-parancshídház meg a farban. A fő parancshídházhoz tartozott a parancsnoki híd, a tiszti szálláshelyek és a kantin; alatta húzódott a legénységi szállás. A tatnál levő parancshídházban foglalt helyet a konyha, alatta a raktárak voltak, ezek alatt pedig a gépház. A fedélzet szintje fölött a két parancshídház elkülönült, de a fedélzet alatt folyosók kötötték össze őket.

Dickstein azt mondta, három csoportban fognak átmenni. Abbas emberei a hajó orrát támadják meg. A másik két csoport Bader és Gibli vezetésével a jobb és bal oldali létrákon mászik föl a tatra.

Ez a két csoport azt a feladatot kapta, hogy menjen le a hajó gyomrába, és előrehaladva terelje a hajó dereka felé az ellenséget, ahol az orr felől

támadó Abbas meg az emberei lekaszabolhatják őket. E stratégia eredményeként valószínűleg csekély ellenállásra kell számítani a parancsnoki hídnál, ezért Dickstein úgy tervezte, hogy a hidat ő maga foglalja el.

Éjszaka lesz a támadás; másképp soha nem jutnak föl a fedélzetre — egyenként puffantanák le őket, miközben átmásznak a korláton. Azt is meg kellett oldani, hogy le ne lőjék egymást is az ellenséggel együtt. Ehhez Dickstein megadott egy jelszót: *Éliás*, és úgy dolgozta ki a támadási tervet, hogy az akció legvégéig ne kelljen szembetalálkozniuk egymással.

Most várakoztak.

Laza körben ültek a *Stromberg* konyhájában, amely pontos mása volt a *Coparelli* konyhájának, ahol hamarosan harcolni fognak és talán meg is halnak. Dickstein Abbashoz beszélt: — Az orrból kézben tarthatod az előfedélzetet, amely nyitott tűztér lesz. Állítsd fedezékbe az embereidet, és ne mozduljatok onnan. Amikor kiderül, hogy az ellenség hol rejtőzik a fedélzeten, lőjétek le őket. A legfőbb gondotok az lesz, hogy a hídról golyózáport fognak rátok zúdítani.

— De eleinte nem tüzelünk — mondta Abbas, aki a székén elnyúlva a szokásosnál is jobban hasonlított egy tankra, és Dickstein örült, hogy ez a fickó az ő oldalán áll.

Dickstein bólintott. — Helyes. Van rá esélyetek, hogy észrevétlenül juthattok föl a fedélzetre. Nincs értelme lőni, amíg nem tudjátok, hogy mi is megérkeztünk.

Abbas bólintott. — Látom, Porush az én csoportomban van. Ugye tudod, hogy a sógorom?

— Igen. Azt is tudom, hogy ő az egyetlen nős ember közöttünk. Úgy gondoltam, talán vigyázni akarsz rá.

— Köszönöm.

Feinberg fölpillantott a késről, amit éppen tisztogatott. A hórihorgas New York-i kivételesen nem vigyorgott. — Szerinted mifélék ezek az arabok?

Dickstein megrázta a fejét. — Nem tudom. Ugyanúgy lehetnek hivatásos katonák, mint fedajinok.

Feinberg elvigyorodott. — Reméljük, hogy hivatásosak. Azoknak csak pofákat kell vágnunk, és rögtön megadják magukat.

Gyönge vicc volt, de azért mindannyian nevettek.

Ish, az örök pesszimista, lábát az asztalra rakva, lehunyt szemmel üldögélt. — A korláton lesz a legnehezebb átmászni. Mintha anyaszült

meztelenek lennénk — mondta.

— Ne felejtsd el, ezek azt hiszik, hogy üres hajóra számítunk, és a támadásuk teljesen váratlanul ér majd bennünket. Könnyű győzelmet remélek — de mi alaposan felkészültünk. Azonkívül sötét lesz...

Kinyílt az ajtó és belépett a kapitány. — Már látszik a *Coparelli*.

Dickstein fölállt. — Induljunk. Sok szerencsét, és ne ejtsetek foglyokat.

TIZENHAT

A három csónak a napfelkeltét megelőző utolsó néhány percben indult el a *Stromberg* mellől.

Egy-két másodpercen belül a hajó már nem is látszott mögöttük. Navigátorlámpái nem voltak, a fedélzeti és a kabinlámpákat pedig még a merülési vonal alatt is eloltották, hogy semmi fény ne szűrődhessen ki, amely figyelmeztethetné a *Coparelli*t.

Az éjszaka folyamán tovább romlott az idő. A *Stromberg* kapitánya ugyan azt állította, hogy ezt még aligha lehet viharnak nevezni, de szakadt az eső, a szél olyan erősen fújt, hogy csörömpölve kergetett végig egy acélvödröt a fedélzeten, a hullámok meg olyan magasra csaptak, hogy Dickstein a motorcsónakban ülve kénytelen volt jól megkapaszkodni a padban.

Néhány percig teljes bizonytalanságban voltak, mert sem előttük, sem mögöttük nem látszott semmi. Dickstein még annak a négy embernek az arcát sem látta, akikkel egy csónakban ült. Feinberg törte meg a csendet. — Én még most is amondó vagyok, hogy holnapra kellett volna halasztani ezt a csónakkirándulást.

Most már persze hiába mondta.

Dickstein ugyanolyan babonás volt, mint a többiek: tengerészköpenye és mentőmellénye alatt apja régi csíkos mellényét viselte, a szíve fölött pedig egy horpadt zsebóra lapult. Ez az óra egyszer megállított egy német golyót.

Dickstein logikusan gondolkozott, de tudta, hogy bizonyos értelemben meghibbant. Viszonya Suzával, majd a lány árulása kiforgatta önmagából: régi értékrendje és minden korábbi indítéka megingott, az új értékek meg,

amelyeket a lány révén szerzett, semmivé váltak a kezei között. Még mindig érdekelték bizonyos dolgok: meg akarta nyerni ezt a csatát, azt akarta, hogy Izraelnek legyen uránja, és meg akarta ölni Yasif Hassant; csak a saját sorsával nem törődött. Egyszer csak nem félt többé a golyóktól, a fájdalomtól és a haláltól. Suza elárulta, és ezzel a csalódással a múltjában nem vágyódott hosszú életre, ha ezen az áron Izrael elkészítheti a bombát, Esther békében halhat meg, Mottie befejezheti *A Kincses sziget*et, és Yigael gondozhatja a szőlőt,

Vízhatlan tengerészköpenye alatt szorosan megmarkolta a géppisztolya csövét.

Átlendültek egy hullámtaréjon, és a következő hullámvölgyben ott állt a *Coparelli*.

Levi Abbas gyors egymásutánban többször is előremenetből hátramenetbe kapcsolta a motort, és a csónak egyre közelebb araszolt a *Coparelli*hez. A föllőttük világító fehér lámpa fényében Abbas elég jól látott, viszont a kifelé öblösödő hajótest oltalmában sem a fedélzetről, sem a parancsnoki hídról nem láthatták meg őket. Amikor a csónak már elég közel került a létrához. Abbas fogott egy kötelet, és a vízhatlan köpeny alatt a derekára kötötte. Pillanatnyi habozás után lehámozta magáról a köpenyt, levette a védőtokot a fegyveréről, és a nyakába akasztotta a géppisztolyt. Fél lábbal a csónakban, fél lábbal a peremdeszkán megvárta a megfelelő pillanatot és ugrott.

Páros lábbal, két kézzel csapódott a létrához. Megkapaszkodott, leoldotta derekáról a kötelet és az egyik lépcsőfokhoz kötötte. Csaknem a létra tetejéig mászott, aztán megállt, mert olyan szorosan egymás nyomában kellett átmászniuk a korláton, amennyire csak lehetett.

Lenézett. Sharrett és Sapir már alatta kapaszkodott a létrán. Porush épp akkor ugrott el, amikor Abbas lepillantott: a fiú ügyetlenül landolt, nem tudott megkapaszkodni, és Abbasnak egy pillanatra elállt a lélegzete; de Porush csak egy létrafokot csúszott, aztán sikerült beakasztania a karját a létra szélébe és nem zuhant tovább.

Abbas megvárta, míg Porush szorosan Sapir mögé ért; aztán átmászott a korláton. Nesztelenül, négykézláb ért földet, és a hajóperem mellé guggolt. A többiek gyorsan követték: egy, kettő, három. A fejük fölött lévő fehér lámpa fénye élesen megvilágította őket.

Abbas körülnézett. Sharrett volt a legalacsonyabb, és úgy tudott tekergőzni, akár egy kígyó. Abbas megérintette a vállát, és a fedélzet másik oldalára mutatott. — Rejtőzz el a baloldalon.

Sharrett hason csúszva kígyózott át a kétméternyi nyitott fedélzeten, aztán részben eltakarta az elülső fedélzeti nyílás kiugró pereme. Lassan előbbre araszolt.

Abbas körülkémlelt a fedélzeten. Bármelyik pillanatban kiszúrhatják őket, és egészen addig sejtelmük sem lesz róla, míg egy golyózápor szét nem szaggatja valamennyiüket. Gyorsan, gyorsan! Az orrban helyezkedett el az a szerkezet, amellyel a horgonyt húzzák fel egy hatalmas, lazán összetekert lánccsomóval. — Sapir. — Abbas a láncra mutatott, és Sapir odakúszott a fedélzeten.

— Én a daruhoz mennék — mondta Porush.

Abbas a teljes előfedélzetet uraló, föléjük tornyosuló árbocdarura nézett. A vezérlőfülke mintegy tíz láb magasságban volt a fedélzet szintje fölött. Veszélyes hely, de taktikai szempontból kitűnő. — Menj— mondta Abbas.

Porush ugyanarra kúszott, amerre az előbb Sharrett. Abbas figyelte, közben arra gondolt: Seggben elég vállas — túl jól tartja a húgom. Porush elérte a daru talapzatát, és fölfelé indult a létrán. Abbas lélegzetvisszafojtva nézte — ha az ellenség közül bárki történetesen idepillant, amíg Porush a létrán van... aztán a fiú fölért a fülkéhez.

Abbas mögött, a hajó orrában, néhány lépcső vezetett le egy ajtóhoz. A hely túl szűk volt ahhoz, hogy orrkabinnak lehessen nevezni, és szinte biztosan nem volt alkalmas rá, hogy bárki itt lakjon —, egyszerűen egy elülső raktár lehetett. Abbas leguggolt a lépcső lábánál levő kis üregben, és óvatosan résnyire nyitotta az ajtót. Odabent sötét volt. Abbas becsukta az ajtót, és elégedetten, hogy egyedül van, a lépcső tetejére tette a géppisztolyát.

A tatnál elég sötét volt, és Dickstein csónakjának nagyon közel kellett úsznia a *Coparelli* jobb oldali létrájához. Gibli, a csoport vezetője, alig bírta egy helyzetben tartani a csónakot. Dickstein a motorcsónak aljában talált egy csónakcsáklyát, ezzel biztosította a hajótól való távolságot: ha a tenger megpróbálta elsodorni őket, akkor a *Coparelli* felé húzta a csónakot; ha az a veszély fenyegetett, hogy a hajó oldalához csapódnak, ellökte.

Gibli, aki a hadseregből került hozzájuk, ragaszkodott ahhoz az izraeli hagyományhoz, amely szerint a tisztek elölről irányítják az embereiket, nem hátulról, vagyis neki kell előremennie. Mindig hordott valami fejfedőt, hogy elrejtse kopaszságát, most svájcisapka volt rajta. A csónak peremére guggolt, amíg az lesiklott egy hullámon, aztán a hullámvölgybe érve, amikor a csónak és a hajó közelebb került egymáshoz, elugrott. Szerencsésen elérte a létrát és fölfelé indult.

Feinberg a csónak szélén a megfelelő pillanatot várta. — Most háromig számolok, aztán kinyitom az ejtőernyőmet — mondta, és már ugrott is.

Katzen következett, majd Raoul Dovrat. Dickstein eldobta a csónakcsáklyát és követte őket. Hátrahajolt a létrán, fölnézett a zuhogó esőben, és látta, hogy Gibli eléri a hajópárkányt, aztán átlendíti az egyik lábát a korláton.

Dickstein a válla fölött hátrapillantva a távolban egy halványszürke csíkot látott az égbolton; ez már a hajnal első jele volt.

Ekkor hirtelen döbbenetes géppisztolysorozat hallatszott, majd egy kiáltás.

Dickstein fölnézett. Gibli lassan visszahanyatlott a létra tetejéről. A svájcisapkája leröpült, fölkapta a szél és eltűnt a sötétségben. Gibli Dickstein mellett zuhant a tengerbe.

Dickstein felordított: — Menjetek tovább! Tovább!

Feinberg átugrott a korláton. Dickstein tudta, hogy gurulva érkezik a fedélzetre, aztán — igen, már ropogott is a gépfegyvere, ahogy zárótűzzel fedezte a többieket...

És Katzen is fölért; már négy, öt, rengeteg géppisztoly kelepelt, Dickstein meg föliramodott a létrán, közben a fogával kihúzta a szöget egy kézigránátból, átdobta a gránátot a korlát fölött körülbelül harminc méternyire, ahol zűrzavart okozhat anélkül, hogy bárkit megsebesítene a fedélzeten levő emberei közül; és most már Dovrat is átjutott a korláton, Dickstein látta, hogy gurulva landol, talpra ugrik és eltűnik a jobb oldali parancshídház fedezéke mögött. Dickstein felordított: — Jövök, rohadékok! — és úgy vetődött át a korlát fölött, akár egy magasugró. Négykézlábra érkezett, aztán a tűzfüggöny alatt, amellyel fedezték, előregörnyedve rohant a tat felé.

— Hol vannak? — kiáltotta.

Feinberg abbahagyta a lövöldözést. — A konyhában — felelte, és hüvelykujjával a mellettük levő válaszfalra bökött. — Meg a

mentőcsónakokban és középen, az ajtónyílásokban.

— Jól van. — Dickstein fölállt. — Tartjuk ezt az állást, amíg Bader csoportja is fölér. Amikor meghalljátok, hogy tüzet nyitnak, induljatok. Dovrat meg Katzen lője ki a konyha ajtaját és menjen le. Feinberg, te fedezed őket, azután előreindulsz a fedélzetnek ezen az oldalán. Én az első mentőcsónakot veszem célba. Közben tereljétek el valamivel a figyelmüket a bal hátsó létráról és Bader csoportjáról. Tüzeljetek, ha kell.

Hassan és Mahmoud éppen a tengerészt vallatta, amikor a lövöldözés elkezdődött. A térképszobában voltak, a parancsnoki híd mögött. A tengerész csak németül volt hajlandó beszélni, de Hassan tudott németül. A fickó azt állította, hogy a *Coparelli* lerobbant, a legénységnek el kellett hagynia a hajót, csak ő maradt itt, hogy megvárja, míg a szükséges pótalkatrész megérkezik, továbbá semmit nem tud az uránról meg a hajórablásról, sem Dicksteinről. Hassan nem hitt neki, mert — magyarázta Mahmoudnak —, ha Dickstein el tudta intézni, hogy a hajó lerobbanjon, akkor nyilván azt is meg tudta szervezni, hogy az egyik embere a fedélzeten maradjon. A tengerészt egy székhez kötözték, és Mahmoud most egymás után vágta le az ujjait, hogy másik mesét próbáljon kiszedni belőle.

Egy gyors lövéssorozatot hallottak, aztán csönd lett, és a második sorozatot zárótűz követte. Mahmoud visszadugta a kését a tokjába, majd lement a térképszobából a tiszti kabinokhoz vezető lépcsőn.

Hassan megpróbálta felmérni a helyzetet. A fedajinok három helyen csoportosultak — a mentőcsónakokban, a konyhában és a hajóderék közepén levő fő parancshídházban. Arról a helyről, ahol most állt, a fedélzet mindkét oldalát láthatta, és ha a térképszobából előrement a hídra, az előfedélzetet is áttekinthette. Úgy tűnt, az izraeliek zöme a tatnál kapaszkodott föl a hajóra. Azok a fedajinok, akik közvetlenül Hassan alatt tartózkodtak, meg azok is, akik mindkét oldalon a mentőcsónakokban rejtőztek, a tat irányába tüzeltek. A konyhából nem lőttek, tehát azt az izraeliek már bizonyára elfoglalták. Nyilván lementek, de mindkét oldalon hagytak egy-egy embert a fedélzeten, hogy fedezzék az utóvédet.

Tehát Mahmoud csapdája összedőlt. Az izraelieket akkor kellett volna szitává lőni, amikor átugráltak a korláton. Ezzel szemben a tény az volt, hogy sikerült fedezéket találniuk, és most egyenlő esélyekkel folyt a harc.

A fedélzeten patthelyzet alakult ki, mert mindkét fél biztos fedezékből lőtt a másikra. Hassan feltételezte, hogy éppen ez volt az izraeliek szándéka: le kell kötni az ellenfelet a fedélzeten, amíg odalent előrejutnak.

A fedajinok erődjét, a középső parancshídházat alulról akarják megtámadni, ha már előretörtek a fedélköz átjáróm.

Hol lenne a legjobb? Hassan úgy döntött, hogy ott, ahol van. Ahhoz, hogy őt elérjék, az izraelieknek át kell verekedniük magukat a fedélközön, föl kell jutniuk a legénységi szállásra, majd onnan még följebb, a parancsnoki hídra és a térképszobába. Ezt a helyet nagyon nehéz lesz bevenni.

A hídról hatalmas robbanás hallatszott. A hidat és a térképszobát elválasztó nehéz ajtó megreccsent, megbillent a sarokvasakon, és lassan befelé zuhant. Hassan átnézett a nyíláson.

Egy kézigránátot dobtak a hídra. Három fedajin holtteste hevert a válaszfalakon. A híd valamennyi üvegfala ripityára tört. A kézigránát nyilván az előfedélzetről jött, tehát még egy izraeli csoport rejtőzik az orrban. Mintha csak igazolni akarnák Hassan feltevését, leadtak egy sorozatot az elülső daruról.

Hassan fölkapott egy géppisztolyt a padlóról, az ablakkeretre támasztotta és visszalőtt.

Levi Abbas nézte, ahogy Porush kézigránátja repül a levegőben, majd a parancsnoki hídra zuhan, és a robbanás ripityára zúzza az ablakok maradékát is. Azon a részen a fegyverek néhány másodpercre elhallgattak, aztán rákezdte egy újabb géppisztoly. Abbas először nem is tudta, kire lőnek, mert egyetlen golyó sem csapódott be a közelében. Jobbra-balra pillantott. Sapir és Sharrett a hídra tüzelt, de úgy tűnt, nem őket vették célba. Abbas fölnézett a darura. Porush — Porush volt a célpont! A daru vezérlőfülkéjéből eldördült egy sorozat, ahogy Porush visszalőtt.

A hídról pontatlanul, amatőr módon, összevissza lődöztek — a fickó csak vaktában szórta a golyókat. De kitűnő helyen volt, fönn a magasban, a híd falainak védelmében. Előbb-utóbb eltalál valakit. Abbas fogott egy gránátot és fölhajította, de rövidre sikerült a dobás. Csak Porush volt elég közel ahhoz, hogy kézigránátot dobjon a hídra, de már elfogytak a gránátjai — és csak a negyedik talált célba.

Abbas újra tüzelt, aztán fölnézett a daru vezérlőfülkéjére. Látta, hogy Porush háttal esik ki a fülkéből, a levegőben megfordul és holt súlyként zuhan a fedélzetre.

Hogyan mondom el a húgomnak? — gondolta Abbas.

A hídon levő fegyveres abbahagyta a lövöldözést, aztán leadott egy sorozatot Sharrett irányába. Abbasszal és Sapirral ellentétben Sharrettnek alig jutott fedezék: egy csörlő meg a hajóperem közé szorult be. Abbas és Sapir most egyesült erővel tüzelt a hídra. A láthatatlan lövész egyre jobban belejött: a golyók szépen fölhasították a fedélzetet Sharrett csörlője mellett; aztán Sharrett felordított, oldalra ugrott és úgy rángatózott, mint akit áramütés ért, közben tompa puffanásokkal egyre több golyó fúródott a testébe, míg végül mozdulatlanul terült el és elhallgatott.

Rossz volt a helyzet. Abbas csoportjának kellett volna kézben tartania az előfedélzetet, de pillanatnyilag a hídon levő férfi dirigált. Abbasnak ki kellett füstölnie.

Újabb kézigránátot hajított felé, de ez a dobás is rövidre sikerült, a gránát a híd előtt robbant fel; a fény talán egy-két másodpercre elvakítja a lövészt. Abbas a robbanás pillanatában talpra ugrott és a daru felé rohant, míg Sapir fedezte; a lövések csattogása a fülében csengett. Elérte a daru talapzatát, és mielőtt a hídon álló lövész észrevette, tüzelni kezdett. Csak úgy kopogtak körülötte a golyók a daru gerendáin. Úgy érezte, egy örökkévalóság telik el, míg megmászik egy-egy létrafokot. Agyának valamelyik őrült része számolni kezdte a fokokat: hét-nyolc-kilenc-tíz...

Egy visszapattanó golyó találta el: a csípőcsontja alatt hatolt be a combjába. Nem ölte meg, de a becsapódás mintha csípőtől lefelé megbénította volna az izmait. Lecsúszott a létráról. Egy pillanatra zavarodott pánik kerítette hatalmába, amikor rájött, hogy a lábai felmondták a szolgálatot. Kezével ösztönösen a létra után kapott, de nem érte el, és lezuhant. Esés közben kissé elfordult, szerencsétlenül ért földet, kitörte a nyakát és meghalt.

Az elülső raktár ajtaja kissé kinyílt és egy rémült orosz arc bukkant elő, de senki nem vette észre; gyorsan vissza is húzódott, és az ajtó ismét becsukódott.

Amikor Katzen meg Dovrat megrohamozta a konyhát, Dickstein kihasználta a Feinberg biztosította záró tüzet és előreindult. Meggörnyedve száguldott el a hely mellett, ahol fölkapaszkodtak a fedélzetre, elhúzott a konyhaajtó előtt, és bevetődött az első mentőcsónak mögé, amelyet már eltalált egy kézigránát. Innen, a még halvány, de egyre erősödő fényben homályosan látta a hajó derekán lévő parancshídház körvonalait: úgy nézett

ki, mint három előrefelé emelkedő lépcsőfok. A főfedélzet szintjén volt a tiszti étkező, a tiszti társalgó, a betegszoba és a raktárnak használt utaskabin. Egy szinttel följebb helyezkedtek el a tiszti kabinok és a kapitány lakosztálya, a legfelső szinten pedig a parancsnoki híd a belőle nyíló térképszobával és rádiósfülkével.

Az ellenség zöme most nyilván a fedélzet szintjén rejtőzik az étkezőben és a társalgóban. Dickstein tudta, ha fölmászik a kémény oldalában levő létrán a második fedélzeten körbefutó járdára, akkor kikerülheti őket, de a parancsnoki hídhoz az egyetlen út a második fedélzeten keresztül vezet. A kabinokban levő katonákkal tehát egyedül kell elbánnia.

Hátranézett. Feinberg visszahúzódott a konyha mögé, talán azért, hogy újratöltse a fegyverét. Dickstein megvárta, míg Feinberg ismét tüzelni kezdett, aztán fölállt. Csípőből vadul lövöldözve kitört a csónak mögül, és átrohant a hátsó fedélzeten a létrához. Pillanatnyi megtorpanás nélkül fölugrott a negyedik fokra és fölszáguldott, abban a biztos tudatban, hogy néhány másodpercig könnyű célpont lesz; hallotta, hogy egy csomó golyó kopog mellette a kéményen, míg végül elérte a felső fedélzet szintjét, átvetődött a járdán, aztán zihálva, remegve terült el a tiszti szállás ajtaja előtt.

— Ó, hogy a nyavalya törje ki! — morogta.

Újra megtöltötte a fegyverét. Hátát az ajtónak vetve lassan fölfelé csúszott, míg végül teljesen kiegyenesedett, és elérte a szemmagasságban levő kabinablakot. Megkockáztatott egy pillantást. Egy folyosót látott, mindkét oldalon három ajtóval, a folyosó túlsó végében pedig létra vezetett le a kantinba, és föl a térképszobába. Tudta, hogy a parancsnoki hídra vagy a főfedélzetről fölfelé vezető külső létrákon lehet bejutni, vagy a térképszobából. Az arabok azonban még mindig kézben tartották azt a fedélzetrészt, és célba vehették a külső létrákat, így aztán az egyetlen út a hídra ezen a folyosón át vezetett.

Kinyitotta az ajtót és belépett. Az első kabinajtóhoz osont, kivágta és behajított egy kézigránátot. Látta, hogy az ellenség egyik embere megfordul. Rácsukta az ajtót. A gránát felrobbant a szűk térben. A következő ajtóhoz rohant ugyanezen az oldalon, és ide is bedobott egy kézigránátot, amely üres kabinban robbant.

Még egy ajtó volt ezen az oldalon, de Dicksteinnek elfogyott a gránátja.

Az ajtóhoz ugrott, kitárta, és lövöldözve belépett. Egy férfi volt odabent. Eddig kifelé tüzelt a kabinablakon, de most éppen kiemelte a fegyverét az

ablakból, és meg akart fordulni, Dickstein sorozata félbevágta a testét.

Dickstein a nyitott ajtó felé fordult és várt. A szemközti kabin ajtaja kivágódott. Dickstein lelőtte a férfit, aki kinyitotta.

Vaktában lövöldözve kilépett a folyosóra. Még két kabin volt hátra. A közelebb levő ajtaja kinyílt, Dickstein beleeresztett néhány golyót, erre kizuhant egy holttest.

Már csak egy kabin maradt. Dickstein várt. Az ajtó résnyire nyílt, majd ismét becsukódott. Dickstein végigrohant a folyosón, föltépte az ajtót, és megeresztett egy sorozatot. Nem viszonozták a tüzet. Belépett. Egy visszapattanó lövedék eltalálta a kabin lakóját, aki vérezve hevert az ágyán.

Dicksteint őrült diadalmámor kerítette hatalmába: egymaga foglalta el az egész fedélzetet.

És most a híd következett. Előrerohant a folyosón. A túlsó végében levő kabinlépcső fölfelé a térképszobába vezetett, lefelé meg a tiszti étkezőbe. Dickstein lába már a lépcsőfokon volt, de fölnézett és leugrott, majd oldalt vetődött, mert egy géppisztoly csöve meredt rá és tüzelni kezdett.

A kézigránátjai elfogytak. Tudta, hogy a térképszobában levő férfit gépfegyverrel nem lehet lelőni, mert behúzódhat a kabinlépcső széle mögé, és vaktában lövöldözhet lefelé. Dicksteinnek viszont föl kellett jutnia a kabinlépcsőre. mert fölfelé akart menni.

Bement az egyik elöl levő kabinba, hogy áttekintse a fedélzetet, és megpróbálja fölmérni a helyzetet. Meghűlt benne a vér, amikor meglátta, mi történt az előfedélzeten: Abbas csoportjának négy emberéből már csak egyetlenegy tüzelt, és Dickstein három holttest körvonalait fedezte fel. Úgy tűnt, a hídról két-három gépfegyver lő a megmaradt egy szál izraelire, és ő is benn rekedt egy köteg horgonylánc mögött.

Dickstein oldalra pillantott. Feinberg még mindig hátul volt, nem sikerült előretörnie. És még mindig híre-hamva sem volt azoknak, akik lementek.

A fedajinok jól elsáncolták magukat a lenti kantinban. Előnyös helyzetükből sakkban tudták tartani a fedélzeten harcoló embereket, sőt odalent, a fedélközön lévőket is; tehát a kantint csak úgy lehet bevenni, hogy minden oldalról — és föntről is — egyszerre támadnak. De ehhez előbb a parancsnoki hidat kell elfoglalni, és a híd bevehetetlen.

Dickstein visszarohant a folyosón, és kiszáguldott a hátsó ajtón. Még mindig ömlött az eső, de az égbolton halvány, hideg fény derengett. Homályosan látta Feinberget az egyik oldalon, Dovratot meg a másikon. Addig kiáltozta a nevüket, míg észre nem vették, aztán a konyhára mutatott.

A járdáról a hátsó fedélzetre ugrott, keresztülrohant rajta, és beesett a konyhába.

A két izraeli megértette, mit akar. Egy másodperc múlva követték. — El kell foglalnunk a kantint — közölte Dickstein.

— Gőzöm sincs, hogyan kellene csinálni — felelte Feinberg.

— Fogd be a szádat, elmondom. Minden oldalról egyszerre rohanjuk le őket: jobbról, balról, föntről, lentről. Először a hidat kell bevennünk. Ezt majd én elintézem. Amikor odaérek, megszólaltatom a ködkürtöt. Ez lesz a jel. Azt akarom, hogy mindketten menjetek le, és mondjátok meg a többieknek is.

— Hogyan jutsz föl a hídra? — kérdezte Feinberg.

— A tetőről — válaszolta Dicksteint.

A parancsnoki hídon Mahmoud csatlakozott Yasif Hassanhoz és a másik két fedajinhoz, akik elfoglalták a lőállást, amíg vezéreik a padlón ülve tanácskoztak.

— Nem győzhetnek — mondta Mahmoud. — Innen a fedélzet túlnyomó részét kézben, tartjuk, Alulról nem támadhatják meg a kantint, mert a kabinlejárót föntről nagyon könnyű sakkban tartani. Oldalról vagy elölről sem támadhatnak, mert innen rájuk lőhetünk. Föntről sem támadhatnak, mert a miénk az ide vezető kabinlejáró is. Egyszerűen addig lövünk, amíg meg nem adják magukat.

— Néhány perccel ezelőtt az egyik megpróbálta elfoglalni ezt a feljárót. Én akadályoztam meg — közölte Hassan.

— Egyedül voltál idefönt?

— Igen.

Mahmoud Hassan vállára tette a kezét. — Most már a fedajinokhoz tartozol — mondta.

Hassan kimondta azt, amire mindketten gondoltak. — És mi lesz ezután?

Mahmoud bólintott. — Egyenrangú társak leszünk.

Hassan megismételte: — Egyenrangú társak leszünk.

— És most, azt hiszem, újra megpróbálkoznak azzal a feljáróval, hiszen az az egyetlen reményük — közölte Mahmoud.

— Majd én tűz alá veszem a térképszobából — felelte Hassan.

Mindketten fölálltak; ekkor az előfedélzetről egy eltévedt golyó repült be a betört ablakon át, átlőtte Mahmoud fejét, és azonnal végzett vele.

Ettől kezdve Hassan volt a fedajinok vezére.

Dickstein kitárt karral és szétterpesztett lábakkal hasalt, hogy le ne zuhanjon; így araszolt előre a domború, esőtől síkos tetőn, amelyen semmiféle kapaszkodó nem akadt. Ahogy a *Coparelli* fölemelkedett és dülöngélt a hullámokon, a tető is előre, hátra, jobbra, balra billent. Dickstein nem tehetett mást, a fémhez préselte magát, és igyekezett, hogy minél lassabban csússzon lefelé.

Elöl, a tető szélén egy navigátorlámpa volt. Ha ezt eléri, biztonságban lesz, mert belekapaszkodhat. Csigalassúsággal közeledett felé. Már csak egy lábnyira volt tőle, amikor a hajó balra dőlt, ő meg arrébb csúszott, méghozzá jó messzire, egészen a tető széléig. Az egyik karja és lába egy pillanatig a levegőben lógott a fedélzet fölött, amely kilenc méter mélységben húzódott alatta. A hajó még dőlt egy keveset, ekkor Dickstein másik lába is lecsúszott. Megpróbálta jobb keze körmeit belevájni a festett fémtetőbe.

Egy szörnyű pillanat telt el.

A *Coparelli* visszabillent.

Dickstein hagyta, hogy a hajó mozgása magával sodorja, és egyre gyorsabban csúszott a navigátorlámpa felé.

De a hajó most fölfelé bukdácsolt, a tető hátrafelé dőlt, ő meg széles ívben, egy méterrel csúszott el a lámpa mellett. Újra a fémhez préselte kezét-lábát, így próbált lassítani; ismét a tető legszélénél kötött ki, és a levegőben lógott a fedélzet fölött; de most a jobb karja csüngött le a tető széléről, a géppisztolya meg lecsúszott a válláról, és az egyik mentőcsónakba zuhant.

A hajó hátrabillent, majd előrebukott, és Dickstein érezte, hogy egyre növekvő sebességgel csúszik a navigátorlámpa felé. Ezúttal elérte és két kézzel megragadta. A lámpa körülbelül fél méterre lehetett a tető elülső szélétől. Közvetlenül a perem alatt volt a parancsnoki híd előrenéző ablaka, amelynek az üvege már rég pozdorjává tört, és két géppisztoly kandikált ki rajta.

Dickstein a lámpába kapaszkodott, de nem tudott megállni, tovább kúszott. Nagy lendülettel siklott a tető pereme felé. Látta, hogy a tető elején, a két oldalával ellentétben, keskeny acélcsatorna van, hogy ne csurogjon rá az eső a lenti ablakra. Amikor a teste átlendült a tető szélén, elengedte a navigátorlámpát, a hajó dőlésével együtt ő is előrecsúszott, ujjai hegyével megragadta a fémcsatornát, a lábát meg lelógatta és

előrelendítette. Lábbal előre repült át a betört ablakon, és a parancsnoki híd közepén kötött ki. Megroggyantotta a térdét, hogy földetéréskor csökkentse az ütközés erejét, aztán kiegyenesedett. A gépfegyvere odaveszett, arra pedig nem volt ideje, hogy pisztolyt vagy kést rántson. A híd mindkét oldalán egy-egy arab állt, és kezében géppisztollyal lefelé tüzelt a fedélzetre. Ahogy Dickstein fölegyenesedett, a két férfi döbbent képpel fordult felé.

Dickstein hajszálnyival közelebb volt a bal oldali fickóhoz. Felé rúgott, de inkább a szerencsének, nem pedig a távolság pontos felmérésének köszönhette, hogy rúgása telibe találta a fickó könyökének hegyét, és egy pillanatra megbénította fegyvert tartó karját. Ekkor Dickstein a másik arabhoz ugrott, akinek a géppisztolya pillanatnyi késéssel fordult felé: Dickstein előrelépett és megtörte a lendületet. A legszörnyűbb két részből álló ütésre emelte a kezét, amit csak ismert: tenyere élével állcsúcson vágta az arabot, ezzel hátralökte a fickó fejét a második csapáshoz, majd karate-ütéshez megmerevített ujjakkal keményen lesújtott a védtelen, lágy torokra.

Mielőtt a férfi elesett volna, Dickstein a zubbonyánál fogva megragadta és megforgatta önmaga meg a másik arab között. Amaz éppen fölemelte a fegyverét. Dickstein fölkapta a halottat, és ahogy a gépfegyver ropogni kezdett, a híd túlsó végébe hajította. A holttest fölfogta a golyókat és nekilódult a másik arabnak, aki elvesztette az egyensúlyát, háttal kirepült a nyitott ablakon, és lezuhant a fedélzetre, a híd alá.

A térképszobában még egy férfi volt, aki a lefelé vezető kabinlépcsőnél őrködött. A három másodperc alatt, mióta Dickstein a hídon tartózkodott, a férfi fölállt és megfordult. Dickstein most ismerte föl Yasif Hassant.

Dickstein gyorsan leguggolt, kinyújtotta az egyik lábát, és belerúgott a betört ajtóba, amely kettőjük között hevert a padlón. Az ajtó végigcsúszott a szobán és nekiütődött Hassan lábának. Az ütés csak ahhoz volt elég, hogy Hassan megbillenjen, de ahogy kitárt karral próbálta visszanyerni az egyensúlyát, Dickstein azonnal ugrott.

Eddig a pillanatig olyan volt, mint egy gép: utólag reagált mindarra, amivel szembetalálkozott, hagyta, hogy tudatos megfontolás nélkül, az idegrendszere tervezze meg minden mozdulatát, csak a kiképzése és az ösztönei irányítására bízta magát. De most már többről volt szó. Most, hogy szembekerült azzal, aki ellensége volt mindannak, amit valaha szeretett, vak gyűlölet és tébolyult harag kerítette hatalmába.

Ez növelte a gyorsaságát és az erejét.

Csuklónál és vállnál ragadta meg Hassan fegyvert tartó karját, lenyomta, megrántotta és a saját térdén eltörte. Hassan felordított, használhatatlanná vált kezéből kiesett a fegyver. Dickstein kissé elfordult, hátrahúzta a könyökét, és ütése pontosan fültövön találta Hassant, aki estében megpördült. Dickstein hátulról megragadta a haját, hátrafelé húzta a fejét, és ahogy Hassan leroskadva oldalra dőlt, Dickstein magasra emelte a lábát, aztán rúgott. A sarka abban a pillanatban érte Hassan tarkóját, amikor hátrarántotta az arab fejét. Egy reccsenés hallatszott, Hassan izmai elernyedtek, a feje támasz nélkül félrebillent és a vállára hanyatlott

Dickstein elengedte. A holttest összecsuklott.

Dickstein diadalittasan bámulta az ártalmatlan tetemet.

Aztán meglátta Kochot.

A gépészt egy székhez kötözték, halálsápadtan dőlt hátra, de eszméleténél volt. Ruhája vérben ázott. Dickstein előrántotta a kését és elvágta Koch köteleit. Ekkor pillantotta meg a férfi kezeit.

— Jézusom — suttogta.

— Megmaradok — mormolta Koch, de nem állt föl a székről.

Dickstein fölkapta Hassan géppisztolyát, és megnézte a tölténytárat. Csaknem tele volt. Kiment a parancsnoki hídra, és megkereste a ködkürtöt.

— Koch — mondta —, fel tudsz állni arról a székről?

Koch fölállt, de bizonytalanul dülöngélt. Dickstein odalépett hozzá, és kitámogatta a hídra. — Látod ezt a gombot? Azt akarom, hogy lassan számolj tízig, aztán dőlj neki.

Koch megrázta a fejét, hogy kitisztuljon. — Azt hiszem, menni fog.

— Akkor kezdd el. Rajta!

— Egy — mondta Koch. — Kettő.

Dickstein lerohant a kabinlejárón, és a második fedélzeten bukkant föl, azon, amelyet egymaga tisztított meg. Még mindig teljesen néptelen volt. Továbbfutott lefelé, és közvetlenül a kantinba vezető létra előtt állt meg. Úgy vélte, valamennyi életben maradt fedajinnak itt kell lennie, és ezek a falakhoz lapulva kabinablakokon és ajtónyílásokon lövöldöznek kifelé; egy-kettő talán a kabinlejáratot is szemmel tartja. Nem volt olyan módszer, amellyel biztonságosan el lehetett volna foglalni egy ilyen erős védelmi állást.

Rajta. Koch!

Dickstein csak egy-két másodpercig akart a kabinlejáróban rejtőzni. Valamelyik arab minden pillanatban följöhet körülnézni. Ha Koch

összeesett, akkor neki kell újra vissza kell mennie a hídra…

Fülbúgott a ködkürt.

Dickstein leugrott. Még főidet sem ért, máris tüzelt. Két férfi állt a lépcső lába mellett. Először őket lőtte agyon. Kint fölerősödött a lövöldözés. Dickstein gyors félfordulattal féltérdre ereszkedett, hogy kisebb célpont legyen, és beleeresztett egy sorozatot a fal mellett álló fedajinokba. Hirtelen eldördült még egy géppisztoly, ahogy Ish fölfelé igyekezett, aztán Feinberg jelent meg lövöldözve az egyik ajtónál, és a sebesült Dovrat támolygott be a másikon. És ekkor, mintha jelt kaptak volna, mindannyian abbahagyták a tüzelést. A csend úgy hatott, akár a mennydörgés.

Az összes fedajin halott volt.

Dickstein, még mindig térden állva, kimerülten lehajtotta a fejét. Egy másodperc múlva fölegyenesedett, és az embereire nézett. — Hol vannak a többiek? — kérdezte.

Feinberg különös pillantást vetett rá. — Az előfedélzeten még van valaki. Azt hiszem, Sapir.

— És a többi?

— Hát ez az — mondta Feinberg, — A többiek mind egy szálig meghaltak.

Dickstein nekidőlt a válaszfalnak. — Nagy árat fizettünk — suttogta.

A ripityára tört kabinablakon kinézve látta, hogy nappal van.

TIZENHÉT

Egy évvel ezelőtt a BOAC sugárhajtású repülőgépe, amelyen Suza Ashford éppen a vacsorát szolgálta fel, minden nyilvánvaló ok nélkül zuhanni kezdett az Atlanti-óceán fölött. A pilóta kiadta a parancsot, hogy az utasok kapcsolják be a biztonsági övüket, Suza föl-le sétált az ülések közti folyosón. — Csak egy kis légörvény — mondogatta, és mindenkinek segített bekapcsolni a biztonsági övet, miközben egész idő alatt az járt az eszében: Meg fogunk halni; mindannyian meg fogunk halni.

Most is ugyanezt érezte.

Tyirintől rövid üzenet érkezett: *Izraeliek támadnak...*, aztán megszakadt az adás. Ebben a pillanatban lőnek Nathanielre. Lehet, hogy megsebesült, lehet, hogy elfogták, lehet, hogy meghalt; és miközben Suzát gyötörte az ideges feszültség, a Széles BOAC Mosollyal el kellett bűvölnie a rádióst. — Ez aztán a berendezés! — mondta neki.

A *Karla* rádiósa nagydarab ősz hajú odesszai férfi volt. Alekszandrnak hívták, és elég jól beszélt angolul. Büszkén kivágta: — Százezer dollárba került. Ért a rádióhoz?

— Egy kicsit... Stewardess voltam. — Előzetes megfontolás nélkül fogalmazott úgy, hogy „voltam”, és most azon tűnődött, vajon valóban véget ért-e az az élet. — Láttam, ahogy a pilóták rádióztak. Az alapokat ismerem.

— Ez tulajdonképpen négy rádió — magyarázta Alekszandr. — Az egyik a *Stromberg* irányjeladóját veszi. A másik Tyirin adását fogja a *Coparelli*ről. A harmadik a *Coparelli* szabályos hullámhosszát figyeli. Ez pedig vándorol. Nézze.

Egy tárcsára bökött, amelynek lassan forgott a mutatója. — Ez adóállomásokat keres, és ha talál egyet, megáll.

— Hihetetlen. Maga találta föl?

— Én sajnos csak rádiókezelő vagyok, nem feltaláló.

— És bármelyik készüléken tud közvetíteni, egyszerűen azzal, hogy ADÁS-ra kapcsol?

— Igen. Morzejelekkel vagy szavakkal. De ebben az akcióban senki nem szavakkal üzen, mindenki morzejeleket használ.

— Sokáig tartott, míg kiképezték rádiósnak?

— Nem túl sokáig. A morzejeleket könnyű megtanulni. De ahhoz, hogy egy hajón lehessen rádiós az ember, tudnia kell, hogyan javítsa meg a berendezést, ha elromlik. — Halkabban folytatta. — És ahhoz, hogy KGB-rádiós lehessen, kémiskolát kell végeznie. — Nevetett, és Suza is felkacagott, közben azt gondolta: Gyerünk, Tyirin! — és teljesült a kívánsága.

Elkezdődött az adás, Alekszandr írni kezdett, egyúttal odaszólt Suzának: — Tyirin jelentkezett. Legyen szíves, hívja ide Rosztovot.

Suza vonakodva hagyta el a parancsnoki hidat: tudni akarta, mi áll az üzenetben. A kantinhoz sietett, mert arra számított, hogy Rosztov ott issza

erős feketekávéját, de a helyiség üres volt. Lejjebb ment egy fedélzettel, és Rosztov kabinja felé igyekezett. Bekopogott.

Rosztov oroszul válaszolt valamit, ami akár azt is jelenthette, hogy „Szabad”.

Suza benyitott. Rosztov alsónadrágban állt egy lavór előtt és mosakodott.

— Tyirin jelentkezett — mondta Suza, aztán sarkon fordult és kifelé indult,

— Suza.

A lány visszafordult. — Mit szólna, ha magára nyitnám az ajtót, amikor félmeztelen?

— Azt, hogy kopjon le — felelte a lány.

— Várjon meg odakint.

Suza kívülről becsukta az ajtót. Na, ezt jól elintéztem, gondolta.

Amikor Rosztov kilépett, a lány megszólalt: — Bocsásson meg.

A férfi merev mosollyal válaszolt. — Nem lett volna szabad úgy nekivetkőznöm, mint egy civilnek. Menjünk.

Suza követte Rosztovot a rádiósfülkébe, amely közvetlenül a parancsnoki híd alatt volt, abban a helyiségben, ahol a kapitány kabinjának kellett volna lennie. A rengeteg különleges berendezés miatt, magyarázta Alekszandr, a rádiókezelőt nem lehetett közvetlenül a híd szomszédságában elhelyezni, ahogy egyébként szokás. Suza magától is rájött, hogy ennek az elrendezésnek megvan az a további előnye is, hogy a rádiót el lehet különíteni a legénységtől, ha a hajó vegyesen szállít egyszerű matrózokat és KGB-ügynököket.

Alekszandr a morzejelekből már átírta Tyirin üzenetét. Átnyújtotta Rosztovnak, aki angolul olvasta föl. — „Izraeliek foglalták el a *Coparelli*t. A *Stromberg* mellette áll. Dickstein él.”

Suza teljesen elgyöngült a megkönnyebbüléstől. Muszáj volt leülnie. Lerogyott egy székre.

Senki nem vette észre. Rosztov már a választ fogalmazta Tyirinnek: „Holnap reggel hatkor támadunk.”

Suzából rögtön elillant a megkönnyebbülés hulláma, és arra gondolt: Jaj, istenem, most mit csináljak?

Nat Dickstein szótlanul állt kölcsönkért matrózsapkájában, míg a *Stromberg* kapitánya hangosan mondta a halotti mise szavait a szél, az eső

és a tenger zúgásában. A vitorlavászonba göngyölt holttesteket egyenként billentették át a korláton a fekete vízbe: Abbas, Sharrett, Porush, Gibli, Bader, Remez és Jabotinsky. Az urán a legdrágább fém a világon.

Korábban egy másik temetés is volt. Négy fedajin maradt életben — három sebesült, és még egy, akinek inába szállt a bátorsága és elrejtőzött. Miután lefegyverezték őket, Dickstein megengedte nekik, hogy eltemessék a halottaikat. Az övék nagyobb temetés volt — huszonöt holttestet bocsátottak a tengerbe. Gyorsan végezték el a szertartást a túlélő izraeliek szeme — és fegyverei — előtt; az izraeliek ugyanis megértették, hogy ezt a tisztességet meg kell adniuk az ellenségnek, de nem föltétlenül kell jó képet vágniuk hozzá.

Eközben a *Stromberg* kapitánya fölhozta a fedélzetre a hajó valamennyi dokumentumát. A szerelők és asztalosok csoportja, amely velük jött, hogy ha szükséges, a *Stromberg*hez hasonlóvá alakítsa át a *Coparelli*t, munkához látott, és elkezdte rendbe hozni a harc okozta károkat. Dickstein kiadta a parancsot, hogy csak arra figyeljenek, ami a fedélzetről látható: a többi várhat, amíg kikötnek. Hozzáfogtak, hogy betömjék a lyukakat, megjavítsák a bútorokat és kicseréljék az ablaktáblákat meg a fém alkatrészeket a halálra ítélt *Stromberg*ről leszerelt pótalkatrészekre. Egy festő lemászott a létrán, hogy leszedje a hajótestről a *Coparelli* nevet és a festősablonnal készült S-T-R-O-M-B-E-R-G betűket fesse a helyébe. Amikor ezzel elkészült, nekiállt, hogy átfesse a fedélzeten helyreállított válaszfalakat és farészeket. A *Coparelli* teljesen szétlőtt mentőcsónakjait egytől egyig földarabolták és a tengerbe dobták, aztán átcipelték helyettük a *Stromberg* csónakjait. Az új olajszivattyút, amelyet Koch utasítására a *Stromberg* hozott, beszerelték a *Coparelli* motorjába.

A temetés idejére abbahagyták a munkát. Most, amint a kapitány kimondta az utolsó szavakat, újra nekigyürkőztek. Mire a délután a végéhez közeledett, a motor hatalmas robajjal életre kelt. Dickstein a parancsnoki hídon állt a kapitánnyal, amíg fölszedték a horgonyt. A *Stromberg* legénysége gyorsan kiismerte magát az új hajón, amely ugyanolyan volt, mint á régi. A kapitány kijelölte az útirányt és kiadta a parancsot: teljes sebességgel előre.

Most már nincs sok hátra, gondolta Dickstein. A *Coparelli* eltűnt: a hajó, amelyen most utazik, szemmel láthatóan és minden tekintetben a *Stromberg*, és a *Stromberg* törvényes tulajdonosa a Savile Hajózási Társaság. Izrael megkapja az uránt, és senki nem tudja, hogyan szerezte

meg. Most már az akciósorozat valamennyi résztvevőjét félreállították az útból — kivéve Pedlert, aki még most is az uránérc jogos tulajdonosa. Ő az egyetlen ember, aki meghiúsíthatja az egész tervet, ha túl sokat kíváncsiskodik, vagy ellenségesen viselkedik. Papagopolous valószínűleg éppen most veszi kezelésbe. Dickstein magában sok szerencsét kívánt neki.

— Eléggé eltávolodtunk tőle — mondta a kapitány.

A robbantási szakértő a térképszobában meghúzta a távirányítású detonátor fogantyúját. Mindenki az üres *Stromberg*et nézte, amely most már több mint egymérföldnyire volt tőlük.

Mennydörgéshez hasonló tompa moraj hallatszott, aztán a *Stromberg* mintha középen behorpadt volna. Tüzet fogtak az üzemanyagtartályai, és a viharos égbolt kigyulladt egy égig érő lángoszloptól. Dicksteinben e hatalmas pusztítás látványa büszkeséget ébresztett, ugyanakkor enyhe nyugtalanságot keltett. A *Stromberg* előbb lassan, majd egyre gyorsabban süllyedni kezdett. A tat már elmerült; néhány másodperc múlva az orr is követte; a kéménye még egy pillanatig úgy meredt ki a vízből, mint egy fuldokló ember fölemelt karja, végül a hajó eltűnt a mélyben.

Dickstein halványan elmosolyodott, aztán elfordult.

Zajt hallott. A kapitány is fölfigyelt. Lenéztek a parancsnoki híd széléről, és mindent megértettek.

Odalent a fedélzeten éljeneztek az emberek.

Franz Albrecht Pedler az irodájában ült Wiesbaden külvárosában, és galambősz fejét vakargatta. A genovai Angeluzzi e Bianco távirata, amelyet több nyelven beszélő titkárnője fordított le olaszból, világos volt és mégis teljesen érthetetlen, így szólt:

KÉRJÜK, MIELŐBB TÁJÉKOZTASSON AZ URÁNÉRC SZÁLLÍTÁSÁNAK ELŐRELÁTHATÓ ÜJ IDŐPONTJÁRÓL.

Amennyire Pedler tudta, semmi baj nem volt a szállítás eredeti időpontjával, amely egy-két nap múlva lett volna esedékes. Nyilvánvaló, hogy az Angeluzzi e Bianco tud valamit, amit ő nem. Már táviratozott a hajózási társaságnak:

KÉSIK AZ URÁNÉRC?

Kissé haragudott rájuk. Ha késik az urán, őt ugyanúgy feltétlenül értesíteniük kellett volna, ahogy a szállítmányt fogadó céget. De az is lehet, hogy az olaszok táviratai keresztezték egymást. Pedlerben még a háború

alatt alakult ki az a vélemény róluk, hogy nem bízhat bennük az ember, mert soha nem azt teszik, amit mondanak nekik. Azt hitte, manapság már nem ilyenek, de úgy látszik, semmit nem változtak.

Az ablaknál állva nézte, ahogy leszáll az este a gyár épületeinek kis csoportjára. Már szinte bánta, hogy megvette az uránt. Az izraeli hadsereggel kötött aláírt, lepecsételt és elküldött szerződés egész életére nyereségessé teszi a vállalatát, és soha többé nem kell spekulálnia.

A titkárnője bejött a hajózási társaság lefordított válaszával:

A COPARELLIT ELADTUK A ZÜRICHI SAVILE HAJÓZÁSI TÁRSASÁGNAK. MOST ŐK FELELNEK A RAKOMÁNYÉRT. BIZTOSÍTHATJUK, HOGY A VEVŐ TELJESEN MEGBÍZHATÓ.

Ezt követte a Savile Hajózási Társaság telefonszáma és még néhány szó:

HÍVJA FÖL PAPAGOPOLOUST.

Pedler visszaadta a táviratot a titkárnőjének. — Legyen szíves, hívja föl ezt a zürichi számot, és kapcsoltassa ezt a Papagopoloust.

A titkárnő néhány perc múlva ismét bejött. — Papagopolous vissza fogja hívni önt.

Pedler az órájára nézett. — Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha megvárom, míg telefonál. Most, hogy belekezdtem, talán nem árt, ha a végére járok ennek az ügynek.

Papagopolous tíz perc múlva jelentkezett. Pedler így szólt: — Úgy értesültem, hogy jelenleg ön a felelős a *Coparelli*n szállított rakományomért. Az olaszok táviratoztak és arra kértek, hogy közöljem a szállítás új időpontját. Talán késik az urán?

— Igen, késik — felelte Papagopolous. — önt is tájékoztatnunk kellett volna. Nagyon sajnálom. — A férfi kitűnően beszélt németül, de mégis nyilvánvaló volt, hogy nem ez az anyanyelve. Az is világos volt, hogy egyáltalán nem sajnálja olyan nagyon a történteket. Tovább beszélt: — A *Coparelli* olajszivattyúja elromlott, és a hajó most a nyílt tengeren vesztegel. Lépéseket teszünk, hogy a lehető leggyorsabban elszállítsuk a rakományát.

— Tehát mit mondjak az Angeluzzi e Biancó-nak?

— Én már értesítettem őket, hogy amint megtudom, azonnal közlöm velük az új időpontot — felelte Papagopolous. — Bízza rám, kérem. Mindkettőjüket tájékoztatni fogom.

Furcsa, gondolta Pedler, ahogy letette a kagylót. Az ablakon kinézve látta, hogy már minden munkás hazament. A személyzeti parkolóban is

csak az ő Mercedesé meg a titkárnője Volkswagenje állt. Az ördögbe is, legfőbb ideje hazamenni. Belebújt a kabátjába. Az urán biztosítva van. Ha eltűnik, ő visszakapja a pénzét. Leoltotta a villanyt az irodában, fölsegítette a titkárnője kabátját, aztán beült a kocsijába és hazahajtott a feleségéhez.

Suza Ashford egész éjjel nem hunyta le a szemét.

Nat Dickstein élete ismét veszélyben van, és már megint ő az egyetlen, aki figyelmeztetheti. És ezúttal nem verheti át a többieket azért, hogy segítsenek neki.

Egyedül kell megtennie.

Egyszerű a dolog. Föl kell mennie a *Karla* rádiósfülkéjébe, meg kell szabadulnia Alekszandrtól, és rádión föl kell hívnia a *Coparelli*t.

Nem fog sikerülni, gondolta. A hajón hemzsegnek a KGB emberei. Alekszandr jól megtermett férfi. Aludni akarok. Örökre. Lehetetlen. Nem tudom megcsinálni.

Jaj, Nathaniel.

Hajnali négykor farmert, pulóvert, csizmát és vízhatlan tengerészköpenyt vett fel. A teli vodkásüveg, amit a kantinból hozott el — „hogy aludni tudjak” —, a köpeny belső zsebébe került.

Meg kellett tudnia a *Karla* helyzetét.

Fölment a parancsnoki hídra. Az első tiszt rámosolygott. — Nem tud aludni? — kérdezte angolul.

— Rettentően izgulok — felelte Suza a Széles BOAC Mosollyal. Bekapcsolta a biztonsági övét, uram? Semmi ok az aggodalomra, csak egy kis légörvény. — Hol vagyunk? — kérdezte az első tiszttől.

A férfi megmutatta neki a térképen a saját helyzetüket és a *Coparelli* hozzávetőleges helyzetét is.

— Mit jelent ez számokban kifejezve? — kérdezte Suza.

Az első tiszt közölte vele a koordinátákat, meg a *Karla* sebességét. A lány fennhangon megismételte az adatokat, és még kétszer elmondta magában; megpróbálta bevésni őket az agyába. — Ez lenyűgöző — szólalt meg élénken. — Egy hajón mindenkinek megvan a speciális szakterülete. Mit gondol, időben elérjük a *Coparelli*t?

— Ó, hogyne — felelte az első tiszt. — És aztán — bumm!

Suza kinézett. Koromsötét volt; sem a csillagok, sem a hajók lámpái nem világítottak. Egyre rosszabb lett az időjárás.

— Maga reszket — mondta az első tiszt. — Fázik?

— Igen — felelte a lány, bár nem a hidegtől borzongott. — Mikor kel föl Rosztov ezredes?

— Ötre kért ébresztőt.

— Azt hiszem, megpróbálok még egy órát aludni.

Lement a rádiósfülkébe. Alekszandr ott volt. — Maga sem tud aludni? — kérdezte tőle a lány.

— Nem. Elküldtem a helyettesemet, hogy feküdjön le.

Suza a berendezésre pillantott. — Már nem figyeli a *Stromberg*et?

— Abbamaradt a jelzés. Vagy megtalálták az irányjeladót, vagy elsüllyesztették a hajót. Szerintünk elsüllyesztették.

Suza leült és elővette a vodkásüveget. Lecsavarta a kupakot. — Húzza meg! — kínálta a férfit, és odaadta neki az üveget.

— Fázik?

— Egy kicsit.

— Remeg a keze. — Alekszandr elvette tőle az üveget, a szájához emelte és nagyot kortyolt. — Huh! Köszönöm. — Visszaadta az üveget a lánynak.

Suza is fölhörpintett egy gyűszűnyi bátorságot. Az erős orosz vodka égette a torkát, de elérte a kívánt hatást. Visszacsavarta a kupakot, és várta, hogy Alekszandr hátat fordítson neki.

— Meséljen, milyen az élet Angliában — csevegett a férfi. — Igaz, hogy a szegények éheznek, a gazdagok pedig meghájasodnak?

— Kevesen éheznek — felelte a lány. Fordulj meg, a fene egyen meg, *fordulj már meg*! Ha rám nézel, nem tudom megtenni. — De azért nagy az egyenlőtlenség.

— És különböző törvények érvényesek a gazdagokra meg a szegényekre?

— Van egy mondás: „A törvény gazdagnak és szegénynek egyaránt megtiltja, hogy kenyeret lopjon és híd alatt aludjon.”

Alekszandr nevetett. — A Szovjetunióban egyenlők az emberek, de némelyeknek kiváltságaik vannak. Maga most a Szovjetunióban fog élni?

— Nem tudom. — Suza kinyitotta az üveget, és újra odanyújtotta a férfinak.

Alekszandr nagyot húzott a vodkából, aztán visszaadta az üveget. — Ott nem lesznek ilyen szép ruhái.

Túl gyorsan repült az idő, és Suza tudta, hogy most kell megtennie. Fölállt, hogy elvegye az üveget. Vízhatlan tengerészköpenye elöl ki volt

gombolva. A férfi elé állva hátrahajtotta a fejét, hogy igyon az üvegből, mert biztos volt benne, hogy Alekszandr meg fogja bámulni előreugró mellét. Hagyta, hogy jól megnézze, aztán fogást váltott az üvegen és teljes erővel ráhúzott a férfi fejére.

Émelyítő, tompa puffanás hallatszott, ahogy eltalálta. Alekszandr döbbenten meredt rá. Már ki kellett volna nyúlnod, gondolta Suza, de a fickó szeme csak nem akart becsukódni. Most mit csináljak? A lány egy pillanatig tétovázott, aztán összeszorított foggal ismét lesújtott.

Alekszandr végre lehunyt szemmel összeroskadt a széken. Suza megragadta a lábánál fogva és meghúzta. Ahogy a férfi lecsúszott a székről, nagyot koppant a feje a fedélzet deszkáján. Suza arca megvonaglott, de aztán arra gondolt: Nem baj, legalább később tér magához.

Egy faliszekrényhez vonszolta a férfit. A félelemtől és az erőlködéstől zihálva kapkodta a levegőt. Farmernadrágja zsebéből hosszú bálázó-zsineget húzott elő, amelyet a hajó farában talált. Megkötözte Alekszandr lábát, aztán hasra fordította és a háta mögött összekötözte a kezeit is.

Be kellett raknia a férfit a szekrénybe. Suza az ajtóra pillantott. Jaj, istenem, ne engedd, hogy most bejöjjön valaki! Betette Alekszandr lábát a szekrénybe, aztán szétterpesztett lábbal megállt az eszméletlen test fölött, és megpróbálta megemelni. Nagydarab fickó volt. A lány már félig fölültette, de amikor be akarta nyomni a szekrénybe, kicsúszott a kezei közül. Mögé került és újra megpróbálta. A hóna alá nyúlt, úgy emelte meg. Így már jobban ment a dolog: amíg fogást váltott, a melléhez támasztotta a férfit, így fogta föl a súlyát. Félig már ismét fölültette, aztán mindkét karjával átölelte a fickó mellkasát és oldalra araszolt. Be kellett bújnia vele a szekrénybe, odabent el kellett engednie, aztán ki kellett kecmeregnie alóla.

Alekszandr most ülő helyzetben volt: behajlított lába a szekrény egyik oldala mellé került, a háta meg a másik oldalhoz támaszkodott. Suza ellenőrizte a köteleit: még mindig szorosak voltak. De ettől még kiabálhat a fickó! Suza körülnézett, mivel tömhetné be e férfi száját, hogy elnémítsa. Semmit sem talált. Nem hagyhatta el a fülkét, hogy keressen valamit, mert Alekszandr közben magához térhetett. Nem jutott más eszébe, csak a harisnyanadrágja.

Egy örökkévalóságnak tűnt, míg ezt végrehajtotta. Le kellett rángatnia kölcsönkért gumicsizmáját, utána a farmernadrágját, végül a harisnyanadrágját; aztán ismét föl a farmert meg a csizmát, gombóccá gyűrni a harisnyanadrágot és begyömöszölni a férfi tátott szájába.

Nem tudta becsukni a szekrény ajtaját. — Jaj, istenem! — nyögte fennhangon. Alekszandr könyöke volt útban. Megkötözött keze a szekrény aljári feküdt és görnyedt testtartása miatt kifelé hajlott a karja. Suza hiába lökdöste és taszigálta az ajtót, a férfi könyökétől nem tudta becsukni. Végül kénytelen volt visszamászni mellé a szekrénybe, és kissé oldalt fordítani a testet, hogy a sarokba dőljön. Most már nem volt útban a könyöke.

Suza még egy pillanatig nézte. Meddig marad eszméletlen egy ember? Fogalma sem volt róla. Tudta, hogy még egyszer meg kellene ütnie, de attól félt, megöli. Ismét megfogta az üveget, sőt már ütésre is emelte; de az utolsó pillanatban inába szállt a bátorsága. Letette az üveget, és bevágta a szekrényajtót.

A karórájára nézett és döbbenten felkiáltott. Tíz perc múlva öt! A *Coparelli* hamarosan feltűnik a *Karla* radarján, Rosztov mindjárt itt lesz, ő meg elveszíti az utolsó esélyét.

Leült a rádiós pulthoz, ADÁS-ra kapcsolta a fogantyút, kiválasztotta azt a készüléket, amelyik a *Coparelli* hullámhosszán állt, aztán a mikrofonhoz hajolt.

— Halló, *Coparelli*, kérem, jelentkezzen.

Várt.

Semmi válasz.

— Halló, *Coparelli*, kérem jelentkezzen!

Semmi válasz.

— A fene essen beléd, Nat Dickstein, szólalj már meg! Nathaniel!

Nat Dickstein a *Coparelli* középső rakodóterében állt és a hordókat bámulta, amelyek az oly nagy áron megszerzett vöröses színű ércet tartalmazták. Nem látszott rajtuk semmi különös — egyszerű, behemót fekete olajoshordók voltak, oldalukon a sablonnal festett PLUMBAT felirattal. Szerette volna kinyitni az egyiket, és megérinteni az ércet, csak azért, hogy tudja, milyen, de a fedelek szorosan le voltak zárva.

Öngyilkos hangulatban volt. A győzelem örömmámora helyett csak a gyász jutott neki. Nem tudott örülni, amiért annyi terroristát megölt; csak gyászolni tudta a halottait.

Újra végiggondolta a csatát, ahogy az elmúlt álmatlan éjszakán már megtette. Ha azt parancsolta volna Abbasnak, hogy azonnal nyisson tüzet, amint följut a fedélzetre, talán elég hosszú időre elterelte volna a fedajinok

figyelmét, és akkor Giblit sem lövik le, épségben átmászhatott volna a korláton. Ha három emberrel vág neki, hogy még a harc kezdetén kézigránátokkal bevegye a hidat, akkor hamarabb foglalják el a kantint, és többen maradnak éleiben. Ha... de száz olyan dolog is akadt, amit másképp csinált volna, ha a jövőbe lát vagy egyszerűen csak bölcsebb.

Nos, Izraelnek most már lesz atombombája, hogy örökre megvédje.

Még ez a gondolat sem szerzett örömet neki. Egy évvel ezelőtt felizgatta volna. De egy évvel ezelőtt meg nem ismerte Suza Ashfordot.

Zajt hallott és fölnézett: mintha ide-oda futkosnának a fedélzeten. Nyilván valami hajózási zűr van.

Suza megváltoztatta. Megtanította, hogy többet várjon az élettől a harci győzelemnél. Amikor előre elképzelte ezt a napot, és arra gondolt, milyen érzés lesz sikeresen végrehajtani ezt az óriási, vakmerő akciót, a lány mindig ott volt az ábrándjaiban, várt rá valahol, készen arra, hogy osztozzon a sikerében. De most már nem lesz ott, és senki más nem fogja már feledtetni. A magányos ünneplésben pedig nincs semmi öröm.

Eleget bámészkodott itt. Kimászott a létrán a rakodótérből, közben azon tűnődött, mit kezdjen a hátralevő életével. Felbukkant a fedélzeten. Egy közlegény rábámult. — Mr. Dickstein?

— Én vagyok. Mit akar?

— Már tűvé tettük önért az egész hajót, uram. A rádió jelez, valaki a *Coparelli*t hívja. Nem válaszoltunk, uram, mert mi, ugye, állítólag nem a *Coparelli* vagyunk. De az a nő azt mondja...

— Nő?

— Igen, uram. Tisztán hallható a hangja, élő beszéd, nem morzejelek. A közelből jön az adás. És a nő szörnyen ki van borulva. Azt mondja: „Szólalj már meg, Nathaniel”, meg ilyesmiket, uram.

Dickstein megragadta a közlegény zubbonyát. — Nathaniel? — kiáltotta. — Azt mondta, Nathaniel?

— Igen, uram. Bocsásson meg, ha... De Dickstein már száguldott a híd felé.

Nat Dickstein hangja hallatszott a rádióból. — Ki hívja a *Coparelli*t?

Suzának torkán akadt a szó. Azok után, amin keresztülment, Nat hangját hallva gyöngének és gyámoltalannak érezte magát.

— Ki hívja a *Coparelli*t?

Suza rátalált a hangjára. — Ó, Nat! Végre!

— Suza? Te vagy az, Suza?

— Igen, igen!
— Honnan beszélsz?
A lány összeszedte a gondolatait. — Egy *Karla* nevű orosz hajón vagyok David Rosztovval. Írd föl, amit most mondok. — Megadta a hajó helyzetét, útvonalát és sebességét, pontosan úgy, ahogy az első tiszttől hallotta. — Ez ma reggel négy óra tízkor volt. Nat, ez a hajó hatkor belerohan a tiédbe.
— Belerohan? Miért? Ó, már értem...
— Nat, engem bármelyik percben elkaphatnak a rádiónál, mondd gyorsan, hogy mit csináljunk...
— El tudod terelni valamivel a figyelmüket pontosan fél hatkor?
— Mire gondolsz?
— Gyújts föl valamit vagy kiáltsd el magad, hogy „Ember a vízben". Azt csinálsz, amit akarsz, csak néhány percig azt se tudják, hol áll a fejük.
— Hát... megpróbálom...
— Adj bele apait-anyait. Azt akarom, hogy fejvesztetten futkossanak, senki ne tudja egészen pontosan, mi az ábra vagy mi a teendő... Mindannyian KGB-sek?
— Igen.
— Oké, most...
Kinyílt az rádiósfülke ajtaja. Suza rögtön átkapcsolt ADÁS-ra, így Dickstein hangja elnémult, amikor David Rosztov belépett. — Hol van Alekszandr? — kérdezte.
Suza mosolyogni próbált. — Kávéért ment. Addig én vigyázok a boltra.
— Az átkozott hülye... — Rosztov oroszul szórta tovább a szitkokat, ahogy elviharzott.
Suza visszakapcsolt VÉTEL-re. Nat megszólalt. — Hallottam. Jobb lesz, ha fél hatig köddé válsz...
— Várj! — kiáltott fel Suza. — Mit fogsz tenni?
— Hogy mit? — felelte Dickstein. — Érted megyek.
— Jaj, de jó — suttogta a lány. — Köszönöm.
— Szeretlek.
Amint Suza kikapcsolta a rádiót, morzejelek érkeztek egy másik készüléken. Tyirin nyilván minden szót hallott a beszélgetésből, és most megpróbálja figyelmeztetni Rosztovot. A lány elfelejtette felhívni Dickstein figyelmét Tyirinre.
Megpróbálhat még egyszer kapcsolatba lépni Nathaniellel, gondolta, de ez nagyon kockázatos lenne, ráadásul amíg Nat emberei átkutatnák a

*Coparelli*t. megtalálnák Tyirint és összetörnék a rádióját, addig az orosz eljuttatná az üzenetét Rosztovhoz. És amint Rosztov megkapja Tyirin üzenetét, tudni fogja, hogy Nat úton van, így fölkészülten fogja várni.

Suza tudta: meg kell akadályoznia, hogy ez az üzenet ideérjen.

És el kell tűnnie.

Úgy döntött, hogy tönkreteszi a rádiót.

Hogyan? A vezetékek biztosan a műszerfal mögött vannak. Le kell szerelnie az egyik panelt. Csavarhúzóra van szükség. Gyorsan, gyorsan, mielőtt Rosztov abbahagyja Alekszandr keresését! Suza az egyik sarokban megtalálta Alekszandr szerszámait, és fölkapott egy kis csavarhúzót. Kiszedte a csavarokat a panel két sarkából, aztán 'türelmetlenül zsebre vágta a csavarhúzót és kézzel feszítette ki a panelt. Egy csomó színes drót tekergett mögötte, akár valami pszichedelikus spagetti. Belemarkolt a huzalokba és cibálni kezdte őket. Nem történt semmi: túl sokat húzott egyszerre. Kiválasztott egyet és megrántotta: kijött. Dühösen ráncigálta a drótokat, amíg legalább tizenöt-húsz darab lógott ki. A morze még mindig kopogott. Suza beleöntötte a maradék vodkát a rádióba. A morze végre elhallgatott és az összes lámpa kialudt a műszerfalon.

A szekrényből tompa puffanás hallatszott. Alekszandr nyilván kezd magához térni. Persze most már úgyis mindenre rájönnek, ahogy meglátják a rádiót.

Suza kiment és becsukta az ajtót.

Lemászott a létrán, kilépett a fedélzetre, közben azt próbálta kitalálni, hol bújhatna el, és mivel terelhetné el a figyelmüket. Most már nincs értelme „Ember a vízben”-t kiáltani — biztosan nem hinnének neki azok után, amit a rádiójukkal meg a rádió-kezelőjükkel művelt. Leengedje a horgonyt?

Azt sem tudja, hogyan fogjon hozzá.

Vajon mit fog most tenni Rosztov? Keresni fogja Alekszandrt a konyhán, a kantinban és a kabinjában. Nem fogja megtalálni, ezért majd visszamegy a rádiósfülkébe, és aztán az egész hajón őt, Suzát fogja kerestetni.

Mindig módszeresen dolgozott, tehát a hajó orrában fogja kezdeni, onnan halad hátrafelé a főfedélzeten, aztán egy csoportot felküld, hogy kutassa át a parancshídházat, egy másikat meg le, hogy fésüljön át mindent odalent. Egyik fedélzet következik majd a másik után, föntről lefelé.

Melyik a hajó legmélyebben fekvő pontja? A gépház. Ott kell elrejtőznie. Bement a fedélzetről, és keresett egy lefelé vezető kabinlejárót. Már a legfelső fokon volt a lába, amikor meglátta Rosztovot.

És Rosztov is meglátta őt.

Suzának fogalma sem volt, honnan jutottak eszébe a következő szavak: — Alekszandr visszajött a rádiósfülkébe; én is rögtön ott leszek.

Rosztov mogorván bólintott és a rádiósfülke felé indult.

A lány két fedélzetnyit ment lefelé és a gépházban lyukadt ki. Éjszaka a másodgépész volt szolgálatban. Rábámult Suzára, amikor az belépett és elindult felé.

— Ez az egyetlen meleg hely a hajón — mondta jókedvűen a férfinak. — Nem baj, ha itt maradok magával?

A gépész zavartnak látszott, és lassan kinyögte:

— Kérem... Én nem... tudni... angol...

— Nem tud angolul?

A férfi megrázta a fejét.

— Fázom — mondta Suza, és eljátszotta, hogy reszket. Kinyújtotta a kezét a lüktető gépek felé.

— Oké?

A gépész majd kibújt a bőréből örömében, hogy ez a gyönyörű lány ott van vele a gépházban. — Oké — felelte sűrűn bólogatva.

Boldog pofával tovább bámulta a lányt, míg eszébe nem jutott, hogy egy kis vendégszeretetet kellene tanúsítania. Körülnézett, aztán előhúzott egy csomag cigarettát és megkínálta a lányt.

— Általában nem dohányzom, de azt hiszem, most rágyújtok — mondta, Suza és kivett egy szálat. Kartonpapírból készült kis cső volt a füstszűrő. A gépész tüzet adott. Suza fölpillantott a fedélzeti nyílásra, félig-meddig arra számítva, hogy Rosztovot fogja látni. Az órájára nézett. Az nem lehet, hogy már öt óra huszonöt perc van! Kiáltsd el magad, hogy „Ember a vízben!”; engedd le a horgonyt; gyújts föl valamit...

Gyújts föl valamit.

Mivel?

Benzinnel. Itt, a gépházban lennie kell benzinnek vagy dízelolajnak, vagy valaminek.

Suza a motorra nézett. Hol folyik bele a benzin? A szerkezet rengeteg csőből és vezetékből állt. Figyelj! Figyelj! Azt kívánta, bárcsak jobban megnézte volna a saját kocsija motorját. Vajon a hajómotorok is ugyanolyanok? Nem; néha teherautóba való üzemanyagot használnak. Ez vajon milyen fajta? Állítólag gyors hajó, tehát valószínűleg benzinnel működik. Suzának halványan derengett, hogy a benzinmotorok

üzemeltetése drágább, viszont gyorsabbak. Ha ez benzinmotor, akkor hasonlít a kocsija motorjához. Hol vannak a gyújtógyertyák vezetékei? Ő egyszer kicserélt egy gyújtógyertyát.

Figyelmesen nézte a motort. Igen, ugyanolyan, mint a kocsijáé. A hat gyertyából huzalok vezetnek a kerek sapkához hasonló gyújtáselosztóhoz. Lennie kell valahol egy porlasztónak is. Ez az apró szerkentyű néha eldugul...

A hangcsőből orosz parancsok pattogtak, és a gépész odament, hogy válaszoljon. Hátat fordított Suzának.

Most kell megtennie.

Észrevett egy kávésdobozhoz hasonló hengert, amelynek a fedelét középen egy nagy csavar rögzítette. Lehet, hogy ez a porlasztó. Suza kinyújtózott, áthajolt a motoron, és megpróbálta elérni a csavart az ujjaival. A csavar meg se moccant. Egy vastag műanyag cső vezetett bele. Megragadta és rángatni kezdte. Nem tudta kihúzni. Eszébe jutott, hogy Alekszandr csavarhúzóját a tengerészköpenye zsebébe tette. Elővette, és a hegyes végével szurkálni kezdte a csövet. A műanyag vastag volt és kemény. Teljes erővel beledöfte a csavarhúzót. Kis vágást ejtett a cső felszínén. Belenyomta a csavarhúzóhegyét, és tovább mélyesztette.

A gépész odaért a hangcsőhöz és oroszul szólt bele.

Suza érezte, hogy a csavarhúzó átszúrja a műanyagot. Kihúzta. A kis lyukon világos folyadék fröccsent ki, és a levegő megtelt a benzin jellegzetes szagával. Suza eldobta a csavarhúzót, és a létra felé rohant.

Hallotta, hogy a gépész oroszul azt feleli: „Igen”, és bólogat a hangcsőből hallatszó kérdésre. Egy parancs következett. A hang dühös volt. Amikor Suza elérte a lépcső alját, hátranézett. A gépész arca gyűlölködő maszkká torzult. A lány fölrohant a lépcsőn, amikor a férfi a gépházfedélzeten át utána száguldott.

A létra tetején Suza visszafordult. Látta, hogy egy benzintócsa terjed a fedélzeten, és a gépész a létra első fokára lép. Még mindig a kezében tartotta a cigarettát, amit a férfitól kapott. A motor felé hajította, arra a pontra célozva, -ahol a benzin kispriccelt a csőből.

Nem várta meg, míg a cigaretta célba ér. Továbbmászott a létrán. A feje meg a válla már kibukkant a következő fedélzeten, amikor hangos, sistergő hang hallatszott, ragyogó vörös fény villant odalent, és perzselő hőhullám csapott fel. Suza felsikoltott, ahogy a nadrágja meggyulladt és megégett a lábán a bőr. Felugrott a létra néhány hüvelyknyi utolsó darabján és a

fedélzet deszkájára vetette magát. Előbb a nadrágját csapkodta, aztán nagy nehezen kibújt a vízhatlan tengerészköpenyből és sikerült a lába köré csavarnia. A tűz elaludt; de a fájdalom egyre erősödött.

Úgy érezte, menten összeesik. Tudta, ha most lefeküdne, akkor elvesztené az eszméletét, és nem erezné a fájdalmat, de el kell mennie a tűz közeléből, méghozzá olyan helyre, ahol Nat rátalálhat. Minden erejét összeszedve fölállt. Úgy érezte, mintha még most is égne a lába. Látta, hogy megpörkölődött papírhoz hasonló cafatok potyognak le róla, és azon tűnődött, vajon ezek a nadrágja vagy a bőre darabjai?

Lépett egyet.

Tudott járni.

Végigtántorgott a fedélzeti járdán. Az egész hajón fölvijjogott a tűzjelző sziréna. Suza elérte a fedélzeti járda végét, és a létrának támaszkodott.

Föl, föl kell mennie.

Fölemelte az egyik lábát, a létra legalsó fokára tette, és megkezdte élete leghosszabb útját fölfelé.

TIZENNYOLC

Nat Dickstein huszonnégy órán belül másodszor szelte át a hatalmas hullámokat egy kis motorcsónakkal, hogy följusson a hajóra, amelyet az ellenség tart kézben. Ugyanúgy volt felöltözve, mint korábban: mentőmellény, vízhatlan tengerészköpeny, gumicsizma; és ugyanúgy volt fölfegyverezve is: géppisztoly, revolver, kézigránátok; de most egyedül ment — és rettentően félt.

Suza rádióüzenete után vita támadt a *Coparelli* fedélzetén a további teendőkről. A lány és Dickstein párbeszédét hallotta a kapitány, Feinberg meg Ish. Látták a Dickstein arcán felragyogó örömöt, és úgy érezték, joguk van vitába szállni vele, mert az ítélőképességét eltorzítja, károsan befolyásolja az a tény, hogy személyesen is érinti az ügy.

— Ez csapda — érvelt Feinberg. — Nem tudnák elkapni bennünket, ezért azt akarják, hogy forduljunk vissza és küzdjünk meg velük.

— Ismerem Rosztovot — felelte Dickstein. — Ez pontosan tükrözi az észjárását: kivárja, míg az ember bakot lő, aztán lecsap rá. Ez az ötlet, hogy belénk rohan a hajójával, tökéletesen jellemző rá.

Feinberg dühbe gurult. — Ez nem játék, Dickstein.

— Ide figyelj, Nat — mondta Ish higgadtabban. — Menjünk tovább és készüljünk föl az összecsapásra, ha utolérnének. Mit érünk vele ha odaküldünk egy támadóosztagot?

— Szó sincs osztagról. Egyedül megyek!

— Ne őrülj meg! — förmedt rá Ish. — Ha te mész, akkor mi is megyünk.

— Nézzétek — válaszolta Dickstein, és megpróbálta megbékíteni őket. — Ha sikerrel járok, a *Karla* soha nem éri utol ezt a hajót. Ha nem, ti még mindig harcolhattok, ha a *Karla* utolér benneteket. Ha pedig tényleg nem képes rá, és valóban csapdáról van szó, akkor én vagyok az egyetlen, aki beleesik. Ez a legjobb megoldás.

— Szerintem nem — makacskodott Feinberg.

— Szerintem sem — visszhangozta Ish.

Dickstein elmosolyodott. — Nos, szerintem meg így lesz a legjobb, és az én életemről van szó, amellett itt én vagyok a rangidős tiszt, úgyhogy menjetek a pokolba.

Így aztán fölöltözött, fölfegyverkezett, a kapitány pedig megmutatta neki, hogyan kell kezelni a motorcsónak rádióját, és hogyan kell lehallgatni a *Karlá*ét, aztán leengedték a motorcsónakot, ő meg lemászott és elindult.

És rettentően félt.

Tudta, hogy képtelen egyedül legyőzni egy hajóra való KGB-ügynököt, de nem is ez volt a terve. Ha rajta múlik, egyikkel sem fog harcba bocsátkozni. Fölkapaszkodik a hajóra, elrejtőzik, amíg Suza akcióba lép, aztán megkeresi a lányt; ha megtalálja, vele együtt elhagyja a *Karlá*t, és elmenekül. Magával hozott egy kis mágneses aknát, amelyet majd a *Karla* oldalára rak, mielőtt föllopózik a hajóra, így akár sikerül elmenekülnie, akár nem, mindegy, hogy csapda-e ez az egész vagy sem, mert a *Karlá*nak elég nagy lyuk fog tátongani az oldalán ahhoz, hogy ne tudja utolérni a *Coparelli*t.

Biztos volt benne, hogy nem csapda. A vérszomja elszállt: már nem tartotta fontosnak, hogy megölje az ellenségeit, legyőzze Rosztovot, meghiúsítsa a fedajinok tervét vagy túljárjon az egyiptomi hírszerzés eszén. Csak meg akarta találni Suzát, és haza akarta vinni, hogy vele élje le a hátralevő életét. Egyedül attól félt, hogy meghalhat.

A motorcsónak kormányára figyelt. Éjnek évadján nem volt könnyű megtalálni a *Karlá*t. Bár tartani tudott egy meghatározott irányt, csak becsléssel állapíthatta meg a távolságot, és számításba kellett vennie, mennyire sodorja el a szél meg a hullámzás. Tizenöt perc elteltével tudta, hogy már el kellett volna érnie a hajót, de színét se látta. Cikcakkos vonalban mindenfelé kereste, kétségbeesetten töprengve, mennyire térhetett el az eredeti útiránytól.

Már éppen azt fontolgatta, hogy rádión új helyzet-meghatározást kér a *Coparelli*től, amikor az éjszakából hirtelen előbukkant mellette a *Karla*. Gyorsan szelte a vizet, gyorsabban, mint ahogy az ő motorcsónakja haladni tudott, márpedig el kellett érnie a *Karla* orránál levő létrát, mielőtt a hajó elhúz mellette, ugyanakkor el kellett kerülnie az összeütközést. Rákapcsolt és teljes sebességgel hajszolta előre a motorcsónakot. Elkanyarodott, amikor a *Karla* felé billent, aztán visszafordult, és ahogy a hajó a másik oldalra dőlt, ráúszott a célra a csónakkal.

A derekára tekert kötél készen állt. Üresjáratba kapcsolta a motorcsónakot, fölállt a peremére és ugrott. A *Karla* éppen előrebukott, amikor ő elkapta a létrát. Ebbe kapaszkodott, amíg a hajó orra lemerült a hullámokba. A tenger először a derekáig ért, aztán már a nyakáig. Mély lélegzetet vett, és máris összecsaptak a feje fölött a hullámok. Azt hitte, az idők végezetéig a víz alatt marad. A *Karla* még mindig lefelé süllyedt. Amikor Dickstein már úgy érezte, szétreped a tüdeje, a hajó rövid tétovázás után végre fölfelé kezdett emelkedni, és úgy tűnt, nem is áll meg. Dickstein végre előbukkant a vízből és hatalmas kortyokban nyelte a levegőt. Néhány fokkal följebb kapaszkodott a létrán, leoldotta a derekáról a kötelet, és szorosan a lépcsőhöz kötözte, hozzáerősítve a csónakot a *Karlá*hoz, hogy később legyen mivel elmenekülnie. A mágneses akna a vállán átvetett kötélen lógott. Most levette és a hajótestre nyomta.

Az urán biztonságban van.

Lerázta magáról a tengerészköpenyt, és fölmászott a létrán.

A motorcsónak zaját elnyomta a szél, a tenger, meg a *Karla* motorjának zúgása, de valami mégis fölkelthette annak a férfinak a figyelmét, aki éppen akkor nézett le a korlát fölött, amikor Dickstein fölért a fedélzetig. A férfi egy pillanatig megrökönyödve bámult rá. Ekkor Dickstein, miközben át akart mászni a korláton, kinyújtotta a kezét, mintha azt szeretné, hogy a másik fölhúzza. Amaz önkéntelenül, azzal a természetes ösztönnel, amellyel az ember a fedélzetre segít valakit a dühöngő tengerből,

megragadta Dickstein karját. Dickstein átvetette az egyik lábát a korláton, a másik kezével elkapta a férfi kinyújtott karját, aztán lerántotta a fedélzetről és a tengerbe hajította a fickót, akinek a kiáltását elnyelte a szél. Dickstein a másik lábát is átlendítette a korláton és leguggolt a fedélzeten.

Úgy tűnt, senki nem vette észre, mi történt.

A *Karla* kis hajó volt, sokkal kisebb, mint a *Coparelli*; egyetlen parancshídháza két fedélzet magasságban emelkedett a hajó derekán. Darui nem voltak. Az előfedélzeten egy nagy fedélzeti nyílás látszott az elülső rakodótér fölött, de hátsó rakodótér nem volt: Dickstein arra következtetett, hogy a legénységi szállás meg a gépház hátul nyilván a teljes fedélzet alatti teret elfoglalja.

Az órájára nézett. Öt óra huszonöt perc. Suza akciója, ha végre tudja hajtani, most már bármelyik pillanatban megkezdődhet.

Dickstein elindult a fedélzeten. A hajó lámpái adtak némi fényt, de a legénység bármelyik tagjának kétszer is rá kellett volna néznie, hogy rájöjjön: nem közülük való. Előhúzta a kését az övén lógó tokból: a revolverét nem akarta használni, ha nem muszáj, mert a dörrenés hatására lármás hajsza kezdődne.

Amikor egy vonalba ért a parancshídházzal, kinyílt az egyik ajtó, és sárga fényháromszög vetült az esőverte fedélzetre. Dickstein beugrott egy sarok mögé, az elülső válaszfalhoz lapult. Két hangot hallott; oroszul beszéltek. Az ajtó nagy zajjal becsapódott, és a hangok elhalkultak, ahogy a két férfi hátrafelé igyekezett az esőben.

Dickstein a parancshídház árnyékában átment a bal oldalra, és a tat felé indult. A sarkon megállt, óvatosan kilesett. Látta, hogy a két férfi átvág a hátsó fedélzeten, és a hajó farában álló harmadiknak mond valamit. Kísértésbe esett, hogy egyetlen géppisztolysorozattal mind a hármat agyonlője — hiszen három ember valószínűleg a legénység egyötöde —, ám végül úgy döntött, nem teszi meg, mert túl korai lenne: Suza akciója még nem kezdődött el, és neki fogalma sincs, hol lehet a lány.

A két férfi visszajött a fedélzet jobb oldalán, és ismét bement a parancshídházba. Dickstein a hajó farába lopózott a harmadik fickóhoz, aki nyilván őrségben állt. A férfi oroszul szólt hozzá, ö valami érthetetlen választ dünnyögött, a férfi meg kérdéssel felelt. Ekkor már elég közel volt a fickóhoz, előreugrott és elvágta a torkát.

A tengerbe dobta a hullát, majd ugyanarra ment vissza, amerről jött. Két halott; és még mindig nem tudják, hogy a hajón van! Az órájára nézett. A

világító számlap öt óra harminc percet mutatott. Ideje beljebb menni.

Kinyitott egy ajtót; üres folyosót, meg egy fölfelé, valószínűleg a parancsnoki hídra vezető létrát látott. Fölmászott.

A hídról hangos beszédet hallott. Ahogy felbukkant a kabinfeljáró tetején, három férfit pillantott meg — nyilván a kapitányt, az első tisztet, meg a másodtisztet. Az első tiszt belekiabált valamit a hangcsőbe, amelyből furcsa zaj hallatszott. Amikor Dickstein éppen lövésre emelte a géppisztolyát, a kapitány megrántott egy fogantyút, és a hajón mindenütt felharsant a vészjelzés. Dickstein meghúzta a ravaszt. A fegyver hangos ropogását részben elnyelte a tűzjelző sziréna vijjogása. A három férfi azon a helyen halt meg, ahol állt.

Dickstein gyorsan visszamászott a létrán. A vészjelzés bizonyára azt jelenti, hogy Suza akciója elkezdődött. Neki most nincs más dolga, mint életben maradni, és megtalálni a lányt.

A parancsnoki hídról levezető kabinlejáró két folyosó kereszteződésénél érte el a fedélzetet — az egyik az az oldalfolyosó volt, amelyen Dickstein közlekedett, a másik pedig a parancshídház mellett húzódott végig. A vészjelzésre mindenütt ajtók nyíltak, és mindkét folyosón férfiak jelentek meg. Senkinél nem volt fegyver, hiszen a tűzjelző sziréna szólt, nem a harci riadó. Dickstein úgy döntött, megpróbálja átverni őket, és csak akkor lő, ha ez nem sikerül. Gyors léptekkel ügetett előre a középső folyosón, utat tört magának a nyüzsgő férfiak között. — Félre az útból! — kiáltozta németül. Rábámultak. Fogalmuk sem volt, ki ő és mit keres itt, csak azt tudták, hogy valami fejesnek látszik, és a hajón tűz van. Egy-két ember megszólította, de rájuk se hederített. Érdes hangon parancs harsant valahol, és a férfiak most már határozott céllal igyekeztek valamerre. Dickstein a folyosó végére ért, és már éppen le akart mászni a létrán, amikor megjelent az a tiszt, aki a parancsot kiadta, rámutatott, és kiáltva kérdezett valamit.

Dickstein leugrott.

Az alsó fedélzeten szervezettebben mentek a dolgok. Az emberek mind egy irányba, a tat felé rohantak, és három matróz egy tiszt felügyelete alatt kinyitott egy tűzoltó készüléket. Itt, ahol a fedélzeti járda kiszélesedett, hogy hozzá lehessen férni a gumitömlőkhöz, Dickstein olyasmit látott, amitől átmenetileg elborult az agya, és a gyűlölet vörös köde ereszkedett a szemére.

Suza kinyújtott lábbal hevert a padlón, hátát a válaszfalhoz támasztva. A nadrágja cafatokban lógott. Dickstein a szövetfoszlányok alatt látta

megperzselődött bőrét. Hallotta, hogy Rosztov a tűzjelző szirénánál is hangosabban ordít a lányra: — Mit mondott Dicksteinnek?

Dickstein leugrott a fedélzetre. Egy matróz elé állt, de ő könyökével a fickó arcába vágott, a padlóra lökte, aztán Rosztovhoz pattant.

Még őrjöngő dühében is tudta, hogy ezen a szűk helyen nem lőhet, amíg Rosztov ilyen közel áll Suzához. Amellett puszta kézzel akarta megölni ezt az embert.

Megragadta Rosztov vállát és maga felé fordította. Rosztov meglátta az arcát. — Te! — Dickstein először egy megsemmisítő ütéssel úgy gyomron vágta, hogy az orosz előregörnyedve kapkodta a levegőt. Ahogy a feje előrebukott, Dickstein gyorsan és keményen fölfelé rúgott a térdével, fölcsapta Rosztov állat és eltörte az állkapcsát; aztán ugyanezzel a mozdulattal, minden erejét beleadva torkon rúgta Rosztovot, eltörte a nyakát és nekilökte a fickót a válaszfalnak.

Rosztov még a padlóra se zuhant, amikor Dickstein villámgyorsan máris megfordult, féltérdre ereszkedett, lekapta a válláról a géppisztolyt, és a háta mögött fekvő Suzát védelmezve tüzet nyitott a folyosón felbukkanó három matrózra.

Ismét megfordult, úgy emelte a vállára Suzát, ahogy a tűzoltók szokták a sebesülteket, vigyázva, hogy ne érjen hozzá a lány megégett húsához. Most egy pillanatig volt ideje gondolkozni. A harc nyilvánvalóan a hajó farában folyik, arrafelé, amerre a férfiak rohantak. Ha most előremegy, kevésbé valószínű, hogy meglátják.

Végigszáguldott a folyosón, és fölcipelte Suzát a létrán. Abból, ahogy a lány a vállán feküdt, meg tudta állapítani, hogy nem vesztette el az eszméletét. A létra tetejéről a főfedélzet szintjére jutott, talált egy ajtót és kilépett rajta.

A fedélzeten zűrzavar támadt. Egy férfi rohant el mellette a tat felé, egy másik meg ellenkező irányba. Valaki volt a hajó orrában, a farban meg egy férfi a hátán feküdt, másik kettő pedig fölé hajolt: valószínűleg a tűzben sérült meg.

Dickstein előrerohant a létra felé, amelyen följutott a hajóra. Az egyik vállára akasztotta a géppisztolyt, a másikon kissé megigazította Suzát, és átlépett a korláton.

Ahogy lefelé kezdett mászni, még egyszer végigpillantott a fedélzeten, és rögtön tudta, hogy észrevették.

Más dolog egy idegen arcot látni a hajó fedélzetén, eltöprengeni, vajon ki lehet az, és későbbre halasztani a kérdezősködést, mert tűzriadó van; és megint más azt látni, hogy valaki egy vállára vetett testtel elhagyja a hajót.

Még a létra közepéig sem ért le, amikor lőni kezdtek rá.

Egy golyó a feje mellett pattant le a hajótestről. Fölnézett: három férfi hajolt át a korláton, kettőjük kezében pisztoly volt. Dickstein bal kezével továbbra is a létrába kapaszkodva, jobbjával megragadta a fegyverét, fölfelé fordította és tüzelt. Persze nem tudott pontosan célozni, de a férfiak visszahúzódtak.

Ő meg elvesztette az egyensúlyát.

Ahogy a hajó orra fölemelkedett, ő balra billent, a tengerbe ejtette a géppisztolyát, és a jobb kezével is megragadta a létrát. Jobb Lába lecsúszott a létra fokáról — és ekkor, legnagyobb rémületére, Suza lefelé kezdett csúszni a bal válláról.

— Kapaszkodj belém! — kiáltotta a lánynak, bár nem volt biztos benne, hogy Suza eszméleténél van-e, vagy sem. Érezte, hogy a lány keze a pulóverét markolja, ám ennek ellenére továbbcsúszott, és teste billegő súlya még jobban balra húzta Dicksteint.

— Ne! — ordított fel Dickstein.

Suza lecsúszott a válláról, és belecsobbant a tengerbe.

Dickstein megfordult, megpillantotta a motorcsónakot, leugrott, és egész teste megrázkódott az ütés erejétől, ahogy kikötött a csónak aljában.

Belekiáltotta Suza nevét a körülötte hullámzó fekete víztömegbe, miközben hol az egyik, hol a másik oldalon nézett ki a csónakból, és a másodpercek múlásával egyre nőtt benne a kétségbeesés, mert a lány csak nem bukkant föl a víz alól. És ekkor a szél zúgásánál is hangosabb kiáltást hallott. A hang irányába fordulva, a csónak oldala meg a *Karla* teste között, épphogy a víz felszíne fölött megpillantotta a lány fejét.

Messze volt, nem érte el.

Suza ismét sikoltott.

A motorcsónakot kötél rögzítette a *Karlá*hoz; túlnyomó része a csónakban volt föltekerve. Dickstein a késével elvágta a kötélnek azt a végét, amellyel a hajó lépcsőjéhez kötözte a csónakot, a másik végét meg Suza felé hajította.

Ahogy a lány a kötél után nyúlt, a tenger ismét megemelkedett, őt meg újra elnyelték a hullámok.

A *Karla* fedélzetéről, a korlát mellől megint tüzelni kezdtek.

Dickstein rá se hederített a lövésekre.

Szeme a tengert pásztázta. Mivel a hajó meg a csónak más-más irányba bukdácsolt és hánykolódott, viszonylag kicsi volt az esély rá, hogy a golyók célba találnak.

Óráknak tűnő másodpercek után Suza ismét a felszínre bukkant. Dickstein odadobta neki a kötelet. A lánynak ezúttal sikerült elkapnia. Dickstein gyorsan húzni kezdte, egyre közelebb és közelebb, amíg a csónak peremén messze áthajolva, az életét kockáztatva meg nem tudta ragadni a lány csuklóját.

Tudta, hogy most már az övé, és soha többé nem engedi el.

Beemelte Suzát a motorcsónakba. Odafönt tüzet nyitott egy géppisztoly. Dickstein beindította a motort, aztán rávetette magát Suzára, hogy a testével védelmezze. A csónak elhúzott a *Karla* mellől, és mivel senki nem kormányozta, úgy siklott a hullámokon, akár egy gazdátlan szörfdeszka.

A lövöldözés abbamaradt. Dickstein visszanézett. A *Karlá*nak már színét se látta.

Gyöngéden megfordította Suzát; nagyon aggódott az életéért. A lány lehunyt szemmel feküdt. Dickstein megmarkolta a motorcsónak kormányát, az iránytűre nézett, és meghatározta a hozzávetőleges irányt. Bekapcsolta a csónak rádióját, és a *Coparelli*t hívta. Amíg a jelentkezésükre várt, magához húzta és a karjában ringatta Suzát.

Tompa dörrenés hallatszott a vízen, úgy szólt, akár egy távoli robbanás: a mágneses akna okozta.

A *Coparelli* jelentkezett. — Kigyulladt a *Karla* — mondta Dickstein. — Forduljatok vissza és vegyetek föl. Készítsétek elő a betegszobát a lánynak; csúnyán megégett. — Megvárta, míg visszajeleznek, hogy megértették, aztán kikapcsolta a rádiót, és Suza kifejezéstelen arcára meredt. — Ne halj meg — mondta. — Kérlek szépen, ne halj meg.

A lány kinyitotta a szemét, és fölnézett rá. Megremegett a szája, beszélni próbált. Dickstein lehajtotta a fejét, hogy hallja. — Tényleg te vagy az? — suttogta Suza.

— Én vagyok.

A lány szája sarkában halvány mosoly derengett. — Megmaradok.

Hatalmas robbanás hallatszott. A tűz elérte a *Karla* üzemanyagtartályát. Percekig lángfüggöny világította meg az eget, a levegő bömbölő zajjal telt meg, és elállt az eső. Aztán elhalt a zaj, kilobbant a fény, és a *Karla* elsüllyedt.

— Vége — mondta Dickstein Suzának. Ránézett. A lány lehunyt szemmel, eszméletlenül feküdt, de még mindig mosolygott.

BEFEJEZÉS

Nathaniel Dickstein leköszönt a Mossadban betöltött tisztségéről, és neve legendává vált. Feleségül vette Suzát, majd hazavitte a kibucba, ahol nappal szőlőt termeltek és fél éjszakán át szeretkeztek. Dickstein szabad idejében politikai kampányt szervezett, hogy megváltoztassák a törvényeket, és születendő gyermekeit zsidónak anyakönyvezzék; vagy még jobb lenne, ha megszüntetnének mindenféle megkülönböztetést.

Egy ideig nem született gyermekük, de szívesen vártak; Suza fiatal volt, és Dicksteinnek nem volt sürgős a dolog. Suza égési sebei nem gyógyultak meg nyom nélkül. Néha az ágyban panaszkodott: — Szörnyen néznek ki a lábaim. — Dickstein ilyenkor megcsókolta a felesége mindkét térdét és azt mondta: — Gyönyörűek. Megmentették az életemet.

Amikor a jom kippur háború kitörése meglepetésként érte az izraeli fegyveres erőket, Pierre Borgot hibáztatták, amiért a hírszerzés nem adott előzetes információt — és Borg lemondott. Az igazság azonban ennél sokkal bonyolultabb volt. Egy David Rosztov nevű idősebb szovjet hírszerző tiszt volt a ludas a dologban, aki állandóan nyakmerevítőt hordott. Elutazott Kairóba, ahol egy Towfik nevű izraeli kém 1968-as kihallgatásától és halálától kezdve megvizsgálta annak az évnek valamennyi eseményét, majd arra a következtetésre jutott, hogy Kawash kettős ügynök. Ám ahelyett, hogy Kawasht bíróság elé állították és kémkedésért fölakasztották volna, Rosztov megmagyarázta az egyiptomiaknak, hogyan etessék be az arabot félrevezető információval, amit az, teljesen gyanútlanul, pontosan továbbadott Borgnak.

Mindez oda vezetett, hogy Nat Dickstein visszatért, és a háború idejére átvette Perre Borg munkakörét. 1973. október 8-án, hétfőn részt vett a kabinet válságstábjának tanácskozásán. Három nap telt el a háborúból, és az izraeliek nagy bajban voltak. Az egyiptomiak átkeltek a Szuezi-csatornán, és az izraelieket rengeteg súlyos sebesülttel visszaszorították a Sínai-

félszigetre. A másik fronton, a Golan-fennsíkon a szíriaiak nyomultak előre, ismét súlyos veszteségeket okozva az izraelieknek. A kabinet elé terjesztett javaslat úgy szólt, hogy dobjanak atombombát Kairóra és Damaszkuszra. Ez az ötlet még a legvérszomjasabb minisztereknek sem volt igazán ínyére: ám a helyzet kétségbeejtő volt, és az amerikaiak egyre halogatták a fegyverszállításhoz szükséges légihíd megteremtését, ami segíthetett volna a szorult helyzetben.

Már-már azzal végződött a tanácskozás, hogy elfogadják az atomfegyverek bevetését, amikor Nat Dickstein egyetlen megjegyzést fűzött a vitához: — Természetesen megtehetjük, hogy azt mondjuk az amerikaiaknak: ha nem hozzák létre azonnal a légihidat, akkor — például szerdán — ledobjuk a bombát...

És pontosan ezt tették.

A légihíd megfordította a háború kimenetelét, és később hasonló tanácskozást hívtak össze a válság miatt Kairóban is. Itt sem akadt senki, aki a közel-keleti atomháború mellett foglalt volna állást; a politikusok itt is összegyűltek az asztal körül, és győzködni kezdték egymást, hogy nincs más választásuk; és a javaslatot itt is egy váratlan felszólalás hiúsította meg.

Ezúttal a hadsereg képviselői léptek közbe. Mivel tudtak az egybegyűlt elnökök elé terjesztendő javaslatról, ellenőrizték a pozitív döntés esetére készültségbe helyezett atomütőerőt; ékkor jöttek rá, hogy a bombákban levő valamennyi plutóniumot kiszedték, és vasport raktak a helyére. Feltételezték, hogy ezt is az oroszok csinálták, ugyanúgy, ahogy rejtélyes módon működésképtelenné tették a qattarai reaktort is, mielőtt 1972-ben kiebrudalták őket Egyiptomból.

Azon az éjszakán az egyik elnök, öt perccel azelőtt, hogy elaludt volna a karosszékében, elbeszélgetett egy kicsit a feleségével. — Vége — mondta az asszonynak. — Izrael győzött; méghozzá végleg. Nekik van atombombájuk, nekünk viszont nincs, és ez az egyszerű tény az évszázad hátralevő részére meghatározza ebben a térségben a történelem menetét.

— És mi a helyzet a palesztin menekültekkel? — kérdezte a felesége.

Az elnök vállat vont, és hozzálátott, hogy rágyújtson aznapi utolsó pipájára. — Emlékszem, hogy olvastam egy cikket a londoni *Times*ban... azt hiszem, talán öt évvel ezelőtt lehetett. Arról szólt, hogy a Szabad Walesi Hadsereg bombát helyezett el a cardiffi rendőrségen.

— Wales? — kérdezte a felesége. — Hol van az a Wales?

— Anglia egyik részét nevezik így.

— Most már emlékszem — felelte az asszony. — Szénbányáik és kórusaik vannak.

— Helyes. Nem tudod, mikor hódították meg az angolszászok Walest?

— Nem tudom.

— Én sem, de több mint ezer éve lehetett, mert a normannok kilencszáz évvel ezelőtt győzték le az angolszászokat. Érted már? Ezer éve! És ezek még mindig rendőrőrsöket bombáznak! A palesztinok olyanok, mint a walesiek... Ezer évig is bombázhatják Izraelt, mégis mindig ők lesznek a vesztesek.

A felesége ránézett. Ennyi együtt töltött év után a férje még mindig tartogatott a számára meglepetéseket. Az asszony azt hitte, soha nem fog tőle ilyesmit hallani.

— És mondok neked még valamit — folytatta az elnök. — Békét kell kötni. Most már valószínűleg nem győzhetünk, tehát békét kell kötnünk. Persze nem rögtön; talán öt-tíz év is beletelik. De eljön az az idő is, és akkor majd el kell mennem Jeruzsálembe, és azt kell mondanom nekik: „Ne legyen többé háború.” Talán még némi elismerést is kapok érte, ha lecsillapodnak a kedélyek. Nem azt terveztem, hogy így kerülök bele a történelembe, de mindent összevetve azért ez sem olyan rossz. „Az az ember, aki meghozta a békét a Közel-Keletnek.” Mit szólnál hozzá?

Az asszony fölállt a fotelból, odament a férjéhez, és megfogta a kezét. — Hálát adnék érte az Istennek — mondta.

Franz Albrecht Pedler 1974-ben halt meg. Elégedetten távozott az élők sorából. Jóban-rosszban egyaránt része volt — végtére is nemzete legszégyenteljesebb korszakában élt —, de túlélte, és boldogságban fejezte be napjait.

Gyanította, hogy mi történt az uránnal. 1969 elején cége kétmillió dollárról szóló csekket kapott, A. Papagopolous aláírással, a Savile Hajózási Társaságtól származó rövid nyilatkozattal: „Az eltűnt rakományért.” Másnap fölkereste az izraeli hadsereg képviselője, és kifizette az első tisztítószer-szállítmányt. A katonatiszt indulófélben megjegyezte:

— Ami az eltűnt rakományt illeti, örülnénk, ha a továbbiakban nem folytatna nyomozást utána.

Pedler ekkor már kezdte érteni. — De mi lesz, ha az Euratom kérdezősködni fog?

— Mondj a meg nekik az igazat — felelte a férfi. — A rakomány eltűnt, és amikor ön megpróbálta kideríteni, mi történt vele, megtudta, hogy a Savile Hajózási Társaság megszűnt.

— Valóban megszűnt?

— Igen.

És Pedler pontosan ezt mondta az Euratomnak. Kiküldtek hozzá egy nyomozót, ő meg elismételte a történetet, amely teljesen igaz volt, bár nem igazán teljes. — Azt hiszem, a sajtó hamarosan világgá kürtöli a dolgot — mondta a nyomozónak.

— Kétlem — felelte a nyomozó. — Rossz fényt vetne ránk. Nem hiszem, hogy nyilvánosságra hozzuk az ügyet, hacsak nem jutunk friss értesülésekhez.

Természetesen nem jutottak friss értesülésekhez — legalábbis Pedler életében nem.

1974-ben, jom kippur napján megkezdődtek Suza Dickstein szülési fájdalmai.

A kibuc szokásai szerint a gyermeket az apa segítette világra, egy bába közreműködésével, aki tanácsokkal látta el és bátorította.

A gyerek kicsi volt, akár a szülei. Amint a feje előbukkant, kinyitotta a száját és felsírt. Dickstein szeme könnybe lábadt, elhomályosult a tekintete. Megfogta a kisbaba fejét, és ellenőrizte, hogy nem tekeredett-e a nyakára a köldökzsinór, aztán megszólalt: — Még egy kis türelem, Suza.

Suza még egyszer megfeszítette minden erejét; ekkor előbújt a gyerek válla, és ettől kezdve úgy ment minden, mint a karikacsapás. Dickstein elkötötte a köldökzsinórt, aztán — ismét a helyi szokás szerint — az anya karjába tette a gyereket.

— Mindene megvan? — kérdezte Suza.

— Tökéletes! — felelte a bába.

— Fiú vagy lány?

— Jaj, istenem, azt meg se néztem — hebegte Dickstein, — Kisfiú.

Valamivel később Suza megszólalt: — Mi legyen a neve? Nathaniel?

— Azt szeretném, ha Towfik lenne a neve — válaszolta Dickstein.
— Towfik? Az nem arab név?
— De igen.
— Akkor miért? Miért legyen Towfik?
— Hát — dünnyögte Dickstein —, ez hosszú történet.

UTÓIRAT

A londoni *Daily Telegraph* 1977. május 7-i számából:

IZRAELT GYANÚSÍTJÁK EGY URÁNT SZÁLLÍTÓ HAJÓ ELRABLÁSÁVAL.

Henry Miller, New York

Tegnap hozták nyilvánosságra, hogy valószínűleg Izrael gyanúsítható annak a hatalmas hajórakomány uránnak az eltüntetésével, amely harminc atombomba előállításához volt elegendő. Az eset kilenc évvel ezelőtt történt; a hajót a nyílt tengeren rabolták el.

Hivatalos álláspont szerint az eset „egy hamisítatlan James Bond-krimihez hasonlított”. Bár négy ország nyomozó hatóságai próbálták felderíteni a rejtélyes ügyet, soha nem sikerült tisztázni, mi is történt tulajdonképpen a kétszáz tonna uránérccel...

L. P. C.
könyvek

A sorozat főszerkesztője:
Ivanics István

Felelős szerkesztője:
Morcsányi Géza

Szerkesztő: Talpas János
Műszaki szerkesztő: Hupján Mária
Kiadja: az I.P.C. KÖNYVEK Kft.
Felelős kiadó: Ivanics István
Szikra Lapnyomda. Budapest (90—2798)
Felelős vezető: dr Csöndes Zoltán vezérigazgató
HU ISSN 0805 2929
ISBN 963 7930 16 7

Megjelent 19,8 (A/5) ív terjedelemben